DİZE GETİRİLEN DÜK

BİR SIRA DIŞI KADINLAR ROMANI

EVIE DUNMORE

OLİMPOS

Çeviren: Damla Göl

OXFORDLU CESUR BİR İSYANKÂR, GÜÇLÜ BİR DÜKÜ KARŞISINA ALIYOR VE BU AŞK HİKÂYESİ, İNGİLTERE'NİN TOPLUMSAL DÜZENİNİ TEMELİNDEN SARSMA TEHLİKESİ TAŞIYOR...

İngiltere, 1879. Zeki ama yoksul Annabelle Archer, Oxford Üniversitesi'nin ilk kadın öğrencilerinden biriydi. Bursunun şartı, toplumda gitgide karşılık bulmaya başlayan kadınlara oy hakkı hareketini desteklemesi için nüfuzlu erkekleri ikna etmekti. Hedefi: Britanya siyasetinin başkomutanı sayılan, soğuk ve hesapçı Montgomery Dükü'ydü.

Fakat krallığın en büyük stratejisti Montgomery, Annabelle'in bu hamlesini tersine çevirerek genç kadını bambaşka bir teklifle köşeye sıkıştıracaktı...

Gittikçe alevlenen bir tutkunun ve imkânsız bir çekimin gölgesinde süren bu güç savaşında Annabelle, bir dükü dize getirmek için neler gerektiğini öğrenecekti.

"Bu kitap resmen parlıyor ve bize tarihi aşk romanlarını neden sevdiğimizi yeniden hatırlatıyor."
—JULIA LONDON, *New York Times* çoksatan yazarı

"Tek kelimeyle muhteşem!"
—GAELEN FOLEY, *New York Times* çoksatan yazarı

"Tutkulu bir romantizmi, titizlikle araştırılmış bir tarihi romanın ağırlığıyla birleştiriyor."
—RENÉE ROSEN, *Park Avenue Summer*'ın yazarı

"Tarihi romantizmin geleceğini okudum ve o gelecek kesinlikle Evie Dunmore'da."
—EVA LEIGH, *Dare to Love a Duke*'un yazarı

Kapak tasarımı: Rita Frangie Batour ve Farjana Yasmin
İllüstrasyon: Farjana Yasmin

THG
0983138
ZEE

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-8729-12-2
9 786258 729122
OLİMPOS

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

EVIE DUNMORE

DİZE GETİRİLEN DÜK

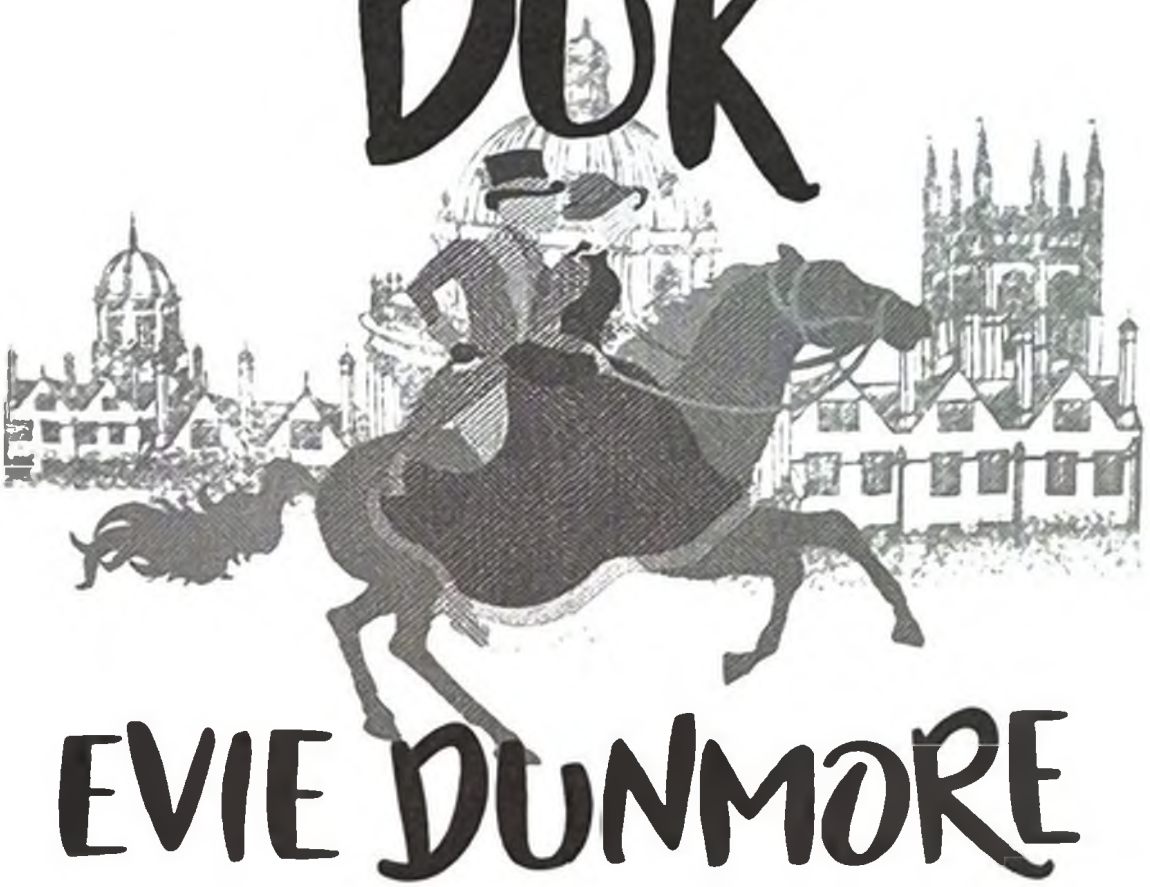
Duzenleme
Ny.ozlem

OLİMPOS

Ninova

DİZE GETİRİLEN DÜK

EVIE DUNMORE

Çeviren: Damla Göl

OLİMPOS®

Ninova

Bana her şeyin üstesinden gelebileceğimi ama her şeye katlanmak zorunda olmadığımı öğreten büyükbabama...

BİRİNCİ BÖLÜM

Kent, Ağustos 1879

"Katiyen olmaz. Keçileri mi kaçırdın sen, Annabelle?"

Gilbert'ın gözlerinde, tazıların peşinde olduğunu bilen bir tavşanın telaşı vardı.

Annabelle bakışlarını usulca yere indirdi. Bu ifadenin mahcup ve uysal bir hava yaratacağını biliyordu, kuzeni böyle deli gibi çırpınıp dururken onu sakinleştirecek en iyi şey de uysal görünmekti. İdare etmeyi öğrendiği tüm o erkek tipleri içinde "cahil ama kendini beğenmiş" olanlarla uğraşması o kadar da zor sayılmazdı. Ancak kaderinin tam da böyle bir adamın ellerinde olması yarasına tuz basıyordu. Gilbert, şu tıkış tıkış çalışma odasında hayatının fırsatını ellerinden çekip alacak, ardından da aralarındaki masada duran cam muhafazadaki yeni iğnelenmiş kelebeklerine hayranlıkla bakmaya geri dönecekti.

"Sırada ne var?" dedi Gilbert. "Sirklere mi katılacaksın? Yoksa Parlamento'ya aday mı olacaksın?"

"Biliyorum, alışılmadık bir durum ama..." dedi Annabelle.

"Oxford'a falan gitmiyorsun!" diye haykırdı Gilbert, elini sertçe masaya vurarak.

Annabelle'in babasının eski masasına. Babasının vasiyetinde ona değil de Gilbert'a bırakılan masaya. Bu vakur mobilya kuzenine hiç mi hiç yakışmıyordu. Dört oyma aslan pençesi

üzerinde duran, zamanın ağırlığını taşıyan bu masa, arkasına kurulmuş herhangi bir erkeğin otoritesini pekiştirebilirdi ama Gilbert ürkmüş bir tavuk gibi kabarmaktan öteye geçemiyordu. Eh, pusuya düşürülmüş gibi hissetmesi anlaşılırdı. Annabelle de şaşkındı. Gilbert'ın her işine koşan hizmetçisi olarak geçirdiği upuzun beş seneden sonra böyle güçlü bir arzu duymayı o da beklemiyordu. Etliye sütlüye karışmamış, hep aklı başında davranmış ve Chorleywood kasabasının idari sınırlarını kendi hayallerinin de sınırı olarak kabul etmişti. Ne var ki şimdi Oxford Üniversitesi'nin kadınlara özel bir kolej açtığı haberi göğsüne bir ok misali saplanmıştı.

Önce bu haberi yok saymak istediyse de daha bir hafta geçmeden kendine hâkim olabilmek için gösterdiği irade tuzla buz oluvermişti.

Hiç kuşkusuz mesele sadece bunu çok istemesi değildi. Gilbert'ın bu yıkık dökük evinin Annabelle ile yoksulluğun pençeleri arasında daha ne kadar duracağını kim bilebilirdi ki? Yahut Annabelle ile zampara bir beyefendi için kolay lokma olabileceği bir konum arasında? Gündüzleri rutin işlerini üzerine kafa yormadan, bir makine gibi yerine getiriyordu. Geceleriyse, bir uçurumun kenarında sonsuza dek dengede durmaya çalışacağı ve uçurumun dibinde de onu düşkünlerevinde geçireceği bir ihtiyarlığın beklediği hissi yüreğine çörekleniyordu. Kâbuslarında tekrar tekrar o uçuruma düşüyordu.

Parmakları önlüğünün cebindeki ince zarfı yokladı. Oxford kabul mektubu. Alacağı düzgün bir eğitim, uçuruma düşmesini engelleyebilirdi.

"Bu konuşma burada bitmiştir," dedi Gilbert.

Annabelle ellerini yumruk yaptı. *Sakin... Sakin ol.* "Niyetim seninle tartışmak değildi," dedi usulca. "Memnun olacağını düşünmüştüm." Bariz bir yalan ama neyse.

Gilbert kaşlarını çattı. "Ben mi memnun olacağım?" Yüzündeki ifade, belli belirsiz bir endişeye dönüştü. "İyi misin sen?"

"Ailene sağlayacağı faydaları düşününce bu fırsatı hoş karşılayacağını sanıyordum."

"Faydalar mı?"

"Kusuruma bakma, kuzen. Kıymetli vaktini boşa harcamamalıydım." Ayağa kalkmaya yeltendi.

"Dur bakalım, acele etme," dedi Gilbert elini sallayarak. "Otur hadi."

Annabelle kuzenini sakince süzdü. "Oğlanlar için muazzam planların olduğunu biliyorum," dedi. "Oxford diplomalı bir mürebbiye de bu konuda işine yarayabilir."

"Doğru, planlarım var, makul planlar," dedi Gilbert gıdaklar gibi, "ama sen zaten gereğinden fazla Grekçe ve Latince biliyorsun, hatta münasip olandan da fazlasını. Hem fazla eğitimin kadın aklını yoldan çıkardığı da malum... Bunun bize ne faydası olacak ki?"

"Malikânede mürebbiye ya da refakatçi olarak çalışmak için başvurabilirdim."

Bu onun son şansıydı; tepedeki malikânenin beyi ve kasabanın idarecisi olan Baron Ashby'den söz etmek de Gilbert'ı etkilemezse başka hiçbir şey etkileyemezdi. Gilbert, bu asilzadenin bastığı toprağa dahi tapıyordu.

Gilbert gerçekten de durakladı. Annabelle adamın zihninin çalışmaya başladığını neredeyse duyabiliyordu; mutfaktaki eski değirmen taşı gibi gıcırdıyordu, *eskiydi* çünkü Gilbert'ın bu evi idare edecek kadar parası hiç olmamıştı. Ailesi sürekli büyürken, kilisede çan çalarak kazandığı azıcık maaşın hep aynı kalmasının doğal neticesiydi bu.

"Eh," dedi Gilbert, "o işte gerçekten epey para var. Beyefendinin eli açıktır."

"Kesinlikle... Ama seni de anlıyorum. Bir servet kazanmak dahi böyle bir uygunsuzluğu meşru kılmaz."

"Orası öyle, orası öyle... Ama ulvi bir amaca hizmet ediyorsa o kadar da uygunsuz sayılmaz, değil mi?"

"Ah," diye feryat etti Annabelle, "Gidemem ki... Planımdaki tüm kusurları gösterdin bana. Ya aklım yoldan çıkarsa?"

"Abartma sen de," dedi Gilbert. "Senin kafan muhtemelen kitaplara alışkındır. Yine de sen olmadan bu evde işleri bir hafta bile idare edemeyiz. Senin yerine birini tutmam gerek." Genç kadını ürkütücü bir kurnazlıkla süzdü. "Bütçem buna elvermez, sen de biliyorsun."

Mali planlama yapma işini durup durup *tam şu anda* keşfetmesi ne kadar da talihsizdi... Gidişinin yol açacağı bütün masrafları ona ödetmek istediğine hiç şüphe yoktu çünkü Annabelle'in ona maliyeti... sıfırdı. Ne yazık ki alacağı burs kendi yeme-içme ve giyim-kuşam masraflarını ancak karşılayacaktı.

Sandalyesinde öne eğildi. "Bir hizmetçiye ne kadar ödersin, kuzen?"

Gilbert'm gözleri hayretle açıldı ama kendini çabuk toparladı.

Kollarını kavuşturarak yanıt verdi. "İki sterlin."

Annabelle kaşını kaldırdı. "İki sterlin mi?"

Adamın katır inadı yüzüne yansımıştı. "Evet. Beth yine, şey, o malum durumda. İşlere yardımcı olacak birini tutacağım."

Annabelle onun kimseyi tutmayacağını biliyordu ama diline hâkim olmayı başardı. "Peki, o zaman sana her ay iki sterlin göndereceğim."

Gilbert kaşlarını çattı. "Nasıl yapacakmışsın onu?"

"Çok kolay." *Hiçbir fikrim yok.* "Ders verebileceğim bir sürü öğrenci olacak."

"Demek öyle..."

Hiç ikna olmamıştı, Annabelle de söylediklerinden emin değildi; malikânedeki hizmetçiler bile ayda iki sterlin kazanamazdı, fazladan iki şilini[1] bile kenara ayırabilse mucize olurdu.

---

1 Şilin, İngiltere'de 1971 yılına kadar kullanılan bir para birimiydi. Buna göre 1 sterlin, 20 şilinden oluşur ve 1 şilin de 12 peniye eşittir. *–ç.n.*

Ayağa kalkıp masanın üzerinden elini uzattı. "Sözüm söz."

Gilbert, genç kadının eline yabancı bir mahlûkmuş gibi baktı. "Söylesene," dedi, "Oxford'un tüm o gösteriş ve cakasının sana bulaşmayacağından, sonunda buraya geri döneceğinden nasıl emin olacağım?"

Aklındakiler uçup gitti. Ne tuhaf... Gilbert'tan izin koparma çabasının tek amacı bu evdeki yerini korumaktı, bir kadının daima bir yere ihtiyacı vardı, herhangi bir yere. Ama bu konuda söz vermek onu içten içe rahatsız etti.

"Başka nereye gidebilirim ki?" diye sordu.

Gilbert dudaklarını büzüp dalgın dalgın karnını okşadı. Tekrar konuşmadan önce biraz düşündü. "Ödemelerini aksatırsan," dedi sonunda, "buraya geri dönmeni istemek zorunda kalırım."

Genç kadın duyduklarını zihninde evirip çevirdi. Onu geri çağırması için önce gitmesine izin vermesi gerekirdi. Demek ki gitmesine izin veriyordu.

"Anlaşıldı," diyebildi.

Annabelle'in nasırlı avuçları adamın yumuşak parmaklarını belli belirsiz hissetti. Genç kadın bir anda bulanıklaşan odadaki tek sağlam şey olan masaya dayanarak dengesini sağladı.

Kuzeninin, "Tabii sana bir refakatçi lazım," diyen sesini duydu.

Kendini bile irkilten boğuk kahkahasını bastıramadı. "Yirmi beş yaşındayım ben."

"Aman," dedi Gilbert. "Gerçi öyle bir eğitimle kendini evlenilemez biri hâline getiriyorsun zaten."

"Evlenme arzumun olmaması büyük şans o hâlde."

"Tabii tabii," dedi Gilbert. Anabelle, kuzeninin bu gönüllü bekârlığını tasvip etmediğini biliyordu; böylesi *kadınların tabiatına aykırıydı.* Ancak iffetine dair dile getirdiği endişeler sırf lafın gelişiydi ve muhtemelen adam bu kadarının farkın-

daydı. Ya da Chorleywood'daki herkes gibi o da bir şeylerden şüpheleniyordu.

Tam da o anda Gilbert kaşlarını çatarak ona baktı. "Emin olmamız gereken bir mesele daha var, Annabelle. Hatta iyice emin olmamız şart."

Kelimeler çoktan saldırmaya hazır akbabalar gibi aralarında süzülmeye başlamıştı bile.

Bırakın kelimeler didiklesin onu, şu saatten sonra hassasiyetleri de elleri kadar nasırlıydı.

"Oxford, çok iyi bilindiği üzere bir ahlaksızlık yuvası," diye söze girdi Gilbert, "engereklerin sardığı bir çukur, ayyaşlarla ve âlemcilerle dolup taşıyor. Eğer herhangi bir uygunsuzluğa karışırsan, ahlaki davranışlarına küçücük bir şüphe gölgesi dahi düşerse, bana acı verecek olsa da bu evdeki yerini kaybedeceksin. Benim konumumdaki bir adam, İngiltere Kilisesi'nin hizmetindeki biri, skandallardan uzak durmalı."

Hiç şüphesiz, bir erkeğin dâhil olduğu türde bir skandaldan bahsediyordu. Bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Ne var ki ortada burs meselesi vardı. Görünüşe göre Gilbert, bursun üniversite tarafından verildiğini varsaymıştı ama aslında bursu veren Kadınların Oy Hakkı Derneği'ydi ve şimdi Annabelle'in de kadınlara oy hakkı taleplerinde bu derneği desteklemesi gerekiyordu. Genç kadının bir mazereti vardı; dernek onun dikkatini siyasi eylemlere duyduğu ilgi nedeniyle değil de Leydi Lucie Tedbury'nin kadınlara verilecek burslara dair ilanları aracılığıyla çekmişti; ancak Gilbert'ın nazarındaki ahlaki rezaletler listesinde *kadınların oy hakkı*, pekâlâ *aşk skandallarının* hemen altında yer alıyor olabilirdi.

"Çok şükür ki taşradan gelme yaşlı bir kız kurusu bütün skandallardan uzak ve güvende olur," dedi neşeyle, "Oxford'da bile."

Gilbert yine gözlerini kısarak bakıp onu baştan aşağı süzerken Annabelle iyice gerildi. Biraz abartmış mıydı acaba?

Evet, gençliğin yanaklarına vuran o narin pembeliği gitmişti; rüzgâr, güneş, yağmur demeden patates toplamak gözlerinin etrafına birkaç ince çizgi eklemişti. Ama sabahları aynaya baktığında hâlâ yirmili yaşların başındaki yüzünü, aynı çıkık elmacık kemiklerini, zarif burnunu ve Fransız atalarına bir selam niteliğindeki her an kıvrılmaya hazır dudaklarını görüyordu. Bir erkeği uğruna çıldırtmaya yetecek dudaklar... en azından ona öyle söylenmişti.

Ağzını alaycı bir edayla büzüştürdü. Ne zaman kendi yansımasıyla karşılaşsa gözlerine bakardı. Bir zamanlar yemyeşil parıldayan gözleri, sosyeteye yeni girmiş hiçbir genç kızda görülmeyecek bir farkındalık yüzünden canlılığını çoktan yitirmişti; bu farkındalık, solan güzelliğinin asla yapamayacağı kadar iyi koruyordu onu skandallardan. Aslına bakılırsa bir adam yüzünden başını tekrar belaya sokmak, isteyeceği en son şeydi.

İKİNCİ BÖLÜM

Westminster, Ekim

"Evet," dedi Leydi Lucie, "aramıza yeni katılanlar için özetleyeyim. Dağıttığımız bildirileri beyefendilere verirken uymamız gereken üç kural var: Birincisi, sözü geçen, nüfuzlu bir adam belirleyin. İkincisi, yanına kararlı bir ifadeyle yaklaşın ama yüzünüzde daima bir gülümseme olsun. Üçüncüsü, korktuğunuzu hissedebileceklerini unutmayın ama genelde asıl onlar sizden korkar."

"Köpekler gibi," diye mırıldandı Annabelle.

Leydi keskin, gri bakışlarını Annabelle'e çevirdi. "Öyle de denebilir."

Belli ki bu kadının kulakları hassastı, bunu aklında tutsa iyi olurdu.

Annabelle, şalının uçlarını göğsünde birleştirip sımsıkı kavradı. Kalın, kaba yünden şalı, Parlamento Meydanı'na yayılan ve insanın içini ürperten Londra sisinden biraz olsun koruyordu onu ama yoldan geçenlerin iğneleyici bakışlarına karşı tamamen savunmasızdı. Parlamento şu sıralar kapalı olsa da politikanın kalbinin attığı Westminster'da hâlâ pek çok beyefendi dolaşıyor, herkesi etkileyen yasaları bizzat tasarlıyorlardı. Bu adamlardan herhangi birine yaklaşma düşüncesiyle bile midesine ağrı saplandı. Saygın bir kadın sokakta bir yabancıyla

konuşmazdı; hele elinde şu cüretkâr broşürlerden birini sallayarak asla: *Evli Kadınların Mülkiyet Hakkı Yasası, tüm kadınları birer köleye çevirir!*

Bu ifadede elbette gerçeklik payı vardı; Mülkiyet Yasası yüzünden, hâli vakti yerinde bir kadın evlendiği gün tüm mal varlığını kocasına devretmiş sayılıyordu. Yine de küçük gruplarını delip geçen kınayıcı bakışlar karşısında elindeki bildirileri çok göze çarpmayacak şekilde tutmaya çalıştı. Ne var ki Kadınlara Oy Hakkı Derneği'nin genel sekreteri Leydi Lucie'nin yüreklendirici konuşmasına başlamak için ağzını açmasıyla tüm çabası yerle bir oldu. Leydi Lucie, porselen bir bebeği andıran duruşu, kusursuz açık sarı saçları ve kalp şeklindeki narin yüzüyle aldatıcı bir zarafet yayan bir kadındı ama etrafındaki yoldaşlarına talimat yağdırırken sesi meydanı bir sis düdüğü gibi inletiyordu.

Bu hanımlar buraya gelmeye nasıl mecbur bırakılmıştı acaba? Fırtınada kalmış koyunlar gibi birbirlerine sokulmuşlar, belli ki başka bir yerde olmayı diliyorlardı. Annabelle, içlerinden hiçbirinin burs komitesinin kesesine bağlı olmadığına şalının üzerine bahse girebilirdi. Hemen yanındaki kızıl saçlı kız, soğuktan pembeleşmiş kalkık burnu ve kocaman kahverengi gözleriyle sıradan biri gibi görünüyordu ama Oxford fısıltı gazeteleri sayesinde Annabelle bu genç kadının kim olduğunu gayet iyi biliyordu: Bayan Harriet Greenfield, Britanya'nın en kodaman bankacısının kızı. Kudretli Julien Greenfield kızının bu dava uğruna çalıştığından muhtemelen bihaberdi. Gilbert ise tüm bunları öğrense oracıkta felç geçirirdi.

Bayan Greenfield broşürleri öyle temkinli bir edayla tutuyordu ki sanki kâğıtların az sonra cana gelip elini ısırmasını beklermiş gibiydi. "Belirle, yaklaş, gülümse," diye mırıldandı. "O kadar da zor değil."

O kadar da zor... Yakaları yukarı kaldırılmış, fötr şapkaları gözlerine kadar indirilmiş her adam telaşla oradan oraya yürüyen birer kale gibiydi.

Kız başını kaldırınca göz göze geldiler. En iyisi candan bir gülümseme ve hemen başını çevirmek olacaktı.

"Siz Bayan Archer'sınız, değil mi?" dedi Bayan Greenfield, mor kürkten şalının üzerinden ona bakarak. "Burs kazanan öğrenci."

Tabii ya... Oxford fısıltı gazetesi çift yönlü çalışıyordu.

"Ta kendisiyim, hanımefendi," dedi Annabelle; karşısındakinin ona acıyarak mı yoksa küçümseyerek mi bakacağını merak ederek.

Ama Bayan Greenfield'ın gözleri ilgiyle parladı. "Burs kazandığınıza göre fazla zeki olmalısınız."

"Ah; teşekkür ederim," dedi Annabelle usulca. "Gereğinden fazla eğitimliyim demek daha doğru olur."

Bayan Greenfield kıkırdadı, sesi çok genç geliyordu. "Ben Harriet Greenfield," diyerek eldivenli elini uzattı. "Bu katıldığınız ilk süfrajet[2] toplantısı mı?"

Leydi Lucie, adalet ve John Stuart Mill hakkındaki hararetli konuşmasına öyle odaklanmıştı ki onların kendi aralarındaki sohbeti fark etmemişti.

Yine de Annabelle fısıldayarak yanıt verdi: "Evet, ilk toplantım."

"Ah, ne güzel... Benim de öyle," dedi Bayan Greenfield. "Umarım burası benim için uygundur. İnsanın kendi yüce amacını bulması kesinlikle beklediğinden çok daha zor, değil mi?"

Annabelle kaşlarını çattı. "Yüce amaç mı?"

"Elbette... Sizce de herkesin yüce bir amacı, bir davası olması gerekmez mi? Aslında önce Cezaevi Reformu Kadınlar

---

2 19. yüzyıl sonları ve 20. yüzyıl başında kadınlara oy hakkı tanınması için mücadele eden kadınlara verilen isim. *–ç.n.*

Komitesi'ne katılmak istedim ama annem izin vermedi. Sonra Kraliyet Bahçıvanlık Derneği'ni denedim ama pek bana göre değildi."

"Yazık olmuş."

"Bu bir süreç," dedi Bayan Greenfield, hiç istifini bozmadan. "Kadın haklarını savunmanın kıymetli bir dava olduğunu hissediyorum... Ne var ki doğrudan bir erkeğin yanına gitme fikrinin bile..."

"Bir sorun mu var, Bayan Greenfield?" sorusu havayı ok gibi yarınca ikisi de irkildi. Eyvah... Leydi Lucie, yumruğunu beline dayamış, alev saçan gözlerle onlara bakıyordu.

Bayan Greenfield başını eğdi. "Yok, hayır."

"Hayır mı? Bana bir şey konuşuyormuşsunuz gibi geldi."

Bayan Greenfield belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Leydi Lucie hiç taviz vermeyen, geri adım atmayan biriydi, bunu herkes bilirdi. Öyle ki İspanyol büyükelçinin ve gümüş bir çatalın dâhil olduğu bir diplomatik krize bizzat yol açtığı söyleniyordu.

"Birazcık endişeliyiz sadece, sonuçta ikimiz de bu işte yeniyiz," dedi Annabelle ve Leydi Lucie'nin çakmak çakmak gözleri hemen ona döndü. Eyvah ki ne eyvah! Genel sekreter, memnuniyetsizliğini sahte tebessümlerle gizleyenlerden değildi. Hanelerine güneş olup doğmaya çabalayan munis kadınların yanında, o gök gürültülü bir fırtına gibiydi.

Şaşırtıcı biçimde, leydi bu sefer başını sertçe sallamakla yetindi. "Endişelenmenize gerek yok," dedi. "İkiniz birlikte çalışabilirsiniz."

Bayan Greenfield hemen canlanıverdi, Annabelle de dişlerini göstererek gülümsedi. İkisi bir olup tek bir nüfuzlu adamın bile fikrini değiştirebilse buna kendi de şaşırırdı.

Çok da sağlam olmayan bir özgüvenle kızı kalabalık fayton durağına, at kokusunun sardığı tarafa doğru yönlendirdi.

"Belirle, yaklaş, gülümse," diye mırıldandı Bayan Greenfield. "Sizce bu işi dikkat çekmeden yapmak mümkün mü,

Bayan Archer? Çünkü babam... Babam bu dava için böyle göz önünde çalışıldığını bilmiyordu muhtemelen."

Annabelle meydana dikkatlice göz gezdirdi; bu sözlerin cevabı ortadaydı zaten. Londra'nın tam kalbinde, Big Ben'in gölgesindeydiler; etrafları Bayan Greenfield'ın babasıyla öyle ya da böyle ilişki kuran insanlarla çevriliydi. Dikkat çekmemek için Oxford'da kalmaları gerekirdi. Oxford'da kalmak çok daha güzel olurdu. Faytonlara yaklaşan bir bey onları görünce yavaşladı, sonra da nahoş bir şeye basmış gibi yüzünü buruşturdu ve onlardan mümkün mertebe uzak durarak bir kavis çizip gitti. Yakınlarındaki diğer kadın hakları savunucusu da farklı bir muamele görmüyordu, adamlar onu küçümseyici el hareketleri ve alaycı bakışlarla savuşturuyordu. Bu kibirli eller, Annabelle'in içinde uzun süredir bastırdığı bir duyguyu tetiklemişti. Midesinden boğazına doğru asit gibi yakarak yükselen bu hissi tanıyordu: *Öfke.*

"Babam kadın haklarına topyekûn karşı değildir aslında... Amanın..." deyip sustu Bayan Greenfield. Öylece kalakalmış, gözleri Annabelle'in omzunun üzerinden gördüğü bir şeye takılmıştı.

Annabelle arkasını döndü.

Parlamento kapısının orada, üç adam sanki sisin içinde birden peydah olmuştu. Faytonlara doğru hızla, kararlılıkla, buharlı tren misali ilerliyorlardı.

Annabelle'in sırtı, kaygı uyandıran bir farkındalıkla ürperdi.

Soldaki adam, şık kıyafetlerini iyice geren iri yarı yapısıyla bir kabadayı gibi görünüyordu. Ortadaki adam, nemrut suratı geniş favorilerle çerçevelenmiş bir beyefendiydi. Ama üçüncü adam... İşte o, aradıkları kişiydi: Nüfuz sahibi beyefendi. Şapkası yüzünü yarı yarıya gizleyecek kadar öne eğilmişti; üzerine tam oturan paltosu, onun soylulara has hafif kambur bir duruştan ziyade bir sporcunun dik omuzlarıyla kutsandığını gös-

teriyordu. Yine de öyle dingin ama kendinden emin bir tavırla yürüyordu ki bastığı her karış toprak ona aitti sanki.

Annabelle'in bakışlarını ona diktiğini hissetmiş gibi başını kaldırdı.

Genç kadın donakaldı.

Gözleri çok çarpıcıydı; buz gibi berrak ve zekâ parıltılarıyla ışıl ışıldı; serinkanlı, içe işleyen zekâsıyla sanki her şeyin nihai özüne inebilir, orada gördüklerini bir çırpıda değerlendirebilir, hiç tereddütsüz reddedebilir ya da ne var ne yoksa ortaya dökebilirdi.

Annabelle bir anda cam kadar şeffaf ve narin oluvermişti.

Hemen bakışlarını kaçırdı, kalbi deli gibi atıyordu. Onun gibi adamları iyi tanırdı. Özgüveni iliklerine kadar işlemiş, mükemmel biçimdeki aristokrat burnunu havada tutarak kendinden son derece emin bir hâlde her şeye hakkı olduğu hissini etrafına yayan bu tip erkeklere öfke duyarak geçmişti yılları. Böyleleri, iyi nişan aldıkları tek bir bakışla insanları sindirebilirdi.

Birdenbire karşısındaki bu adamdan korkmamak, sinip geri çekilmemek dünyadaki en mühim şey gibi geldi ona.

Nüfuz sahibi erkeklerin kendilerini dinlemelerini istiyorlardı, değil mi? Şahane, ilk adımı tamamlamıştı bile: *Beyefendiyi belirlemek.*

İkinci adım: *Ona kararlı bir tavırla yaklaşmak...* Annabelle'in ayakları onu hedefine doğru usul usul ilerletirken parmakları broşürleri sımsıkı kavradı.

Adamın donuk gözleri kısıldı.

Gülümse.

Biri onu omuzundan tutup itince yana savruluverdi. "Yoldan çekilin, hanımefendi!"

Şu kabadayı... Annabelle onun varlığını unutmuştu; adam ani darbesiyle onun dengesini altüst etti ve korkunç bir an için Annabelle'in bütün dünyası sendeleyip alabora oldu.

Güçlü bir el, kolunu sımsıkı kavrayarak onu tuttu.

Annabelle bakışlarını hızla yukarı çevirince bir çift gözün soğukkanlılıkla onu izlediğini gördü.

Hay aksi! Onu dünyaya döndüren deminki aristokratın ta kendisiydi.

Ve... *Vay canına!* Bu adam hedeflediklerinden çok öte biriydi. Bir nebze olsun yumuşak bir tavır beklenemezdi, zırhında sızılacak ufacık bir çatlak bile yoktu. Sinekkaydı tıraş olmuş, İskandinav sarısı saçları yanlardan kısacık kesilmişti; aslına bakılırsa her şeyi tertemiz, dümdüz ve yeterliydi: çıkık burnu, keskin biçimli kaşları, sert çene hattı. Bir buzdağının parlak, aşılmaz yüzeyi gibiydi.

Annabelle'in midesi birden tepetaklak oldu.

Çok nadir görülen bir cinsle karşı karşıyaydı: katiyen zapt edilemez bir erkek.

Koşarak uzaklaşmalıydı.

Ayakları sanki bulunduğu noktaya kök salmıştı. Bakışlarını adamdan ayıramıyordu. O gözler... Onu sımsıkı kavrayıp gitgide dibe çeken bu gözlerin soğuk derinliklerinde, var gücüyle dizginlediği yoğun, koca bir dünya ışıldıyordu. Derken bir anda aralarında parlak ve rahatsız edici bir farkındalık kıvılcımlandı.

Adamın dudakları aralandı. Bakışları Annabelle'in ağzına kayınca gözlerinde anlık bir sıcaklık belirdi ve bir şimşek misali hemencecik gelip geçti.

Evet... Dünyadaki yerleri neresi olursa olsun, bütün erkekler dudaklarını beğeniyordu belli ki.

Annabelle broşürleri tuttuğu elini güç bela kaldırıp adamın burnunun dibine soktu. "Evli Kadınların Mülkiyet Yasası'nı değiştirin, efendim?"

Adamın bakışları sanki daha da buz kesmişti, böyle bir şey mümkünse tabii. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz, hanımefendi."

Sesi de tıpkı duruşu gibi serinkanlı ve buyurgandı.

Ama adamın bu tavrı Annabelle'i sakinleştirmek yerine içindeki öfkeyi hararetlendirdi.

"Affınıza sığınarak, bir beyefendi tarafından gündüz vakti yere düşürülme tehlikesi de normalde çok düşüktür ama hâlime bakın," dedi. "Kolumu bırakır mısınız, lütfen?"

Adamın bakışı sağ eline kaydı, hâlâ genç kadının kolunu sımsıkı kavrıyordu.

Yüzü aniden ifadesizleşti.

Bir an sonra Annabelle serbest kalmıştı.

Genç kadın yeniden Parlamento Meydanı'ndaki gürültüyü ve keşmekeşi duymaya başladı, sesler her zamankinden daha yüksekti sanki.

O kuvvetli parmakların kolundaki baskısı, yanık sonrası kalan sızı gibi kendini hissettiriyordu.

Adam çoktan önüne bakarak yürümeye başlamıştı bile, beraberindeki iki adam da aceleyle peşine düşmüştü.

Annabelle yutkundu, ağzı kupkuruydu. Sanki az önce adam parmağının ucuyla dokunmuş gibi dudakları karıncalanıyordu.

Küçük, eldivenli bir el koluna dokununca sıçradı. Bayan Greenfield'ın kahverengi gözleri endişe ve *hayranlıkla* kocaman açılmıştı. "İyi misiniz?"

"Evet." *Hayır.* Yanakları, ıslak kaldırım taşlarına yüzüstü kapaklanmış gibi yanıyordu. Titreyen eliyle üstünü başını silkeledi. "Oldu o zaman," dedi sahte bir neşeyle, "Görünen o ki beyefendiler bu konuyla pek ilgilenmiyor."

Göz ucuyla, buzlar prensi ile yaverlerinin büyükçe bir faytona binmelerini izledi. O sırada Bayan Greenfield de onu temkinli bir şüpheyle süzüyor, muhtemelen Annabelle'in aklını kaçırıp kaçırmadığını kabalık etmeden anlamaya çalışıyordu. Yok, aklı başındaydı ama hiç düşünmeden anlık bir dürtüyle hareket ettiği de ortadaydı. Tanrı yardımcısı olsun. Nicedir böyle fevri davranmamıştı.

"O adamın kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Bayan Greenfield.

Annabelle başını iki yana salladı.

"O adam," dedi kız, "Montgomery Dükü'ydü."

Bir dük... Elbette yasa tasarısının değişmesi için karşısına dikildiği ilk adam, neredeyse bir prens kadar güçlü biri çıkacaktı.

Arkalarında aceleci topuk sesleri yankılandı; Leydi Lucie bir firkateyn kuvvetiyle yanlarına yaklaşıyordu. "Ben doğru mu gördüm?" diye sordu. "Az önce Montgomery Dükü'nü yasa değişikliğine ikna etmeye mi çalıştın?"

Annabelle sırtını dikleştirdi. "Onun bu çabalarımızdan muaf olduğunu bilmiyordum."

"Muaf değil. Sadece şimdiye kadar kimse ona yaklaşmaya yeltenmemişti." Leydi Lucie başını yana eğip Annabelle'i baştan aşağı süzdü. "Son zamanlarda saflarımıza katılan en cesur kadın mısın yoksa en aptalımız mısın, henüz kestiremiyorum."

"Kim olduğunu bilmiyordum," dedi Annabelle. "Gözüme nüfuzlu biri gibi geldi."

"Eh, o konuda haklısın," dedi Leydi Lucie. "Ülkedeki en nüfuzlu adamlardan biridir."

"O hâlde onunla konuşmayı denemeye değmez mi?"

"Adamın hâlini görmediniz mi? Bu adam, evlendikten sonra daha bir yıl geçmeden karısını boşadı, çeyiz olarak getirdiği paraya el koydu ve kadın sırra kadem bastı. Kadın hakları söz konusu olduğunda ona ümitsiz vaka diyebiliriz, bu yüzden kısıtlı kaynaklarımızı da onunla boşa harcayamayız."

"Boşandı mı?" Chorleywood gibi küçük bir yerden geliyor olsa da aristokratlar arasında boşanmanın pek görülmediğini biliyordu. Yine de bu meseleyi öyle çabucak kestirip atacak değildi. "Dük'ün görüşleri diğer nüfuzlu adamları etkileyip yönlendirmez mi?"

Leydi Lucie, hanımefendilere pek yaraşmayacak bir tavırla homurdandı. "İstese yaklaşan seçimin akıbetini bile tek başına değiştirebilir."

"Ama bu demek oluyor ki kendisi bize karşı olduğu müddetçe ne kadar çok insanı yanımıza çektiğimizin bir manası yok, öyle değil mi?"

"Muhtemelen." Leydi Lucie'nin kaşları çatıldı. "Ama bunun şu an bir önemi yok. Bizim ordumuz öyle bir kaleye saldırmaya uygun değil."

"Peki bir kuşatmaya ne dersiniz?" dedi Annabelle, "Belki de bir hileye başvururuz, mesela büyük, tahtadan bir at gibi."

İki çift göz şüpheyle ona döndü.

Aman ne güzel, aklındakileri sesli söyleyivermişti. Demek o adam onu itip düşürdüğünde sandığından daha çok sarsılmıştı.

"Bu fikir kulağa hiç de fena gelmiyor," dedi Leydi Lucie usulca. "Montgomery'yi gelecek haftaki toplantımızın gündemine alalım." Elini uzatırken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana Lucie diyebilirsin. Siz de, Bayan Greenfield. Şimdi müsaadenizle, şuradaki Lord Chiltern sanırım..."

Leydi Lucie sislerin içine dalarken ardından bakakaldılar; kırmızı atkısı peşinde bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Bayan Greenfield, Annabelle'e döndüğünde yüz ifadesi çok ciddiydi. "Az önce Lucie'nin herkesin önünde beni yerin dibine sokmasını engelledin. Bana Hattie de artık, lütfen."

Önce bir leydiyle, ardından da aileden zengin biriyle böylesine samimi olmak biraz ters gelse de Annabelle derin bir nefes aldı. Yeni hayatı buydu artık; öğrenciydi, dükleri davasına katmaya çalışıyor, mor kürklü şallar kuşanmış son derece varlıklı kızlarla el sıkışıyordu. İzleyebileceği en akıllıca yol, tüm bunlar gayet normalmiş gibi davranmaktı.

"Benim için zevkti," dedi. "Ayrıca biraz fazla dikkat çektiğim için özür dilerim."

Hattie'nin kahkahası meydanı neşeyle çınlattı ve en az dağıttıkları broşürler kadar ayıplanmayla karşılandı.

O öğleden sonra hiçbir nüfuzlu adamı etkilemeyi başaramadılar. Tüm bu gönülsüz çaba sırasında, Annabelle'in bakışları Dük'ün içinde olduğu faytonun kaybolduğu yöne doğru kayıp durdu.

Ninova

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Görüşme talep eden Majesteleri olunca, bir dük bile bu çağrıya icabet etmek zorundaydı. Üstelik söz konusu dük, herkesin bildiği üzere krallıktaki en eski düklüklerden birini yönetmekle meşguldü ve Londra'daki çılgın kalabalıktan uzak durmayı tercih ediyordu. Ne olursa olsun, kimse Kraliçe'ye "hayır" diyemezdi, on dokuzuncu Montgomery Dükü Sebastian Devereux da bu kuraldan azade olmadığını çok iyi biliyordu. Bir erkeğin sınırlarının farkında olması ziyadesiyle faydalıdır. Böylece durumun gerektirdikleri uyarınca bu sınırları dikkate alabilir ya da tamamen görmezden gelebilirdi.

Buckingham Sarayı'nın koridorlarında uzun adımlarla ilerledi; önünden yürüyen saray teşrifatçısını da aslında kendisi yönlendiriyor gibiydi. Özel Sekreter Lambton ve Lambton'un koruması her zamanki gibi arkada bir yerlerde ona yetişmeye çalışıyordu.

Kraliçe ne istiyordu acaba?

Zatıalileri onu en son böyle acilen çağırdığında, yanından çıkarken Osmanlı İmparatorluğu'yla süregiden ticaret savaşını bitirmekle görevlendirilmişti. O görev bütün düzenini altüst etmişti, hâlâ birikmiş evrak işlerini tamamlamaya çalışıyordu. Bu sefer daha da büyük çapta bir görev olmasını yeğlerdi; zira heybetli bir iş olursa karşılığında bir talepte bulunma hakkı doğardı.

Şapkasını ve paltosunu, Kraliçe'nin odasına çıkan koridorda sıralanmış uşaklardan birine uzattı.

"Sen," dedi Lambton'ın korumasına.

"Buyurun efendim?"

"Kadını öyle itmene gerek yoktu."

Korumanın kalın kaşları çatıldı. "Meydandakini mi?"

"Evet. Yoksa bugün başka kadınları da mı tartakladın?"

"Şey... Hayır, Ekselansları."

Sebastian başını salladı. "Bir daha bir kadına el kaldırdığını duyarsam kendini kapının önünde bulursun."

Bu koruma memuru onun çalışanı değildi. Ama Sebastian birinin işten atılmasını isterse o kişi derhâl kovulurdu. Telaşlanan adamın boynunu kırmızı kırmızı benekler kapladı. Eğilerek selam verdi. "Nası' buyurursanız bey'fendi."

Şehrin doğu yakasından geldiğini gösterir bir üslubun ve kelime seçiminin kendini bu kadar kolay ele vermesi... Demek ki gerçekten zor zamanlardan geçiyorlardı, saray bile düzgün eleman bulmakta zorlanıyordu.[3]

Geniş kanatlı kapılar savrularak açıldı, saray teşrifatçısıyla birlikte altın yaldızlı salon göründü.

"Ekselansları... Sör Lambton..." Görevli iyice eğilerek selam verip geri çekildi. "Majesteleri sizi şimdi huzuruna kabul edecek."

Tıknaz biri olan Kraliçe koltuğunda doğrulurken ağır kıyafetinin etekleri hışırdadı.

"Montgomery." Mücevherlerle donatılmış elini uzatarak ona doğru yürümeye başladı. "Sizi görmek ne güzel."

Yüzündeki gülümseme de aynı şeyi söylüyordu. Hâlinden hoşnut, kıymet bilir bir tavır içindeydi. Şimdilik.

---

3 Londra'nın Doğu yakası göçmen nüfusun ve işçi sınıfının yoğunlukta olduğu bir bölgedir. Özellikle Viktorya döneminde genellikle alt sınıflarla ilişkilendirilirdi. –*ç.n.*

Nirvana

"Sör Lambton," diyerek özel sekreterine döndü, "yolculuğunuz sakin geçti diye umuyorum?"

Lambton başını iki yana salladı. "Ucuz kurtulduk, Majesteleri. Parlamento Meydanı'nda bir feministin saldırısına uğradık."

Kraliçe'nin gülümsemesi hızla kayboldu. "Nasıl olur?"

"Doğruca Dük Hazretlerinin üzerine yürüdü."

"Bu ne küstahlık!"

"Zarar görmeden kurtuldum, Majesteleri," dedi Sebastian, alaycı bir tavırla.

"Bu seferlik," dedi Kraliçe. "Bu seferlik... Ah, hepsini bir güzel kırbaçtan geçirmeli. Nasıl habis, nasıl yaradılışa ters talepler! Üstelik istedikleri olursa kim zarar görecek? Yine bu kadınlar! Aklı başında hiçbir beyefendi, hiçbir koşulda bu erkekleşmiş mahlukları korumaya yanaşmaz. Söyleyin bakalım, Montgomery," diye sordu aniden, "çok mu erkek gibiydi bu kadın?"

Erkek gibi mi? Manş Denizi'nin bu yakasında gördüğü en yumuşak, en davetkâr dudaklar o kadındaydı. Bir adam, öyle bir ağızdan gelecek hazlara kolayca kendini kaptırabilirdi. Ama daha da çarpıcı olan, kadının doğrudan onun gözlerinin içine bakmış olmasıydı. Hafif çekik, yeşil gözleriyle... Yüzündeki gülümseme gözlerine yansımamıştı.

Başını iki yana salladı. "Bana kadın gibi geldi, Majesteleri."

"Aman..." Kraliçe pek etkilenmiş gibi değildi.

"Avam tabakasından insanların büyük büyük fikirleri olduğunda ne olur, biliyor musunuz? Kaos. Ortaya kaos çıkar. Fransa'ya bakın mesela..." Az kalsın öfkeden topuklarını yere vuracaktı. "Neyse, bunlar yarının dertleri," dedi. "Bugün daha acil meselelerimiz var."

Sebastian dikkat kesildi. *Acil* lafı kulağa umut verici geliyordu. Kraliçe'nin –ya da yeğeninin– elinde ona ait olan bir şey vardı ve bunu ancak karşılığında Kraliçe'nin daha çok istediği bir şey sunarsa geri alabilirdi. Montgomery Dükü ünvanını taşıdığı on altı yıl boyunca böyle bir fırsat çıkmamıştı. Ama

bu da anlaşılırdı tabii. Ailesinin sekiz yüz yıllık malikânesi rehin alınmışsa en itaatkâr dük bile kolayca kontrol altında tutulabilirdi.

Kraliçe, sanki tahtına oturuyormuş gibi vakur bir edayla tekrar koltuğuna oturdu.

"Siz nadide birisiniz, Montgomery," diye söze başladı. "Mevcut durumu inceliyor, karar veriyor, harekete geçiyorsunuz; üstelik büyük bir verimlilik ve fevkalade bir tevazuyla." Kolyesinden sarkan elmaslarla bezeli haça dokundu. "Ve ben bilhassa tevazuyu çok severim."

Sebastian mütevazı bir tavırla başını öne eğdi, oysa aslında tevazu sahibi biri değildi. Aşırıya kaçmadan hareket etmesinin nedeni, bunun neticelerinin iyi olmasıydı; gerçi onun bu ölçülü tavırlarını yanlış yorumlayan ilk kişi Kraliçe değildi.

Sonra Kraliçe sözlerine şöyle devam etti: "Tory Partisi'nin[4] seçim kampanyasında baş strateji danışmanı olmanızı istiyorum."

Düklük terbiyesi gereğince yüz ifadesini mümkün mertebe hissiz tutabildi ama zihni şaşkınlıktan donup kaldı. "Önümüzdeki seçim için mi?"

Kraliçe kaşlarını çattı. "Evet. Bir şeyler ters gidiyor. Liberal Parti beklenmedik şekilde öne geçti."

Ülkeye Benjamin Disraeli'nin tozpembe parti ideolojisi yerine gerçekçi gözlüklerle bakarsanız o kadar da beklenmedik sayılmazdı gerçi. Ama Kraliçe'nin bu sonradan görme başbakana tuhaf bir zaafı vardı ve şimdi ondan, Sebastian'dan, böyle bir adamın iktidarda kalmasına yardım etmesini mi istiyordu?

Şöminenin üzerindeki Alman guguklu saati kritik saniyeleri tik tak sayarken o da bildiklerini hızlıca gözden geçirdi. Seçim martta yapılacaktı, yani beş ay kadar kalmıştı. İşleri tersine çevirmek için pek zaman yoktu; hele ki uğraşacak on

---

4 19. yüzyıl Britanyası'nda Muhafazakâr Parti'ye verilen isim. Geleneksel değerlere bağlılığı ve reformlara mesafeli yaklaşımıyla bilinir. *–ç.n.*

ayrı arazisi, yürütecek idari işleri ve ele avuca sığmaz bir erkek kardeşi varken. Lâkin asıl mesele, Kraliçe'nin bu seçimin akıbetini değiştirmesini ne kadar istediğiydi. Belli ki çok istiyordu. Henüz otuz beş yaşında olan Sebastian, Kraliçe'nin en güvendiği danışmanlarından biriydi çünkü yaptığı işte iyiydi.

Gözlerini Kraliçe'nin gözlerine dikti. "Teklifinizden onur duydum ancak ben bir siyasetçi değilim, Majesteleri," dedi.

Kraliçe sırtını dikleştirip ciddileşti. "Bizi yalnız bırak, Lambton," diye buyurdu.

Kapı kapanır kapanmaz yüzündeki ifade daha da sertleşti. "Evet, ünvanınız siyasetçi değil ama değme siyasetçiye taş çıkarırsınız ve kimse de sizin liderliğinizi sorgulayamaz," dedi. "Şimdiye dek kamu nezdindeki her girişiminiz başarıyla sonuçlandı."

"Şu anda bu görevi hakkıyla yerine getiremeyecek kadar meşgulüm, Majesteleri."

"Ah, ne yazık," dedi soğukça; sonra Sebastian bir şey demeyince, "Acaba önceliklerinizi değiştirmenizi sağlamanın bir yolu var mı?" diye ekledi.

Esasında bu bir sorudan çok İngiltere kraliçesinden bir talepte bulunacak cesareti olup olmadığını sorgulayan bir meydan okumaydı.

Sebastian bakışlarını kaçırmadı. "Vaktimin büyük kısmını Hartford'ı Montgomery Şatosu'nu bana geri satmaya ikna etmeye harcıyorum," dedi. "Biri onu evimi geri vermeye ikna ederse ben de Torylere danışmanlık yapacak kadar özgür olurum."

Kraliçe gözlerini kıstı. "Size *geri satmaya* mı? Zaten en başından öyle bir satın alıp verme olmadığını sanıyordum." Yerlere kadar uzanan geçit vermez eteklerinin altında küçük ayağını hızlı hızlı yere vuruyordu. "Bana bir hatırlatsana, Montgomery, aile yadigârınız olan o şato nasıl olup da yeğenimin eline geçmişti?"

Eh, bunu hak etmişti. "Babam şatoyu bir kâğıt oyununda kaybetti, Majesteleri; böylece markinin oldu."

Kraliçe'nin kaşları sahte bir şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ah. Doğru ya! İnsan ister istemez düşünmeden edemiyor tabii... Bir şato eğer kâğıt oyununda masaya sürülecek kadar değersiz görülüyorsa kaybedilmeyi hak etmiştir, öyle değil mi?"

"Ona ne şüphe," dedi, "ama ben babam değilim."

Kraliçe'nin ayağını yere tık tık vuruşu kesildi. Ardından gelen sessizlik, tuhaf biçimde kişisel bir gerilimle yüklüydü. Kraliçe yıllardır onun aile mirasını yeniden bir araya getirme, toparlama çabasını izlemişti; bu sürece taş koymaya çalışmamış ama bir yardımı da dokunmamıştı. Sadece bir defasında, diye şüpheleniyordu Sebastian, karısından kurtulmaya çalışırken araya girmiş ve boşanmanın neticelerini şaşırtıcı biçimde kolay atlatmasını sağlamıştı.

"Hakikaten de babanız gibi değilsiniz," dedi Kraliçe. "Bu nedenle, seçim kampanyasını sizin yönetmenizi istiyorum."

"Majesteleri..."

Kraliçe elini havaya kaldırarak onu susturdu. "Pekâlâ... Hartford, seçimden sonra size bir teklifte bulunacak."

Sebastian, sanki biri onu aniden alıp yere çalmış gibi nefessiz kaldı.

"Söz konusu teklif, seçim sonucuna mı bağlı?" diye sordu güçlükle. Böyle konularda net olmak gerekirdi.

Kraliçe dudak büktü. "Elbette öyle... Nihai karar elbette daha yüce güçlerin elinde, ancak zafer kazanılırsa, bu da kalenin size geri dönmesinin kaderinizde olduğunu kati suretle kanıtlamaz mı?"

Sebastian, yerinden kalkıp kapıya doğru ilerlerken zihni çoktan birkaç adım öne geçmiş, önümüzdeki ayların programını yeniden düzenlemeye başlamıştı bile.

"Dük..."

Usulca arkasını döndü.

Kraliçe koltuğuna yaslanmış, mavi gözlerinde acımasız bir parıltıyla bakıyordu. "Bu seçim kampanyasının başarıya ulaşması için," dedi, "hâl ve tavırlarınız örnek alınası olmalı."

Sebastian, kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu. Hâli tavrı zaten ziyadesiyle kusursuzdu, incelik gerektiren tüm meselelerde temkinli hareket etmişti, öyle ki boşanması bile toplumdaki itibarını zedeleyememişti.

"Kimileri gitgide eksantrik birine dönüştüğünüzü söylüyor," dedi Kraliçe. "Lakin henüz kırkına bile gelmemiş bir erkeğe böyle ayrıksı olmak hiç yakışmaz, sizce de öyle değil mi?"

"Tabii ama..."

"Üstelik eğlencelere pek katılmıyorsunuz. Akşam yemeği davetleri vermiyor, toplum içine karışmıyorsunuz. Oysa herkes bilir ki siyaset, güzel bir sofranın etrafında şekillenir. Dahası geçen sene yılbaşı daveti düzenlemediniz, ondan önceki sene de..."

Ondan bir önceki sene ise sırf tüm işleri halledecek bir düşes olduğu için davet verilmişti.

Sebastian dişlerini sıktı. Lafın nereye varacağını çok iyi anlamıştı.

"Ben genç bir kızken Montgomerylerin yılbaşı eğlenceleri pek meşhurdu," dedi Kraliçe. "Büyükbabanız muhteşem havai fişek gösterileri düzenlerdi. Gerçi o zamanlar bu kutlama Montgomery Şatosu'nda olurdu ama Claremont da iş görür."

"Benim bir yılbaşı kutlaması düzenlememi istiyorsunuz." Dük'ün sesi kupkuru, ifadesizdi.

Kraliçe neşeyle ellerini çırptı. "Elbette! Gerçi davetiye göndermekte biraz geç kaldınız ama insanlar planlarını değiştirebilir. Sonuçta kimse yılın davetine çağrılmadığı düşünülsün istemez. Evet, görevinizi yerine getirin, Dük. Bir davet verin. Biraz neşelenin."

Biraz neşelenin... Tren tıngır mıngır Wiltshire'a doğru ilerlerken bu sözler de Sebastian'ın etrafında onunla alay edercesine yankılanıyordu. Bakışlarını gitgide kararan ufuktan güçlükle ayırdı.

Ramsey, Sebastian'ın defterini, dolma kalemini ve mürekkep kurutucusunu önündeki dar masaya yerleştirmeyi henüz bitirmiş, vagonun hizmetkârlara ayrılan köşesine çekilmek üzereydi.

"Ramsey, bir yılbaşı eğlencesine çağrılması gereken insanların listesini çıkar."

İşinde çok iyi olsa da uşak bu sözleri duyunca gözlerinin şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmasını engelleyemedi, neyse ki yüz ifadesini çabucak toparladı.

"Elbette, Ekselansları."

"Havai fişekler de olmalı muhakkak; hiçbir masraftan kaçınılmayacak."

"Anlaşıldı, Ekselansları."

"Bir de balo meselesi var," diye ekledi Sebastian, kasvetle. "Haftaya kadar bir kış balosu teması lazım bana."

"Tabii, Ekselansları." Ramsey, ceketinin iç cebinden ince, gümüş bir sigara tabakası çıkardı; tabakayı mürekkep kurutucunun yanına bırakıp efendisinin huzurundan çekildi.

Sebastian kalemi eline aldı. Kraliçe'nin misillemesi hedefi tam on ikiden vurmuştu. Evinde bir davet düzenlemesi görünürde bir ceza sayılmazdı ama Kraliçe böyle etkinliklerin onu nasıl rahatsız ettiğini çok iyi biliyordu: Tepinip duran kalabalıklar, manasız sohbetler, boğucu hava, hanesinin ve düzeninin umursamazca işgali... Üstüne üstlük bütün bu düzenlemelerin ve sosyalleşmelerin yükünü sırtlanacak bir düşesi de yoktu. Bir anda durdu. Kraliçe'nin asıl amacı ona bir eşin yokluğunu hissettirmek olabilir miydi?

Kalemi bırakıp sigara tabakasına uzandı. Yalnızlığının hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Onun yaşındaki bir adamın nicedir evi çekip çeviren bir düşesi, etrafta koşturan on tane oğlu olması gerekirdi. Toplumun önde gelen tüm evli hanımları da

bunun farkındaydı zaten. Ne zaman bir davete katılsa, anneler sosyeteye yeni takdim edilen kızlarını zorla onun yanına yolluyorlardı; daha on yedi yaşındaki genç kızlar, Montgomery Düşesi olabilmek için yarış hâlindeydi. Ne var ki içlerinden hiçbiri kafasını kaldırıp onun yüzüne bakabilecek kadar cesur değildi. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Karısı olmak isteyen birinin, yüzüne bakmaktan çok daha fazlasına katlanması gerekecekti.

Birdenbire aklına o yemyeşil bakışlar düştü. Meydandaki kadın, gözlerinin ta içine bakabilmişti. *Söylediklerine karşılık vermişti.* Sebastian'ın tanıdığı hiçbir hanım şimdiye dek böyle bir şeye cesaret edememişken mevki olarak ondan bu denli aşağıda birinin bunu yapması... Akıl alır gibi değildi. Ne var ki Yeşil Gözler bunu yapmıştı. Sürüden ayrılmış, hayatının kıyısında köşesinde kalan o adı sanı belirsiz kalabalıktan sıyrılarak tam karşısına dikilmişti. Hadsiz kızın tekiydi belli ki... Muhtemelen de hafiften kaçıktı.

Defterini açtı ve kalemi kâğıda götürdüğü anda onu bekleyen görev hariç tüm düşünceler yok oldu. Montgomery Şatosu. Hastings Muharebesi'ndeki hizmetleri karşılığında ilk düke verilmiş, on sekizinci dük tarafından bir kâğıt oyununda kaybedilmişti. Sebastian onu geri alacaktı, her ne pahasına olursa olsun.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Aklınız başka yerde gibi, Bayan Archer."

Metal çerçeveli gözlüğün ardından atılan nişancı keskinliğindeki bakış, Annabelle'i olduğu yere çiviledi; içinde bir suçluluk ve telaş fırtınası koptu. Dirsekleri yamalı tüvit ceketi, geniş alnı ve sabırsızlığını ele veren çatık kaşlarıyla Profesör Jenkins, baştan ayağa kusursuz bir akademisyendi. Daha kırkına varmadan Antik Yunan savaşları alanında bir otorite hâline gelmişti, dolayısıyla hayatta mutlaka dikkat kesilmeniz gereken bir an varsa bu da onun sabah dersleriydi.

Annabelle, babasının eski mektup arkadaşına mahcup bir ifadeyle baktı. "Özür dilerim, Profesör."

Profesör masaya doğru eğildi. "Şu lanet olası örgü örme sesi yüzünden, değil mi?"

"Affedersiniz?"

"Örme sesi," diye yineledi, Bayan Forsyth'a kötü kötü bakarak. "Şu *tık tık-tık*... İnsanı deli eder, sanki sürekli damlatan bir musluk gibi."

Annabelle'in arkasından gelen tıkırtı aniden durdu. Bayan Forsyth'ın kırgın şaşkınlığı odayı sarınca Annabelle de irkilip utandı. Kadın alınmakta çok haklıydı, nihayetinde Annabelle kendisine orada oturması için saatlik altı peni ödüyordu. Çünkü kahretsin ki Gilbert en azından bir konuda haklıydı: Gerçekten bir refakatçiye ihtiyacı vardı. Üstelik bu refakatçinin, üniversite

yönetimi tarafından da onaylanmış olması gerekiyordu. Kız öğrenciler şehir merkezine yalnız başına gidemez, hatta bir profesörle yalnız kalamazdı. Yaşını başını almış, dul ve şık giyimli Bayan Forsyth da işinin ehli bir gardiyan görevi üstleniyordu.

Tabii Jenkins örme sesinden bu denli rahatsız oluyorsa başka bir çözüm bulmalıydı. Sonuçta karşısında bir dev vardı. Dersleri, eski püskü kitap sayfalarını geçmişe açılan anlamlı birer pencereye dönüştürüyor; olağanüstü zekâsı Annabelle'in de zihnini tutuşturuyordu. Üstelik Annabelle'e ders verebilmek için üniversitenin kız öğrencilere tahsis ettiği sınıfa, Little Clarendon Caddesi'ndeki fırının üst katındaki birbiriyle uyumsuz mobilyalarla döşenmiş bir odaya gelme zahmetine bile katlanıyordu.

Fırın... Aslında esas sorun buydu. Dikkat dağıtan örgü değil, taze ekmeklerin kapıdaki çatlaklardan sızan sıcacık, mayalı kokusuydu.

Tam da o sırada aşağıdaki caddeden bir at arabası takır tukur seslerle geçti.

Profesör, elindeki Thukydides nüshasını sinirle kapattı.

"Bugünlük bu kadar," dedi. "Yarın bu bölüm üzerine özgün bir yorumla geleceğinizden hiç şüphem yok."

Yarın mı? Övgüsünün yarattığı sıcaklık sönüverdi; "yarın" yine masa başında geçireceği bir gece mesaisi anlamına geliyordu. Buradaki iş yükü, Chorleywood'dakinden daha hızlı birikmeye başlamıştı.

Defterini ve kalemini çantasına koyarken kaçamak bakışlarla Jenkins'i süzdü. Yıllar süren kupkuru, yavan akademik yazışmalardan sonra nihayet yüz yüze tanıştıklarında profesörün ne kadar genç göründüğüne şaşırmıştı. Uzun boylu ve zayıftı, loş arşivlerde geçirdiği ömrü sayesinde yüzünde tek bir kırışıklık yoktu. Aynı zamanda mizacı cıva misali değişkendi; bir an düşüncelere dalıp gider, hemen sonra tüm keskin zekâsıyla konuya dâhil olurdu. Belli ki onu idare etmek maharet istiyordu.

Aşağıdaki fırında biri, metal kap kacağı büyük bir coşkuyla birbirine vurmaya başladı.

Jenkins burnunun kökünü tutup sıktı. "Bir dahaki sefere St. John's'taki odama gelin," dedi.

St. John's. Oxford'daki en eski ve en zengin kolejlerden biriydi. Sadece şarap mahzenindeki koleksiyonun bile kraliyet mücevherlerini satın almaya yeteceği söylenirdi.

"Ama ne örgü şişi isterim ne de iplik," dedi Jenkins. "Anlaşıldı mı?"

Annabelle, hâlâ tadı kaçık görünen Bayan Forsyth'la birlikte St. Giles Caddesi'nde hızla yürüyordu. Aslında gezine gezine yürümek, caddeyi çerçeveleyen büyüleyici kumtaşı duvarların keyfini çıkarmak isterdi ama süfrajet toplantısına geç kalıyorlardı. Yine de eski yapıların yıpranmış taşlarından yayılan yüzlerce yıllık irfanı ve gizem havasını hissedebiliyordu. Önceki gün, duvardaki orta çağdan kalma kapılardan birinden kafasını uzatmış, bir erkek kolejinin güzelim bahçesini görebilmişti; mücevher kutusuna saklanmış kıymetli bir taş misali gözlerden uzak tutulan egzotik ağaçlarla, geç serpilen çiçeklerle ve kuytu köşelerle dolu bir adaydı sanki.

Bu hafta süfrajetler Randolph'ta toplanıyordu. Hattie ve ona refakat eden büyük teyzesi, dönem boyunca bu lüks otelde bir oda tutmuşlardı ve büyük bir nezaket göstererek toplantıya ev sahipliği yapmayı teklif etmişlerdi. Lady Margaret Hall kolejindeki ortak salonları küçük grupları için yeterli olurdu aslında, ancak müdireleri Bayan Wordsworth üniversite sınırları içinde politik aktivizme müsaade etmiyordu. İlk görüşmelerinde Annabelle'e şöyle demişti: "Bursunun gerektirdiklerine göz yumacağım ama üniversitenin sana duyduğu güveni akıllıca kullanmalısın." İlginç bir kadındı Bayan Wordsworth; kadınlara

eğitim aldırabilmek için kendi cebinden para verip öğretmen ayarlıyor ama onlara oy hakkı kazandırmak için yardım etmeye hiç yanaşmıyordu.

"Sizin şu grubunuz tam olarak ne elde etmeyi amaçlıyor peki?" diye sordu Bayan Forsyth, nefes nefese. Of, böyle konuştuğunda sesi ürkütücü derecede May halasını andırıyordu. *Yeğenim senin bu kadar fazla okumana izin vererek ne elde etmeyi amaçlıyor peki?* May hala, kuzeyde birlikte geçirdikleri o uzun kış aylarında hemen her gün buna benzer bir şeyler homurdanırdı. Acaba müdire tarafından onaylanmış mürebbiye adayları arasından Bayan Forsyth'ı seçmesinin nedeni bu muydu? Annabelle çaktırmadan kadını inceledi. Doğrusu biraz May halayı da andırıyordu, burnunun ucunda duran minik gözlüğü bile aynıydı.

"Evli Kadınların Mülkiyet Hakkı Yasası'nın değiştirilmesini talep ediyoruz," dedi. "Böylece kadınlar, evlendikten sonra kendi mallarını ellerinde tutabilecek."

Bayan Forsyth kaşlarını çattı. "Neden ki? Kocanın dünyalığı da karısının sayılmıyor mu zaten?"

"Ama o mallar kadının adına olmuyor," dedi Annabelle, sözlerini iyice ölçüp tartarak. "Sadece kendi adına kayıtlı malı mülkü olanlara oy hakkı tanındığından, kadınların oy kullanabilmesi için mal varlıklarını ellerinde tutmaları gerek."

Bayan Forsyth cık cıkladı. "Senin kadar güzel bir genç kızın neden evde kaldığı şimdi anlaşılıyor. Sadece kitap kurdu değil, üstüne üstlük radikal bir politik aktivistsin demek... Eş olmaya pek de uygun nitelikler değil bunlar."

"Orası doğru," dedi Annabelle çünkü aksini iddia etmenin faydası yoktu. Tanıdığı hiçbir erkek için uygun bir eş sayılmazdı. Muhtemelen Akhilleus, Odysseus, İason gibi erkekler, yedi denizi fethetmesini bilen yarı tanrılar ve insanlar hakkındaki hikâyeleri okumaya başladığından beri böyleydi bu. Böyleleri onu bir maceraya çıkarabilirdi. Kim bilir, belki ba-

bası ona *İlyada* yerine *Uyuyan Güzel*'i okutmuş olsaydı hayatı bambaşka bir yöne sapardı.

Randolph Oteli'ne vardıklarında toplantı başlamak üzereydi. Lucie, küçük bir kürsünün yanına eğilmiş, çantasının içinde bir şeyler arıyordu. On on iki kadın, Hattie'nin şöminesinin başında bir yarım daire oluşturmuş sohbet ediyordu. Pembe mermerden bir şömineydi bu; Annabelle paltosunu hizmetçiye uzatırken şöminenin üzerindeki büyükçe aynanın çerçevesinin altın varaklı olduğunu düşündü.

Hattie henüz gelmemişti ve tüm sandalyeler doluydu. Yalnızca Fransız tarzı ikili koltuğun bir tarafı boştu. Diğer tarafında eski püskü bir ekose şala sarınmış genç bir kadın oturuyordu. Annabelle bu şalı tanımıştı. Bu kızı Parlamento Meydanı'nda da görmüştü: Leydi Catriona Campbell. Öğrenci değildi; Oxford'da profesör ve aynı zamanda Kuzey İskoçya'da bir şatonun sahibi olan babası Kont Alastair Campbell'in asistanıydı. Şimdi ise bu genç kadın tuhaf bir el sallamayla onu çağırıyor, hafifçe kayıp ona yer açarak Annabelle'i şaşırtıyordu.

Annabelle koltuğa doğru yürürken sıra sıra dizilmiş kadınlar ona kaçamak bakışlar attı; evet, giydiği elbisenin eski ve sade olduğunun o da farkındaydı. İpekli kumaştan, dar kesimli modern elbiseler içindeki diğer hanımların yanında, tarihi geçmiş biri gibi kalıyordu muhtemelen. *Gerçi şu ekoseli İskoç şalı kadar da eski moda sayılmazdı.*

Kadife kaplı kanepenin ona ayrılan köşesine usulca oturdu.

"Sanıyorum henüz tanışmadık," dedi Bayan Campbell'a. "Ben Annabelle Archer."

Kadın bir kont kızına pek benzemiyordu; yuvarlak gözlüğü yüzünün neredeyse yarısını kaplıyordu, kuzgun karası saçlarıysa gelişigüzel bir topuz hâlindeydi. Omuzlarına iyice doladığı şalıyla sanki bir kaplumbağanın kabuğu gibi bütünleşmişti.

"Kim olduğunuzu biliyorum," dedi Bayan Campbell. "Siz şu burslu kızsınız."

Lafı hiç dolandırmayan mesafeli tavrı, hafif bir İskoç aksanıyla yumuşayıp dengelenmişti.

Annabelle'in gülümsediğini görünce cesaretini toplayıp sağ elini korunaklı şalından çıkardı. "Adım Catriona. Geçen hafta Montgomery Dükü'ne nasıl yaklaştığınızı gördüm. Çok cesurdunuz."

Annabelle ona uzatılan eli dalgın dalgın sıktı. Montgomery adını duyunca aklına yine o gün düştü: kibirli, aristokrat yüz, buz gibi bakışlar, kolunu sıkıca kavrayan el... İtiraf etmeyi gururuna yediremese de bu karşılaşma o kadar aklını kurcalamıştı ki soylu ailelerin listelendiği *Aristokrasi Yıllıkları*'nda onunla ilgili araştırma yapmıştı. Onun niteliklerini taşıyan diğer dükler gibi, onun da soyu doğrudan Fatih William'a dayanıyordu; 1066'da ataları onunla birlikte İngiltere'ye gelip adanın çehresini değiştirmişlerdi. Ailesi, yüzyıllar geçtikçe daha fazla toprak ve servet edinmişti. Adam daha on dokuz yaşında dük olmuştu. On dokuz, ülkenin hatırı sayılır büyüklükte bir kısmına sahip olmak için fazla genç bir yaş gibi gelse de Dük'ün ağırbaşlı ve buyurgan tavrını düşününce bu adamın bir zamanlar çocuk olduğuna inanmak zordu. Belki o da sarışın bir Yunan yarı tanrı gibi hazır yetişmiş vaziyette dünyaya ayak basmıştı.

"Hanımlar..." Lucie, kalınca bir kâğıt destesini kürsüye pat pat vurdu. Herkesin dikkatini çektiğinden emin olunca grubu kasvetli bir bakışla süzdü. "Görevimiz biraz daha güçleşti. Montgomery Dükü, Torylerin seçim kampanyasının yeni danışmanı olarak atanmış."

İti an, çomağı hazırla diye boşa dememişler.

Annabelle'in etrafını şaşkınlık yüklü bir mırıldanma sardı. Anladığı kadarıyla Muhafazakâr Parti'den bazıları kadınlara oy hakkı tanınmasından yanaydı ama çoğu buna karşı çıkıyordu. Öte yandan muhalefetteki Liberal Parti üyelerinin küçük bir kısmı kadınların talebine karşı çıksa da çoğunluğu kadınları destekliyordu. Dük nüfuzunu yanlış parti için kullanıyordu.

Lucie elindeki kâğıtlarla kürsüden uzaklaştı. "Zorlayıcı şartlar, zorlu çözümler gerektirir," diyerek kâğıtları dağıtmaya başladı. "Bu yüzden parlamenterleri ofislerinde ziyaret etmeye başlamamızı ve öncesinde onlar hakkında her şeyi öğrenmemizi öneriyorum: neleri severler, nelerden hoşlanmazlar ve en önemlisi, zayıf noktaları nelerdir... Sonra da kişiye özel yaklaşımlar belirleriz. Hukuk ve adalet konusunda uzman olduğunu mu düşünüyor? Tartışırken Platon'a başvuralım. Karısının oy hakkı olursa çocuklarının zarar göreceğini mi düşünüyor? Kendi kararlarını kendileri verebilen kadınların daha iyi anneler olduğuna ikna edelim. Kısacası sevgili hanımlar, düşmanınızı tanıyın."

Annabelle başını onaylar gibi salladı. Stratejik ve manipülatif davranmak genelde işe yarardı.

Lucie'nin dağıttığı kâğıt özenle bölümlere ayrılmıştı: genel özellikler, oylama geçmişi, dikkate değer skandallar... Eyvahlar olsun. Bu bilgiler Annabelle'in yakın çevresinden öğrenilecek türden değildi. Dedikodu gazetelerini ve bulabileceği kamuya açık kayıtları didik didik etmesi gerekecekti... Ama ne zaman? Ödevlerini yapmak ve Gilbert'a ödeyeceği parayı denkleştirmek için özel ders vermek zaten çalışma saatlerinin geceye sarkmasına sebep oluyordu.

Antrenin kapısı gıcırdayarak açıldı ve Hattie içeri süzüldü. Lucie'nin ters bakışını mahcup bir gülümsemeyle karşıladı, odaya buram buram yayılan pahalı kokusuyla gelip Annabelle'in yanına oturdu.

"Günaydın, Catriona, Annabelle," diye cıvıldadı. "Geç kaldım. Ne kaçırdım?"

Annabelle ona bir sayfa uzattı. "Casusluğa girişip nüfuzlu adamları araştıracağız."

"Oo, çok heyecanlı! Şahane bir gözde bekârlar rehberi hazırlanırdı böyle."

Nirvana

Lucie'nin olduğu taraftan bir homurdanma duyuldu. "Gözde bekârlar mı? Toplantılarımızda bize hiç kulak vermedin herhâlde?"

Hattie dayanamayıp öfledi.

"Evlendiğin anda bir erkeğin malı oluyorsan," dedi Lucie somurtarak, "hiçbir erkek gözde değildir."

"Doğru ama kızlarını evlendirme meraklısı anneler bu bilgilerin çoğunu muhtemelen çoktan edinmiştir," diye araya girdi karşılarındaki kanepede oturan Leydi Mabel.

"Bilgi edinmek için her yolu deneyebilirsiniz," diye onayladı Lucie. "Evlilik hariç."

"Peki, parlamento üyelerinin bizi görmek isteyeceğini nereden çıkarıyorsunuz?" diye sordu Catriona.

"Martta seçim var. Politikacılar seçim yaklaşırken ulaşılabilir görünmeyi, halkın yanında oldukları izlenimi vermeyi severler." Lucie, Annabelle'e döndü; küçük yüzü beklenti yüklüydü. "Sen bu yaklaşım hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence mükemmel bir fikir," dedi Annabelle dürüstçe.

Lucie memnuniyetle gülümsedi. "Bana sen ilham verdin. Senin gidip sanki alelade biriymiş gibi Montgomery'nin karşısına dikildiğini görünce ben de bir adım geri çekilip yöntemlerimize uzaktan, yeni bir gözle bakabildim."

"Montgomery hakkında bilgi toplamak zor olacak," dedi Hattie. "Boşanmış olabilir, tam emin değiliz; tek bildiğimiz, atalarından kalma şatosunu geri almak istiyor. Ne var ki dedikodu köşelerinde onunla ilgili tek kelime yazılmıyor, olsa bilirdim, hepsini okuyorum."

Lucy burnunu kırıştırdı. "Kendisi Kraliçe'nin gözdesi olduğundan basın ona ilişmeye cesaret edemiyor. Montgomery söz konusu olunca daha zorlu, daha sağlam adımlar atmamız gerek. Catriona, sen onun kardeşine ders vermiyor muydun? Lord Devereux muydu?"

Catriona başını iki yana salladı. "Geçen dönemdi o, hiyeroglif öğretiyordum."

"Harika," dedi Lucie. "Yolunuzun yeniden kesişmesini sağlayacak bir bahane bul, sonra da tatlı sohbet edip ağzından laf almaya bak."

Catriona irkildi. "Ben mi? Yoo yoo! Olmaz!"

Lucie gözlerini kısarak genç kadını süzdü. "Niye olmasın? Zaten tanışıyorsunuz."

"Hiyeroglif dersi verdim sadece," diye mırıldandı Catriona. "Hocalık yapmak başka..."

"Ağzından laf almaya çalışmak başka," diye tamamladı Hattie.

"Ama..."

Catriona büzüşüp şalının içinde kayboldu.

"Tamam, boş ver," dedi Lucie ters ters. "Annabelle halleder."

Annabelle hem şaşkın hem de biraz endişeli bir hâlde kafasını kaldırıp baktı. "Ben mi?"

"Yapabilir misin?"

"Maalesef zatıalileriyle tanışmamı sağlayacak bir bahane düşünemiyorum."

Lucie gerilmeye başlamıştı. "Bahaneye ihtiyacın yok. Aramızda en güzel olanımız sensin. Söylediği her şeyden aşırı etkilenmiş gibi davranırsan karşında hiçbir genç adam duramaz ve daha ne olup bittiğini anlayamadan sana tüm sırlarını döküverir."

"Ama ben..." diyecek oldu, Hattie elini neşeyle savurarak araya girdi.

"Ama sen," diye cıvıldadı genç kız, "çok güzelsin, yüzün çok hoş. Hatta Troyalı Helena'm için bana modellik etmeni çok isterdim. Ne dersin?"

Annabelle gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

Hattie elini kaldırıp ona parmaklarını gösterdi. "Güzel sanatlar okuyorum ben. Resim yapıyorum. Çok şükür ki eldivenlerim var çünkü İngiltere'deki en acınası eller bende."

Yok, benim ellerimdir o, diye düşündü Annabelle. Nasırlar öyle kolay kolay yok olmazdı. "Onur duydum," dedi, "ama bir resim için modellik etmeye vakit ayırmam mümkün değil."

"Gelecek dönem teslim edeceğim," dedi Hattie, yuvarlak gözleriyle yalvarır gibi bakıyordu.

Lucie boğazını temizledi. "Peregrin Devereux," dedi. "Ona ulaşmanın bir yolunu bulun."

Kızlar birbirlerine tereddüt dolu bakışlar attılar.

"Lord Devereux'dan bir şey isteyeceksek karşılığında bir şey vermemiz gerekir," dedi Annabelle, malumu ilan ederek.

"Para teklif edebiliriz," diye önerdi Hattie bir an düşünüp.

Annabelle başını salladı. "Paraya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"Genç erkeklerin daima paraya ihtiyacı vardır," dedi Hattie, "ama haklısın, abisinin dedikodusunu yapması için bu yeterli olmayabilir."

"Belki de doğrudan Montgomery'nin kendisine yaklaşmanın bir yolunu bulmalıyız."

Hattie kaşlarını çattı. "Nasıl olacak ki o? Beyefendi toplum içine pek karışmaz."

Hepsi derin düşüncelere dalınca sessizlik oldu.

"Aslında Lord Devereux'nun isteyebileceği bir şey biliyorum sanırım," dedi Catriona usulca.

Hattie ona doğru eğildi. "Öyle mi?"

Catriona bütün dikkatini ellerine vermişti. "Okuldaki içki kulübü, St. John's'un şarap mahzeninin anahtarını istiyor."

Hattie iç çekti. "Ah, tabii ki isterler."

Annabelle'in ensesi heyecandan karıncalanmaya başladı. Oxford'un seçkin öğrencilerinin özel kurallarla girebildiği bu içki kulüpleri aşırı derecede rekabetçi yerlerdi; taşkınlıkları kadın öğrencilerin narin kulaklarına kadar ulaşmıştı. Bu kulüplerden birine katılmanın, okuldan iyi bir dereceyle mezun olmaktan çok daha kıymetli olduğunu; sarhoş hovardaların masasında

Ninova

başı çekmenin Cambridge'e karşı bir turnuva kazanmak kadar hırsla arzu edildiğini söylüyorlardı. Şu zenginlerin öncelikleri de bir tuhaftı doğrusu.

"Peki biz anahtarı nasıl ele geçireceğiz?" diye sordu.

Catriona usulca başını kaldırdı. "Babamda var."

Ah, pek tabii. St. John's'ta öğretim görevlisi olan Profesör Campbell'de her türlü anahtar olmalıydı. Annabelle pek de alışık olmadığı bir tavırla sırıtmaya başladı. Hattie ise kanarya kafesine saldırmaya hazır bir kedi gibi bakıyordu.

Derin bir iç çeken Catriona, "Of, bu kadar uğraştığımıza değer umarım," dedi.

Annabelle, Lady Margaret Hall'deki odasına çıkan gıcırtılı merdivenleri tırmanırken güneş çoktan batmıştı. Sınıfında ondan başka sekiz öğrenci daha vardı; bunlardan biri olan Hattie, Randolph Oteli'nde kalıyordu, bu yüzden hep birlikte kasabanın biraz dışındaki mütevazı bir tuğla eve rahatça sığmışlardı. Tabii Randolph gibi değildi. Yine de odasının kapısında dururken içini sıcak bir his kapladı. Gaz lambasının loş ışığı, odadaki her şeye altın rengi bir parıltı düşürüyordu: soldaki dar yatağa, sağdaki gardıroba ve tam karşıda, pencerenin önünde duran ha kırıldı ha kırılacak masaya... *Onun masası.* Antik Yunan mitlerine gönlünce dalıp Latince bilmeceler çözdüğü yer. *Onun yatağı.* Uykulu bir çocuk tarafından tekmelenmediği, battaniyesinin Gilbert'ın kızlarından biri tarafından çalınmadığı, kendi başına uyuyabildiği yer. Bütün dünyanın dışarıda kalması, kimsenin onu rahatsız etmemesi için, meşgul olduğunu belirten bir notu kapısına asması yetiyordu.

Kollarıyla kendini sımsıkı sardı. Kendine ait bir oda ne büyük bir nimetti.

Bu imkânın hakkını verecek, elinden gelenin en iyisini yapıp en gayretli, en kıymet bilir öğrenci olacaktı.

Ama önce... Uzun uzun ofladı. Evet, önce bir grup süfrajetin İngiltere'deki en güçlü dükün evine sızmasına yardım etmesi gerekiyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kasım

Sebastian, Peregrin'in beklenmedik şekilde Claremont'a çıkıp gelişine eşlik eden mektubun üzerinden delikanlıya öldürücü bakışlar atıyordu.

"Bütün notların yerlerde, neredeyse sınıfta kalacakmışsın."

"Evet, efendim."

"Bu dönemin öğrenim harcını yatırmamışsın."

Gerilen Peregrin, eliyle saçlarını karıştırıp görüntüsünü daha beter hâle getirdi.

"Ödemedim."

Demek ki sorumsuz ve işe yaramaz bir kardeşe kendi para hesabını yönetme sorumluluğunu vererek onu eğitme çabası fiyaskoyla sonuçlanmıştı.

"Üstüne de Weatherly bu sabah St. John's'ta, sen onu kılıçla kovaladığın için daha yeni yapılan yağmur borularına tırmanmış, öyle mi?"

"Ucu kör eskrim kılıcıydı," diye mırıldandı Peregrin, "ayrıca Weatherly bunu hak etti."

Sebastian mektubu masasına bıraktı; masa, hepsi de acil ve mühim olan, özenle istiflenmiş yüzlerce kâğıtla kaplıydı. Bu saçmalığa ayıracak vakti yoktu. Peregrine aptal değildi, çocuk hiç değildi; o yüzden de aptal bir çocuk gibi davranması için

Nirvana

bir sebep yoktu. Yine de son bir yıldır tam olarak öyle davranıyor, akla mantığa sığmayan, aslında var olması bile saçma olan sorunlar yaratıp duruyordu.

"Sarhoş muydun?"

Peregrin sandalyesinde kıpırdandı. "Yok. Bir kadeh viski içmiştim, belki iki."

İki taneyi kabul ettiyse, bunun iki katını içtiğini farz etmek mümkündü. Öğleden önce içmeye başlamak... Eh, armut dibine düşer demişler.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın." Sesi kendine bile soğuk gelmişti.

Peregrin'in burnu ve yanakları hızla kızardı, işte şimdi çocuksu görünüyordu. Oysa neredeyse on dokuz yaşındaydı, genç bir adamdı artık. Sebastian onun yaşındayken düklüğü devralmıştı. Öte yandan belki de hiçbir zaman Peregrin kadar genç olmamıştı.

Bakışlarını kardeşinden ayırıp duvara dikti. Düklüğe ait altı mülkün resmedildiği tablolar kapının sağına asılmıştı, Montgomery Şatosu'nu tasvir eden tabloysa hâlâ soldaydı. On altı yıl önce, babasının kısa süren hükmü esnasında neleri kaybettiğini, sattığını ya da mahvettiğini her gün ona hatırlatsın diye bütün tabloların sol tarafa asılmasını emretmişti. Düklüğün temellerinin onlarca yıldır çatırdadığı doğruydu, üstelik büyükbabası nesillerdir ailede olan mülklerin çoğundaki satılamaz şerhini kaldırmıştı. Ama babasının bir seçim şansı vardı; ya mülklerini eritip tüketen bu mali çürümenin gitgide yayılmasını engelleyecek ya da teslim bayrağını çekecekti. O teslim olmayı seçmişti ve bunu da tam bir Montgomery'den bekleneceği gibi sert ve etkili biçimde yapmıştı. Toparlanma süreci tatsızdı; sürekli birilerini bir şeylere zorlamakla, talep edilen ve sunulan lütuflarla, hiçe sayılan geleneklerle günler geçip gitmişti. Sebastian annesinin neden Fransa'ya taşındığını anlıyor gibiydi; orada oğlunun tüccar zihniyetindeki bir düke

dönüştüğünü göz ardı etmek çok daha kolaydı. Şatoyu geri almak için her şeyi yapardı. Esasında şatoya karşı öyle büyük bir bağlılık hissettiği falan yoktu. Karanlıktı, her yerden soğuk hava giriyordu, su tesisatı berbattı; hatta orayı geri almak kesesine bir yük daha bindirecekti. Fakat madem bir zamanlar onundu, yine onun olmalıydı. Görevden kaçamazdı. Mart ayı geldiğinde, Montgomery Şatosu nihayet kapının sağ tarafına, olması gerektiği tarafa geçecekti. Evet, meşru vârisinin köyün delisi gibi davranması için pek münasebetsiz bir zamandı.

Peregrin'e sert bir bakış attı. "Sanıyorum harç parasını arkadaşlarını eğlendirmeye harcadın..."

"Evet, efendim."

Sebastian sessizce bekledi.

"Biraz da... şey, biraz kâğıt oynadım."

Sebastian'ın çenesi kasıldı. "Peki kadın meselesi de oldu mu?"

Peregrin'in yanakları benek benek kızardı. "Böyle bir şeyi itiraf etmemi beklemiyorsunuz herhâlde?" diye kekeledi.

Sebastian içten içe ona hak verdi; kardeşinin kapalı kapılar ardında yaptıkları onu ilgilendirmezdi. Ne var ki zengin ve budala bir genç lordu yoldan çıkarma konusunda kimse sosyeteye girmeye çalışan kurnaz bir kadının eline su dökemezdi.

"İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun," dedi. "Eğer kızın ailesini tanımıyorsam, seni soyup soğana çevirmeye niyetlenmiş demektir."

"Kimse yok hayatımda," dedi Peregrin, bunu öyle hırçın bir tavırla söylemişti ki kesin biri vardı.

Sebastian, adamını şu sosyetik hayat kadınlarının ağırlıkta olduğu çevrelere göndermeyi ve Madam artık-adı-her-neyse'yi bulup bu hevesten vazgeçmesi konusunda uyarmayı aklının bir köşesine yazdı.

Parmağıyla mektuba pat pat vurdu. "Şu yağmur borusunun parasını harçlığından keseceğim."

"Anlaşıldı."

"Ayrıca benimle Fransa'ya gelmiyorsun, burada kalıp ders çalışacaksın."

Kardeşi bir an tereddüt etti ama sonra surat asarak başıyla onayladı.

"Yılbaşındaki davet sırasında da Penderyn'de olacaksın."

Peregrin'in yüzü soldu. "Ama..."

Sebastian'ın tek bir bakışı kardeşinin itirazını ağzına tıkamaya yetti fakat Peregrin'in boynundaki kaslar iyice gerilmişti. Nedendir bilinmez, Peregrin ev partilerini ve havai fişekleri pek seviyordu; hatta etrafındaki curcuna ne kadar büyükse o kadar neşeleniyor gibiydi, bu yüzden de yılbaşı partilerinin yeniden düzenleneceğini duyunca havalara uçmuştu. Galler'deki malikânede hiç böyle şeyler olmazdı.

"Bunun yerine dayak cezası verseniz olmaz mı?" diye sordu Peregrin.

Sebastian kaşlarını çattı. "Bu yaşta mı? Hayır... Üstelik öyle birkaç dakika yetmez, uzun uzun düşünmen lazım şu yaptığın budalalıkları."

Peregrin başını yere eğdi.

Sebastian o kısacık anda kardeşinin gözlerindeki duygu kıvılcımını gördü. Eğer onu tanımasaydı, bakışlarında nefret olduğunu sanabilirdi.

Ne tuhaftır ki bu canını acıttı.

Sandalyesinde geriye yaslandı. Peregrin'e hem annelik hem de babalık yaptığı şu on altı yılda belli ki bir noktada başarısız olmuştu, zira delikanlının olması gereken adama dönüşmediği apaçık ortadaydı. Ama belki de... Belki de Peregrin tam da olduğu kişiye dönüşüyordu. Babaları gibi birine.

Ben yaşadığım sürece böyle bir şey olmayacak.

Peregrin'in başı hâlâ öne eğikti. Kulaklarının üstü kızarmıştı.

"Şimdi çıkabilirsin," dedi Sebastian. "Hatta sömestr tatiline kadar seni tekrar burada görmeyeyim."

Peregrin Devereux, Annabelle'in beklediği gibi biri çıkmamıştı. Parıldayan ela gözleri ve küllü sarı saçlarıyla çocuksu, cana yakın... hatta sempatik duruyordu. Kısacası abisinin tam tersiydi.

Annabelle, Hattie ve Catriona, onu St. John's Koleji'nin sütunlarından birine yaslanmış vaziyette buldular. Genç adam elindeki yarısı içilmiş sigarayı onlar yaklaşırken nezaketen söndürdü.

Karşısındaki küçük grubu belli belirsiz bir şaşkınlıkla süzdü. "Hanımlar, biraz fazla iyimserim belki," dedi, "ama bu anahtar bizi Oxford'daki en havalı içki kulübü hâline getirecek, dolayısıyla karşılığında isteyeceğiniz bedeli düşününce tüylerim ürperiyor. Ne istiyorsunuz, söyleyin? Altın Post'u[5] mu? Birinin kellesini mi? Ruhumu mu?"

Konuşma tarzı, Annabelle'in bir zamanlar kasabadaki malikânede verilen yemek davetlerinde tanıştığı, kendi sesinin tınısına bayılan genç soyluların edalı ezgisini taşıyordu. Lord Devereux'nun sesinde gizli olan o açıkgözlülüğü ancak keskin bir kulak fark edebilirdi. Bu genç adam kesinlikle aptal biri değildi.

Annabelle, delikanlıya mahcup ve cilveli olduğunu umduğu bir bakış attı. "Ruhunuz son derece güvende, Lord Devereux, sizi temin ederim. Bizim tek istediğimiz, Claremont'ta düzenlenecek bir sonraki ev partisine çağırılmak."

Lord Devereux gözlerini kırpıştırdı. "Bir ev partisi," diye tekrar etti. "Öyle sıradan bir ev partisi yani?"

"Evet." Sıradan olmayan bir ev partisinin nasıl olacağını merak etmeden duramadı.

"İsteyebileceğiniz onca şey varken ne diye bunu seçtiniz ki?" Genç adam gerçekten afallamıştı.

---

5 *Golden Fleece*, Yunan mitolojisinde Argonotlar'dan İason'un krallığını geri alabilmek için peşine düştüğü efsunlu koç postudur. *–ç.n.*

Neyse ki Annabelle bu soruya hazırlıklıydı. Özlem dolu bir iç geçirdi. "Hâlimize bir bakın," dedi, eski paltosunun önünü işaret ederek. "Bizim gibi geleneklere uymayan kadınlara *mavi çoraplılar* deniyor. Modaya son derece aykırı oluşumuzla meşhuruz; siz ise Oxfordshire sosyetesine liderlik ediyorsunuz."

Bu sözlerde de doğruluk payı vardı. Annabelle'in modayı takip edecek parası yoktu; Catriona modayla hiç mi hiç ilgilenmiyor gibiydi; Hattie'ye gelince... onun moda anlayışı şahsına münhasırdı. Mesela bugün şapkasına devasa bir turkuaz tüy iliştirmişti ve ne zaman rüzgâr esse küçük başlığı hafifçe havaya kalkıyordu.

Lord Devereux'nun bakışları da bu sallanıp duran tüye takılmıştı. "Evet," dedi, "anlıyorum." Delikanlının kılık kıyafeti hem parasının hem de iyi bir zevkinin olduğunu gösteriyordu. Gösterişli silindir şapkası, kaliteli kumaştan gri paltosu, boynuna gelişigüzel attığı fuları ve pırıl pırıl siyah kunduraları modayı zerrece umursamadığı izlenimi verecek özenli bir kayıtsızlıkla seçilmişti.

Bakışlarını tekrar Annabelle'e çevirdi. "Yani siz de böyle bir çevreye girerek modaya daha uygun hâle gelmek istiyorsunuz."

"Evet, lordum."

Sebastian başını salladı. "Gayet makul."

Yine de tereddüt ediyordu.

Annabelle paltosunun cebinden anahtarı çıkardı. Ağır, orta çağdan kalma bir şeydi; Annabelle yaratacağı etkiyi gözeterek anahtarı parmağına takıp birkaç kez döndürdü. Peregrin Devereux işleri ağırdan almayı bir kenara bırakmıştı. "Gökdoğan" anlamına gelen adına yaraşır şekilde bütün dikkatini avına, yani anahtara yöneltmişti.

"Aslına bakılırsa," dedi Peregrin ağır ağır, "tam da Noel'den önceki hafta için bir davet planı var. Ancak bu nispeten daha küçük, daha sakin bir parti; on, bilemedin on iki beyefendi

katılır. Ayrıca Dük de orada olmayacak." Omuzlarını özür dilercesine silkti.

Annabelle'in yüreğine çöreklenen, varlığını bile bilmediği bir gerginlik o anda çözülüp gitti. Dük evde olmayacaksa bu deli saçması görev, arkadaşları için çok daha kolaylaşabilirdi.

"Ekselansları davete katılmayacak mı?" diye tekrarladı Annabelle.

Peregrin hâlâ anahtara bakıyordu. "Annemizi ziyarete Fransa'ya gidecek," dedi.

Annabelle, Hattie ile Catriona'ya dönüp durumu değerlendiriyormuş gibi yaptı. "Ne dersiniz? Bu da bir ev partisi sayılır mı?"

"Bence sayılır," diye cıyakladı Hattie. Catriona ise sadece telaşla başını sallayabildi.

Eyvahlar olsun... İkisinin de yüzü kıpkırmızıydı, fazla gerilmişlerdi. Neyse ki Lord Devereux'nun bunu utangaç genç kızların aşırı heyecanlı tabiatına yorması muhtemeldi.

"Öyleyse biz de anlaşmanın kendi payımıza düşen kısmını yerine getireceğiz," dedi Annabelle ve avucundaki anahtarı asilzadeye uzattı. "Anahtarı çoğaltmak için iki saatiniz var."

"Durun," dedi Hattie, Annabelle'in kolunu tutarak. "Bize bir centilmen sözü verin," diye talep etti Lord Devereux'dan.

Genç adamın dudaklarında yamuk bir gülümseme belirdi. Sağ yumruğunu kalbinin üzerine koyarak hafifçe eğildi. "Şerefim üzerine söz veriyorum, Bayan Greenfield. Claremont Köşkü sizi bekliyor."

Duzenleme
Ny.ozlem

ALTINCI BÖLÜM

Aralık

Marlborough tren istasyonundan daha yeni ayrılmışlardı ki Annabelle yenilgiyi kabul etti; takır tukur sallanan bir at arabasında Thukydides çevirmek imkânsızdı. Kitabı kucağına koydu.

"İşte aramıza döndü, aferin sana," diye neşeyle seslendi Hattie karşısındaki koltuktan.

Annabelle yüzünü buruşturdu. Midesi altüst olmuştu. Yanında oturan Catriona koltuğunda hoplayıp dururken sakince kitabını okumaya devam ediyor, Hattie'nin onlara refakat eden büyük teyzesiyse sarsıntıdan pek de etkilenmiyormuş gibi görünerek karşı köşede ağzı açık horluyordu.

"Biraz solgun görünüyorsun, hatta suratın yeşile çalıyor," dedi Hattie, keskin sanatçı gözüyle. "Hareket hâlindeki bir araçta kitap okumak akıllıca mı sence?"

"Ödevim var."

"Şu anda tatildesin," dedi Hattie, tatlılıkla.

Annabelle ona sert sert baktı. "Bana pek seçme şansı verilmedi."

Bir dükün evinde düzenlenen davete doğru gitmekte olduğunu hâlâ sindirebilmiş değildi. Hanımların davet edilmesini sağlamanın yeterli olacağını düşünmek büyük saflıktı. Lucie,

Annabelle'in de partiye katılması konusunda çok ısrarcı olmuştu, düşman saflarında iki yerine üç tahta at olması elbette daha iyiydi; kesenin ağzını tutan da Lucie olunca Annabelle aslanın inine doğru giden bu arabada bulmuştu kendini. Aslında birbirinden makul birkaç bahane sunmuştu, bunlardan en akla yatanı da böyle bir etkinliğe uygun hiçbir kıyafetinin olmayışıydı. Gelgelelim, Leydi Mabel'in önceki sezonlardan kalma gezinti elbiseleri ve gece kıyafetleriyle tıka basa dolu bavulu şu anda arabanın tepesinde takırdıyordu. Lucie onlarla gelmemişti; kendisi radikalliğiyle biliniyordu ve Dük'ün radikalizmle arası pek iyi değildi.

Dük evde değil...

Gerçi evde olsaydı bile onun gibi bir kadını daha önce gördüğünü hatırlamazdı. Halktan biriyle yolda karşılaşması onun nezdinde sıradan bir olaydı muhtemelen. Yine de belli olmazdı. Böyle midesini bulandıran gerçekten Thukydides miydi? Bir asilzadenin evinde bulunduğu son sefer resmen bir felaketti.

Arabadaki perdeyi aralayıp yanından geçtikleri manzaraya şöyle bir göz attı. Kar taneleri uçuşuyor, bulutlu bir sabah göğünün altında Wiltshire'ın tepelerini ve yamaçlarını beyaza boyuyordu.

"Daha çok var mı?" diye sordu.

"Bir saatten az kaldı," dedi Hattie. "Gerçi böyle yağmaya devam ederse yolda mahsur kalabiliriz."

Kent'e giden yolların açık kalacağını umuyordu. *22 Aralık'ta Chorleywood'a dönmüş ol,* diye yazmıştı Gilbert. Bugünden yaklaşık bir hafta sonra yerleri fırçalayacak, turta yapacak, odun istifleyecekti; üstüne üstlük tüm bunları yaparken dibinden ayrılmayan mızmız bir çocuk da olacaktı. Üç aylık akademik hayat onu yumuşatmadıysa tabii... Gilbert'ın karısı, onu sevse de sevmese de, görebileceği tüm yardıma gerçekten muhtaçtı.

"Senin bu konulara olan ilgin nereden geliyor?" diye sordu Hattie, Annabelle'in kucağındaki *Peloponez Savaşı Tarihi* kitabına bakarak.

Annabelle, dans eden harflere bakmaktan özellikle kaçınarak yanıt verdi. "Doğruyu söylemek gerekirse bu konuda bir seçim hakkım olduğunu sanmıyorum. Babam okumayı söktüğüm anda bana Grekçe öğretmeye başladı, Messenia bölgesindeki savaşlar da özel ilgi alanıydı."

"Oxford mezunlarından mı?"

"Yok, Durham'da okumuş. Ailenin üçüncü oğluydu, geleneklere göre onun da payına rahip olmak düştü. Büyük ölçüde kendi kendini eğitti denebilir."

"Keşke kadınlara çok daha önce eğitim verilseydi," dedi Hattie, "o zaman böyle bol kanlı savaşlar yerine romantik ve güzel şeyler hakkında yazılmış kitaplar ağırlıkta olurdu."

"Ama bu kitaplarda da epey romantizm var. Troyalı Helena'yı düşün... Menelaos sırf onu geri kazanabilmek için bin gemiyle yola çıktı."

Hattie dudaklarını büzdü. "Bin gemiyle böyle bir savaşa gitmek bana biraz abartılı gelmiştir hep. Üstelik Menelaos ile Paris, Helena'yı kazanmak için bir kemik uğruna dövüşen köpekler gibi kavga ettiler ama kimse kadıncağıza ne istediğini sormadı. Paris'e olan takıntısı bile zehirli bir ok yüzündendi... Bunun neresi romantik?"

"Tutku," dedi Annabelle, "Eros'un okları tutkuyla yüklüdür."

"Aman, ha tutku ha zehir..." dedi Hattie, "ikisi de insanı sersemleştiriyor."

Haklıydı. Antik Yunanlılar tutkuyu kanı kirleten bir tür delilik olarak görmüştü; bugün de âşığıyla birlikte gizlice kaçanlara, yasa dışı düellolara ve heyecan dolu edepsiz romanlara ilham veriyordu. Hatta bölge papazının son derece aklı başında kızını bile yoldan çıkarabilirdi.

"Platon romantikti ama," dedi Hattie. "Dünyaya gelmeden önce ruhlarımızın ikiye bölündüğünü ve yeniden tamam hissetmek için hayatımız boyunca diğer yarımızı aradığımızı söylememiş miydi?"

"Evet, öyle demişti."

Aslında bu fikri tümüyle saçma bulmuştu, ruh eşleri üzerine yazdığı *Şölen* de bir hicivdi. Fakat Annabelle bu bilgiyi kendine sakladı, Hattie'nin yüzündeki hülyalı parıltıyı söndürecek kadar kalpsiz değildi.

"Diğer yarımla tanışmayı dört gözle bekliyorum," diye iç çekti Hattie. "Catriona, senin ruh eşin nasıl biri acaba? Catriona?"

Catriona kitabından başını kaldırdı, ürkek bir baykuş gibi yavaşça gözlerini kırpıştırıyordu. "Ruh eşim mi?"

"Diğer yarın," diye açıkladı Hattie. "Hayallerindeki kocan yani."

Catriona içini çekti. "Bilmem ki..."

"Ama bir kadın bir erkekten ne beklediğini bilmeli!"

"Okumuş biri olması gerek bence," dedi Catriona, "böylece benim araştırmalarıma devam etmeme de izin verir."

"Ah..." Hattie başını salladı. "Demek ilerici bir beyefendi lazım sana."

"Aynen öyle. Peki ya senin hayalindeki erkek nasıl biri?" diye sordu Catriona hemen.

"Genç," dedi Hattie. "Genç, ünvan sahibi ve sarışın. Eski Roma sikkelerinin o canlı, koyu altın renginde olsun saçları."

"Bu... oldukça net bir tanım oldu," dedi Catriona.

"Yaptığım resimlerde bana model olacak," dedi Hattie. "Sör Galahad gibi ihtiyar şövalyeyi ne yapayım? Düşünsenize, bugüne kadar pırıl pırıl zırhının içinde genç ve çekici olmayan bir şövalye gördünüz mü hiç?"

Annabelle kahkahasını zar zor bastırdı. Şövalyeler ve prenslerden bahsedenler, genelde küçük köylerde yaşayan kızlar olurdu.

Gerçi Hattie gibi biri için şövalyeler ve prensler sadece masallardan fırlayan kahramanlar değildi; St. James'teki evlerinde ailesiyle birlikte yemek yiyen gerçek insanlardı. Gün gelir de içlerinden biri Hattie'yle evlenirse onu koruyup el üstünde tutardı çünkü nihayetinde Julien Greenfield'a hesap vermek zorunda kalırdı.

Şartlar böyle olsa, ona iyi davranılacağını ve emrinde ev işlerini üstelenecek bir hizmetli ordusu olacağını bilse Annabelle bile evlenmeyi düşünebilirdi. Oysa şu durumda, karşısındaki ruh eşi olsa da olmasa da evlilik kurumu onun için bir şeyleri fırçalayıp durarak, giysileri onararak ve bütün aile için canını dişine takarak geçecek ebedi bir döngü demekti. Üstüne üstlük, bir erkeğin kendi zevki uğruna bedenini kullanmasına katlanma mecburiyeti de vardı... Parmak uçları, kadife koltuğa saplandı. Umurunda olmayan biriyle aynı yastığa baş koymak mı daha kötüydü, yoksa kalbini ufalayıp toza dönüştüren bir adamla mı?

"Annabelle," dedi Hattie, kaçınılmaz olarak. "Senin ruh eşin nasıl biri, anlatsana."

"Sanırım şu aralar başka işleri var," dedi Annabelle. "Neyse ki ben kendi yarımla idare etmeye niyetliyim."

Hattie'nin onaylamayan bakışlarından kaçmak için yeniden pencereden dışarıya bakmaya başladı. Bir köyün yanından geçiyorlardı. Sokak boyu bal rengi taş evler sıralanmıştı, karla kaplı çatıları ve bacalarıyla yenilebilir kurabiye evlere benziyorlardı. Birkaç besili domuz yol kenarında dolanıyordu. Dük, en azından kiracılarına iyi bakıyordu belli ki.

Aman Tanrım! "Şurası Claremont mu?" diye sordu, parmağını soğuk cama dokundurarak.

Hattie eğilip baktı. "Ah, evet. Ne kadar da güzel bir ev."

"Ev" ve "güzel" kelimeleri, uzakta beliren yapıyı tarif etmeye yetmiyordu. Claremont, topraktan yükselen sihirli bir kaya gibiydi: devasa, incelikle yontulmuş ve sarsılmaz. Hafifçe yükselen bir tepeye sırtını dayamıştı, tahtına kurulmuş bir hü-

kümdar gibi karşısında uzayıp giden topraklarını gözlüyordu. Göz korkutacak derecede ihtişamlıydı.

Atların takır tukur nal sesleri, alabildiğine uzanan taş döşeli avluda kimse duyamadan sönüp gidiyordu sanki. Yine de malikâneye çıkan gri kireçtaşı merdivenin dibinde biri tek başına onları bekliyordu. Peregrin Devereux. Gözleri uyku mahmuru, boyunbağı da buruş buruştu ama arabadan inmelerine yardım ederken onları sıkıca tuttu.

"Sizi burada ağırlamak ne büyük mutluluk, hanımlar," dedi; yanakları pembeleşen Catriona'nın elini bir koluna, Greenfield teyzenin elini öbür koluna taktı ve onları basamaklardan yukarı doğru götürdü. "Beyefendiler gelişinizi sabırsızlıkla bekliyordu."

Claremont'un giriş holü, camdan kubbeli tavanın altında üç kat boyunca baş döndürücü biçimde yükseliyordu. Üst katlardaki tırabzanları heykeller süslüyordu. Zemindeki mermer döşeme, devasa bir satranç tahtası misali siyah beyaz kareler hâlinde dizilmişti. Kraliçe'nin gözde strateji uzmanlarından biri olarak bilinen bir adam için pek münasipti doğrusu.

Annabelle derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi. *Her şey son derece normaldi.* Bu hafta sonunun üstesinden gelecekti. Çatal bıçakları hangi sırayla kullanması gerektiğini, kimlere nasıl reverans yapacağını biliyordu. Fransızca, Latince ve Grekçeye iyi derecede hâkimdi; şarkı söyleyebiliyor, piyano çalabiliyor, Doğu ve Batı topraklarının tarihi hakkında sohbet edebiliyordu. Eski çağlara kafayı takmış babasıyla annesinin büyükannesi bu konulara gereken ehemmiyeti göstermişti; minyon yapılı büyükanne, Bourbon hanedanının görgü kurallarını Galyalılara has bir kararlılıkla nesiller boyu taşımış, papaz evine kadar ulaştırmıştı. Bunlar Annabelle'i Kent'te tuhaf görülen biri hâline getirmişti; Hattie'ye söylediği gibi, orada gereğinden fazla eği-

timli kalmıştı. Bu özelliğinin şimdi bir dükün evindeki en fena tuzaklardan kaçınmasına yardımcı olacağı kimin aklına gelirdi?

Lord Devereux, onları büyük merdivenin altında bekleyen bir grup hizmetkârın yanına götürdü.

"Çok geçmeden etraf tamamen karla kaplanacak," dedi, "bu yüzden önümüzdeki bir saat içinde bahçede gezintiye çıkmayı öneriyorum."

Catriona ve Hattie bu teklifi hevesle karşıladı, zaten ikisi de ata binmeyi biliyordu. Annabelle'in at binme tecrübesi ise ihtiyar saban atıyla yaptığı denemelerle sınırlıydı; bu da safkan atlara binmek ya da hanımefendilere özgü yan binme tekniğini kullanabilmek için pek yeterli sayılmazdı.

"Ben gelmeyeyim," dedi. "Çeviri ödevimle ilgilensem iyi olacak."

"Elbette," dedi Peregrin tatlılıkla. "Jeanne size odanızı göstersin. Bir şeye ihtiyacınız olursa sakın çekinmeyin; canınız ne isterse, ne dilerseniz temin edilecektir."

"O hâlde burada ne dilediğime dikkat edeyim," dedi Annabelle.

Peregrin artık tanıdık gelen bir ifadeyle sırıttı.

"*Devereuuuuuux*!"

Sarhoş bir haykırış duvarlara çarpa çarpa yankılanınca Peregrin'in yüzündeki gülümseme siliniverdi. "Of... Bana müsaade, sevgili hanımlar. Belli ki beyefendiler konyak şişelerini bulmuşlar."

Misafir odasındaki dört direkli yatak, haddinden fazla gösterişliydi: Aşırı büyüktü, tepeden sarkan zümrüt yeşili kadife perdeleri bir yosun tabakası kadar kalındı, üzerindeyse parlak mücevher tonlarında ipekli yastıklardan oluşan koca bir yığın

duruyordu: Annabelle, bu temiz ve yumuşacık döşeğe uzanmak için sabırsızlanıyordu.

Yüksek pencereler, iki kat aşağıdaki avluya bakıyordu; tam ortadaysa özenle budanmış porsuk ağaçlarının çevrelediği, suları akmayan bir fıskiye duruyordu. Peregrin'in "bahçe" dediği, karlarla kaplı kocaman arazi göz alabildiğine uzanıyordu.

"Başka bir arzunuz var mı, hanımefendi?"

Hizmetçi Jeanne, ellerini önlüğünün üzerinde düzgünce kenetlemiş bekliyordu.

Annabelle bütün bu ihtişamı yeni yeni idrak ediyor gibiydi. Gidebileceği iki yüz tane oda varken neden çeviriyi bu odada yapacaktı ki?

Thukydides nüshasını ve defterini eline aldı. "Bana kütüphaneyi gösterebilir misiniz, lütfen?"

"Elbette, hanımefendi. Hangisini?"

Birden fazla kütüphane mi vardı? "Şey... en güzeli hangisiyse onu."

Jeanne bu talebi son derece makul bulmuş gibi başını salladı. "Beni takip edin lütfen."

Kütüphane, açılırken feryat edercesine gıcırdayan kemerli bir meşe kapının ardına gizlenmişti. İki sıra hâlindeki koyu renkli ahşap rafların arasından görünen karşı duvardaki geniş vitray pencereden içeri, sanki bir prizmadan dökülür gibi ışık süzülüyordu. Yerdeki şark halıları pencere kenarındaki çıtırdayan şömineye doğru serilmişti; burada duran tekli koltuk onu kucaklamaya dünden hazırdı.

Annabelle eşikten içeri temkinli bir adım attı. Odayı gözden geçirirken tuhaf bir aşinalık hissetti, sanki biri zihnine sızıp hayallerindeki kusursuz kütüphaneyi görmüş ve onu ete kemiğe büründürmüştü.

"Tavanı da ayrı bir güzellik katıyor, değil mi hanımefendi?"

Annabelle kafasını geriye atıp tavana baktı. Kubbe şeklindeki tavan canlı bir gece mavisine boyanmıştı ve ay ışığı olmayan bir gecedeki yıldızlar gibi belli belirsiz parıldıyordu.

"Çok güzel." Hatta, eğer yanılmıyorsa, gerçek gökyüzünün, kış göğünün titizlikle resmedilmiş hâline bakıyordu.

"Eşi benzeri yok," dedi Jeanne gururla. "Bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalmanız yeterli, hanımefendi."

Kapı arkasından usulca kapandı.

Sessizlik. Burası çok sessizdi. Nefesini tutsa toz zerrelerinin uçuştuğunu duyabilirdi sanki.

Şömineye doğru ilerledi, parmak uçları deri ciltli kitap sırtlarında, bir kürenin pürüzsüz yüzeyinde, abanoz ağacından cilalı raflarda gezindi. Servetin ve refahın dokusuydu bu.

Koltuk ise heybetli ve erkeksiydi. Hemen önüne, uzun bacakları şömineye doğru uzatmayı sağlayacak bir puf yerleştirilmişti. Kol mesafesindeyse küçük bir masa duruyordu. Havada belli belirsiz bir tütün kokusu vardı.

Annabelle tereddüt etti. Malikânenin efendisine ait koltuğu kullanmak biraz cüretkâr bir hamleydi.

Ama efendi evde değildi.

Memnuniyet dolu bir oh çekerek geniş koltuğa gömüldü.

Kitap kaçmıyordu ya, çalışmaya birazdan başlasa da olurdu. Yıllar vardı ki hiçbir şey yapmadan öylece oturmamıştı.

Şömineden yükselen tatlı ısı içine işlemeye başladı. Hafifçe kapanan gözleriyle vitray camdaki sahneleri, iç içe geçmiş mistik kuşları ve çiçekleri inceledi. Camın ardında kar taneleri sessizce, dur durak bilmeden süzülüyordu. Şöminedeki ateş çıtırdıyordu, yavaşça, usulca...

Birden irkilerek uyandı. Odada biri vardı, gitgide ona yaklaşıyordu. Gözleri aniden açıldı, kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Karşısında bir adam dikiliyordu. Annabelle'in gözleri adamın göğsünün hizasındaydı. Kalbi sanki kulaklarında atarken bakışlarını yukarı kaldırmaya zorladı kendini. Kusursuzca bağ-

lanmış, siyah ipekten bir boyunbağı. Kolalı beyaz yaka. Belirgin çene kıvrımı.

Kim olduğunu zaten biliyordu. Ama yine de... Bakışları en nihayetinde Montgomery Dükü'nün o solgun gözleriyle buluşunca midesine ağrı saplandı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Sebastian'ın gözleri bir anlığına fal taşı gibi açıldı, ardından göz bebekleri küçülüp iğne ucu kadar kaldı.

Annabelle'in bedenindeki tüm ince tüyler, tıslayan bir kedinin sırtı gibi diken diken oldu.

Ah, adamın onu bir an olsun unutmadığı belliydi; kızı baştan aşağı süzerken buz dolu bir sandıktan yükselen sis misali öfke yayıyordu etrafına.

"Sizin... Benim evimde... Ne işiniz var?!"

Sesi, Annabelle'in hatırladığı kadar güçlü ve etkiliydi; soğukkanlı keskinliği, zihnine üşüşen düşüncelerin arasına bıçak gibi saplanıyordu. *Katiyen zapt edilemez bir erkek.*

Bir şekilde ayağa kalkmayı başardı. "Ekselansları... Fransa'da olduğunuzu zannediyordum."

Of, ne diye böyle bir şey söylemişti ki?

Dük'ün dehşet dolu yüz ifadesi şaşkınlığa evrildi. "Bayan Archer'dı, değil mi?" dedi kibarca. Bu nispeten kibar tavrı çok daha korku uyandırıcıydı.

"Evet, Ekselansları."

Dük geri çekilmedi. Çok yakında duruyordu ve ondan neredeyse bir kafa boyu uzundu. Annabelle'e bedeniyle gözdağı vermeyi amaçlıyorsa bu ters tepecekti, zira korku Annabelle'in içinde daha güçlü bir duygu uyandırıyordu: Direniş.

Ne var ki bu adam, direnişe tahammül edecek biri gibi durmuyordu.

Üzerine tam oturan siyah ceketi, dimdik duran geniş omuzlarını ve biçimli belini sımsıkı sarıyordu. Kısa kesilmiş açık renk saçları, aralık ayı güneşinde neredeyse bembeyaz görünüyordu. Dük'ün kendisi de kış mevsimi kadar çetin ve soluktu... Hatta büyük ihtimalle onu soğuktan öldürme tehlikesi de vardı.

"Sanıyorum kardeşimin arkadaşısınız," dedi Dük.

Arkadaş kelimesine yüklediği tını Annabelle'in hoşuna gitmemişti. "Lord Devereux'yla tanışıklığımız var, Ekselansları," dedi.

Adamın kibarlık ederek ona alan açıp açmayacağını görmek için biraz öne eğildi. Ama Dük yerinden kıpırdamadı. Aksine adamın bakışlarının yüzünde gezinip sonra boynuna indiğini hissetti. Gözlerindeki küçümseme, her şeyin farkında olduğunu gösteriyordu: açlıktan çukurlaşan yanaklarının, inci küpelerinin gerçek olmadığının, Leydi Mabel'in eski gezinti elbisesini kendi elleriyle daralttığının ve aslında ten rengine hiç uymadığının...

Biraz kalbinin kırıldığını hissetti.

"Benim çatımın altına adım atmanız ne büyük cüret," dedi adam. "Bu sizin gibi bir kadın için bile fevkalade bir olay."

Annabelle gözlerini kırpıştırdı. Onun gibi bir kadın mı? "Biz... kendisiyle tanışıyoruz," diye tekrarladı. Sesi kendi kulağına bile yabancı geliyordu.

"Tanışıyorsunuz demek," dedi Montgomery. "Öyle diyorsanız öyle olsun, hanımefendi. Lâkin yanlış adamla tanışmışsınız. Kesenin ağzını elinde tutan benim. Lord Devereux konusundaki çabalarınız beyhude, haberiniz olsun."

Annabelle'in başından aşağı kaynar sular döküldü.

Onu kendi koltuğunda uyurken bulduğu için değildi öfkesi; Annabelle'i kardeşinin âşığı sanmıştı.

O ve Peregrin Devereux? Saçmalık...

Ama ekselansları tek bir bakışla, onun kendini soylu erkeklere satan biri olduğuna karar vermişti.

Kalbinin gümbürtüsü kulaklarında uğuldadı. Bunca zamandır kontrol altında tutabildiği öfkesi, dürtülmüş bir yılan gibi yerinden doğruldu ve onu ele geçirdi. Kalçasını yana kaydırıp adamı tepeden tırnağa süzdü; kemikli yüzünden cilalı ayakkabılarına, oradan tekrar yüzüne. Onu bir erkek olarak ölçüp tartıyordu. Yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayıldı, karşısındaki adam bu değerlendirmeden kusurlu çıkmıştı.

"Ekselansları," dedi usulca, "eminim ki kesenizin ağzı... kocamandır. Ama ben böyle bir arayışta değilim."

Dük birden taş kesildi. "Size bir teklifte bulunduğumu mu ima ediyorsunuz?"

"Eh, genelde bir beyefendi benim gibi bir kadına kesesinden söz ettiğinde maksadı budur, değil mi?"

Adamın yanağı seğirdi, bu da Annabelle'in öfkeden kaynayan zihninde soğuk duş etkisi yarattı.

Hiç iyi olmamıştı bu.

Nihayetinde karşısındaki İngiltere'nin en güçlü adamlarından biriydi.

Hiç beklemediği şekilde adam ona daha da yaklaştı. "Yollar açılır açılmaz malikânemi terk edeceksiniz," dedi usulca. "Buradan gidecek ve kardeşimden uzak duracaksınız. Yeterince açık oldu mu?"

Aklına verecek bir yanıt gelmedi. O kadar yakınlardı ki kokusu ciğerlerine doluyordu; çamaşır kolasının ve tıraş sabununun birbirine karıştığı, rahatsız edici derecede erkeksi bir kokuydu bu.

Başını hafifçe sallamayı başardı.

Adam bir adım geri çekildi, ardından gözleriyle kısacık bir anlığına kapıyı işaret etti.

Onu odadan kovuyordu.

Eli adamı tokatlama arzusuyla titriyordu, belki sağlam bir tokatla o soylu suratından kibri silip atabilirdi. Ah, gerçi muhtemelen zatıalilerinin kibri iliklerine kadar işlemişti.

Sehpadaki Thukydides nüshasını ve not defterini kapmayı son anda akıl etti.

Annabelle kapıya doğru giderken, adamın bakışları sırtına dayanmış bir silah namlusu kadar soğuk ve acımasızdı.

Kadın odadan çıkarken kitabını bir kalkan gibi göğsüne bastırdı, narin vücudunun her zerresi kaskatı kesilmişti. Kapıyı dışarıdan son derece nazikçe kapadı, bu hareketi bile giderayak indirdiği son bir darbe gibiydi.

Sebastian parmaklarını açıp kapadı.

Kadını göz göze geldikleri anda tanımıştı.

Yeşil Gözler onun evindeydi.

Yeşil Gözler kardeşinin metresiydi.

Kendi koltuğunda, dizlerini göğsüne çekmiş, yanağını avucunun içine almış masum bir çocuk gibi uyurken bulmuştu onu. Açıkta kalan boynu, nabzının usul usul atışını gözler önüne seriyordu. Çehresi bir heykel kadar hareketsizdi; "Ön Raffaellocu Kardeşliği" sanat akımında rastlanan ilham perilerini andırıyordu. Bu hâli onun bile donup kalmasına neden olmuştu. Bahtsız soyluları ağına düşüren bir kadına hiç benzemiyordu, bu da maharetlerinin bir kanıtı olsa gerekti.

Onu ele veren gözleriydi; keskin bir zekâyı, sağlam bir iradeyi ve pek de masum olmadığını işaret ediyordu bu gözler. Kadının verdiği tepkiler herhangi bir şüpheye yer bırakmıyordu; gerekli terbiyeyi almış hiçbir kadın onun hoşnutsuzluğuna böyle edepsizce karşılık vermezdi. Bu kadının ona tokat atmak istediğini adı gibi biliyordu. *Delilik...*

Ağır ağır kapıya yürüdü.

Acil bir toplantı için Kraliçe tarafından *derhâl* Fransa'dan geri çağrılması yeterince sinir bozucuydu. Yirmi saatlik yolculuğun ardından evini sarhoş beyzadelerle dolup taşarken bulması kabul edilemezdi. Ama bu şımarık kadının kendi kütüphanesinde ona böyle laf sokması yenilir yutulur cinsten değildi.

Koridora çıktığında onu asık ve kaygılı bir yüz bekliyordu.

"Gel bakalım, Bonville..."

"Ekselansları..." Normalde sarsılmaz biri olarak tanımlayacağı baş kâhyası, bu kez perişan hâldeydi. "Bu... bu durumun tüm sorumluluğu bana ait."

"Bu laflara hiç gerek yok," dedi Sebastian. "Ama olan biteni bana anlatman lazım."

Eve böyle habersizce dönmesi, kâhyayı çok telaşlandırmıştı. Yine de iyi kötü bir misafir listesi çıkarmıştı ve Sebastian, listedeki ilk ismi öğrenir öğrenmez tanımadığı o kadının peşine düşmüştü.

"Dün gece on iki beyefendi hiç haber vermeden geldi," dedi Bonville. "Lord Devereux sırtıma pat pat vurup, *Bonville, gel birbirimizin canını sıkmayalım. Zaten büyük davet için hazırlık yapıyorsunuz, herkese yetecek yiyecek ve içecek vardır,* dedi. On iki kişi birden geldiler, Ekselansları! Mutfak personeli..."

Ah Peregrin, Peregrin... Bir an için kardeşini bulup çalışma odasına sürüklemek ve şöyle güzelce bir pataklamak çok cazip göründü. Ama şimdi zamanı değildi. Kardeşiyle sonra ilgilenecekti, şu an damarlarında kan yerine öfke akıyordu. Şimdilik davetsiz misafirlerine ev sahipliği yapması gerekti; zira başka türlü davranmak, on sekiz yaşındaki bir delikanlının Montgomery Dükü'nü küçük düşürdüğünü tüm dünyaya ilan etmek olurdu. Çelik gibi iradesi, baş kâhyasının önünde dişlerini gıcırdatmasını engelledi.

"Üstelik bu sabah daha fazla misafir geldi," diye devam etti Bonville telaşlı hikâyesine. "Üç genç leydi ve yanlarında

da refakatçileri. Gerçi içlerinden birinin leydi olup olmadığından emin değiliz."

"Değil," dedi Sebastian sertçe.

Bir dakika... Refakatçi mi dedi o?

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Bonville. "Wester Ross Kontu'nun kızı neden öyle feci bir ekose pelerin giyip Jakobitler gibi[6] gezinsin ki?"

Sebastian elini kaldırıp onu durdurdu. "Leydi Catriona burada mı?"

"Öyle sanıyorum, Dük Hazretleri."

Ah, kahretsin. Şu malum kadının peşine düşmeden önce keşke misafir listesini sonuna kadar dinleseydi...

"Üç leydi demiştin," dedi. "Diğerleri kim?"

"Bayan Harriet Greenfield ve teyzesi Bayan Greenfield-Carruther. Onlara tavanı altın yaldızlı odayı verdik."

Greenfieldların kızı ve Leydi Catriona. İkisi de uygunsuz arkadaşlıklar kuracak kimseler değildi. Demek ki Peregrin metresini bu çatının altına sokmamıştı. Üstelik Bayan Archer'ın ona nasıl saldırdığına bakılırsa o mesleğin erbabı değildi.

Sebastian kaşlarını çattı. Yol yorgunluğu kafasını karıştırmış olmalıydı ki böyle bir hata yapmıştı. Gerçi tüm bunlar neden onun koltuğunda uyuduğunu açıklamıyordu.

"Hepsi Oxford'dan," dedi birdenbire.

"Efendim?"

"Kadınlar," dedi. "Greenfield'ın kızı, Leydi Catriona ve muhtemelen o üçüncüsü de... hepsi mavi çoraplılardan. Terbiyeleri ve giyim zevkleri... biraz bozuk olabilir."

---

6 17. ve 18. yüzyıllarda, tahttan indirilen Stuart Hanedanı'nın İngiltere, İskoçya ve İrlanda tahtına geri dönmesini savunan siyasi hareketin destekçilerine verilen isim. Genelde ekose desenlerden oluşan geleneksel Highland (Dağlık Bölge) kıyafetleri giyerlerdi. Özellikle omuza atılan geniş ekose kumaştan pelerinler bu tarzın ayırt edici parçasıdır. –*ç.n.*

"Anlıyorum," dedi Bonville burnunu çekerek, eski hâline dönmüş gibiydi.

"Bonville, sen İngiltere'nin en becerikli kâhyalarından birisin, değil mi?"

Bonville'in bitkin yüzü hafiften kızardı. "Öyle olmaya çalışıyorum, Dük Hazretleri."

"Öylesin öylesin. Şimdi de maharetini kullanıp bu durumu toparla. Ayrıca mutfaktakilere söyle, önümüzdeki iki gün için iki kat ödeme alacaklar."

Bonville sırtını her zamanki gibi dikleştirip emirleri yerine getirmek üzere uzaklaştı.

Geriye öteki mesele kalmıştı: Az önce, küstah hâllerine rağmen misafirperverliğini koşulsuzca hak eden birini malikânesinden kovmuştu. Aman ne güzel. Verdiği bir karardan geri adım atması çok ama çok nadir görülen bir şeydi. Küçük cadalozun bir süre kendi öfkesiyle bekleyebileceğine karar verdi ve bir uşaktan seyisine haber vermesini istedi. Sinirini yatıştırmanın en iyi yolu, çayırlarda yapacağı uzun bir gezintiydi.

Malikânemi derhâl terk edeceksiniz...

Usulca söylenmiş bu sözler şimdi Annabelle'in zihninde yangın çanları gibi çınlayıp duruyordu. Montgomery Dükü onu evinden kovmuştu.

Daha valizini bile açmamıştı oysa.

Odasına girdiğinde eşyalarının çoktan yerleştirildiğini gördü. Yaseminli parfüm şişesiyle annesinin eski saç fırçası makyaj masasının üzerinde duruyordu; kitapları ve notları da çalışma masasındaydı. Bunların arasında, bu özel davet boyunca hata yapmamak için titizlikle incelediği *Debrett'in Görgü Kuralları El Kitabı* da vardı.

Bakışları nüfuzlu erkeklere dair hazırlayacakları çizelgelerin yer aldığı klasöre kaydı.

Üç hızlı adımda masaya ulaştı.

Beyefendinin karakterine dair genel bilgiler.

Dolma kalemi, kılıcı kınından çekercesine eline aldı.

M. Dükü: Katlanılmaz, kibirli, despot... Kalemi sayfayı tırmalıyordu sanki. *Kendini beğenmiş bir dangalak!*

Nefesi tıkanıyordu, yüzüne düşen bir bukleyi sertçe çekti. Bir anda aynada kendi yansımasıyla göz göze gelince irkildi. Gözlerindeki keskin parıltı ve dört bir yandan fırlayan kızıl-kahve saç tutamlarıyla Troyalı Helena'ya değil, Medusa'ya benziyordu.

Avuçlarını alev alev yanan yanaklarına bastırdı. Neler olmuştu böyle? Dizginlenemeyen adamlarla nasıl başa çıkılacağını, ne söyleneceğini ve daha da önemlisi ne söylenmemesi gerektiğini gayet iyi bilirdi. Kraliyetin dostu olan bir adamı kışkırtmamak gerektiğini aptallar dahi bilirdi, karşısındaki dangalağın teki de olsa. *Hatta özellikle* dangalağın tekiyse.

Yansıması ona üzgün üzgün baktı: *Ama senin de öfkeli bir mizacın var, değil mi? Gerçek huyunu az önce sergiledin.*

Gözlerini yumdu. Evet, vaktiyle duygularının onu ele geçirdiği anlar olmuştu. Hayır, hiçbir zaman yerini tam olarak bilememişti. Diğerlerinin haklı olarak gözünün korktuğu durumlarda, Annabelle bu meydan okumadan tuhaf bir haz duyardı.

Bu kusurunu derinlere gömmek için çok gayret etmişti.

Ama Dük kusurunu görmüştü. Bir beyefendi, masum bir kadına hakaret etmekten çekinirdi ama o ta içine bakıp oradaki çürümüşlüğü görmüştü.

Ah, hayır! Hattie ve Catriona... Onlara ne diyecekti şimdi? Dostluk bağları çok kırılgandı ve bu dostları daha yeni bulmuştu.

Gitmek zorundayım.

Yanından geçtikleri o zencefilli kurabiye evlerini andıran köyde bir han vardı; dövme demirden tabelasını iyi hatırlıyordu.

Ne kadar uzakta olabilirdi ki? En fazla on kilometre. Bu da gayet yürünebilir bir mesafeydi.

Şimdilik küçük bir bohça yeterdi: yasemin kokusu, fırça, notlar, gecelik ve yedek iç çamaşırı. Kitaplar en sona kalacaktı. Elleri hızla ve titizlikle çalıştı, yüzü hâlâ alev alevdi. Dük'ün varlığı onu dört bir yandan sarıyordu; bu duvarların ardındaki her bir taşın ve canlının sahibiyken ondan kaçmanın imkânı yoktu.

Kızlara haber vermesi gerekiyordu, bu yüzden kâğıtları bohçadan çıkardı.

"Şöyle bir şey yazsam nasıl olur," diye mırıldandı. "Montgomery Dükü'ne yüzüne karşı hakaret ettim, o da zaten beni hafifmeşrep bir kadın sandı, bu yüzden ayrılmam en iyisi olacak." Böyle bir notun yaratacağı şaşkınlığı bir düşünsenize... Pek de mühim şeyler söylemeyen birkaç satır karaladı ve notu masanın üzerine bıraktı.

Çizmelerini giyip güzelce bağladı, pencereye yöneldi. Güneş tam tepe noktasını yeni geçmişti; daha üç-dört saatlik gün ışığı vardı. Son derece yeterliydi.

Aşağıdaki avluya iki atlının girdiğini gördü, karla kaplı bembeyaz örtünün üstünde koyu noktalar hâlinde ilerliyorlardı.

Öndeki at, sanki bir kış masalından fırlayıp çıkmıştı; parıl parıl parlayan bembeyaz aygırın güçlü kuvvetli kasları öyle ahenkle hareket ediyordu ki karların üstünde dans ediyor gibiydi. Hattie görse, şu meşhur Sör Galahad'ının atı olarak çizerdi onu.

Gerçi efendisine uyması için simsiyah bir at olmalıydı, zira binicisi Montgomery'den başkası değildi. Annabelle, ağır kadife perdeyi kavrayıp sıktı. Düklük mertebesinden gelen o ağırbaşlı duruşu, şahlanan hayvanı büyük bir hünerle kontrol edişi... Bütün bedeni taze bir öfkeyle doldu. Ah, keşke o güzelim at onu kıçının üzerine düşürüverseydi.

Tam o anda Dük başını birdenbire ona doğru çevirdi ve Annabelle kaskatı kesildi, soluğu ciğerlerinde donup kaldı. Bir an için, adamın kokusunun capcanlı hatırası burnuna doldu sanki.

Bohçasını kaptığı gibi odadan kaçtı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rahatsızlandığını iddia edip odasında saklanmayı seçse daha akıllıca olurdu. Hatta çok daha münasip olurdu, dizlerine varan kar yığınının içinde bata çıka ilerlemeye çalışmak bunu açıkça göstermişti. Ne yazık ki aklı da sağduyusu da daha günün yarısında onu terk etmişti. Geçmiş hiç beklenmedik şekilde şimdiki zamanla kesişince olan buydu işte: Hayaletler uyanır, insan da dengesini yitirirdi.

Yedi yıl olmuştu; başka bir görkemli kütüphanede, başka bir aristokrat onu lime lime edip yerin dibine sokalı yedi koca yıl geçmişti. Annabelle yedi yılın çok uzun bir zaman olduğunu sanıyordu. Oysa Dük'ün sesi, kibirli vurguları ve böyle kolayca küçümseyişi onu tutup bir yumrukla savurmuştu sanki.

Yine de ona laf sokmamalıydı. May halanın "Galyalı gururu" dediği şeydi bu, "Galyalı mizacı..." *Dizginle şu hâlini kızım, böyle taşkınlıklara hakkın yok.* Yedi yıl önce sevgilisinin babası onu para avcısı bir fahişeyle bir tutup Annabelle de May halanın yanına gönderildiğinde, o Galyalı gururu kapana yakalanmış bir tavşan gibi sessiz kalmıştı. O günden beri de pek gururlu olduğu söylenemezdi.

Nefes nefese kalmıştı, bohçasını düzeltmek için durdu. Önündeki patika, iki yanda uzanıp giden bembeyaz tarlalardan neredeyse ayırt edilemeyecek hâldeydi ama bulutlar çekilmiş, rüzgâr dinmişti. Tepede sıralanmış ağaçlar, gitgide solan

göğe karşı sanki kâğıttan kesilmiş gibi kapkara ve hareketsizdi. Daha sekiz kilometre yolu vardı, biliyordu; Böyle şeyleri hesap etmekte iyiydi. İyi olmak zorundaydı. Onun gibi kadınlar her yere yayan giderdi.

Aşağı yukarı bir kilometre daha yürümüştü ki arkasında karlar içinden gelen boğuk toynak sesleri duydu.

Dönüp baktı.

Büyük, kahverengi bir at son sürat patikada koşturuyordu; binicisi atın boynuna yapışmıştı.

Annabelle'in vücudu kaskatı kesildi. Bu bir asilzadenin ahırından gelme pahalı bir attı. At yanına vardığında midesi çalkalanmaya başlamıştı bile.

"Bayan... Bayan Archer." Genç adam eyerden atlayıp şapkasını çıkardı, terden ıslanmış kızıl saçları havaya dikilmişti. "Adım McMahon, hanımefendi. Hem seyislik hem bahçıvanlık yaparım. Sizi almaya gönderildim."

Hayır.

Hayır, oraya geri dönmeyecekti.

"Zahmet ettiniz, sağ olun," dedi Annabelle, "ama ben köye gidiyorum." Başparmağıyla arkasını işaret etti.

Genç adamın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Hawthorne'a mı? Daha çok yolunuz var. Hava soğuk, üşüteceksiniz."

"Yeterince kalın giyindim ben. Üstelik hızlı yürürüm."

"Doğru, beklediğimizden fazla ilerlemişsiniz; çok yorulmuşsunuzdur," dedi genç adam. "Benim görevim sizi eve geri götürmek."

Annabelle'i dinlemiyordu, hiçbiri dinlemezdi.

Annabelle ona kocaman gülümsedi. Genç adam gözlerini kırpıştırdı; erkekler onun kocaman gülümsemelerine böyle tepki verirdi.

"Ama McMahon, sadece bir at var."

Genç adamın yüzü aydınlandı. "Endişe etmeyin hanımefendi, at sizin olacak."

"Seninle eve yürümemiz iki saati bulur o zaman. Benim Hawthorne'a gitmem de aşağı yukarı o kadar."

McMahon kaşlarını çatarak durumu değerlendirdi; genç kadının direnmesi durumunda onu zorla atın sırtına atıp eve götüremeyeceğini yeni fark etmişti belli ki.

"Ekselansları bundan pek memnun olmayacak," dedi sonunda.

Ekselansları mı? Onun gitmesini istemişken niye peşinden adam yollamıştı ki?

Çünkü her şey kendi kurallarına göre olsun istiyordu o buyurgan, baskıcı otokrat.

"Zatıalilerine teklifinizi reddettiğimi söyleyin."

McMahon'un ağzı bir karış açık kaldı.

"İnadımdan vazgeçmediğimi, tam bir cadaloz gibi davrandığımı da belirtin," diye ekledi Annabelle.

Seyis başını yavaşça iki yana salladı. "Ben... ben bunu nasıl söyleyeyim, hanımefendi..."

"Merak etmeyin, hiç şaşırmaz zaten."

"Ama hanımefendi..."

"Sana iyi akşamlar, McMahon."

Annabelle ona arkasını dönmedi, yol yordam biliyordu sonuçta, hatta mükemmel bir terbiye almıştı.

Yine de McMahon keyifsiz görünüyordu. Acaba Dük hıncını bu genç adamdan çıkarır mıydı? Annabelle dudaklarını birbirine bastırdı, şu an önce kendini düşünmesi gerekiyordu.

Bir şeyler homurdanıp duran delikanlı en sonunda şapkasını çıkarıp selam verdi, atına atlayıp geldiği istikamete doğru yola koyuldu. Çok geçmeden kar beyazı manzaranın içinde giderek küçülüp siyah bir noktaya dönüştü.

Annabelle iki misli gayretle yürümeye başladı; bütün vücudunu huzursuz bir acelecilik sarmıştı. Dük onu geri istiyordu ve öyleleri istedikleri her şeyi elde ederdi. Annabelle'in daha hızlı olması gerekiyordu. Üstüne üstlük kan ter içindeydi, iç

gömleği sırtına yapışmış, yüzünde ter damlaları kristalleşmeye başlamıştı. Bir an önce soğuktan kurtulmalıydı.

Daha yarım saat bile geçmemişti ki yine toynak sesleri duyuldu.

Büyük kahverengi atı görmeyi bekleyerek arkasına döndü.

At göz kamaştıracak kadar beyazdı.

Kahretsin...

Atlı hızla yaklaşıyordu, o dik duruşu başka biriyle karıştırmak imkânsızdı. Montgomery'nin ta kendisiydi gelen. Hemen ardında binicisi olmayan bir at daha vardı.

Annabelle hemen önüne döndü, zihni de yüzü kadar buz kesmişti.

Montgomery onu almaya bizzat gelmişti.

Adam, yeri göğü inleten toynak sesleri ve atların kaslarından yükselen buhar eşliğinde bir fırtına gibi gelip Annabelle'in önünü kesti.

Zaten Annabelle de şu noktadan sonra kaçacak kadar aptal değildi.

Genç kadın minik reveransından doğrulduğunda, at sırtındaki Dük büyük bir azametle ona tepeden bakıyordu. Ataları da savaş alanlarında böyle görünüyordu muhtemelen... Huysuz savaş atlarının sırtındaki buyurgan erkekler, tek bir işaretleriyle kılıç kuşanan askerlerini ölüme ya da zafere gönderiyorlardı. Hiç şüphesiz Annabelle'i bekleyen işin tehlikeli tarafıydı, zira Montgomery'nin yüzü ifadesizdi.

"İyi akşamlar, Bayan Archer." Sesinde aldatıcı bir sükûnet vardı. "Bu yaptığınızla tam olarak ne amaçladığınızı sorabilir miyim?"

İşaret parmağıyla hem onu hem de karlı patikayı gösteren dairesel bir hareket yaptı.

"Sizin emirlerinizi uyguluyorum, Ekselansları. Yol seyahat etmeye uygundu, ben de evinizden ayrıldım."

"Aslında sizin de tahmin edebileceğiniz üzere arabayla yola çıkmayı kastetmiştim, yürüyerek değil."

"Sizin emirleriniz hakkında tahminde bulunmaya cüret edemem, Ekselansları."

Montgomery'nin çenesi kasıldı. "O hâlde sizi yaya olarak yolculuk etmekten katiyen menettiğimi söyleseydim evden ayrılmayacak mıydınız?"

Ya hiç cevap vermeyecekti ya da bariz bir yalan söyleyecekti. İkisi de onun her hâlükârda kaçacağını biliyordu.

Montgomery yine o gergin, kısa baş sallayışının ardından eyerden kayar gibi indi. Elinde kırbacı, çizmeleriyle karları eze eze tehditkâr adımlarla ona doğru yürümeye başladı.

Annabelle duruşunu korumak için topuklarını yere iyice bastırdı. Artık açık havadaydılar; Montgomery'nin kütüphanesine kıyasla daha eşit durumdalardı ama yine de Dük lacivert, çift sıra gümüş düğmeli kalın paltosuyla çok yenilmez, erişilmez duruyordu. Atını bile bağlama zahmetine girmemişti; zavallı hayvan belli ki çoktan ehlileşmiş, dize getirilmişti.

Montgomery, genç kadının tam bir adım önünde durdu, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Bir kadına asla yürüyerek gitmesini emretmem," dedi, "o yüzden lütfen şu ata binin." Kırbacıyla ikinci atı işaret etti.

Annabelle göz ucuyla ata baktı. Küçük bir ev boyundaydı ve biraz gergin görünüyordu. Gerçi Montgomery kuş tüyü yastıklı, dört atlı arabasıyla gelse bile geri dönmezdi.

"Bir saate Hawthorne'a varırım, Ekselansları."

"Varamazsınız," dedi. "Üstelik hava kararır, siz de hastalanırsınız." Öyle bir kendinden eminlikle konuşuyordu ki sanki sadece olacakları öngörmüyor, doğanın düzenini de bizzat şekillendiriyordu. "Ayak parmaklarınızdan birkaçını da kaybedebilirsiniz," diye ekledi işini sağlama almak için.

Bunu duyan Annabelle'in ayakları çizmelerinin içinde kıvrıldı; hay aksi, gerçekten de parmaklarını pek hissetmiyordu.

"İlginiz için müteşekkirim..."

"Bir kadının benim topraklarımda zarar görmesine müsaade edemem," dedi Montgomery. "Bu ilgi gösterme meselesi değil."

Elbette öyle değildi. "Benim de zarar görmeye niyetim yok, sadece Hawthorne'a ulaşmak istiyorum."

Montgomery ona buz gibi bir bakış attı. "Gururunuzu güvenliğinizin önüne koyuyorsunuz."

Eh, bu konuda haklıydı. İçinde yeni peyda olan hırlama isteğini kontrol etmeye çalışarak dişlerini sıktı.

"Ata binin," diye emretti Montgomery.

"Binmemeyi tercih ederim, Ekselansları. Fazla büyük."

Montgomery kırbacını çizmelerine vurdu. Annabelle, başka bir şeye vurmayı yeğleyeceğini düşündü.

"Hawthorne'da bir handa kalmayı planlıyorum," diye atıldı çabucak. "Sonra da..."

"Sonra da Montgomery misafirlerini buz gibi havada dışarı atıyormuş diyecekler!" diye patladı adam. "Asla olmaz. Üstelik doğru düzgün bir paltonuz bile yok."

Annabelle başını eğip üstüne başına baktı. "Oldukça düzgün bir palto bu."

"Bu şartlarda on on iki kilometrelik bir yürüyüşe katiyen uygun değil," diye çıkıştı adam. *Saçma sapan konuşma, kadın,* diyemedi tabii ama zaten sesli olarak söylemesine gerek de yoktu. Özenli ve ahenkli konuşmasına yedirdiği küçümseyici tonlamayla zaten yeterince zarar veriyordu.

Annabelle adamın geniş omuzlarına baktı, hem ağırlık hem de kuvvet bakımından ondan daha üstün olduğu barizdi. Acaba adamın etrafından dolanıp gitmeye kalksa ne yapardı?

Dük, "Pekâlâ, öyle olsun," dedi ve ardından beklenmedik bir şey yapıp şapkasını çıkardı.

"Pek uygun bir ortam değil," dedi, "ama belli ki burada bir süre kalacağız."

Şapkasını kolunun altına sıkıştırıp Annabelle'in gözlerinin içine baktı. "Hanımefendi, son karşılaşmamızda haddimi aşıp size küstahlık ettiğim için özür dilerim. Lütfen yarın partinin sonuna kadar Claremont'ta kalma teklifimi kabul ederek evimi şereflendirin."

Wiltshire'ın bu rüzgârsız tepesine derin bir sessizlik hâkimdi. Annabelle kendi nefesinin ciğerlerine doluşunu, şapkasını büyük bir resmiyetle kolunun altında tutan adama bakarken kalbinin küt küt çarptığını duyabiliyordu. Adamın nefesi de onunki gibi beyaz bir buluta dönmüştü.

Hayatında hiçbir erkek ondan özür dilememişti.

Şimdi ilk defa bir özür duyuyor ve bununla ne yapacağını bilemiyordu.

Montgomery sabırsızca kaşlarını kaldırdı.

Eh, nihayetinde karşısında bir dük vardı; muhtemelen özür dilemeye alışkın değildi. Hem de hiç.

"Neden?" diye sordu usulca. "Neden benim gibi bir kadını evinize davet edesiniz?"

Adamın bakışlarını çözmek imkânsızdı. "Benim topraklarımda *hiçbir kadının* zarar görmesine müsaade edemem. Üstelik önceki konuşmamız bir yanlış anlamaya dayanıyordu. Kardeşime sizden bir zarar gelmeyeceği ortada."

Annabelle irkildi. Acaba Peregrin'e gidip nasıl bir ilişkileri olduğunu mu sormuştu? Ya da daha fenası, Hattie ve Catriona'yla mı konuşmuştu? Böyle sorular neye yol açardı kim bilir...

"Kimse bana bir şey söylemedi," dedi adam. Yüzünde beliren yeni ifadeyi Annabelle'in anlaması biraz sürdü, görünen o ki Sebastian bu durumdan keyif alıyordu.

"Bu içimi rahatlattı," dedi Annabelle ama sesi hiç de öyle çıkmamıştı.

Adamın dudakları seğirdi. "Sadece mantığımı dinledim, tümdengelim kullanarak akıl yürüttüm de denebilir."

"Makul bir yöntem," diye kabul etti Annabelle ama adamın nereye varacağını da merak etmiyor değildi.

"Siz bir dük arayışında olmadığınızı gayet açıkça belirttiniz," dedi adam. "O hâlde küçük kardeşim sizin için söz konusu bile değildir."

Annabelle gözlerini kırpıştırdı. Acaba... acaba dalga mı geçiyordu?

Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu, bu yüzden temkinli bir tavırla, "Ama bu tümdengelim değil, tümevarım sayılmaz mı, Ekselansları?" dedi.

Adam durakladı. Gözlerinde bir kıvılcım parladı. "Tümdengelim, eminim," dedi sakince.

Tümdengelim, eminim. Demek ki bir kadının seçenekleri arasında dük varsa her zaman dükü tercih edeceği varsayımı onun için neredeyse bir doğa yasasıydı; tıpkı "bütün insanlar ölümlüdür" gibi. Adamın kibri gerçekten inanılmazdı.

"Elbette," diye homurdandı Annabelle.

Sebastian gülümsedi, sadece göz kenarlarında bir hareketlenme olsa da Annabelle'in dikkatini dudakları çekti. Daha yakından bakınca gerçekten ilgi uyandıran bir ağızdı bu. Davetkâr duruyordu, hatları belirgindi ve azıcık bile gülümsese alt dudağının yumuşaklığı göze çarpıyordu. Bu mesafeli dükün, dudaklarını bir kadında nasıl kullanacağını çok iyi bildiğini vadeden şehvetli bir ağız bile denebilirdi belki, kendisine bu gözle bakılacak olursa. *Ben bu adamla öpüşeceğim.* Bu ani farkındalık Annabelle'in zihnine yıldırım gibi düşmüştü; bir düşünceden ibaret değildi, böyle olacağını biliyordu.

Kalbi şaşkınlıkla küt küt atmaya başladı.

Önce gözlerini kaçırdı, sonra tekrar adama baktı. Evet, çekici dudakları ve gözlerinin derinliklerinde parlayan o mizah duygusuyla bu yeni Montgomery hâlâ karşısındaydı.

O andan itibaren artık onu görmezden gelemeyeceğini biliyordu.

Başını iki yana salladı. "Sizinle geri dönemem," dedi. Çok şükür sesi titremiyordu. "At binmeyi bilmiyorum."

Adamın kaşları çatıldı. "Hiç mi?"

"Yani... yan oturarak binemem."

Eyvah... Eteklerini toplayıp bacaklarını ayırarak ata binmiş hâlini adamın aklına düşürmek en son isteyeceği şeydi.

"Anladım," dedi adam. Dilini şaklatınca atı karları koklamayı bırakıp koşarak sahibinin yanına geldi, diğer atı da peşinden sürükledi.

Montgomery dizginleri eline aldı. "O hâlde benimle birlikte bineceksiniz," dedi.

Adamın varmasını istediği sonuç kesinlikle bu değildi. "Bu da başka bir şaka mı, Ekselansları?"

"Ben şaka yapmam," dedi Sebastian, hafiften tiksinmiş gibiydi.

Ne yani, şimdi adamın arkasına oturacak, ucuz bir romanda bir erkek tarafından kurtarılmayı bekleyen genç kızlar gibi onun beline mi sarılacaktı?

İçindeki tüm kadınsı sezgiler *hayır* diye haykırıyordu. Montgomery bunu fark etmiş olmalıydı ki yüz ifadesi sertleşti.

"Pek güvenli gibi gelmiyor," dedi Annabelle, son bir çabayla.

"Ben iyi bir biniciyimdir," dedi Sebastian ve kırbacını üzenginin altına sıkıştırdı. Onu kaldırıp ata bindirebilmek için ellerini boşaltması gerekiyor herhâlde diye düşündü Annabelle.

Bütün vücudu baştan ayağa ürperdi, sıcaktan mı soğuktan mı bilemedi.

Aslında hâlâ onun etrafından dolaşıp köye doğru yürümeye devam edebilir, bu adamdan mümkün olduğunca uzaklaşabilirdi.

Adam ona ters ters baktı. "Şöyle gelin."

İnanılmazdı ama Annabelle gerçekten ona doğru bir adım attı. Sanki adam onu fiziksel olarak kendine çekiyordu. Montgomery bir an bile tereddüt etmedi, dirseğinden tutup onu döndürdü ve sırtını atın sıcacık gövdesine yasladı. Ter, deri ve yün

kokusu doldu burnuna; yün kokusu kesinlikle Sebastian'dan geliyordu çünkü yine fazla yakındı, onu aygırla kendi göğsü arasında sıkıştırmıştı.

"Ne kadar çabuk itaat ettiniz böyle, Bayan Archer?" diye mırıldandı. Gözleri onun yüzüne sabitlenmişti. "Demek sonunda siz de soğuğu hissettiniz."

Annabelle de onun gözlerinin içine baktı. Elinde değildi; onun yanındayken ne tuhaftır ki bakışları başına buyruk hâle geliyordu, sanki tüm bakışların eşit yaratılmadığını unutuyordu. Belki de onu çeken bu zıtlıklardı: soluk berraklık, koyu kenarlar, soğuk derinliklerde saklı bir yoğunluğun parıltıları... Derken adamın bakışının dudaklarına kaydığını fark etti.

Ağzı kurudu.

Montgomery'nin çenesi hafif bir sinirle kasıldı.

"Dişleriniz birbirine vuruyor," dedi. "Olmaz böyle iş."

Elini paltosunun en üst düğmesine götürdü, neredeyse içgüdüsel bir hamleydi bu ama Annabelle donup kaldı. Dük de öyle, eli havada asılı kalıvermişti. Yüzü neredeyse gülünç derecede ifadesizdi, Annabelle onu sıcak tutma içgüdüsünün ikisini de hazırlıksız yakaladığını anladı. Adam, Annabelle'in kendi arazisinde donarak ölmesine engel olmayı görev edinmiş olabilirdi ama onu asil bir hanımefendiymiş gibi paltosuna saracak kadar ileri gidemezdi. O asil bir hanımefendi değildi. Onun koruması altına girecek biri değildi.

Dük atkısını çözmeye başladı. "Bunu alın," dedi. Ses tonu hiç olmadığı kadar sertti. Bu tartışmaya açık olmayan bir meseleydi. Annabelle yumuşak yünden gelen sedir sabunu ve erkek kokusunu görmezden gelmeye çalışarak atkıyı boynuna doladı.

Montgomery sıkıca onun belini kavradı; Annabelle bir anda kendini gergin gergin kıpırdanan aygırın üzerinde buldu. Yarı atın boynuna yaslanmış yarı eyerin üstüne oturmuş vaziyette, canhıraş atın parlak beyaz yelesine sarılmıştı. *Vay canına!*

Sonra Montgomery de onun arkasına, eyere yerleşti, şaşırtıcı derecede yakındı.

"Müsaadenizle," dedi ve onu bir kez daha şaşırtarak kolunu beline dolayıp Annabelle'i iyice göğsüne bastırdı. Hem de epey sert bir göğüstü bu. Sıcacık bir his geçti içinden, ta ayak parmaklarına kadar yayıldı. Bu, hayatı boyunca bir daha asla hissetmek istemediği bir şeydi.

Oysa şimdi her yerinde o hissi taşıyordu; bedeni, onu saran bu tavizsiz erkek gücüne karşılık verircesine yumuşuyor, ısınıyordu.

Köye yürüyerek gitmeliydi, aslında çok basit bir karardı bu.

Bu hissi görmezden gelebilirdi, görmezden gelmesi daha kolay olurdu.

Montgomery'nin sol uyluğu onun uyluğuna yapışınca Annabelle'in nefesi kesildi. "Durun, lütfen."

Adam atı dizginledi. "Ne oldu?"

"Lütfen köye götürün beni, Ekselansları. Hana gidelim. Daha kısa sürer."

Dük bir an hareketsiz kaldı. Sonra kolunu Annabelle'in beline daha sıkı doladı. "Artık çok geç."

Atı mahmuzladı. Dörtnala yola koyuldular.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Genç kadın yasemin kokuyordu, İspanya'daki bir yaz gecesi gibi tatlı ve sıcaktı. Yanlarından hızla geçip gittikleri karlarla kaplı tarlalarla tamamen uyumsuzdu bu koku; kollarındaki bu inatçı, tir tir titreyen kadınla hiç mi hiç bağdaşmıyordu. Kar yığınlarının arasında küçük bir askeri tabur kadar kararlı adımlarla yürümüş, dişleri birbirine vurana dek ona direnmişti. Bu inatçı direnişi Sebastian'a yalnızca iki seçenek bırakmıştı: Ya bir barbar gibi onu omzuna atıp götürecek ya da pazarlık edecekti. Sebastian'ın dudakları öfkeyle kıvrılıp incecik kaldı. Karşı tarafın ona sunacak bir şeyi yoksa asla pazarlık etmezdi. Oysa bu kadın onu bir tepenin üzerinde özür dilemeye mecbur bırakmış, ardından da savunma hattını kırmak için şaka yapması gerekmişti. Üstelik o şaka bile kontrolden çıkmıştı; çünkü kadın hiç beklemediği şekilde ve oldukça zekice karşılık vermişti. Bir mavi çoraplının tümdengelimle tümevarım arasındaki farkı bilmesine şaşmamalıydı.

Avludan içeri girdiklerinde hava çoktan kararmıştı; saray duvarlarındaki fenerler yerdeki taşlara belli belirsiz sarı bir ışık düşürüyordu. Atı itaat etmekten vazgeçip ahırlara doğru yöneldiğinde Sebastian dizginleri kontrolüne almak için öne eğildi. O esnada Bayan Archer başını çevirdi ve Sebastian'ın burnu onun yumuşak buklelerine, dudakları da soğuk kulağına yapıştı.

Kadın kaskatı kesildi.

Sebastian hemen doğruldu. "Kusuruma bakmayın."

Kadının tenindeki soğukluk dudaklarında kalmıştı.

Yürüyerek gitmeye kalksaydı daha Hawthorne'a varamadan gecenin karanlığı çökecekti. Yolunu kaybedebilir, sabah onun arazilerinden birinde yamalı paltosuna sarılarak donmuş hâlde bulunabilirdi.

Çok mantıksız olsa da genç kadını omuzlarından tutup iyice silkeleme isteği onu ele geçirdi.

"Ekselansları..." Seyis, Sebastian'ın sol dizinin hizasında durmuş, efendisinin kollarındaki kadına bariz bir hayretle bakıyordu.

"Stevens," dedi ters ters, "yedek atla ilgilen."

Bayan Archer hafifçe kıpırdandı ama bu hareket, yuvarlak kalçasını Sebastian'ın kasıklarına daha da bastırdı. İçinden küfreden Sebastian, Stevens yoldan çekilir çekilmez attan indi.

Kadının yüzü şimdi yukarıda kalmıştı; ay ışığı kadar solgun ve hareketsizdi. Sebastian inmesine yardımcı olmak için kollarını kaldırdı ama kadın yerinden kıpırdamadı; elleri hâlâ atın yelesini kavrıyordu.

"Buyurun, hanımefendi." Taş mı kesilmişti yukarıda? Şüphe uyandıracak derecede sessizdi.

At sabırsızlıkla iki yana sallandı, bir an önce ahıra ulaşmak istiyordu. Kadınsa hâlâ sıkı sıkıya tutunuyordu.

Sebastian kat kat kıyafetin altından belinin olduğu yeri tahmin ederek ellerini uzattı; onu tutup indirecekken zar zor duyulur bir sızlanma çalındı kulağına.

"Yine ne oldu?"

"Bacaklarımın beni taşıyabileceğine pek emin değilim," dedi kadın, sesi çok kızgın geliyordu.

Muhtemelen hayatında ilk kez dörtnala giden bir atın üstüne bindiği Sebastian'a o an dank etti. Bu katıksız sürat, alışkın olmayan biri için gerçekten ürkütücü olabilirdi. Kendi yüzü bile karşıdan esen sert rüzgâr yüzünden hâlâ hissizdi.

"Sizi tutacağım, söz," dedi kısık bir sesle.

Kadın neredeyse onun kollarına yığıldı, dengesini bulamayıp kaydı ve ayakları yere basarken elleriyle Sebastian'ın omuzlarına tutundu. Başını kaldırıp ona baktı; gözlerinin rengi gaz lambasının solgun ışığında seçilemese de Sebastian bu gözlerin yeşil olduğunu adı gibi biliyordu, yosun gibi yumuşak, sakin bir tondaydı. Vaktiyle dikkatlice bakmıştı.

Kadın hafifçe kıpırdanıp ondan uzaklaşmaya çalışınca hâlâ sıkı sıkıya onun beline sarılı olduğunu fark etti. Hemen kollarını gevşetip bir adım geri çekildi ve eliyle dirseğinin altından tutarak hafifçe destek verdi. "Ayakta durabilecek misiniz?"

"Evet, Ekselansları."

Endişeli ve telaşlı görünüyordu. Şüphesiz kendi ayakları üzerinde dimdik durmaya alışkındı.

Sebastian kadının elini tutup ne olur ne olmaz diye kendi kolunun üzerine koydu. Eldivenleri çok yıpranmıştı; elini kadının elinin üstünde tutmak gibi tuhaf bir istek doğdu içinde ama tam o sırada Stevens, yani şu Hıristiyan âleminin en yavaş seyisi atını götürmeye geldi.

Sebastian, kadını âdeta sürükleyerek ana merdivenden yukarı çıkardı. Evin aydınlık ve sıcak salonunda onları bekleyen küçük bir topluluk vardı; Bayan Beecham etrafta dolanıp duruyor, salonun arka kısmındaysa iki genç hanım, Sebastian ortadan kaybolur kaybolmaz genç kadının yanına fırlamaya hazır bekliyordu.

Bayan Archer elini onun kolundan çekti, yüz ifadesi de işe yaramaz paltosunun düğmeleri gibi kapalıydı, ne hissettiği belli olmuyordu. Yine de faydası yoktu, genç kadın hâlâ çok güzeldi.

Onun güzelliğini daha önce tepedeyken de fark etmişti. Daha az dikkatli ve daha az zeki bir erkeğin gözlerini boyayacak gösterişli süslerden yoksundu, burnu soğuktan kızarmış, saçları rüzgârda dağılmıştı ama çok güzeldi.

Modanın da toplumsal sınıfların da ötesine geçen, zamansız bir çehresi vardı: ince bir boyun, zarif elmacık kemikleri, yumuşacık dudaklar. Ah o dudaklar... Bu pembe dolgunluk, İngiliz bir kadına, bir mavi çoraplıya ya da taşradan çıkma birine değil de kuzeybatı Fransa'nın sosyetik metreslerine yakışırdı. Kadına gözünü dikip baktığını, onu aşina olduğu kadın kategorilerinden birine yerleştirmeye çalıştığını ve ne ilginçtir ki onun bu sınıflandırmalardan hiçbirine uymadığını fark etti.

Kadın hâlâ onun atkısını takıyordu ve üzerine işlenmiş Montgomery hane arması sol göğsünün şişkinliğinde bir rozet gibiydi. Bunu gören Sebastian'ın içinde karanlık, alev alev bir duygu yükseldi, sakin ve bilinçli tüm düşünceleri yakıp kül ediyordu. *Sahiplenme.* Bir anlığına vücudunun her zerresine yayıldı, kavurucu bir istekti bu, sanki fiziksel bir güç onu kadına doğru çekiyordu.

Yüce Tanrım...

Sebastian geri çekildi.

Yosun yeşili gözler onu şüpheyle izliyordu.

"Akşam yemeğinde görüşeceğimizi umuyorum, hanımefendi." Sesinin soğuk ifadesizliği bu cümleyi bir emre dönüştürünce kadının asi dudakları hafifçe büküldü.

Sebastian uzaklaşırken dişlerini kadının dolgun alt dudağına geçirirken hissedeceği tatmini hayal edebiliyordu.

Bir saat sonra odasındaki aynada tazelenmiş yansımasına bakıyordu. Yıkanmış, sinekkaydı tıraş olmuş ve işinin ehli uşağı sayesinde kendine gelmişti; öyle ki dışarıdan bakıldığında sabah Dover'da feribottan inmiş, ardından hayli inatçı bir kadının peşine düşmüş biri olduğunu kendi bile anlayamazdı. Yine de içinde bir boşluk, tanımlayamadığı bir huzursuzluk vardı. Belki de yaşını hissetmeye başlamıştı artık.

"Genç beyefendilerin beklemedikleri bir anda sizinle sofraya oturma şansı elde ettiklerine memnun olduklarını işittim, Ekselansları," diye söze girdi Ramsey, boyunbağına broşu takarken.

Sebastian aynadaki yansımasında dudaklarının alaycı bir tebessümle kıvrılışını seyretti. En az bir genç beyefendi bu yemekten hiç de memnun değildi. Peregrin meselesi bir yana, bir davete katıldığında ortamı daha keyifli hâle getirmediğinin kendisi de pekâlâ farkındaydı. Sebastian bir odaya adım attığında sohbetler kesilir, kahkahalar diner, her şey biraz daha amaca yönelik hâle gelirdi. Herkesin Dük'ten elde edecekleri vardı ve elbette herkesin kaybedecek bir şeyi de vardı. Varlığı, insanların etrafına temkinli bir ağ örer; hakikatleri ve dürtüsel tepkileri örümcek ağına giren bir sinek gibi yakalardı. Bir noktadan sonra, artık kimse Dük'le dürüst, içten görüşlerini paylaşmaz olmuştu. Yokuş aşağı cehenneme doğru gidiyor bile olsa etrafındakiler kibarca kenara çekilip ona iyi yolculuklar dilerdi.

"Ramsey," dedi. Uşağı, zaten tertemiz olan ceketinin kolunu fırçalıyordu.

"Buyurun, Ekselansları?"

"Diyelim ki çalışma odama girdin, ortalık darmadağın ve ben de tüm o kaosun ortasında duruyorum, derken masamın altından dışarı doğru uzanan bir çift bacak gördün. Ne yapardın?"

Ramsey bir an duraksadı. Temkinli bir tavırla gözlerini kaldırıp efendisinin ruh hâlini anlamaya çalıştı; gerçi bugüne dek öğrendiği üzere Sebastian'ın göstermek istemediği hiçbir şeyi yüzünde göremezdi. "Sanırım," dedi Ramsey, "bu durumda bir süpürge getirirdim, Ekselansları."

Evet. Tam da böyle yapardı.

"Hepsi bu kadar, Ramsey, çıkabilirsin."

Şimdi misafirlerini yemek salonuna götürmesi ve önümüzdeki üç saati küçük kardeşini boğmadan geçirmesi gerekiyordu.

Peregrin, abisinin yanındaki sandalyeye, soylu bir adamın idam sehpasına yaklaştığı gibi geldi: soğukkanlı, solgun ve biraz bacakları tutmaz hâlde. Normalde darmadağın olan saçları itinayla taranmış ve ayrılmıştı. Ama tam bir korkak gibi Sebastian'ın bakışlarından kaçıyordu. Tanrı Sebastian'a güç kuvvet bahşetsin; zira yarın zatıalileri atından düşüverse sekiz yüz yıllık Montgomery mirası bu çocuğun ellerine geçecek, Montgomery Şatosu da sonsuza dek ailesinin ellerinden kayıp gidecekti. Peregrin'i boğma isteğine direnmek, ciddi bir irade gerektiriyordu.

Konuklar yerlerine geçerken sadece çekilen sandalyelerin ve atılan adımların sesi duyuldu. Masanın diğer ucuna hafif bir kargaşa hâkimdi; Lord Hampshire ile Lord Palmer, sol taraflarındaki erkeklere göz kırparken James Tomlinson da kendini yelpazeler gibi yapıyordu. Bu daveti düzenleyen kişinin bir parçacık aklı olsa hanımların oturacağı sandalyelerde şimdi beyler vardı. Tabii bu durumda da Julien Greenfield'ın ihtiyar teyzesi ve mavi çoraplılardan üç hanım, on üç genç adamın arasına rastgele dağılmıştı. Sebastian olanları anlamaya bile çalışmıyordu artık.

Sebastian'ın sağında oturan Greenfield'in teyzesi, "Bu kadar genç insanı aynı masanın etrafında görmek insanın canına can katıyor," dedi yüksek sesle.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Sebastian, sakince.

Peregrin, boş tabağına büyülenmiş gibi bakıyordu.

Uşaklar sıraya dizilip ilk yemeğin üstündeki gümüş kapakları kaldırınca kan kırmızı sosuyla özel olarak hazırlanmış sülün eti ortaya çıktı.

Çatal bıçaklar şıngırdıyor, şarap kadehleri mum ışığını yansıtıyordu.

Peregrin hâlâ başını kaldırıp Sebastian'a bakacak cesareti bulamamıştı. Sebastian ise kardeşinin çehresine dik dik bakıyordu, öfkesi patlama noktasına erişmek üzereydi.

Nihayet Peregrin yavaşça başını kaldırıp abisine baktı.

Göz göze geldikleri anda genç adamın bütün bedeni ürperdi.

Sebastian yapmacık bir tebessümle, "Sülünü beğendin mi?" diye sordu.

Peregrin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çok güzel, teşekkür ederim." Önündeki yemeği çatalıyla dürttü. "Şey... umarım yolculuğunuz sorunsuz geçmiştir, efendim?"

"Evet, oldukça sakindi," dedi Sebastian, suyundan bir yudum alarak. "İşler ben buraya vardıktan sonra ilginçleşmeye başladı."

Peregrin dışarıdan duyulacak şekilde yutkundu.

Konuklar koyu bir sohbete dalmıştı. Masanın öbür ucunda Bayan Archer'ın o tok, alto sesinin uğultusu duyuluyordu; hemen ardından etrafındaki hevesli delikanlıların fazla yüksek kahkahaları geldi kulağına. Neredeyse bu hâlleriyle alay edercesine dudak bükecekti. Bayan Archer gibi bir kadını gerçekten keyiflendirebilecek şey her neyse, masadaki çocukların hiçbiri bunu sunamazdı.

"Yarın Londra'ya gideceğim," dedi kardeşine, "ve pazartesi döndüğümde seni saat tam altıda çalışma odamda bekliyorum."

Sebastian, bunun mümkün olabileceğini sanmazdı ama kardeşinin yüzü daha da beyazladı.

Sırf ne olacağını merak ettiği için bıçağını alıp tabağındaki ete sapladı.

Peregrin'in çatalı masaya pat diye düşüverdi.

Sanki bir silah patlamış gibi, on altı kafa birden onlara döndü.

ONUNCU BÖLÜM

Annabelle, nereden geldiğini çıkaramadığı hafif bir tıkırtıyla uyandı. Bu sese aldırmaya hiç niyeti yoktu aslında; yanağını dayadığı yastık inanılmaz derecede yumuşaktı, çok davetkârdı, kollarının arasında pofuduk bir bulut gibiydi.

Ve... tanıdık değildi.

Saatin altıyı geçtiğini tahmin edebiliyordu.

Fazla uyumuştu.

Birdenbire doğrulup oturur pozisyona geçince gölgelerin arasından bir ciyaklama sesi geldi.

Odanın hatlarını yavaş yavaş seçmeye başlamıştı: ihtişamlı karyola direkleri, yüksek pencereler, avizenin hafif parıltısı... Montgomery Dükü'nün evindeydi ve şöminenin başında, elinde demir çubukla bir hizmetçi duruyordu.

Yeniden yastıklara gömüldü. Ateşin yanıp yanmadığıyla ilgilenmesi gerekmiyordu, kahvaltı bekleyen bir kuzen ya da altı yedi çocuk da yoktu...

Elini yüzünde gezdirdi. Alnı ter içindeydi. "Saat kaç?"

"Altı buçuk civarı, hanımefendi," dedi hizmetçi. "Çay getirmemi ister misiniz?"

Yatakta çay içme fikri ne kadar cazipti. Fazladan yarım saat uyumasına rağmen miskin ve hâlsiz hissediyordu. Yine de günün diğer faaliyetleri başlamadan önce çevirmesi gereken bir

metin vardı. Kendini zorlayarak bir bacağını yataktan çıkardı. Ayağı kurşun gibi ağırdı.

"Bu saatte kahvaltı etme imkânım var mı?" diye sordu.

Niyetini anlayan hizmetçinin gözleri kocaman açıldı. Muhtemelen şafak sökmeden uyanan bir misafir görmemişti daha önce. Soylular öğlene kadar kalkmazdı, bunu en iyi Annabelle biliyordu.

Uşaklardan biri kahvaltı salonuna önden girdi, sonra aniden durup topuklarını birbirine vurarak selam verdi. "Ekselansları, Bayan Archer teşrif etti," diye seslendi.

Annabelle içeri adım attığı anda donakaldı.

Gerçekten de masanın ucunda biri vardı. Okuduğu gazetenin arkasına gizlenmiş durumdaydı ama evin efendisi olduğu su götürmezdi.

Pek tabii bütün İngiltere'de öğlene kadar uyumayan tek asilzadenin evine misafir olmuştu.

Montgomery, gazetenin üzerinden ona baktı. Bu erken saate rağmen gözleri ürkütücü derecede uyanıktı ve bu bakış, Annabelle'in karnında sıcak ve ani bir farkındalık doğmasına neden oldu. Ellerini sıkıca önünde birleştirdi.

Montgomery'nin biçimli kaşlarından biri hafifçe kalktı. "Bayan Archer... Bir sorun mu var?"

Evet.

Bu adam onun huzurunu kaçırıyordu.

Zekâ fışkıran o kahrolası gözleri ve hiç çaba göstermeden sergilediği özgüven Annabelle'i çok etkilemişti ve şimdi bedeni onun bıraktığı hisleri silip atamıyordu. Onu saran kollarındaki kuvveti, sırtına dayanan sert göğsünü, kulağına değen buz gibi dudaklarını hatırlıyordu... Hafif ama etkili kokusu dün gece banyoda iyice çitilenene kadar teninden çıkmamıştı. Bedeni

artık onun hakkında bazı şeyleri biliyordu ve hiç olmayacak şekilde meraklanıyordu. Üstelik adamdan hoşlanmıyordu bile.

"Bana burada kahvaltı edebileceğim söylendi, Ekselansları."

"Elbette edebilirsiniz," dedi Montgomery. Konuşurken bir yandan da kafasındakileri evirip çevirip hızlı kararlar verdiği çok belliydi. Gazeteyi kenara koydu, sonra da sol tarafına servis açılmasını işaret etti.

Annabelle'in midesi tepetaklak oldu. Oraya oturmamalıydı. Ama adam mesele çoktan hallolmuş gibi gazetesini katlamıştı bile.

Boş sandalyelerin ve upuzun masanın yanından geçip yerine ulaşması uzun sürdü.

Montgomery, aristokratlara özgü tarafsız bir ifadeyle onu seyrediyordu. Siyah ipek boyunbağına iliştirilmiş elmas broşun parıltısı da en az onun kadar ulaşılmaz ve soğuk duruyordu.

"Neden bu kadar erken uyandınız? Odanızda bir sorun yok değil mi?" diye sordu.

"Oda harika, Ekselansları. Sadece bana göre o kadar da erken bir saat değil."

Adamın gözlerinde ilgi dolu bir kıvılcım parladı. "Doğru, haklısınız."

Muhtemelen Annabelle'in aksine zatıalileri şafak sökmeden güne başlamayı öğrenmek zorunda kalmamıştı. Hatta erken uyanmaktan keyif alıyor bile olabilirdi.

Sandalyesini çeken uşak omzunun üzerinden eğildi. "Çay mı alırsınız, kahve mi, hanımefendi?"

"Çay, lütfen," dedi Annabelle. Teşekkür etmemeye özen gösterdi çünkü böyle bir evde hizmetkârlara teşekkür edilmezdi. Uşak ona bir tabak hazırlamasını isteyip istemediğini sordu ve Annabelle de oturur oturmaz tekrar kalkmak garip kaçacağından evet dedi. Aslında aç değildi. Hizmetçi, korsesini alıştığından daha sıkı bağlamış olmalıydı.

Montgomery belli ki kahvaltısını çoktan bitirmişti. Gazete yığınının yanında boş bir fincan duruyordu. Peki ne diye onu yanına oturtmuştu ki? Ne güzel gazetesine dalıp gitmişti. Ama onun görev adamı olduğunu artık biliyordu. *Nezaket göstermek* de onun nazarında tıpkı gece vakti inatçı bir misafiri kurtarmak için buz gibi havada ata binmek gibi bir görevdi muhtemelen. Dük'le ilgili çizelgesine not düşmeliydi: *Çok nazik.* Tabii karşısındakini kendini zorla sosyeteye sokmaya çalışan bir aşüfte sanmadığı müddetçe.

"Siz Leydi Tedbury'nin aktivistlerinden birisiniz," dedi Montgomery.

Eh... *Lafı ağzında gevelemiyor en azından.*

"Evet, Ekselansları."

"Neden?"

Sesinde gerçek bir ilgi seziliyordu. Annabelle'in sırtında ter damlacıkları birikmeye başladı.

Düşmanı kulaklarını açmış onu dinliyordu ama o buna hiç hazır değildi. *Sakin ol. Sakin kal.*

"Sonuçta ben bir kadınım," dedi. "Kadın haklarına inanmak, itimat etmek benim için çok doğal değil mi?"

Montgomery tek omzunu hafifçe silkti, ne ilginçtir ki Galyalıların sıkça yaptığı bir hareketti bu. "Bu türden kadın haklarına inanmayan pek çok kadın var," dedi. "Üstelik 1870 Mülkiyet Yasası değiştirilse de değiştirilmezse de bu zaten sizi kişisel olarak etkilemeyecek."

İşte yine o kibir... Elbette Annabelle'in bir kocaya kaptıracak mülkü olmadığını ve dolayısıyla kaybedecek bir oy hakkı da bulunmadığını tahmin etmişti. Adamın kibri en çok da doğruları söylediğinde sinir bozucu oluyordu.

Annabelle kurumuş dudaklarını yaladı. "Aynı zamanda Aristoteles'in etik anlayışına da inanıyorum," dedi. "Aristoteles, bireysel iyilikten ziyade kamusal iyilik için çaba göstermenin daha kıymetli olduğunu söyler."

"Ama Antik Yunan demokrasisinde kadınların oy hakkı yoktu," dedi adam, belli belirsiz gülümseyerek. Bu oyundan keyif dahi alıyor olabilirdi.

Adamın gözlerindeki ışıltı, Annabelle'i pervasızlaştırdı. "Kadın haklarını kamusal iyilik tanımına dâhil etmeyi unutmuşlar," dedi. "Sıkça yapılan bir hata, kolayca unutuluyor zaten."

Montgomery başını onaylarcasına salladı. "Peki ya herhangi bir mülkü bulunmayan erkeklerin de oy hakkı olmayışını ne yapacağız?"

Evet, bundan keyif alıyordu. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu onunla.

Sanki bir çekiç şakaklarına darbe üstüne darbe indiriyormuş gibi kafası zonklamaya başladı. Ama yalnızlardı ve şu anda Dük'ün ilgisi onun üzerindeydi. Bu fırsatı değerlendirmeliydi.

"Belki erkekler arasında da daha fazla eşitlik olmalıdır, Ekselansları." Bunu söylemese iyiydi.

Montgomery başını iki yana salladı. "Hem feminist hem de sosyalist... Acaba burada bulunduğunuz süre zarfında çalışanlarımı yoldan çıkaracağınızdan endişelenmeli miyim, Bayan Archer? Yarın Londra'dan döndüğümde beni bir isyan mı karşılayacak?"

"Buna asla cesaret edemem," diye mırıldandı. "Muhtemelen malikânenin bodrumunda bir zindanınız vardır."

Adam onu şahin bakışlarıyla süzdü. "Evet, var," dedi ve ardından, "Siz iyi misiniz, hanımefendi?" diye sordu.

"İyiyim." Zindan mı? Artık inkâr etmenin âlemi yoktu, ateşi çıkıyordu.

O sırada uşak gelip burnunun dibine bir tabak bıraktı. Tütsülenmiş ringa balığı, kızarmış böbrek ve yeşilimsi bir püre... Sıcak, tuzlu bir koku yükselince midesi fena hâlde bulandı.

Montgomery parmaklarını şıklattı. "Bayan Archer'a portakal getirin, soyulmuş olsun," dedi, doğrudan birine hitap etmeden.

Annabelle onun eline baktı; eldivensiz, şu anda masanın üzerinde boşta duran o ele. Uzun, zarif parmakları olan zarif bir el... Klasik bir enstrümanı maharetle çalan bir erkeğe ait olabilirdi. Serçe parmağında taşıdığı lacivert safir taşlı dukalık yüzüğü, küçük bir okyanus misali üzerine düşen ışığı yutuyordu.

Montgomery'nin bakışları üzerindeydi, Annabelle'in ona yeni bir gözle baktığını fark etmiş gibiydi.

"*Manchester Guardian* mı o?" dedi alelacele, adamın az önce kenara koyduğu gazeteyi göstererek.

Montgomery ona alaycı bir bakış attı. "Beni *Times* okuru sandınız sanırım."

"Daha ziyade *Morning Post* diyordum," dedi. *Times*'tan bile daha tutucu, daha sıkıcı bir gazeteydi. Kadın hakları savunucuları *Guardian* okurdu.

"Tam üstüne bastınız," dedi Montgomery ve *Guardian* nüshasının altından önce *Times*'ı, sonra *Morning Post*'u çıkardı.

"Ne kadar da özenli bir okursunuz, Ekselansları."

"Aslında öyle denemez. Ülkede neler olup bittiğini anlamak istiyorsanız tüm bakış açılarına hâkim olmalısınız."

Annabelle onun bizzat Kraliçe tarafından Muhafazakâr Parti'yi zafere taşımakla görevlendirildiğini hatırladı. Elbette ülkedeki her şeyi öğrenmek, olan bitenin nabzını tutmak isterdi, böylece ülkeyi daha iyi idare edebilirdi.

Ah, Parlamento Meydanı'nda gözleri gözlerine kenetlendiğinde bunu hissetmişti zaten. Herhangi bir canlının kendi türünü kolayca ayırt ettiği gibi o da Montgomery'nin çok ama çok zeki bir adam olduğunu sezmişti. Bunu bilmek, adamın ipek yeleğinin kaslı bir vücudu sakladığını bilmesi kadar mahrem ve rahatsız ediciydi.

Annabelle çay fincanına uzandı; narin porselen zangırdayınca çay tabağa döküldü.

"Affedersiniz," diye fısıldadı.

Montgomery gözlerini kısarak kadına baktı.

Bir uşak ânında yetişti, fincanı ve çayla dolmuş tabağını alıp götürdü.

Annabelle ciğerlerine biraz daha fazla hava çekebilmek için gerinmeyi denedi. İşe yaramadı, sanki göğsünün üzerinde bir kaya vardı ve onu anbean eziyordu.

"Kusuruma bakmayın," diye fısıldadı. "Müsaadenizi rica ediyorum."

Dük bir şey söyledi ama Annabelle ne dediğini hiç anlamadı. Bacakları ağırlaşmıştı sanki, ayağa kalkabilmek için tüm gücünü kullandı. Bir adım, bir adım daha... Masadan uzaklaşmaya yeltendi. Derken gözü karardı.

Ah, hayır, olamaz...

Bir sandalye gürültüyle çekildi ve Annabelle zifiri karanlık bir tünelin içine baş aşağı düştü.

Gözlerini açtığında sırtüstü uzanır hâldeydi, vücudu sanki milyonlarca arı tarafından sarılmış gibi sızlıyordu. Bir kanepeye yatırılmış, ayakları yukarı kaldırılmıştı; burnunda keskin bir amonyak kokusu vardı. Kâhya Bayan Beecham, uşak ve Montgomery tepesindeydi.

Dük'ün suratı asıktı. "Demek ki o kadar da iyi değilmişsiniz," dedi.

Dün arazideyken yaptığı felaket tellallığıyla onu âdeta hasta olmaya iten adamı öfkeyle süzdü.

"Yeterince iyiyim, Ekselansları."

Montgomery yanına diz çöküp gözlerini sertçe ona dikti. "Sizi yakalamasaydım yere düşüp başınızı çarpacaktınız."

Atına alıp kurtardığı yardıma muhtaç zavallı kız, şimdi de kollarında bayılan zavallı kız. Delice bir kahkaha atma dürtüsü sardı içini ama kendini tutmaya çalışınca boğulur gibi korkunç bir ses çıkardı. Bayan Beecham kaygıyla elini ağzına götürdü.

"Hekimim birazdan burada olur," dedi Montgomery.

Doktor mu? Yerinden doğrulmaya çalıştı. "Ben... Yapamam..."

Montgomery elini omzuna bastırdı, nazik ama taviz vermez bir tavırla onu tekrar kanepeye yatırdı.

Baş kâhya dönüp, "Sanırım sayıklıyor," dedi Bayan Beecham'a, sanki Annabelle orada değilmiş gibi.

"Anlamıyorsunuz," dedi genç kadın, sesindeki çaresizlikten nefret ederek. Çocukluğundan beri hasta olmamıştı. Olmaya fırsat bulamamıştı, her zaman yapılması gereken bir şey vardı. Şimdi de dersleri... öğrencileri...

"Kime haber vereyim?" diye sordu Montgomery.

Sözler zihninde ağır ağır dönüp durdu. "Profesör Jenkins," dedi. "Çeviriyi zamanında bitiremeyeceğim sanırım."

"Kesinlikle sayıklıyor," dedi Bayan Beecham. "Zavallıcık..."

"Akrabanızdan birini kastetmiştim, hanımefendi," dedi Montgomery sabırsızca.

"Ha..." dedi. "Kimsem yok."

Gilbert'a söylemenin ne faydası olacaktı ki? Onlara bakan Annabelle'di, Gilbert sadece telaşlanırdı. Burnunun direği sızladı. Derslerinden geri kalırsa bursunu tehlikeye atardı, geleceğini de... "Kimsem yok," diye tekrarladı, "o yüzden... ben hasta olamam."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Anladım," dedi Montgomery. Ses tonu hiç ummadığı şekilde yumuşayınca Annabelle dönüp ona baktı.

"Burada emin ellerde olacaksınız," dedi. O anda Annabelle adamın elinin hâlâ omzunda olduğunu fark etti, bedeni buharlaşıp gidecek gibiyken onu yere demirleyen bu elin ağırlığıydı sanki.

"Benim gücüm yetmez..." *Doktor masraflarına*, diye devam edecekti ki Montgomery başını iki yana salladı.

"Burada güvende olacaksınız."

Güvende.

Yerine getirmesi çok zor bir vaatti bu. Ama sesi o kadar sakindi ki söylediği şeyin mutlaka yapılacağına dair şüpheye yer bırakmıyordu. İnsan kendini gönül rahatlığıyla onun ellerine bırakabilirdi. Besbelli ki bir adama güvenmek için onu sevmeniz gerekmiyordu.

Sebastian, Bayan Archer'ın odasının önünde volta atıyor, bir yandan da elindeki köstekli saatine kaşlarını çatarak bakıyordu. Bu gidişle Dr. Bärwald gelmeden Londra'ya doğru yola çıkmış olacaktı ve gerekli tüm talimatları verme işini kâhyasına bırakmak zorundaydı.

Kadın yürürken bayılıp yere devrilivermişti, bir kütük gibi. Şu anda da gözleri telaş ve korkuyla doluydu. Sebastian bu konuda suçluluk duymuyordu. Karşısındaki aklı başında, yetişkin bir kadındı. Buz gibi havada, incecik bir paltoyla dışarı çıkmak tamamen kendi kararıydı.

Saatini tekrar cebine koyup Bonville'e döndü. "Ben Londra'dayken durumu kötüleşirse Belgravia'daki eve telgraf çek."

Kâhya şaşkınlıkla dudaklarını büzdü. "Emredersiniz, Ekselansları."

"Bonville?"

Kâhya bir adım yaklaştı. "Buyurun, efendim?"

"Adamıma, Bayan Archer hakkında bilgi toplamasını söyle."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Annabelle uykusundan sıçrayarak uyandı, nefes nefeseydi ve kalbi küt küt atıyordu. Yine o eski kâbusu görmüştü; çok yüksekten düşüyordu ve tam bütün kasları yere çarpmaya hazırlanırken göz kapakları aralanmıştı.

Kış sabahının parlak ışığı, kafatasına bıçak gibi saplandı.

"Saçmalık..." Sesi çok boğuk çıkmıştı.

"Uyanmışsın!" Hattie şöminenin yanındaki koltuktan hop diye fırladı; Catriona ise daha münasip bir hareketle ayağa kalktı. İkisi birden bakışlarını ona dikerek yatağın ucuna oturunca şilte çöker gibi oldu.

Annabelle güç bela doğrulup iyice dağılmış örgüsünü kulağının arkasına sıkıştırdı. "Saat kaç oldu?" diye fısıldadı.

"Dokuz," dedi Hattie, ona bir bardak su uzatarak. "16 Aralık," diye ekledi.

Aman Tanrım... Pazartesi. Demek bir günü ve iki geceyi uyuyarak geçirmişti ve pek bir şey hatırlamıyordu. Bir yudum su içti.

Hattie uzanıp alnına dokundu. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

Hırpalanmış. Sanki üstüne bir duvar yıkılmış gibi. "Biraz yorgun," dedi. "Teşekkür ederim."

İki arkadaşının da gözlerinin altında soluk mor halkalar vardı. Demek ateşler içinde yanarken gördüğü o tuhaf rüyalar

sırasında yüzünde dolaşan nazik parmaklar onlara aitti. Onu serin tutmuş, susuz bırakmamışlardı.

Boğazı düğümlendi. "Bu ev partisini sizler için de mahvetmeyi hiç istemezdim." Aslında... "Bizim dün dönmemiz gerekmiyor muydu?"

"Seyahat edecek durumda değildin, biz de haber gönderip kaldık," dedi Catriona. "Birkaç gün daha buradayız."

Dehşete düşen Annabelle su bardağını komodine koydu. "Çok nazikçe bir davranış ama gerçekten gerek yok."

Hattie cık cıkladı. "Seni burada tek başına bırakacak hâlimiz yok ya... Dük de bekâr biri sayılır."

Aman! Gerçi söylediği doğruydu.

Yorganın altında kıpırdandı. Ona böylesine cömertçe ilgi gösterilmesi fiziken rahatsız ediciydi, kaşındıran bir korsenin içinde olmak gibi. Belki de suçluluk hissiydi bu. Arkadaşlarının büyük bir nezaket ve sabırla tüm bu olanlar için bir açıklama beklediklerini görebiliyordu. Evden mermi gibi fırlayıp gitmesinin gerçek sebebini bilseler bu kadar anlayışlı olup olmayacaklarını merak etti.

Hanımlar, yedi yıl önce bir sevgilim vardı. Ama öyle mektup yazıp bir iki öpücük çalanlardan değil, eteklerinizi sıyırıp masumiyetinizi elinizden alan türden birisi. Onun babası da tıpkı Dük'ün yaptığı gibi beni suçlamış, azarlamıştı. Bu yüzden kaçtım.

"Üzgünüm," dedi. "Notta da belirttiğim gibi, Dük beni tanıdı ve bu bir yanlış anlaşılmaya sebep oldu. Ben de aceleyle buradan ayrıldım."

"İşte asıl endişe verici olan bu," dedi Hattie. "Sen her zaman çok düşüncelisindir. Durduk yere böyle aceleci davranmazsın... Tabii..."

"Tabii ne?"

"Sana çok mu kötü davrandı mesela?"

Yanlış adamı seçmişsiniz... çabalarınız beyhude... Montgomery'nin sözlerini hatırlayınca hafiften irkildi.

"O etkileyici hâlinden eser yoktu," dedi.

Hattie dudak büktü. "Etkileyici bir hâli mi varmış?"

Yoktu.

Ama sonra o tepede şapkasını eline alan hâlini hatırladı. *İçtendi.* Samimi davranması, etkileyici biri olmasından çok daha kıymetliydi.

"Uşağı bunları sana getirdi," dedi Catriona, komodini işaret ederek.

Komodinde daha önce orada olmayan bir kitap yığını duruyordu.

"Bir de not var," dedi Hattie, beyaz zarfı uzatırken. "İçinde ne yazıyor diye meraktan ölüyoruz."

Not kâğıdı kalın ve sıkıştırılmış ipek gibi pürüzsüzdü. Kâğıdın üst kısmına altın rengi zarif kıvrımlarla düklüğün arması nakşedilmişti.

Sevgili Bayan Archer,

Montgomery Dükü Hazretleri size acil şifalar dilemektedir. Bu kitapları sizin için bıraktı: Voltaire, Rousseau ve Locke'un bazı eserleri ve nispeten daha hafif birkaç kitap. Arzu ettiğiniz belirli bir kitap varsa lütfen çekinmeden isteyin. Kütüphane emrinize amadedir.

Hizmetkârınız,
Ramsey

Annabelle notu arkadaşlarına uzattı. "Bana acil şifalar diliyor," dedi kitapları inceleyerek. Voltaire, Rousseau, Locke. Dikkat çekici biçimde hepsi de demokrasi üzerine fikirlerini paylaşmış filozoflardı. Annabelle'e tanıdık gelmeyen son kitapsa epey hacimliydi.

"Dostoyevski," dedi Catriona. "Yakın zamanda İngilizceye çevrilmiş bir Rus romanı. Londra'da herkes bunu konuşuyor."

Annabelle ilk sayfayı açıp sesli okudu. "*Suç ve Ceza.* Bir öğrencinin başından geçen, ideolojik zehirlenmenin tehlikelerine dair sarsıcı bir hikâye." Başını kaldırdı. "Zatıalileri politik aktivizm konusunda bana bir mesaj gönderiyor," dedi buruk bir ifadeyle.

Yoksa bu onun şaka anlayışı mıydı? Artık o soğuk dış görünüşün ardında hayli ince bir mizah duygusu gizlendiğini biliyordu. Eğer bu bir şakaysa da sadece ikisinin anlayabileceği türdendi.

Tekrar yastıklara gömüldü, gücü yine tükenmişti ve gülümsese mi yoksa kaşlarını mı çatsa bilemiyordu. Ondan pek hoşlandığı söylenemezdi. Ama onu anlamayı her şeyden çok istiyordu.

Kapıdaki tereddütlü tıklamayı duyan Sebastian, masasından başını kaldırıp saate baktı. Kardeşi tam vaktinde gelmişti. Ne acıdır ki Peregrin sadece boynundaki ilmeğin gitgide sıktığını hissettiği zamanlarda böyle disiplinli davranırdı. Ama artık buna bir son verecekti.

Kardeşi usulca odaya süzüldü, yüz ifadesi çok ciddiydi.

"Otur," dedi Sebastian.

Peregrin duraksadı. "Önce özürlerimi sunabilir miyim?" Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Bir damla bile uyku uyumamış gibiydi.

"Buyur."

Peregrin titreyerek derin bir nefes aldı. "Yaptıklarımdan pişmanım," diye söze başladı. "Galler'e gitmeden önce arkadaşlarımla biraz zaman geçirmek istedim sadece. Sırf seni kızdır-

mak için yapmadım yani. Zaten normal şartlarda sen dönene kadar hepsi gitmiş olacaktı."

Son cümleye kadar gayet iyi gidiyordu. Sebastian'ın kulakları zonklamaya başladı. "Her hâlükârda yaptıklarının bir sonucu olacağını tahmin etmişsindir."

Peregrin yutkundu. "Aslında biraz düşünüp taşınınca bunun bir hata olduğunu anladım ama davetleri geri çekemeyeceğimi düşündüm."

"Otur," diye tekrarladı Sebastian. Ardından, "Asıl mesele bu işte," dedi. "Sonuçları düşünmeden hareket ettiğin için kendi kurduğun tuzaklara düşüyorsun." Dirseklerini masaya dayadı. "Bu çocukça bir davranış, Peregrin. Erkeklerin dünyası böyle işlemez. Yaptığın her eylemin bir bedeli olur ve bu bedeli kimse senin yerine ödemez."

Peregrin bakışlarını kaçırdı. "Cezalandırılmayı hak ettiğimi biliyorum."

"Sana ceza vermeyeceğim."

Ela gözler şüpheyle kısıldı.

"Sakın davranışlarını onayladığımı sanma," dedi Sebastian. "İbret olsun diye seni meydanda bir direğe bağlamalı aslında, ama tüm nasihatler ve ıslah çabaları işe yaramadığına göre bunun da faydası olmaz." Londra'dan getirdiği belgeyi eline aldı. "Dün Amiral Blyton'la görüştüm."

Peregrin kıpırdamadan bekledi.

Sebastian kâğıdı masanın karşı tarafına doğru itti. "Kraliyet Donanması'na kabul mektubun."

Peregrin'in yüzünde bir duygu geçidi yaşandı: şaşkınlık, inanmama, panik. Geriye panik kaldı. Ayağa kalkacak gibi oldu, beti benzi atmıştı. "Hayır."

Sebastian ona dik dik baktı. "Otur şuraya. Ve evet..."

Peregrin masanın kenarını kavradı. "Ben asker değilim."

"Orası belli," dedi Sebastian. "Eğer olsaydın, bir nebze disiplinli biri olurdun ve ben de evimde on altı davetsiz misafir bulmazdım."

Peregrin gözlerini kırpıştırarak abisine baktı, sanki onu ilk kez görüyormuş gibiydi. "Sırf bir parti yüzünden beni ölüme mi gönderiyorsun?"

"Ölüm mü?" Yine kulakları zonklamaya başlamıştı. "Peregrin, seni eğitime gönderiyorum, muharebeye değil."

"Ama o gemiler... O gemiler ölümcül hastalıklarla, çürümüş yiyeceklerle ve farelerle dolu!"

"Dünyanın en yüksek hijyen standartlarının hüküm sürdüğü bir donanmada mı? Saçmalama."

"Haftalarca, belki aylarca denizde olacağım," diye feryat etti Peregrin.

"Kimse denizde uzun süre kaldı diye ölmedi," dedi Sebastian, hiç etkilenmemişti. "Şubatta Plymouth'a gideceksin. Şimdi şunu imzala."

Peregrin önündeki kâğıtla kaleme sanki içi baldıran zehri dolu bir kadehmiş gibi baktı.

Başını kaldırdığında dudakları titriyordu. "Bunu... bunu bana yaptıramazsın."

Sebastian cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Peregrin'e her şeyi yaptırabilirdi; onu odaya kilitleyebilir ya da kapı dışarı edebilir, tüm harçlığını kesebilir, soylular arasında itibarsız hâle getirebilirdi. Altındaki donuna kadar alabilirdi ve kimse ona hesap soramazdı. Küçük kardeşlerin ve ikinci oğulların payına düşen buydu.

Peregrin boncuk boncuk terlemeye başladı. "Kendimi sana ispatlayabilirim," diye ciyakladı. "Kuzeydeki mülklerden birini bir sene boyunca yöneteyim."

"İmzala."

"Abi, lütfen..." Bu sözler, uçarken vurulmuş kuşlar gibi aralarına düşüverdi.

Sebastian donup kaldı.

Kardeşinin sesindeki korku, göğsüne bir yumruk gibi indi.

Sanki Sebastian gözü dönmüş bir zorbaymış da mantıksız taleplerde bulunuyormuş gibi kendi öz kardeşi ondan korkuyordu.

Aniden ayağa fırladı. Peregrin'in yüzünde tedirgin bir ifade belirdi ve bu onu daha da öfkelendirdi. Masanın etrafından dolaştı, tam kardeşini ensesinden yakalayıp sarsacakken vazgeçti.

"Ayağa kalk."

Peregrin zar zor ayağa kalktı, Sebastian onu omzundan kavrayıp duvara doğru çevirdi.

"Şuna bak," dedi, gayrimenkullerin tablolarıyla kaplı duvarı işaret ederek. "Bu mesele sadece seninle ilgili değil. İngiltere ve İskoçya'da on ayrı mülkümüz var. Ailemiz Britanya'nın en köklü ailelerinden biri, İngiltere'nin en büyük toprak sahiplerindeniz ve ben yarın atımdan düşüp boynumu kırarsam tüm bunlar senin ellerine kalacak." Kardeşini kendisine doğru çevirdi. "Eğer kabiliyetli ve yetkin biri olmazsan, bu hane bir çığ gibi üzerine yıkılır ve enkaz altında kalan sadece sen olmazsın. Binlerce çalışan ve kiracının hayatı bir oyun mu sanıyorsun? Tanrı aşkına, sadece Montgomery Şatosu'nu geri almak bile başlı başına bir görev; ailemizin ana ikametgâhının başka bir adamın ellerinde olmasına kahrolmadığım tek bir gün bile yok."

Peregrin'in gözleri vahşi, köşeye sıkışmış bir adamın pervasız hâline büründü. "Ama işte mesele de bu," dedi. "Ben bunu istemiyorum."

"Ne dedin sen?"

"Yapamam, anlamıyor musun?" Sesi gitgide yükseliyordu, gerçekten yükseliyordu. "Yapamam. Ben sen gibi olamam."

"Sesini biraz alçalt," dedi Sebastian, kendi sesi tehlikeli derecede alçalmıştı.

Peregrin abisinin pençesinden kurtulmaya çalıştı. "Benim başıma ne geldiği umurunda değil; senin vârisin olmasam benim varlığımı bile fark etmezdin. Ama ben dük olamam..."

Bu itiraflar Sebastian'a darbe üstüne darbe indirdi. Bir anda taşlar yerine oturdu, uzun süredir *anlamsız* gelen her şey anlam kazandı. İçini buz gibi bir öfke sardı. "Baştan beri her şeyin sebebi bu muydu? Tüm o saçma davranışları bu göreve uygun olmadığını göstermek için mi yaptın?"

Peregrin'in gözleri öfkeyle parlıyordu, Sebastian'ın onu zapt eden koluna yapışmıştı. "Dük olmak bana düşmez."

"Soya dayalı veraset kuralları öyle diyor, istesen de istemesen de," dedi Sebastian, buz gibi bir sesle.

"Senin oğulların olabilirdi," diye karşılık verdi Peregrin. "Neden yok? Neden bunun bedelini bana ödetiyorsun?"

Bir anda burun buruna kaldılar, Sebastian'ın eli kardeşinin ceketinin yakasında yumruk olmuştu. Peregrin'in yüzü öfke ve hayretle çarpılmıştı. Yine de abisinin karşısında bir yavru köpek kadar çaresizdi.

Bunu idrak etmek Sebastian'ı bir duvara çarpmış gibi durdurdu.

Yüce Tanrım, işler bu noktaya kadar gelmemeliydi.

Elini indirip geri çekildi, nabzı boynunda zonkluyordu.

Peregrin iki büklüm oldu.

Lanet olsun. Sebastian ceketinin kollarını düzeltti. Bir adım daha geri atarak aralarındaki mesafeyi artırdı.

Kardeşinin yanakları kıpkırmızıydı ama kendini toplamıştı, gözlerini meydan okurcasına ona dikmiş bekliyor ve muhtemelen kendine acıyordu.

Daha dün bu çocuğun boyu dirseğine bile erişmiyor, kabarık sarı bukleleriyle ortalıkta dolaşıyordu. Varlığını fark etmeyecek miymiş? Sebastian başını salladı. Kardeşi için gerekirse bir merminin önüne atlardı, üstelik nefes alması kadar doğal bir refleks olurdu bu.

Tekrar konuşabildiğinde sesi kararlıydı. "Şubatta Plymouth'a gideceksin. Ben de bugün söylediklerini unutacağım."

Peregrin gözlerini kapatıp yavaşça başını salladı. "Evet, efendim." Bakışlarını yere indirip ayakkabılarına dikerek başını sallamaya devam etti. Sebastian bunun gözyaşlarını tutmak için olduğunu anladı.

Camdan dışarı baktı. Gece karanlığının içinde yalnızca kendi biçimsiz yansımasını görebildi.

"Bunu bir ceza değil, fırsat olarak görmeni tavsiye ederim," dedi. Belki bir şeyler daha söylemeliydi ama her zaman olduğu gibi işin içine gözyaşı girdiğinde insanın kelimeleri kifayetsiz kalıyordu. "İmzala. Sonra çıkabilirsin."

Eski karısı günlüğüne onun kalp yerine buzdan bir yumru taşıdığını yazmıştı. Sebastian da buna katılıyordu. Bir zorlukla karşılaştığında içi buz kesiyordu; başka birinin tehlike karşısında kalbinin hızlanması gibi, bu da onun refleksiydi. Eğer bu kalpsizlikse öyle olsun... En azından zihninin bir kısmı ne olursa olsun soğukkanlı kalabiliyordu. En azından kardeşinin onu tıpkı Paris gibi tam da Aşil topuğundan ustalıkla mıhladığı zaman hariç.

Senin oğulların olabilirdi... neden yok?

Saat gece yarısına yaklaşıyordu, şöminedeki ateş sönmeye yüz tutmuştu ama kardeşinin sesi hâlâ çalışma odasında çınlıyordu, bu da Sebastian'ı sigara tabakasına uzanmaya itti.

Sandalyesine yaslanıp dumanı üfledi.

Dalgalanan grimsi dumanın arasından bakınca, karşıdaki karanlık duvarda duran Montgomery Şatosu canlanıyor gibiydi. Şatonun etrafı hep sisli olurdu. Gölgeler ve yankılarla çevrelenmiş bir yerdi. Asla bir yuva gibi gelmemişti, şimdi ise onun için bir prangadan farksızdı. Ama görev görevdi işte. Kimse aile yadigârı bir mülkü kumarda kaybedemezdi.

Neden yok?

Kardeşi aptalın tekiydi belki ama haksız da sayılmazdı.

Eğilip masasının alt çekmecesinin kilidini açtı.

Çekmecede şatafatlı sarı ipekten kapağıyla o günlük duruyordu. Zamanında minicik, süslü bir kilidi vardı ama pek iş görmemişti.

Günlüğü açtı.

Kadınsı el yazısının kavisli, yuvarlak hatlarını görünce defteri daha sıkı kavradı. Günlüğü yalnızca bir kez okumuş olsa da ilgili tüm cümleler belleğine kazınmıştı. Gerçi aradan neredeyse iki yıl geçmişti, belki şimdi farklı gelirdi.

12 Ocak 1878

M bugün resmen evlenme teklif etti. Bugünün geleceğini biliyordum, çok önceden belliydi ama ne tuhaftır ki iki arada bir derede kalmış durumdayım. Bir genç kızın düşleyebileceği en büyük şeylerden biri düşes olmak. Ben de düşes olmak istiyorum. Anne ve babam elbette çok mutlu. Ama kalbim T için sızlıyor, bunu inkâr edemem. Perişan oldu, hatta onunla kaçmam için yalvardı ve sonsuza kadar beni seveceğine yemin etti... çok ama çok romantik. Eğer ünvanı olmasaydı Dük'ü asla seçmezdim. Hiç romantik biri değil. Son derece sessiz ve ciddi, onu dans ederken bile görmedim. Yüksek sosyetede en az cazibeli beyefendi o...

Peki o zaman...

Sebastian günlüğü çekmeceye fırlattı.

Sonu zaten beynine kazınmışken olanları kelime kelime tekrar yaşamanın âlemi yoktu. Daha altı ay geçmeden, sevdi-

ğini sandığı o genç adamla kaçmıştı. Sebastian bunun olacağını öngörememişti. Nasıl bir ironidir ki siyasetle uğraşırken insanları okumakta son derece mahir olan bu adam, karısının sıkıldığını, içerlediğini ya da belki bu iki duyguyu birden yaşadığını ve bu uğurda gemileri yakmaya hazır olduğunu asla anlamamıştı. Doğrusu, iyi yetiştirilmiş bir kadını anlamak da bir nevi zihin okuma becerisi gerektiriyordu. Nihayetinde karşılarındakini hoşnut etmek ve her şeye gülümseyerek katlanmak üzere yetiştiriliyorlardı.

Mevcut tüm eş adayları da aynıydı, hoşnut etmek ve katlanmak üzere yetiştirilmiş hanımefendiler... Bir dük, sosyetenin en nadide incisiyle evlenmeliydi. Özellikle boşanmadan sonra aleyhinde konuşanları susturabilmek için şimdi daha da seçici olmalıydı. Yine de gelecekteki düşes onu gerçekten seviyor mu yoksa sadece dişini sıkıp dayanıyor mu asla bilemeyecekti...

Bir tıkırtı duyunca dönüp kapıya baktı. "Girin."

Ramsey usulca içeri girdi, üzerinde bir not bulunan gümüş bir tepsi taşıyordu.

"Ekselansları... Size bir not bırakılmıştı. Maalesef teslimi biraz gecikti."

"Kimden?"

"Bayan Archer, efendim."

Sandalyesinde doğruldu. "Durumu nasıl?"

"Hâlâ oldukça bitkin, anladığım kadarıyla ateşi de var."

Ama yazı yazabiliyor olması iyiye işaret sayılırdı. Gerçi kendisi bayılmanın eşiğindeyken bile onunla siyaset tartışmaya çalışmıştı.

Ah şu inatçı kadın...

Zarfı açtı. "Muhbirim onunla ilgili bir şey yolladı mı?"

"Hayır, Ekselansları."

İnatçı ve gizemli.

El yazısı kadınsı değildi. İş görür nitelikteydi, çok fazla ve çok hızlı yazan birine aitti.

Ekselansları,

Misafirperverliğiniz için mütteşekkirim, en kısa sürede iyileşmek için çaba gösteriyorum. Kitaplarınızı cömertçe paylaştığınız için de teşekkür ederim. Özellikle, ideolojik zehirlenme üzerine yazılmış Rus hikâyesini ilgi çekici buldum. Tamamen tesadüfi bir seçim, öyle değil mi?

Saygılarımla,
A. Archer

İnatçı, gizemli ve muzip.

Kitapları, yatak döşek yatan bir misafire kibarlık olsun diye yollamıştı. Özellikle o kitapları seçmişti çünkü onu düşünmeye sevk edeceğini biliyordu ve o düşünceler ilgisini çekiyordu. Çok şey söyleyen manalı gözleriyle okuması zor biri değildi ama yine de öngörülemez bir tarafı da vardı. Şurası kesindi: Bir erkek onun canını sıkarsa ağzının payını alırdı. Tanrı biliyor ya, huysuzluk ve terslik sevdiği şeyler değildi; hayatı şu sıralar yeterince itaatsizlik enkazıyla doluydu. Ama en azından bu kadın, hayatındaki adam onu ezmeden önce ses çıkarabilirdi. Hayatında biri var mıydı? Kimsesi olmadığını söylemişti.

Annabelle Archer'la ilgili düşüncelerine dalıp gidince uşağını öylece unuttuğunu fark etti.

Kadının notunu ceketinin iç cebine yerleştirdi. "Çıkabilirsin, Ramsey."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Sebastian, Bayan Archer'ın yatak odasının önündeki koridorda Dr. Bärwald'ı kıstırdı. Genç doktorun bu durumdan rahatsız olduğu yüzünden belliydi. "Ekselansları," dedi, "yakını ya da kocası olmadığınız sürece size sağlık durumu hakkında detaylı bilgi veremem."

"Yakını ya da kocası yok," dedi Sebastian sabırsızlıkla. "Şu anda kendisi benim sorumluluğumda."

"Size saygısızlık etmek istemem, Ekselansları ama o benim hastam."

"Bu da kolayca değişebilir," dedi Sebastian. Bärwald'ın gözleri gözlüğünün ardında kocaman oldu. Sebastian normalde insanlar üzerinde otoritesini ve nüfuzunu böyle kullanan biri değildi, en azından Dr. Bärwald'a bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar.

Gözünü ilk kaçıran doktor oldu. "Pekâlâ," dedi ağır Alman aksanıyla. "Toparlanmaya başladı, onun gibi taşralı kadınlar dayanıklıdır zaten, değil mi? Ama aramızda kalsın, soğuk algınlığının onu bu kadar kolay alt edebilmesinin sebebi, uzun süredir yorgun olması. Uykusuzluk ve yetersiz beslenme belirtileri sergiliyor."

Sebastian afalladı. "Hiç de öyle görünmüyordu."

"Dediğim gibi, dayanıklı biri," dedi doktor omuz silkerek. "Ne var ki tam anlamıyla iyileşmesi için, ateşi dindikten sonra bir hafta daha seyahatten kaçınmasını öneririm."

"Hiç sorun değil," dedi Sebastian düşünmeden.

"Ben o kadar emin değilim," diye mırıldandı Bärwald.

"Nasıl yani?"

"Çünkü *Fräulein* bu emre karşı çıkıyor, Ekselansları."

Sebastian hiç alışkın olmadığı hâlde gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Evet. *Fräulein* yapar öyle şeyler."

"Ah şu modern kadınlar," dedi Bärwald başını sallayarak. "İyi bir eğitim alınca bir doktorun tavsiyelerinden daha iyisini bildiklerini sanırlar."

"Ah, talimatlarınıza uyacak," dedi Sebastian, odanın kapısına bakarak. *Yetersiz mi beslenmiş?*

Birden midesi ekşidi. Sebastian'ın gözetimindeyken böyle bir şey olamazdı. Noel'e kadar Annabelle düzgün beslenecek ve ne derdi varsa Claremont'un kapılarının dışında kalacaktı.

"Bir hafta diyor!" Annabelle'in öfkesi, Catriona ve Hattie sabah gezintilerinden sonra odaya girer girmez yeniden alevlendi. "Noel'e kadar burada kalacağım demek bu."

Hattie makyaj masasına geçti, rüzgâr yanığı olan yanaklarını inceliyordu. "Bu fikir benim hoşuma gitti," dedi. "Düşünsene! Belki Dük seni yılbaşı balosuna da davet eder. Böylece hep birlikte baloya gideriz."

Annabelle bir anlığına nutku tutulmuş hâlde kalakaldı. Koca yataktaki yastıklara gömülmüş, baş ağrısı çekerken bir zengin balosuna katılmak aklının ucundan bile geçmemişti.

"Siz ne zaman ayrılırsanız, ben de o zaman giderim. Bu kadar basit," dedi.

"Olmaz," diye yanıtladı ikisi birden.

Annabelle arkadaşlarına ters ters baktı. "Sen de mi, Brütüs?"

"Eminim Dr. Bärwald sadece iyiliğini istiyordur," dedi Hattie yumuşak bir sesle.

Dr. Bärwald'ın Jenkins için yapması gereken ödevlerden, öğrencilerinden ya da Chorleywood'da onu bekleyenler olduğundan haberi yoktu. Ayağa kalkacak gücü toplar toplamaz Montgomery'den bir araba hazırlatmasını isteyecekti.

"Ben teyzemden burada refakatçi olarak kalmasını istedim," dedi Hattie. "Memnuniyetle kabul etti."

Harika... Annabelle, başının üstündeki kadife yatak tentesine dikti gözünü. Hayatında başka insanların yardımına bu denli muhtaç olduğu bir zamanı hatırlamıyordu ve bu durumdan hoşnut değildi.

Gerçi her açıdan kötü sayılmazdı.

Bir kere kitaplar vardı.

Ve yemek... Mutfaktan gelen tepsiler genelde yiyebileceğinden fazlasıyla doluydu. Dün gelen yahni oldukça lezzetliydi; içinde büyük tavuk parçaları vardı ve yanında sıcak ekmekle servis edilmişti. Hepsini bitirmişti. Kahvaltı tepsisindeyse portakal, üzüm, armut gibi taze meyveler vardı; hepsini yoğun, altın rengi bir muhallebiye katıp yemişti.

Catriona yatağın yanına bir sandalye çekti. "Biraz daha *Suç ve Ceza* okumamı ister misin?"

Makyaj masasının oradan gönülsüz bir ses geldi. "Daha hoş bir şey dinleyemez miyiz, mesela Jane Austen gibi?" dedi Hattie. "Yemin ederim, bu romanı takip edebilmek için aile şeması çizmek gerek. Üstelik neden aynı karakterin üç farklı adı var?"

"Dük'ün kadın romanları bulundurduğunu sanmam, Hattie," dedi Annabelle tatlılıkla.

"Öyleyse Tomlinson'ın şu güzel sonesini dinlesek tekrar?"

Annabelle baş ucundaki geçmiş olsun hediyelerine baktı. Claremont'taki genç centilmenler, çiçek göndermek yerine onun adına şiir yazma yarışına girmişti âdeta. Peregrin tek başına

oynanabilen bir kart destesi de yollamıştı. James Tomlinson'ın yazdığı soneye uzandı. Beş heceli mısra denemeleri biraz zayıftı ama Hattie, bunun şiiri daha da sevimli kıldığını düşünüyordu. Bir ünvanı olsaydı Hattie'nin gözünde oldukça münasip bir eş adayı olabilirdi.

Montgomery ise teşekkür notuna bile yanıt vermemişti. Elbette yanıtlamak zorunda değildi; yine de Annabelle kendini sık sık, gümüş tepsi taşıyan bir hizmetkârın ayak seslerini duymayı beklerken buluyordu. Gerçekten de bacakları onu taşıyacak gücü topladığı anda bu yataktan ve Claremont'tan ayrılacaktı.

O akşam Annabelle huzursuz bir uykuya daldı; kapkara bir boşluğa düştüğü rüyalar görmekten korkuyordu. Uyandığında saat gece yarısını çoktan geçmiş, odaya sessiz bir karanlık çökmüştü. Ve odasına biri girmişti...

Yatağın yanındaki lambayı uyku mahmurluğuyla yaktı.

Komodinin üzerinde yeni bir kitap ve üstüne iliştirilmiş zarif bir kart vardı.

Zarfı ağır ağır açtı. El yazısı farklıydı; cesur ve net hamlelerle yazılmıştı.

Kelimeleri yutarcasına okudu.

Bayan Archer,

Jane Austen'ın eserlerinden hoşlandığınızı öğrendim...

Başını bir anda kaldırdı. *Aşk olsun, Hattie.* Montgomery bu doyumsuz, gelişigüzel okuma açlığı hakkında ne düşünecekti şimdi?

...kütüphanede birkaç romanı bulunuyor. Tamamen rastgele Gurur ve Önyargı'yı seçtim. Başka bir kitap isterseniz çekinmeden haber verin.

M.

Şaşkın bir kahkaha attı. *Gurur ve Önyargı.* Artık bir oyun oynadıklarına hiç şüphe yoktu. Kitap isimleriyle birbirlerine meydan okuyorlardı.

Parmağıyla, siyah mürekkeple yazılmış özgüvenli *M.* imzasına dokundu.

Çok kibirli biri, sen bu türden adamları sevmezsin.

Zil çalınca yemek gelen, tavanı yıldızlarla kaplı kütüphanesi olan bu görkemli balonun içinde hapsolduğu müddetçe bunu aklında tutmalıydı.

Yine de gün boyu içini kemiren huzursuzluk dağılmış gibiydi. Lambayı söndürür söndürmez yatağa gömüldü ve küçük bir çocuk gibi uykuya dalıverdi.

Sebastian sabahtan beri çok yoğundu, dur durak bilmeden çalıştığı verimli bir gün geçiriyordu. İlgilenmesi gereken misafirler olmadığında böyle günler yaşanıyordu. Bütün mülkleriyle ilgili raporları okumuş, kuzeydeki arazileri için yeni bir sulama yöntemine karar vermiş, Tory kampanyasının son ayağı için gerekli taslağı tamamlamıştı. Planı uygulamak için Kraliçe'nin desteğine ihtiyacı olacaktı çünkü Disraeli bu öneriye kesinlikle karşı çıkardı ama daha az önce İngiltere'nin en büyük havai fişek gösterisinin faturasını imzaladığına göre Majesteleri onu hoş görürdü herhâlde.

Kapı hafifçe tıklatıldı, ardından Ramsey içeri süzüldü.

"Ekselansları, yılbaşı balosunu düzenleyen ekibin dekorlarla ilgili yeni bir önerisi var."

Sebastian uşağına inanamaz gözlerle baktı. "Dekoratif detaylarla uğraşacak vaktim yok benim."

"Elbette haklısınız ama bu özel bir ekleme..."

"Neymiş?"

"Ren geyiği."

"Canlı ren geyikleri mi?"

"Evet, Ekselansları." Yüzü, sesi son derece ciddiydi.

"Balo salonuna mı?"

"Evet. Görünüşe göre misafirler arasında hayli popülermiş."

Şakaklarını ovdu. "Ramsey, sırf insanları memnun edeceğim diye parke zeminlere toynaklı hayvan sürüsü sokmayı onaylayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, Ekselansları."

"O hâlde bir daha böyle şeyler için beni rahatsız etmeden kendin hallet."

"Emredersiniz, Ekselansları."

Sebastian, masasındaki düzenli kâğıt yığınlarına göz gezdirdi. "Benim için gelen başka mektup oldu mu?"

"Tüm yazışmaları her zamanki gibi sabah masanıza bıraktım, efendim," diye cevap verdi Ramsey.

Bunu zaten biliyordu. Caroline'dan, yani Leydi Lingham'dan bir not gelmişti; 24 Aralık'taki geleneksel Noel yemeğine Bayan Archer'ı da getirmesini rica ediyordu. Misafiriyle ilgili haberler hızla ve her yere yayılmıştı elbette. Caroline böyle şeyleri aklında tutardı.

"Arada başka bir şey gelmediğine emin misin?"

Ramsey, efendisinin posta konusundaki ısrarına şaşırdığını belli etmeyecek kadar yol yordam biliyordu. "Hayır ama belli birinden mektup bekliyorsanız bir soruşturabilirim..."

Kafasını iki yana salladı. "Gerek yok. Seyise söyle atımı hazırlasın."

Annabelle koltuğu pencere kenarına çektirmişti. Güneş ufku pembenin tonlarına boyayarak eriyip gidiyordu ama öğlen uykusu sırasında Lucie'den gelen mektubu okuyacak kadar aydınlıktı hâlâ.

Sevgili Annabelle,

Hastalandığını duyduğuma üzüldüm ama bu, düşman hattının gerisinde kalmak için baştan beri planladığın bir taktikse davamıza olan bağlılığın için seni yürekten tebrik ederim.

M.'yi kendi tarafımıza çekme konusundaki umutlarım oldukça azaldı. Yakın zamanda gizli kaynaklarımdan edindiğim bilgiye göre, seçimleri kazanmaya yardım etmesi karşılığında Kraliçe ona aile yadigârı malikânesini geri vermeyi vadetmiş. Disraeli'yi iktidarda tutmak için yeri göğü yerinden oynatacak, elinden geleni ardına koymayacaktır. Bu yüzden diğer cephelerde de hızla harekete geçmeliyiz. Duyduğum kadarıyla Manchester'daki süfrajet grubu, ocak ayındaki Muhafazakâr Parti ön seçim toplantısı sırasında Parlamento Meydanı'nda büyük bir gösteri planlıyor. Ben de şu sıralar onlara katılmak için Millicent Fawcett'in Londra'daki grubuyla görüşüyorum. İngiltere'deki tüm bağımsız süfrajet kollarını bir araya toplayıp hep birlikte hareket etmemiz gerektiğine inanıyorum. Gücümüzü sayımızla elde

edeceğiz. Ama bu plan henüz bir sır, o yüzden senden de gizli tutmanı rica ediyorum. Şimdi gelelim...

Tam o sırada avludan toynak sesleri yükseldi. Annabelle mektubu kucağına bıraktı. Sabahlığını toplayarak öne eğildi, pencereden avluya baktı. Fıskiyenin yanından geçen beyaz atı görünce yüreği hop etti. İçgüdüsel olarak ilk hamlesi geri çekilmek oldu ama sonra dayanamayıp tekrar baktı.

Dük başını onun penceresine çevirdi.

Kalbi küt küt atmaya başladı.

Montgomery elini kaldırıp şapkasının kenarına dokundu. Öyle yavaş ve öyle ağırbaşlı bir hareketti ki sıradan bir selamdan başka bir şey olarak anlamak mümkün değildi.

Annabelle yeniden koltuğuna gömüldü.

Yeni gönderdiği kitap için ona hâlâ teşekkür etmemişti. Teşekkür notunu nasıl yazacağına, kelimeleri nasıl seçeceğine dair derin düşüncelere dalmıştı, ümitsiz bir acemiydi. Ama asıl gerçek, yanıtı beklenen kişi olmayı sevmesiydi. Kalbini böyle delice çarptıran bir adamdan mektup beklemekten daha iyiydi bu.

Ertesi sabah ateşi düşmüştü. Annabelle usulca pencereye yürüyüp ağır perdeleri araladı. Sabah göğü, yeni yıkanmış gibi pırıl pırıl ve masmaviydi. Avludaki kar öbekleri gelişigüzel serpiştirilmiş elmaslar gibi parlıyordu.

Ah, sanki taptaze havanın tadını damağında hissedebiliyordu.

Aynaya hızlıca bir göz attı, eli yüzü düzgün görünüyordu. Bir gece önce küvette uzun uzun yıkanması yorgunluğunu büyük ölçüde silmiş, üç gündür yediği çörekler ve muhallebiler ise yüzüne çoktandır kaybolmuş bir yumuşaklığı geri getirmişti.

Saçlarını sade bir topuz yapıp dişlerini fırçaladı, taş lavabodaki gül kokulu suyla yüzünü yıkadı. İç gömleği, gevşek bağlanmış korse, Leydi Mabel'in gri yürüyüş elbisesi üstüne paltosuyla şapkasını geçirdi ve kapıdan usulca çıktı.

Merdivenler ve koridorlardan oluşan labirentte yolunu bulmayı başararak alt kata indi. Evin arka tarafında, bir gemi burnu gibi kıvrılan geniş bir taş teras vardı ve dışarıya açılan cam kapılardan biri aralıktı.

Dışarı süzüldü, güneşin sıcak parıltısı karşısında gözlerini yumup temiz havayı ciğerlerine çekti. Gözlerini açtığında, bir sonraki nefesi boğazında düğümlenip kaldı.

Montgomery, arkası dönük hâlde terasın kenarında duruyordu.

Annabelle hâlâ nefesini tutuyordu.

Arkadan bakınca bile davetkâr bir havası yoktu, ceketi omuzlarını gergince sarıyordu ve duruşu iki yanında duran yıpranmış taş heykeller kadar kaskatıydı.

Onun böyle hareketsiz durması ve çok... çok yalnız görünmesi Annabelle'in içinde bazı duyguları harekete geçirdi. Belki de bu yüzden parmak uçlarında yürüyerek eve kaçmadı.

Elbette Dük orada olduğunu fark etmişti. Ağır ağır ona döndü.

Annabelle'in ağzı kurudu. Onu ne zaman yakışıklı bulmaya başlamıştı? Çünkü öyleydi, gerçekten de bir kış sabahının tazeliği ve canlılığı vardı onda.

Kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı. "Dışarı çıkmanız için henüz erken değil mi?"

"Çok daha iyiyim, Ekselansları," dedi Annabelle usul usul yaklaşarak. "Dün ateşim düştü."

Teras korkuluklarından bakınca manzara muhteşemdi; eski Fransız krallarının zevkine hitap eden simetrik döngüler halindeki devasa bir dikdörtgen çit labirenti uzanıyordu aşağıda. Yazın buradan fıskiyelerin şırıltısı duyulurdu.

Montgomery hâlâ dikkatle onu inceliyordu.

Annabelle ölçülü ve kaçamak bakışlarla adamın gözünün içine baktı. "Bir dakika daha odada kalamazdım."

Montgomery'nin kaşları iyice çatıldı. "Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

"Hayır. Her şeyi sundunuz zaten bana, teşekkür ederim. Sadece uzun süre kapalı kalmaya dayanamıyorum."

Bu söz üzerine Dük'ün dudakları hafifçe kıvrıldı. "Evet," dedi, "fazla katlanabileceğinizi düşünmemiştim zaten."

Onun hakkında bir fikir edinmiş olması dikkate değerdi. Gerçi bu olumlu bir fikir olmayabilirdi. Belki de kadınların açık havaya çıkma arzusunu bir kusur olarak görüyordu.

"Bu sonuca nasıl vardığınızı sorabilir miyim, Ekselansları?"

"Yakın zaman içinde ikinci kez sıcak bir yerden kendi isteğinizle ayrıldığınızı görüyorum. Bu, kısıtlanmaya uygun bir kadın olmadığınız anlamına gelir."

"Kısıtlanmaya uygun kadınlar olduğunu bilmiyordum."

Bu söz onu eğlendirmiş gibiydi. "Çoğu öyledir. Kısıtlanmak, güvende olmanın diğer yüzüdür. Hukukun üstünlüğünü düşünün ya da sıcak bir odayı. Ya da bir kocayı. Çoğu kadın, böylesi bir güvenliği ister ve beraberindeki bazı kısıtlamaları kabul eder."

Güvenlik.

Annabelle güvende olmak istiyordu. Ama besbelli ki her ne pahasına olursa olsun değil. Aslında bunu kendi de biliyordu; onu şaşırtan, Montgomery'nin de bunu biliyor oluşuydu.

"Bu, kadınların özgürlüğü tercih etmeyeceği anlamına gelmez," dedi.

"Özgürlük," dedi Montgomery, kelimeyi tadarmış gibi. "Siz onu mu tercih edersiniz?"

Yüzünde bunu neden sorduğuna dair bir ipucu yoktu. Annabelle gözlerini kaçırmak zorunda kaldı; onun zekâyla parlayan gözlerine bakmak kendini tuhaf hissetmesine neden oluyordu.

İçini kavurucu bir sıcaklık kaplıyor, midesi bulanmaya başlıyordu. Olağan hareketler birdenbire anlam kazanıyor, duyuları keskinleşiyor, kaburgalarının arasında hızla atan kalbi kendini hatırlatıyordu.

Granit korkulukta yan yana koydukları ellerine odaklandı. Kendi eldivenleri Montgomery'nin oğlak derisinden yepyeni eldivenlerinin yanında çok pespaye duruyordu. Hemen ellerini çekip önünde birleştirdi.

"Evet, özgürlüğü tercih ederim," dedi. "John Stuart Mill, işleri zorlaştırsa bile insanın seçenekleri olmasının çok daha iyi olduğunu, tatmin olmuş bir domuz olmaktansa tatminsiz bir insan olmanın yeğleneceğini söyler."

Montgomery kahkahayı andıran bir ses çıkardı ama hemen bastırdı. "Çok ilginç," dedi. "Çoğu hemcinsinizin tam anlamıyla insan olmadığını mı ima ediyorsunuz?"

"Kesinlikle öyle bir şey ima etmiyorum," dedi hemen. "Mevcut şartlar altında kadınların bağımsızlık için ödedikleri bedelin çoğu zaman çok ağır olduğunun farkındayım."

"Her şeyin bir bedeli vardır," dedi Montgomery.

Annabelle'in felsefi yorumları karşısında sesinde bir dargınlık emaresi yoktu, John Stuart Mill üzerine vaaz verecek gibi de değildi. Tıpkı kahvaltı masasında oy hakkı meselesini tartıştıkları zaman gibi, Annabelle'in içi kıpır kıpır oldu. Kimseye ispat edecek bir şeyi olmayan bilgili ve kültürlü bir adamla tartışmanın yeri ayrıydı. Kendine ait fikirleri olan eğitimli bir kadın görünce tehdit altında hissetmiyordu. Bu da zahmetsiz, şaşılacak derecede samimi bir yakınlık sağlıyordu. *O hâlâ senin davana düşman, bunu unutma, kaz kafalı.*

Montgomery, Fransız bahçesine inen merdivene döndü. "İsterseniz gelin..."

Annabelle bir adım attı ve sonra onunla yalnız başına yürümek üzere olduğunu idrak ederek durdu. İçgüdüsel olarak dönüp gözleriyle terasta bir refakatçi aradı. Montgomery'nin

yaşadığı bu ikilemi fark ettiği ânı tüm netliğiyle gördü. Adamın yüzünde hafif bir alaycılık belirmişti. *Burada beni durdurabilecek, bana hesap sorabilecek biri olduğunu mu sanıyorsun?* diyordu yüzü. Gözlerinde o sinir bozucu, meydan okuyan parıltı vardı. Annabelle böyle sağlam bir meydan okumaya karşı koyamayan hâline öfkelendi. Ama Dük ona kolunu uzattığında tek kelime etmeden bu teklifi kabul etti ve neyse ki Dük bununla böbürlenmedi. Merdivenden aşağı sessizce indiler, sonra sola dönüp çakıl taşlı bir yola yöneldiler.

"Yarın birileri insanlara özgürlüklerini altın tepside sunsaydı sizce ne yaparlardı?"

Nefes alırlardı. "Kendilerine uygun, anlamlı bir yaşam kurmaya çalışırlardı."

Montgomery başını iki yana salladı. "Korkudan ödleri patlardı. Gençler neden sürekli isyan edip sınırları zorlar sanıyorsunuz?"

"Kendi aklını kullanan, becerikli yetişkinlere dönüşmek için?"

"Hiç de değil. Sınırlar sayesinde kim olduklarını anlayabilmek için; ne yaparlarsa yapsınlar onları raydan çıkmaktan alıkoyacak bir şey olduğuna inanabilmek için." Aklında belli biri var gibiydi çünkü sesine kişisel bir hoşnutsuzluk yansımıştı.

"Peki, neden o asiye ne istediğini, ne amaçladığını sormuyorsunuz?"

"Çünkü o zaman, istediğini sandığı şeyin aslında ihtiyacı olan şey olduğunu varsayar." Sesinden şaşırdığı belli oluyordu, belli ki böyle bir şey sormak onun için ihtimal dâhilinde bile değildi.

Annabelle ona baktı. Sabah güneşi hiç merhamet etmiyor, yüzündeki tüm çizgileri açığa çıkarıyordu. Kimin neye ihtiyacı olduğunu onlardan daha iyi bildiğine inanarak yaşamak yorucu olmalıydı. Ama cazibesinin bir parçası da bu değil miydi? Herkesin mevcut durumların akıntısına kapılıp oradan oraya

savrulduğu, bir o yana bir bu yana can havliyle kürek çektiği bir dünyada, onun müdanasız kendine güveni, coşkun sellere direnen bir kaya gibiydi. Bu adam idareyi ele geçirebilir ve işi eline yüzüne bulaştırmazdı.

Birdenbire aklına düştü: Böyle bir adamla evli olmak nasıl olurdu?

Özgür. Yanında her meseleyi halleden bir erkek varsa bir kadın özgür olabilirdi.

Dümdüz patikada tökezleyip yere kapaklanıyordu neredeyse. Ne kadar saçma bir düşünceydi bu... Özgürlük Montgomery gibi buyurgan bir erkeğin sunabileceği en son şey olurdu muhtemelen. Serveti ve konumu sayesinde bir kadının hayal edebileceğinden daha fazla güvenlik sağlardı ama biraz olsun kendi fikirleri olan bir kadın, onun koruması altında ezilirdi. Hayatındaki kadını yönetir, kendine itaat etmesini isterdi; hem evlilik yatağında hem de dışında en iyisini hep kendisinin bildiğine inanırdı. Ah, hayır, onu yatakta, evlilik vazifelerini yerine getirirken hayal etmemeliydi; gözleri arzuyla bulanık, sarı saçları terden şakaklarına yapışmış hâlde... Bütün bedenini bir sıcaklık dalgası kapladı.

Annabelle bakışlarını yürüdükleri patikaya dikti. Dük'ün hiç acıması olmayan gözleri onun bu hâlini, hain bedeninin pembeleşerek kendini ele verdiğini hemen fark ederdi.

"O hâlde," diye fısıldadı, "özgürlük ile güvenlik arasında daima bir seçim yapmak mı gerekir, Ekselansları?"

"Aslında," dediğini duydu adamın, "bu ikisi arasında bir uzlaşma oluyor çoğu zaman."

Köşeyi dönünce, ortasında büyük bir cam kubbesi olan bir taş bina belirdi. Tavana kadar uzanan cam pencereler sabah güneşini öyle parlak şekilde yansıtıyordu ki Annabelle elini gözlerine siper etti.

"Burası nedir?"

"Bir uzlaşma," dedi Montgomery ve binaya doğru yöneldi. Yan girişte durup kapıyı açtı.

Onları yemyeşil bir ormanın sıcaklığı ve iç içe geçmişliği karşıladı. Tavana dek uzanan yeşilin türlü türlü tonlarındaki ağaç örtüsü, cam kubbeden süzülüp gelen ışığı emiyordu.

"Ah, sera demek," dedi Annabelle usulca.

Hava elle tutulur bir şey gibi titreşiyor, insanın üzerine yapışıyordu; nemli ve bereketli toprak, fazla olgunlaşmış meyve, bitki özleri ve çürümüş yaprak kokuları birbirine karışmıştı. Taş döşeli bir patika, ilerideki sık çalılıklara doğru uzanıyor, bir serap gibi Annabelle'i pembe ve kırmızı çiçeklerin izini sürmeye davet ediyordu. Ve burası çok sıcaktı. Oysa az önce üşüyordu.

Montgomery onun eve dönmek istemeyeceğini tahmin etmiş olmalıydı.

Bir uzlaşma.

Adama döndü, içine garip bir hüzün çökmüştü. "Büyüleyici..."

Büyüleyici mi? Thukydides'i Grekçe okuyan bir kadından böyle gülünç bir yorum... Gerçi Bayan Archer'ın pek çok farklı yönü olduğunu öğreniyordu.

İşte yine onun yüzüne bakarken bulmuştu kendini. Titiz bir gözü olduğunu biliyordu. Bir muhasebe defterindeki hatayı ya da bir şarkıdaki titrek notayı fark etmediği olmazdı hiç. Bu genç kadının yüz hatları, kafasındaki güzellik tanımına ve ilkel estetik dürtülerine bire bir uyuyordu. Bu yüzden de çok tanıdık geliyordu; sanki uzun zamandır tanıdığı biri şimdi yeniden hayatına girmişti. Oysa bu imkânsızdı. Her ne kadar soylu bir ailedenmiş gibi konuşup davranıyor olsa da muhbiri nihayet raporunu yollamıştı ve buna göre Bayan Archer, Kent'te yaşayan kuzeninin yıkık dökük evinde hizmetçilik yapan biriydi.

Yeşil gözleri irileşti. "Bana mı öyle geliyor yoksa zemin gerçekten sıcak mı?"

"Yerden ısıtma sistemi var."

Heyecanla çıkardığı küçücük bir ses, Dük'ün sırtının ürpermesine neden oldu.

"Bina en son teknolojiyle yapıldı," dedi. "Oldukça işlevsel. Yıl boyunca yüksek verimle ürün yetiştirmeye imkân sağlıyor."

Kadının gözleri gizemli bir neşeyle parladı. "Hiç şüphesiz, Ekselansları."

Etrafına hayranlıkla bakarak patikada usul usul yürümeye başladı, Dük de onu takip etti; etek uçlarının bileklerinin etrafında nazikçe salınışı onu hipnotize ediyordu sanki.

"Bütün bu bitkileri nasıl topladınız?" diye sordu.

"Bir bitki bilimciyi görevlendirdim. Yurt dışına gidip getiriyor ya da İngiltere'deki diğer tüccarlardan satın alıyor."

Bir zakkumun narin pembe yapraklarına parmağının ucuyla dokundu. "Ne harika bir meslek," dedi, "dünyanın dört bir yanını dolaşıp güzel şeyleri buraya getiriyor..."

Yüzü böyle aydınlanmışken, gözlerini ondan ayırması iyice imkânsızlaşıyordu.

Aslında onunla böyle bir yürüyüş yapacak vakti yoktu. Şu anda çalışma odasında olması, seçim kampanyasıyla ilgili son önerisine hiddetle karşı çıkan Muhafazakâr Parti parlamenterlerine tehdit dolu mektuplar yazması gerekiyordu. Burada olmasının tek sebebi, şu anda burada olmak istemesiydi... Avam tabakasından, mavi çoraplı, süfrajet bir kadının, yani her yönüyle münasip olmayan birinin ona nasıl bu kadar keyif verdiğini sorgulama ihtiyacı bile hissetmiyordu.

"Peki, siz dünyanın neresine seyahat etmek isterdiniz?"

Gözleri onun yüzüne odaklandı, sorunun samimi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Kendini küçük düşürecek değildi.

"Pers diyarına gitmek isterdim," dedi sonunda.

Çoğu insan Paris derdi. Belki Roma. "İddialı bir hedef."

Başını iki yana salladı. "Eskiden bir Antik Yunan kadırgam olmasını düşlerdim. Zihnimde yedi denizi çoktan dolaştım bile."

"Antik Yunan kadırgası mı?" Tabii ya, klasikleri okumuştu. "Odysseus'tan mı ilham aldınız?"

Annabelle göz ucuyla adama baktı. "Belki."

"Neden Pers diyarı peki?" diye sordu, konu ilgisini çekmişti. "Odysseus Akdeniz dışına hiç çıkmamıştı."

"Çünkü," dedi sakince, "Pers ile Grek kültürlerinin mimari, idari ve edebiyat gibi alanlarda birbirlerini etkilediğine dair teoriler var. Ne var ki elimizde somut kanıt çok az, her iki taraf da birbirinden etkilenmediğini iddia ediyor. Şimdilerde ders aldığım profesör de bu alana yoğunlaşmış durumda."

"Profesör Jenkins mi yoksa?"

"Ah, evet! Çalışmalarını biliyor musunuz?"

"Kendisiyle yüz yüze tanışmadım ama sekreterim sunduğu önerileri okuyor," dedi. "Bazı keşif çalışmalarına maddi destek sundum. Belki Kraliyet Cemiyeti'ni[7] duymuşsunuzdur."

"Elbette duydum ama sizin kurumun hayırseverlerinden biri olduğunuzu bilmiyordum."

"Ailem kurucu üyelerinden biridir."

Kadın ona takdir dolu bir bakış atınca adamın resmen koltukları kabardı. Ne saçma...

"O hâlde sizin sayenizde Profesör Jenkins, nisan ayında Peloponez'de bir projeye başlayacak," dedi.

"Ne üzerine?"

"Pilos Körfezi'nin dibinde bir savaş gemisi tespit ettiler, parçalarını çıkarıp inceleyecekler."

Bu konuda konuştukça daha da canlanmıştı, bedeni bastırılmış bir tutkuyla titreşiyordu. Onun bu hâli adamı inkâr

---

7 *Royal Society.* 1660 yılında kurulan ve İngiltere'nin en köklü bilim akademisi olan bu kurum, bilimsel araştırmaları desteklemek ve yayımlamak amacıyla faaliyet gösterir. *–ç.n.*

edemeyeceği şekilde etkiliyor, zihnini pek de akademik olmayan taraflara doğru yönlendiriyordu.

"Jenkins size iyi davranıyor mu?" diye sordu, bir ağaç gövdesindeki termostatı inceliyormuş gibi yaparak.

"Ah, evet," dedi Annabelle neşeyle. "Çok uğraştırıyor beni ama Oxford'a kabul edilmem için de yardımını esirgemedi. Ona çok minnettarım."

Nedendir bilinmez, bu yanıt hoşuna gitmemişti. "Nasıl yardım etti?"

"Rahmetli babamın mektup arkadaşıydı," dedi. "Babam vefat ettikten sonra mektuplarını toparlarken Jenkins'e yazdığı, yarım kalmış bir mektup buldum. Mektubu tamamlayıp gönderdim, o da karşılık verdi. Yıllarca mektuplaştık."

"Akademik meseleleri bir kadınla tartışmakla ilgili çekincelerinden hiç bahsetmedi mi?"

Bu sorunun onu biraz sinirlendirdiğini görebiliyordu.

"Hayır. Belli ki babam beni iyi eğitmiş. Ve..."

"Ve?"

"A. Archer diye imzaladığım için kadın olduğum pek belli olmamış olabilir."

Kaldırdığı çenesi, bu küçük kurnazlığı yüzünden ona kızması için meydan okur gibiydi.

Adam hafifçe gülümsedi. "Gerçeği ne zaman söylediniz?"

"Oxford'a girebilmek için yardımına ihtiyaç duyduğum belli olunca. Hiç alınmadı, sorun etmedi. Gerçekten çok minnettarım."

Minnettar olmamalıydı. Kabiliyetli olduğunu ispat etmişti, şans verilmesini hak ediyordu.

Derken duvar kenarındaki büyük teraryum dikkatini dağıttı.

"Onlar ne?" İnce uzun parmaklarıyla, camın arkasındaki bir dala yapışmış düzgün bir sıra hâlindeki yeşil kabukları işaret etti.

"Krizalitler. Kelebek kozaları."

Annabelle omzunun üstünden adama baktı. "Kelebek mi besliyorsunuz, Ekselansları?"

"Kardeşimin fikriydi. Buraya bir maymun sürüsünü yerleştirme önerisini reddetmemden sonra tabii..."

Annabelle güldü. Küçük, samimi bir kahkahaydı bu; güzel dişlerini ve pembe dilini bir anlığına gösteren. Dük'ün sanki birden şekeri yükselmiş gibi başı döndü. Arzu... Bu gülen yüzünü avuçlarının içine alıp öpmek istedi. Her yerini. Alnını, yanaklarını, burnunu. Onu dudaklarında hissetmek istedi. Neler oluyordu?

Kadın çoktan yüzünü teraryuma dönüp yere doğru eğilmişti.

"Sanırım bir tırtıl gördüm," diye fısıldadı. "Ne kadar ilginç."

"Çok..."

Yakasıyla ensesi arasında solgun bir deri parçası görünüyordu. Nemli havada kıvrılmış bir bukle oraya yapışmıştı. O ipek gibi bukleyi parmağına dolamayı... boynunun narinliğini dudaklarıyla hissetmeyi düşünmek bile çok cazipti.

Kadının omuzları kasıldı, sanki bütün bu düşünceleri yüksek sesle dile getirmiş gibi. Derken, kadının üzerine eğilip kokusunu almaya çalıştığını fark etti.

Ulu Tanrım...

Doğruldu, başı dönüyordu. Belli ki ağır hava zihnini bulandırıyordu.

Kadın döndü, gözlerinde temkinli bir bakış vardı. "Kelebeklerin teraryumda yaşayacağını düşünmezdim."

"Hazır olduklarında dışarı bırakılırlar." Sesi kısılmıştı. "Kapağı açmak mümkün," diyerek nasıl açılacağını gösterdi, "kanatları olan her şey buradan çıkabilir."

Kadın gülmedi.

Sebastian onun toy biri olmadığını anladı. Kadının hiç şüphesiz onun gözlerinde gördüğü farkındalığı, şimdi o da kadının gözlerinde görüyordu. Bir kadın ve bir erkek, tenha bir yerde yalnızlardı, bunaltıcı bir sıcak etraflarını sarmıştı; görünmez

ipler onu kadının alanına girmeye, parmaklarını yakasından içeri sokmaya ve onu kendisine çekmeye zorluyordu. Adam onu izlerken Annabelle'in dudakları yumuşadı, öyle yumuşadı ki hoş karşılayabilirdi eğer o...

Bir cennet kuşu çığlıklar atarak kanat çırptı ve pat diye teraryumun üstüne kondu.

Kadın sıçradı.

"Ah, Peregrin," dedi adam öfkeyle. "Bunları o besliyor. Burada durunca da beslemeye geldiniz sanıyorlar."

Kadının yanaklarında alev alev yanan iki leke vardı sanki ve bu, onun bir kadında yaratmaktan hoşlandığı türden bir kızarma değildi. Kadın yana doğru çekilip onun menzilinden çıktı. Adam kuşa öfkeyle baktı.

"Ekselansları, sizinle buradan ayrılma meselemi konuşmak istiyordum."

Tepesinden aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi oldu.

Bir yanıt düşünmesi zaman aldı. "Sanırım doktorun talimatlarını hiçe sayıp apar topar gitmek istiyorsunuz."

Annabelle başıyla onayladı.

"Sizinle ilgilenecek kimse olmadığını söylemiştiniz."

"Kent'te akrabalarım var, beni bekliyorlar."

Yıkık dökük evdeki kuzen. Daha fazla uykusuzluk ve daha fazla yetersiz beslenme.

"Doktor talimatlarında çok açıktı," dedi. "Yedi gün. Claremont'ta başımızın üstünde yeriniz var."

Gözlerinde parlayan kararlılığı gördü. "Teşekkür ederim, Ekselansları ama halletmem gereken işler var."

"Sağlığınızdan daha acil ve mühim işler mi?"

Başını çevirdi. "İyileştim artık."

İyi değildi, ağır bir inatçılıktan mustaripti.

Dük'ün sırtından ter akıyordu çünkü Tanrı yardımcısı olsun, kalın kışlık paltosuyla bir seranın içindeydi.

"İstediğiniz vakit gitmekte özgürsünüz," dedi, "ama benim vicdanımı da düşünün, size bir fayton tahsis edersem felaketinize bir sebep de ben olurum."

Bu onu biraz duraksattı.

Ah, demek hanımefendi kendini düşünmese bile başkalarını düşünüyordu.

"Bir de arkadaşlarınız var," diye ekledi adam. "Sizin için çok endişeleniyorlar ve tekrar hastalanırsanız baş ucunuzda gösterdikleri bütün çaba boşa gider."

Kadının bakışları onun ne yapmaya çalıştığını bildiğini, bu girişiminin işe yaradığını ve bundan ötürü ona içerlediğini gösteriyordu. Varsın öyle olsun. Eğer kadın "onun" olsaydı, bu tartışmayı yaşamazlardı bile; şimdi yukarıda, yatağında, sıcak ve güvende olurdu.

"Pekâlâ," dedi Annabelle gönülsüzce. "Sanırım kalmam daha mantıklı olacak."

Bunu duymanın adamı bu kadar mutlu etmesi şaşırtıcıydı. "Noel'e kadar."

Kadın başını tereddütle sallayarak onayladı. "Noel'e kadar."

Eve dönerken sessizdi. Çehresi bitkin ve çok solgundu. Bu kısa yürüyüş bile ona çok zarar vermişti. Acaba ne zaman birinin ona bakmasına izin verirdi ya da böyle bir ilgi görmeyi beklerdi? Yirmi beş yaşındaydı. Sergilediği bu temkinli tavır için fazla gençti. Evlenmemiş olmak içinse fazla yaşlı. Eğer Kent'teki tüm erkekler kör ve sağır değilse belli ki bekârlığı bir tercihti. Muhbiri, babasının evinden iki yıllığına ayrıldığını ve ancak babası öldükten sonra geri döndüğünü yazmıştı. Genç bir kadının evinden iki yıl uzaklaşmasının nadiren iyi bir nedeni olurdu. *Bağımsızlığın için ne bedel ödedin, Annabelle?*

"Yarın sabah ahırları dolaşırken bana eşlik eder misiniz?" diye sordu.

Kadın ona boş boş baktı.

"Ahırlar sıcaktır," dedi. "Üstelik İngiltere'nin en iyi atlarından bazıları da burada."

Kadın uzun bir süre sessiz kaldı. "Sağlık durumuma bağlı."

Muhtemelen daha ziyade ruh hâline bağlıydı.

Terasın merdivenini çıkarken adam yine kolunu uzattı. Biraz tereddütten sonra kadın elini adamın koluna koydu. Serada olanlar onu huzursuz etmişti.

Serada ne olmuştu peki?

Hiçbir şey olmamıştı. Bir erkek güzel bir kadına baktığında *arzu* tamamen normal bir tepkiydi, değil mi?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O sabah alışılmadık derecede keyifli geçmişti: Gökyüzü açıktı ve kuş avı bereketliydi. Sebastian, gecenin büyük kısmını masasında oturup itaatsiz parti üyelerine üstünlük kurmaya çalışarak geçirdikten sonra iyi atış yapabileceğini hiç ummamıştı. Evden ahırlara doğru yaklaşan narin silüeti görünce keyfi iyice arttı.

"Toparlanmış görünüyorsunuz, hanımefendi," dedi, ayaklarının etrafında dolanan mızmız tazıların arasından onu selamlayarak.

Kadının gözleri önce ona, sonra vurdukları sülünleri ipe geçirip boynuna asmış olan Stevens'a kaydı.

"Geçen gün ona iki kat zahmet verdiğim için atınıza bir ödül borçlu olduğumu düşündüm," diyerek sağ avucundaki küçük elmayı gösterdi.

Geçen gün, hani kadını neredeyse sürükleyerek Claremont'a geri getirmek zorunda kaldığı gün. Kadının ağırlığını hâlâ kollarında hissedebiliyordu, saçlarının yumuşaklığı da yüzündeydi sanki.

"O at McMahon'la birlikte padokta çalışıyor şu anda, hanımefendi," dedi Stevens.

Sebastian tüfeğini ona uzattı. "O zaman bizimle padokta buluş."

Kadının omuzlarının gevşediğini gördü ve doğru tahmin ettiğini anladı, bugün onunla yalnız kalmak istemiyordu. Ama yine de gelmişti işte.

Başta sessizlik içinde yürüdüler. Onunla yürümek kolaydı; taşralı bir kadın olarak uzun adımlarına zahmetsizce ayak uydurabiliyordu. *Çünkü o bir taşra kadınıydı.* Sebastian onun düzgün çehresine bakarken, damarlarındaki Fransız kanının ne kadarının asil olduğunu merak etti. Muhbirinin raporunda, anne tarafından atalarının Fransız Devrimi sırasında bir kontla birlikte Fransa'dan geldikleri ve Fransızların hizmetkârlarından gayrimeşru çocuk yapmalarıyla ün saldıkları yazılıydı.

"Ava çıkmaktan hoşlanıyor musunuz, Ekselansları?" Sesi nazikti, sohbet havasındaydı.

"Evet," diye yanıtladı adam. "Toprak sahibi olmanın nadir keyifli yanlarından biri." İşte, daha dün onun güzel boynunu öpmekten birkaç santim uzakta değilmiş gibi duran bir yanıt.

"Toprak sahibi olmanın diğer keyifli yanları nelerdir?" Sesinde belli belirsiz bir ironi vardı.

"Doğru idari uygulamaları hayata geçirmek. Topraktakilerin çürüyüp boşa gitmediğini, sürdürülebilir ve kârlı şekilde ürün elde edildiğini bilmek."

Kadın bu sabah ilk kez gözlerini onun gözlerine dikti. "Bu işler kâhyaların sorumluluğu sanıyorum."

"Herkes bana rapor verir," dedi. "Neticede sorumluluk bana ait." Hem de dört yüz seksen beş bin dönümün tamamı için. Babasının ani ölümü sonrası ilk hafta kendini çalışma odasına kapatıp bir yığın muhasebe defterini, mektubu, sözleşmeyi incelemişti; babasının nasıl olup da hem içip hem kumar oynayıp hem de metresiyle vakit geçirirken on binlerce dönüm arazinin kötü yönetim yüzünden harap olmasına göz yumduğunu bir türlü anlayamamıştı. Bir hafta ve sayısız sigara sonra, babasının mal mülk işleri yüzünden içkiye ve kâğıt oyunlarına sığındığı sonucuna varmıştı; zayıf nakit akışı ve birkaç kötü

Nihova

yatırım kararıyla birlikte mülkleri birer dipsiz kuyuya dönüşmüştü. Sanayi Devrimi'nden bu yana Britanya'daki toprakların çoğu bu hâle gelmiş, artık sahibine zarar getirir olmuştu. Ne kadar zeki olursa olsun, Annabelle Archer'ın bunu anlamasını bekleyemezdi; nihayetinde aristokrasinin kendisi bile varlığının kusurlu temellere dayandığını kabullenmek istemiyordu.

Padok hareketliydi; birkaç emekli at uzak köşede birbirlerini tımarlıyordu. Sebastian'ın atı, dizginlerini tutan McMahon'ın etrafında daireler çiziyor, güneş ışığı beyaz kürkünün altındaki güçlü kasların üstünde parlıyordu.

Annabelle parmaklıkları kavradı. "Muhteşem bir at," dedi. "Çok güçlü ama aynı zamanda çok zarif."

"Öyle olacak şekilde yetiştirildi," dedi Sebastian. "Endülüs atı, Avrupalı sıcakkanlı atlarla Arap safkanların karışımıdır; iki dünyanın da en iyi özelliklerini taşır."

Bu kadını gülümsetti, adamı büyüleyen o küçük gülümsememelerden biriydi.

"İsmi ne?" diye sordu Annabelle.

Sebastian, aygırın resmî belgelerinde kayıtlı olan aşırı uzun ve aşırı İspanyol adını ezbere söyledi.

"Aman Tanrım," dedi kadın. "Peki siz ona nasıl hitap ediyorsunuz?"

"Etmiyorum," dedi. Kadının şaşkın suratını görünce ekledi: "O bir at." İnsan köpeğine isim verebilirdi belki, peki ya atına?

Kadının zihnindeki çarklar dur durak bilmeden dönüyordu, gözlerinden belliydi.

"Hadi söyleyin," dedi Sebastian. "Ona çoktan bir isim koyduğunuzun farkındayım."

Kadın tekrar ata baktı, güneşin yansımalarına karşı ellerini gözlerine siper ederek, "Apollon'a benziyor," dedi.

Yunan ışık tanrısı... Neden olmasın? Gerçekten de ona yakışmıştı.

Emekliye ayrılmış atlardan biri ağır adımlarla yaklaştı, kulakları merakla ileri geri kıpırdıyordu.

"Peki sen kimsin?" diye mırıldandı Annabelle ve Dük ses tonunun, ona hitap ederken olduğundan çok daha sıcak olduğunu üzülerek fark etti. Beygir, elmanın kokusunu alınca burnunu kadının avucuna sürtmeye başladı.

Annabelle başını kaldırdı, alnı endişeyle kırışmıştı. "Tüyleri neden bu kadar seyrek? Hasta mı?"

"Hayır. Yaşlı, otuzuna yaklaşıyor."

Kadın, atın sabırsızlanan gri burnunu okşadı. "Çalışamayacak kadar çelimsiz değil mi?"

"Zaten çalışmıyor. Emekliye ayırdık."

Kadın bir an durakladı. "Emekli atları burada mı tutuyorsunuz?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü bana iyi hizmet ettiler. Ecelleri gelmeden mezbahaya gitmelerine gerek yok."

Kadın bir an sessiz kaldı. Sonra atın tüylerini okşamaya devam ederken, "Öyle çok daha verimli olurdu," gibi bir şey mırıldandı. Bu sözler çok sinir bozucu olabilirdi ama ses tonu ihtiyar ata seslendiği zamanki kadar yumuşaktı. Adamın içini ani bir sıcaklık dalgası sardı. Yutkundu. Yaklaşık yirmi yıldır içki içmemişti ama bu his, boğazından aşağı yakarak inen bir viskinin hissine benziyordu. Bir kadının varlığıyla sarhoş olunabilir miydi?

Kadın göz ucuyla adama baktı ve bakışlarında öyle bir şey vardı ki Sebastian'ın başı döndü.

Evet... Evet, görünüşe göre bir kadın insanı sarhoş edebiliyordu. Stevens tam da o an çıkagelip bu samimi anı bölmeseydi iyiydi...

"Annabelle, bugün gitmeden önce ölçülerini not edeyim," dedi Hattie.

Annabelle mektubundan başını kaldırdı.

Öğleden sonranın gri ışığı salonu dolduruyordu. Hattie kanepeye bir imparatoriçe gibi uzanmıştı, önündeki alçak sehpada bir kâse üzüm duruyordu.

"O nedenmiş, Bayan Greenfield?"

"Çünkü içimde Montgomery'nin Yılbaşı Partisi'ne davet edilecekmişsin gibi bir his var, sana bir balo elbisesi lazım olacak."

"Bu pek mümkün değil."

"Leydi Lingham'ın Noel yemeğine gideceksin ama."

"Çünkü o sırada hâlâ Claremont'ta mahsur kalmış vaziyette olacağım."

"Öyle olsun. Diyelim ki başka bir beklenmedik olay oldu ve sen bir şekilde yılın en büyük davetine çağrıldın... Sırf giyecek bir şeyin olmadığı için daveti geri çevirmek zorunda kalacaksın."

"Belki de balo elbisesi sipariş edeceğim ve partiye davet edilmeyeceğim."

Hattie ağzına bir üzüm daha attı. "O zaman elinde bir balo elbisen olacak, ki bu hiçbir zaman kötü bir şey değildir."

Annabelle içini çekti. "Catriona, sen de bir şey söyle."

Geniş koltukta kıvrılmış Catriona defterinden başını kaldırdı. "Bana kalsa balolardan olabildiğince uzak dururdum ama madem babam beni gitmeye zorluyor, o hâlde hep birlikte olmayı yeğlerim."

Annabelle ona gözlerini kısarak baktı. "Hiç yardımcı olmuyorsun canım."

"Celeste'e yeni bir zümrüt yeşili ipek kumaş gelmiş," dedi Hattie. "Kız kardeşim söyledi." Meyve kâsesinin yanındaki mektubu işaret etti. "Zümrüt yeşili sana çok yakışır."

Celeste. Bond Caddesi'ndeki bu terzi öyle meşhurdu ki sadece ismi bile yetiyordu; Annabelle gibileri ise onu sadece Hat-

tie'nin üniversitedeki ortak salona gizlice soktuğu lüks moda dergilerinden tanıyordu. *İpekleri su gibi akar... tasarımları, bir hanım için elmasın etrafındaki altın çerçeve gibidir...*

Annabelle, Gilbert'a yazdığı mektuba baktı. Ona, Catriona'nın St. John's College'daki dairesinde nekahet döneminde olduğunu yazmıştı. Noel'i Montgomery Dükü'nün yanında geçireceğini ve Celeste'in ipekleri üzerine konuştuklarını yazsa, muhtemelen üç aylık yüksek öğrenimden sonra yoldan çıktığından şüphelenip daha *Mutlu Noeller* diyemeden Chorleywood'a geri çağırırdı.

Kalemi tekrar kâğıtla buluştu.

"Düşünmeyecek misin bile?" dedi Hattie, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Balo elbisesi alacak param yok."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ben de sana Noel'de ne alacağımı düşünüyordum."

Annabelle ona inanamayarak baktı. "Hattie... Ben senin *yüce amacın* değilim."

Hattie bir an için kibarlık edip utanmış gibi göründü. Sonra gözlerinde kurnaz bir pırıltı belirdi. "Elbette değilsin," dedi. "Sana pahalıya patlayacak. Haftada beş saat Troyalı Helena pozunda oturman gerekecek."

Yine mi Troyalı Helena?

"Zümrüt ipek," diye şarkı söyler gibi devam etti Hattie, "şampanya, vals, gözde bekârlar ve..."

Annabelle ellerini havaya kaldırdı. "Tamam tamam. Ölçülerimi alırsın, Troyalı Helena da olurum."

Hattie'nin yüzü, Claremont'un büyük salonundaki dev Noel ağacı gibi parladı. "Harika!"

Köşedeki sarkaçlı saat ikiyi vurdu.

"Müsaadenizle," dedi Hattie. "Teyzem uykusundan uyanır şimdi."

Kapı arkasından kapanırken Catriona hayretle bakakaldı. "Seni istemediğin bir tablo için poz vermeye ikna etti, hem de giymek istemediğin bir elbise uğruna."

Annabelle omuz silkti. "Önemi yok. Davet edilmeyeceğim zaten."

"Bence Hattie pek haksız sayılmaz," dedi Catriona, düşünceli bir ifadeyle.

Annabelle kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"İçime öyle doğuyor," dedi Catriona.

Bu şüphe uyandırıcıydı. Catriona'nın yalnızca hislere, içinden gelenlere dayanarak konuştuğu pek görülmezdi; genelde söylediklerini gerekçelendiren uzun bir listesi olurdu.

"Noel yemeğinde ne giyeceksin?" diye sordu Catriona.

"Açık mavi damask desenli elbiseyi." Bu, ona verilen en güzel elbiseydi ama daha önce Claremont'ta giymişti. Yine de başka seçeneği yoktu.

"Duyduğuma göre Leydi Lingham ile Dük arasında... bir anlaşma varmış," dedi Catriona.

Ah...

Catriona'nın yanaklarını hafifçe renklendiren pembelik, bu "anlaşmanın" niteliği hakkında şüpheye pek yer bırakmıyordu.

Buna neden şaşırmıştı ki? Montgomery'nin konumundaki adamların bir yerlerde gizlenmiş bir metresi olması beklenirdi. Ama toplumsal düzeyde kendine denk biriyle bir anlaşma nasıl işti?

Sesini sakin tutmaya çalıştı. "Kontes nasıl biri?"

"Dük'ün komşusu. Daha yaşlı ve dul," dedi Catriona. "Dük'ün üzerinde etkisi olabilir, belki kampanyamız için onun gibi hanımları hedef almalıyız."

"Harika bir fikir," diye mırıldandı Annabelle. Sandalyesinde kıpırdandı, dışarı kıyafetinin altında cildi rahatsız edecek derecede kaşınıyordu. "Biliyor musun, o mavi elbise bende berbat duruyor."

Catriona şaşırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Rengi bana yakışmıyor ve yanlış yerlerde kabarıklık yaratıyor."

"Bir kurdele ekleyemez misin?" diye önerdi Catriona.

"Ekleyebilirim ama bu bir tren kazasına kurdele bağlamak gibi olur."

"Sen normalde bu kadar abartılı konuşmazsın," dedi Catriona usulca. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi Annabelle, elindeki kalemle mektubun üstüne vurunca kâğıda mürekkep sıçrattı. "Sadece o kadar da yaşlı olmadığımı hatırladım ve en son ne zaman güzel bir elbise giydiğimi hatırlamıyorum."

Bir zamanlar zevkli biriydi; saçlarını kurdelelerle örmeyi, küpelerini gözleriyle uyumlu seçmeyi severdi. William'la geçirdiği o yazdan beri bu tür şeylerden keyif almıyordu; görünüşü en iyi ihtimalle boş bir vaat, en kötü ihtimalle bir mesuliyetti. Ve şimdi... şimdi uzun süredir sarmalandığı bu donuk gri kabuğu yırtıp atma arzusuyla kıvranıyordu.

Ama yapamazdı. Şu anda saygın ve bağımsız bir yolda ilerleyebilmek için nasıl olması gerekiyorsa öyleydi.

Ancak Montgomery'den uzak durabilirdi. Dün serada Annabelle'i öpmek istemişti. Teraryumun oradayken yüzündeki o ifadeyi, o sabit bakışı, erkeklere has niyetlerini tanımıştı. Böyle yoğun hisler genellikle kadına yönelik fiziksel bir hamle ve ardından erkeğin yüzüne atılan bir tokatla devam ederdi. Ama Montgomery ona dokunmaya yeltenmemişti. Daha da şaşırtıcı olan, Annabelle'in kendisinin tokat atmayacağından neredeyse emin olmasıydı. Ama durur mu... Bu sabah yine onunla vakit geçirmişti. Üstelik Montgomery'nin yaşlı, bitkin atlarını hâlâ yanında tuttuğunu öğrenmek de pek yardımcı olmamıştı. Sanki adamın o sert göğsünün ardında cömert ve şefkatli bir kalp atıyordu.

Noel yemeğine kadar ondan uzak durmanın yollarını bulacaktı; birlikte edilen kahvaltılara, mektuplaşmalara, yürüyüşlere, o mahrem sohbetlere son vermeliydi. Aklından ne geçiyordu ki zaten?

Leydi Lingham'ın Noel yemeğine doğru yolculukları biraz tuhaftı. Belki daha kolay olsun diye Montgomery dördünün birlikte tek arabayla gitmesine karar vermişti: kendisi, Peregrin, Greenfield teyze ve Annabelle. Teyze uyuklarken sürekli Annabelle'e yaslanıyordu; karşılarında oturan iki adam ise epey ciddi ve sert görünüyordu, sadece birbirinin eşi koyu renk paltoları nedeniyle de değildi muhtemelen. Belli ki aralarında bir gerginlik vardı, büyük bir kararlılıkla gözlerini hiçliğe dikmişlerdi; bu bakış Peregrin'e değil, Montgomery'ye yaraşıyordu. Son günlerde genç lordla epey vakit geçirmişti Annabelle; başta Dük'ten kaçmak için, sonra ise Peregrin'in son derece neşeli, zeki bir arkadaş olduğunu fark ettiği için. *Yüce güçler beni Noel tatilimde Platon'un* Devlet*'ini gözden geçirmeye mecbur bırakıyor,* diye itiraf etmişti. *Bu kitap hakkında bir şey biliyor musunuz?* Ona bu konuda ders vermek çok keyifliydi, üstelik Annabelle'i Montgomery'ye duyduğu saçma ve ihtiraslı çekimden kısa süreliğine bile olsa uzaklaştırmıştı.

Ama o çekim şimdi var gücüyle geri dönmüştü, bunu inkâr etmenin bir manası yoktu: Karşısında oturan bu asık suratlı aristokrata umutsuzca kapılmıştı. Şu anda bile adamın yüzündeki soğuk ve kayıtsız ifadeye rağmen bu kadar yakın oturuşları, içini görkemli bir şenlik ateşi gibi ısıtıyordu.

Gözlerini ondan zar zor uzaklaştırıp kucağında duran ellerine çevirdi. Yine de uzaktaki bir ateşin parıltısının görüş alanına girmesi gibi hâlâ Montgomery'yi görebiliyordu. Ah yüce

Tanrım... Belki de "anlaşmalı sevgilisinin" yanında akşam yemeği yemek, bu kara sevdayı dindirirdi.

Lingham Malikânesi ileride belirince midesi tepetaklak oldu. Kabul etmek gerekir ki evin kendisi oldukça güzeldi; Georgian dönemine uygun olarak kumtaşından yapılma pürüzsüz cephesiyle yeterli büyüklükte bir malikâneydi. Kâhyanın onları beklediği sütunlu girişin etrafında yapraksız sarmaşıklar sıralanmıştı.

Antreye adım atar atmaz, kırklı yaşlarının başlarında, uzun ve ince yapılı bir kadın yüksek topuklarının mermer zeminde çıkardığı kendinden emin tıkırtılarla yanlarına geldi.

"Montgomery," dedi kadın yumuşak bir sesle. Zarif eli adamın kolunda biraz fazla oyalanmıştı.

Annabelle kadını suçlayamazdı. Montgomery'nin dimdik omuzları siyah ceketini kusursuzca dolduruyor, açık gri yeleği gözlerini cilalanmış gümüş gibi parlatıyordu. Buna hakkı olan herhangi bir kadını ikinci kez dokunmaya teşvik edecek bir maskülen zarafet timsaliydi.

"Siz de Bayan Archer olmalısınız." Kontesin bakışlarında hafif bir merak vardı. "Zavallıcık, böyle neşeli bir vakitte hastalanmak ne fena..."

Leydi Lingham, babasının "uzun suratlı ve iri dişli" dediği türden biriydi; bu görünüşün cazibesi sadece yüzyılların zenginliği ve soylu bir aileden gelmenin etkisiyle açıklanabilirdi. Kendisi ayrıca zahmetsiz zarafet sanatında da ustalaşmıştı; parlak gri elbisesi kıvrak vücuduna tam oturuyor ve sarı saçları yanıltıcı düzeyde basit görünen bir topuz hâlinde duruyordu. Böyle bir topuzu yapmak için hizmetçinin bir saat harcaması gerekirdi. Annabelle'in dalgalı saç yığınıyla böyle bir şey mümkün değildi.

Oturma odasına girdiklerinde on on iki çift göz, metalin mıknatısa çekilmesi gibi Dük'e çevrildi. İnsanlar onlara doğru gelmeye başlayınca Leydi Lingham kolunu Dük'ün kolundan ayırdı ve sanki eski dostlarmış gibi Annabelle'in koluna gire-

rek onu korkutmayı başardı. "Gelin, odada birlikte dolaşalım, Bayan Archer."

Annabelle temkinli bir edayla onunla adım adım yürümeye başladı. Boyları birbirlerine yakın olsa da kontes kuş gibi ince yapılıydı, Annabelle, onun eldivenli elinin koluna temasını neredeyse hissetmiyordu bile. Soğuk mavi gözlerinin kenarlarında zarif çizgiler vardı. Zekice bakan gözlerdi bunlar. Montgomery kendine sıradan, pısırık bir genç kız seçmemişti, bu iyi mi kötü mü emin olamıyordu.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim, leydim," dedi Annabelle.

Leydi Lingham'ın gözleri parladı. "O zevk bana ait. Tüm mahalle sizinle çalkalanıyor." Hafifçe güldü. "Yok yok, hemen telaşlanmayın. Elbette dedikodu olur, hem de dayanılmaz derecede gülünç dedikodular. Hizmetçim, Dük ile sizi aynı atın üzerinde gördüğüne yemin etti; tarlalardan geçerken parlak zırhlı bir şövalye ve onun prensesi gibiymişsiniz."

Ne?

"Daha neler!" diyebildi Annabelle ancak.

"Gerçekten de," dedi Leydi Lingham başını sallayarak. "O yüzden endişelenmeyin. Herkes Montgomery'nin böyle gösterişli hamleler yapmayacağını bilir. Bana bir din adamı ailesinden geldiğinizi söyledi."

"Evet, leydim." Montgomery, onun hakkında kontese daha başka neler anlatmıştı acaba?

"Ne hoş," dedi Leydi Lingham. "Ben de size uygun bir masa arkadaşı ayarladım."

Büyük bir saksı bitkisinin yanında tek başına duran, ince yapılı, koyu saçlı bir adama yaklaşmışlardı.

"Bayan Archer, malikânemin papazı Peter Humphrys'le tanışın."

Peter Humphrys, olması gerekenden çok daha fazla eğilince Annabelle bir anda kıpkırmızı kesildi. "Tanıştığımıza çok

sevindim, Bayan Archer," diye haykırdı. "Bu muhteşem akşam daha da güzelleşti." Leydi Lingham, Annabelle'i diğer komşularıyla tanıştırırken o da bir an olsun peşlerinden ayrılmadı.

Marsden Kontu'yla tanıştı; yanakları al al olmuş bu iri yapılı yaşlı asilzade Annabelle'e şöyle bir bakmış ama onu görmemişti. Karısı, ince boynuna fazla ağır geliyormuş gibi görünen yumurta büyüklüğündeki yakut kolyesini kemikli parmaklarıyla yoklayıp duruyordu. Vikont Easton beraberinde ergenlik çağındaki oğluyla kızını getirmişti; ihtiyar Richmond çiftinin iki kızı, Annabelle'in mavi elbisesine acıyarak bakmıştı.

Yemek salonuna geçtiklerinde de işler pek iyiye gitmedi. Masanın diğer ucuna, genç Easton kardeşlerin karşısına oturtulmuştu. Montgomery ise baş taraftaydı, onur konuğu olarak Leydi Lingham'ın sağında oturuyordu. Montgomery ne zaman pürdikkat kontese doğru eğilse, altın sarısı saçlarının parıltısı Annabelle'in görüş alanına giriyordu.

Peter Humphrys, şarap kadehinin yanındaki metal bardağı burnuna götürüp derin bir nefes aldı. "Nane kokteyli," dedi ve dudaklarını memnuniyetle şapırdattı. "Dikkatli olun, hanımefendi. Bu kokteylde bolca viski var."

Annabelle kendi bardağını eline aldı. Dışı buz gibiydi ve nane şekeri gibi kokuyordu.

Masanın öteki ucunda Leydi Lingham'ın çınlayan kahkahası, kontesin şahane zaman geçirdiğini gösteriyordu. Montgomery'yle birlikte hoş bir çift gibilerdi. Dişlek olsun ya da olmasın, o kadının duruşu Montgomery'nin duruşuyla aynıydı; ikisi de eşit derecede ciddi, seviyeli ve gizemliydi. Aristokrasinin Âdem ile Havva'sı bunlardı sanki.

Annabelle'in nane kokteylinden aldığı temkinli yudum birden bardağı kafaya dikmeye dönüştü. Buz gibi bir tatlılık boğazından süzülmüştü ama aldatıcı bir histi çünkü Annabelle hiç alkol tadı almamıştı. *Aman ne güzel.*

"Wiltshire'daki bitki örtüsü, Kent'te gördüklerinizden çok farklı mı?" diye sordu Peter Humphrys.

"Pek emin değilim. Şu sıralar iki taraf da karlar altında gibi görünüyor sadece, Bay Humphrys."

Adam şaşkın bir homurtu çıkardı. İnsanlar kaşlarını kaldırarak onlara döndü. Easton kızı sırıtmaya başladı. Annabelle bardağını bir dikişte bitirip bir uşağa yenisini getirmesini işaret etti.

Papaz sanki bir sır verecekmiş gibi Annabelle'e doğru eğildi. "Papaz evinin yanında çok güzel bir koru var," dedi. "İlkbaharda sık sık alaca ağaçkakan görürüm orada, *Dendrocopos major.*"

Annabelle kendini gülümsemeye zorladı.

"Kuşları sever misiniz, Bayan Archer?" Adamın sesinde umut ve beklenti vardı.

"Bayılırım. Özellikle ağaçkakanlara."

Sıradan bir kadın olsaydı bir papazı asla kaçırmazdı. Gözde bekârlar, yani kibar, işi gücü olan ve tabii bir eş bağı bulunmayan kimseler çok nadir çıkıyordu insanın karşısına. Ama Annabelle bir yaz boyunca tutkuyu tatmış ve bu onu değiştirmişti. Antik Yunan şairi Sappho'nun sözleriyle, *Eros aklımı alıp savurdu, meşe ağaçlarına vuran dağ rüzgârı gibi.* Elmayı yemişti bir kere, tevazu gösteremezdi artık. Arzuları Peter Humphrys ihtimalini onun için mahvetmişti.

Bu esnada masanın başka bir köşesindeki kibarlık kokan ama manasız bir sohbet beklenmedik bir yöne saptı.

"Elbette kadınlara oy hakkı kazandırmaya çalışıyorlar," dedi Lord Marsden. "Çünkü onlara sadece aptalların oy vereceğini biliyorlar. Bu lafımı unutmayın, eğer kadınlara oy hakkı verilirse Liberaller bir daha asla iktidardan düşmez."

Karısının incecik eli, masanın üzerinden kocasının koluna uzandı, onu yatıştırmak ister gibiydi. Marsden aldırmadı. "Aptallar," diye yineledi.

"Aman dikkat et, Tuppy," dedi Leydi Lingham masanın ucundan, "bu akşam aramızda çok zeki kadınlar var."

Tuppy, yani Lord Marsden, tombul elini salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Kontes."

Masadaki kadınlar çaktırmadan birbirlerine baktı; Marsden'ın ne demek istediğinden emin değillerdi.

"Mesela Bayan Archer Oxford'da okuyor," dedi Leydi Lingham. "Siz ne dersiniz buna?"

Annabelle'in başı sertçe ona döndü.

Kontes gülümsüyordu. Düşmanca değil, meraklı bir hâli vardı. Bir aristokrat için her şey bir oyundan ibaretti.

Marsden gözlerini kısarak Annabelle'e baktı. "Öyle mi?"

Nabzının sesi kulaklarında yankılanmaya başlamıştı. "Evet, lordum."

Göz ucuyla Montgomery'nin çatal bıçağını bıraktığını gördü.

"Peki, bu kadar fazla eğitim görmenin ne faydası var?" diye didikledi Marsden.

Diğer tüm sohbetler kesilmişti, herkesin dikkati Annabelle'in üzerindeydi. Kendini sahne ışıkları altında teşhir ediliyormuş gibi hissetti. Ateş bastı, boynu kızarmaya başladı.

"Yüksek öğrenimin, ne yapmaya karar verirsem vereyim beni geliştireceğine inanıyorum, lordum."

Masanın bir ucundan öbür ucuna ikircikli mırıldanmalar yayıldı. Kendisini geliştirmeye ihtiyaç duyan birinin doğuştan iyi bir konumu olmadığı aşikârdı.

"Peki, oy hakkı kazanmayı da arzuluyor musunuz?" diye üsteledi kont.

Naneli içki boğazında bir yumru oldu. Aynı anda birden fazla nüfuzlu erkeği kendisine düşman ederse Lucie onu asla affetmezdi. Özellikle birinin önünde kendini aptal durumuna düşürürse Annabelle de kendini affedemezdi.

"Evet, kadınların oy hakkı olması gerektiğini düşünüyorum."

Marsden zafer kazanmış gibi bir edayla masaya göz gezdirdi.

"O hâlde," dedi Leydi Lingham dostane bir sesle, "sadece siyaseti gerçekten kavrayanlara oy hakkı verilsin, kadın erkek fark etmeden."

Marsden burun kıvırdı. "Ama kadın dediğin zaten doğası gereği siyaseti ya da bu tarz meseleleri kavrayamaz."

"Doğası gereği mi?" Leydi Lingham'ın sesi artık o kadar dostane değildi.

"Ah, pek tabii." Kont tekrar Annabelle'e döndü. "Hampshire Markizi'nin son yayımlanan makalesini okudunuz mu? Kadın beyni üzerine kaleme almış."

"Ne yazık ki okumadım."

"Leydi Hampshire çok dişli biridir," dedi Leydi Marsden.

Herkes başını salladı.

"Dikkatle dinleyin şimdi, genç hanım," dedi Marsden. "Leydi Hampshire kadınların yüksek öğrenim görmesini, oy kullanmasını, siyasi görevler almasını doğru bulmuyor. Çünkü bilim göstermiştir ki kadın beyni hem erkek beyninden daha küçüktür hem de kıvrımları farklı olduğundan farklı şekilde çalışır." Elleriyle dönme ve kıvrılma hareketleri yaptı. "Yani siz, Bayan Archer, bir erkekle aynı kitapları okuyup aynı konuşmaları dinleseniz bile, beyniniz bunları aynı şekilde tahlil edemez. Beyninize aynı girdileri işlersiniz ama o dolambaçlı yollarda bir şeyler kaybolur ve bu yüzden farklı bir çıktı elde edersiniz. Eksik bir çıktı..."

Annabelle'e beklentiyle baktı.

"Kulağa oldukça rahatsız edici geliyor," dedi Annabelle.

"Öyle elbette," dedi Marsden sabırsızlıkla, "o hâlde Leydi Hampshire'ın öğüdüne kulak vermiyorsunuz? Kadınlığın sınırlarıyla yetinince kafa karışıklığına da sürüklenmemiş olursunuz."

Annabelle, *pek dişli* Leydi Hampshire'ın yargılarını bunca insanın önünde ciddiye almamazlık edemezdi ve Marsden de bunu biliyordu. Kontun gözleri, kendini beğenmişlik ve zafer parıltıları saçıyordu.

Belki içtiği viski, belki de kontun zafer mutluluğu yüzündendi ama Annabelle kendini tutamadı: "Peki, markiz kadın beyninin siyasi konuları makul bir zeminde değerlendiremeyeceğine inanıyorsa o hâlde onun siyaset ve kadın konusundaki değerlendirmesine neden güvenelim ki, lordum?"

Yemek salonu sessizliğe gömüldü.

Sonra Peregrin dayanamayıp öksürdü ve peçetesiyle ağzını kapatırken gözleri bastırmaya çalıştığı kahkahasıyla sulandı.

"Vay canına, Bayan Archer," dedi Lord Easton, "hukuk alanına mı yönelseniz? Bizim eski avukat Beadle'a taş çıkarırsınız."

"Doğru," dedi Richmond, "üstelik Beadle'a kıyasla göze de daha hoş görünüyor."

Masadakilerden birkaçı kıkırdayınca Marsden'ın yüzü kızardı. "Liberalizmin böyle kontrolsüzce, küstahça yayılması hiç de gülünecek bir mesele değil!" diye bağırdı.

"Senin buradaki sorunun liberalizmin yayılması değildi, Marsden."

Bütün akşam neredeyse hiç konuşmamış olan Montgomery'nin sesi birden masaya yıldırım gibi düştü.

Tüm kafalar onun olduğu tarafa döndü.

Montgomery'nin yüzü ifadesizdi.

Marsden tedirgin görünüyordu. "Neydi o zaman, Dük?"

Montgomery bardağını eline aldı. "Mantık deniyor buna," dedi ve bardağını kısa ama belirgin bir selamla Annabelle'e doğru kaldırdı.

Annabelle'in içini yine sıcaklık kapladı. Gözlerindeki bakış bir an nefesini kesmişti, öfkeyle... ve galiba hayranlıkla parlıyordu.

Artık herkes Annabelle'e ihtiyatla bakıyordu. Leydi Lingham hariç herkes. Onun yüzü düşünceliydi.

Derken, "İşte hepimiz buna kadeh kaldırabiliriz," diye bağırdı kontes neşeyle. "Mantığa!"

Yemek sona erip misafirler oturma odasına geçtiğinde Peter ona yapışıp kaldı, yanlış telaffuz ettiği Latince ifadelerle kuşlarla ilgili bir şeyler anlatıp duruyordu. Annabelle ise ona minnettar sayılırdı, zira derin bir sohbetteymiş gibi davranınca kötücül bakışlarıyla onu öldürmeye çalışan Marsden'ı görmezden gelmesi kolaylaşıyordu. Montgomery ve kontes ise görünürde yoktu.

Terasa açılan kapının aralık olduğunu fark etti; sevimsiz Richmond kardeşler papaza yaklaşınca bunu fırsat bilip karanlığın içine balıklama daldı.

Manasız konuşmaların uğultusu hemen kesiliverdi.

Soğuk, temiz hava hiç bu kadar iyi gelmemişti. Derin derin nefeslerle ciğerlerini doldurdu.

Ve birden donakaldı.

Burada başka biri daha vardı, bir adam. Yüzü karanlık göğe dönüktü.

Daha o dönmeden, meşale ışığında Peregrin'in sırık gibi silüetini tanıdı.

"Bayan Archer." Kibarlıktan hemen sigarasını söndürdü.

"Lord Devereux." Yanına gidip yıldızlara baktı. "Yukarıda özellikle aradığınız bir şey mi var?"

"Kutup Yıldızı. Denizcilerin binlerce yıldır yönlerini bulmak için bu yıldızı kullandığını biliyor muydunuz?"

"Evet, Fenikelilerden beri."

Güldü. "Acaba, hani bir ihtimal, görgü okulunda kadınlara erkeklerin yanında tatlı bir cehalet numarası yapmayı öğrettikleri dersi kaçırmış olabilir misiniz?"

"Korkarım öyle." Hayatında bir görgü okulunun yanından bile geçmemişti.

"Marsden da bunu fark etti zaten," dedi Peregrin. Bakışları düşünceli bir hâl aldı. "Sanırım abimin onu herkesin önünde azarlamasından sonra uzun süre kendine gelemeyecek."

Annabelle konuyu değiştirmeye can atıyordu. "Havai fişekler için heyecanlı mısınız?"

Peregrin'in bedeni gerildi. "Ben partide olamayacağım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. Gerçekten de üzülmüştü. Claremont'ta ona sadece laf olsun diye değil, gerçekten nazik davranmıştı. Daha dün Montgomery'nin kütüphanesinde ona *Odysseia*'nın ilk İngilizce edisyonunu göstermeye zaman ayırmış, heyecanına keyifle eşlik etmişti. Şimdi ise arabadayken olduğu kadar üzgün görünüyordu.

"Ben hiç havai fişek görmedim," dedi Annabelle.

Peregrin'in kaşları daha da çatıldı. "Hiç mi?" Bunu düşünürken Annabelle'in çıplak kolları dikkatini çekti. "Birini göndereyim de paltonuzu getirsin," dedi.

"Yolda, geliyor," dedi karanlıktan gelen yumuşak bir ses.

İkisi birden irkildi.

Montgomery ne zamandır gölgelerin arasında duruyordu?

Titrek ışıkta onlara yaklaşırken ruh hâlini kestirmek mümkün değildi.

Lord Marsden yüzünden ona kızgın mıydı?

"Montgomery," dedi Peregrin. "O hâlde Bayan Archer'ı size emanet ederek gidiyorum." Annabelle'e başıyla selam verdi. "Hanımefendi..."

Eve doğru yavaş adımlarla yürüdü. Montgomery, sanki onu geri çağırmayı düşünüyormuş gibi arkasından baktı. Ama sonra Annabelle'e dönüp, "Burada mı saklanıyorsunuz?" diye sordu.

Annabelle içini çekti. "Ben buna stratejik bir geri çekilme derdim."

Montgomery hafif bir ses çıkardı. Öfleme miydi, alay mı?

"Teşekkür ederim," diye söze girdi Annabelle, "şey için teşekkür ederim..." *Beni koruduğunuz için* mi?

Çünkü o küçük müdahalesiyle yaptığı şey tam da buydu, hem de kendi çevresindekilere karşı.

"Lafını etmeye bile değmez," dedi.

"Hep benim otoriteyle bir sorunum olduğunu ima ediyordunuz," dedi birden. "Sanırım size katılmaya başlıyorum."

Montgomery korkuluğa yaslandı. "Otoriteyle mi yoksa aptallıkla mı sorununuz var?"

"Anlayamadım?"

"Bu gece ortaya atılan argüman apaçık bir mantık hatası içeriyordu. Bunu belirtme isteği karşı konulamazdır sanırım."

Şaşkınlıkla güldü. "Gerçekten öyleydi."

Bir süre göz göze kaldılar, adamın dudakları gülümsemesini bastırıyormuş gibi seğiriyordu. Annabelle kendi yüzünde de kocaman bir gülümseme olduğunu o an fark etti.

Gözlerini terasın altında uzanan karanlık bahçeye çevirdi. "Bir otorite figürünün asıl amacı, her ne olursa olsun sorgulanamaz olmak değil mi?"

"Hayır," dedi Montgomery. "Öncelikle Marsden sizin başkomutanınız değil. İkincisi, ne yaptığını bilmeyen bir lider er ya da geç isyanla karşı karşıya kalır."

"Liyakate dayalı bir liderlikten yana olduğunuzu mu söylüyorsunuz, Ekselansları?" Niyet ettiğinden çok daha alaycı bir laf ettiğini sonradan fark etti, neticede karşısındaki adam sadece doğuştan taşıdığı bir ünvan sayesinde geminin başına geçmişti.

Montgomery uzun bir süre sessiz kaldı. Annabelle aslında onunla hiç ilgisi olmayan, Marsden'a, Hampshire Markizi'ne ve muhtemelen ikisinin yasak aşkına yönelik öfkesini doğrudan adama yönelttiğini fark etti. Dük, yetişkin bir kedinin yavru kedilerin pati darbelerine tahammül etmesi gibi ona izin vermişti.

"Söylesenize," dedi Montgomery, "kendini sizden üstün sanan ama aslında sizin kabiliyetleriniz söz konusu olduğunda elinize su dökemeyecek insanlarla çevrili olmak çok can sıkıcı değil mi?"

Annabelle karanlığa bakakaldı, nutku tutulmuştu.

Nasıl? Bu adam tüm bunları nasıl biliyordu?

Ve neden onun bunları *bilmesi*, Annabelle'in daha fazla sırrını ortalığa dökme isteğini körüklüyordu? Neden ona bir nebze özgürlük uğruna erkekleri pohpohlayarak ve avutmaya çalışarak geçirdiği günlerinin yavaş yavaş yayılan bir zehir gibi olduğunu, bu gidişle hem kalbinin hem de yüzünün bir gün taşlaşacağından korktuğunu anlatmak istiyordu?

Başını iki yana salladı. "Bu işler böyle, Ekselansları. Benden üstün olanları sorgusuz sualsiz takip etmekte hep zorlandım. Sanırım kusurlarımdan biri bu."

"Kusur," diye yineledi adam. "Sandhurst'te geçirdiğim vakitte öğrendiğim en önemli ders liderlikle ilgiliydi. İnsanların birinin izinden gitmesinin pek çok nedeni olabilir ama bir asker yalnızca iki sebeple bir adamın peşinden gider: Yetkinliği ve dürüstlüğü."

Oxford ya da Cambridge yerine Sandhurst'te okumuş olmasına pek şaşırmamıştı; birçok aristokrat aile oğullarını bu meşhur askeri okula gönderirdi, doğrusunu söylemek gerekirse Montgomery'ye askeri disiplin yakışıyordu.

"Buna inanırım," dedi, "ama ben asker değilim."

"Belki de özünüzde öylesinizdir."

Annabelle yüzüne baktı. Bu adamdan böyle tuhaf, uçarı bir laf duymayı beklemezdi. Demek Annabelle bir askerdi? Bu cümle içinde, derinlerde bir yere dokundu. Neredeyse canı yanmıştı hatta. "Bir asker dikkatli ve sağduyulu olmak zorundadır çünkü hayatı liderinin yetkinliğine bağlıdır," diye mırıldandı.

Montgomery omuz silkti. "Tıpkı bir kadının da hayatının, etrafındaki erkeklerin yetkinliğine bağlı olması gibi."

"Tam tersine de sık rastlanır," dedi Annabelle duygusuzca. Aklına Gilbert geldi, ayın sonuna kadar para yetirmeyi başaramazdı; babası da bir kitaba daldığında yemek yemeyi unuturdu.

"Evlenmemiş olmanızın sebebi bu mu? Kent'teki erkekler beceriksiz mi?"

Bunu gayet rahat bir tavırla sormuştu, sanki bu beklenmedik hamleyle özel hayatını ihlal etmiyormuş gibi.

Annabelle şaşkınlıktan tek kelime edemedi.

Adamın gözlerinde meşalelerin titreşen ışığını yansıtan iki alev dans ediyordu.

Kadın sessiz kalınca, "Patavatsızlık ettim," dedi.

Kesinlikle ettiniz, Ekselansları, hem de büyük bir kurnazlıkla. Nedense bunu kazara söylediğini düşünmüyordu. Bu adamın yaptığı ya da söylediği pek az şey tesadüf eseriydi.

"Evlenmek istemiyorum," dedi. "Benim de kendimce nedenlerim var."

Arkasındaki kapı gıcırdadı ve bir uşak paltosuyla belirdi.

Koruyucu kabuğuna sarındı; bu müdahaleye minnettardı çünkü şimdi ikisi de gece göğünü inceliyormuş gibi yaparak sessiz kalabiliyordu.

"Neden kütüphanenin tavanına yıldızlar yaptırdınız?" diye sordu.

"Tavan babamın fikriydi," dedi. "Bu tür şeyleri severdi."

"Astronomiyi mi?"

Adamın alaycı gülümsemesini görmese de hissedebiliyordu.

"Hayır," dedi. "Pahalı ve tuhaf şeyleri."

Merhum Dük'ü severdi muhtemelen. "Peki neden kış göğü?"

Montgomery sustu, bu da sorunun mahrem bir yere dokunduğunu gösteriyordu.

"Çünkü ben kışın doğdum," dedi sonunda. "Tavandaki de doğduğum gece Montgomery Şatosu'nun üstündeki gökyüzünün bir tasviri."

Sesinin tonu, bir yanıt beklemediğini, istemediğini söylüyordu. Belki o da hayatının özel parçalarını ortaya dökmekten en az Annabelle kadar hoşlanmıyordu. Ama yine de yapmıştı. Bir parçaya karşılık başka bir parça. Ne de olsa adil bir adamdı.

"Gerçekten hiç havai fişek görmediniz mi?" diye sordu.

"Hayır. Kent'in taşralarında pek sık rastlanan bir şey değil."

"O zaman ev partisine kalın," dedi. "Davetimin böyle gelişigüzel oluşunun kusuruna bakmazsanız tabii."

Annabelle birkaç dakika içinde ikinci kez şoke oldu. Zihni bir arı kovanı gibi vızıldıyordu; bu gülünç bir teklifti, ciddiye bile almamalıydı. Üstelik bir hafta daha çalışmazsa Gilbert'a nasıl para gönderecekti? Elbiseler işe yarardı belki; üzerine uymayan ama kaliteli elbiseleri terzilere satabilirdi.

Az önce uşağın kapattığı kapı yeniden açıldı, oturma odasından yükselen kahkahalar terası doldurdu. Leydi Lingham'ın uzun gölgesi aralarına düştü. "İşte buradasınız," dedi hâlinden memnun bir sesle. "Dük Hazretleri, Bayan Archer'ı sizden çalıyorum. Tüm hanımlara Lingham şaraplarının ilk mahsullerini tattıracağım."

Fayton Claremont'a doğru sarsılarak ilerlerken Annabelle'in gözleri kapanmaya başlamıştı; Lingham şarabının ve fazla kaçırdığı nane kokteylinin etkisiyle çakırkeyif olmuştu. Sabah Hattie'ye bir not göndermesi gerekiyordu. Bir elbiseye ihtiyacı vardı çünkü... Çünkü resmen bir baloya gidiyordu.

Montgomery'nin yüzü, yemeğe giderken olduğu kadar karanlık ve düşünceliydi, hatta belki daha da kasvetliydi. Onu bu partiye neden davet etmişti? Neden somurtkanlığı bu kadar çekiciydi? Hayal gücü Annabelle'i alıp götürdü; başka bir hayatta ve başka bir zamanda faytonda yalnızlardı, o zaman iki oturma yeri arasındaki boşluktan uzanıp onun haşin dudaklarını nazikçe, ısrarla, kadınsı bir sıcaklık sunarak öperdi, sonunda adamın da dudakları yumuşar, onun dudaklarının sıcaklığına karşılık verir, omuzlarındaki gerginlik dağılırdı. Ne vakittir kimseyi öpmemişti ama ona baktığında bu hissin güzelliğini çok iyi hatırlıyordu... Dilin kıvrak dokunuşlarını,

ellerinin altında hissettiği sert, hevesli kasları, kanının pekmez gibi ağırlaşıp tatlanmasını...

Sanki adını fısıldamış gibi Montgomery başını ona çevirdi.

Annabelle ona mahmur bir tebessümle karşılık verdi.

Montgomery'nin gözleri, fırtına öncesi gökyüzü gibi karardı. O an gözlerine dolan hararetli yoğunluk Annabelle'i büyüleyip içine çekmişti ve bir anda onun ardına kadar açtığı kapıdan içeri düşecek gibi oldu. Hafif bir iç çekme sesi duydu ve bunun kendi dudaklarından çıktığını fark etti. İşte oradaydı, o buz gibi soğukluğun ardında hissettiği ateş şimdi var gücüyle yanıyor, için için kaynıyordu. Ah, ne kadar da yanılmışlardı onu soğuk ve mesafeli sananlar... Dük hiçbir işini yarım yamalak yapmayan bir adamdı ve bu özelliğinin farkındaydı. Bu yüzden kendisini dizginliyordu. Eğer zincirleri çözülürse, ne kadar soğuksa bir o kadar da yakıcı olurdu. Annabelle'in tutkusunun karanlık gücü onu içine çekmektense kayalık bir kıyıya çarpan dalga gibi çarpışırdı onunla.

O, benim dengim.

Bu düşünce buz gibi bir su olup çarptı yüzüne.

Hayal kurmak başka bir şeydi. Ama onunla arasındaki bağ artık hayal gibi gelmiyordu. Gerçekti. Ve bu mümkün değildi...

Baştan ayağa ürperdi.

Karşı koltukta oturan Montgomery ellerini yumruk yapıp iki yanına koymuştu.

Claremont'taki odasına vardığında yorgunluktan ayakta zor duruyordu. Yatağının ucundaki büyük, dikdörtgen paketi fark etmesi zaman aldı.

Yatağa yaklaştı.

Paket yeşil kâğıda sarılıp kırmızı saten kurdeleyle bağlanmıştı. En son ne zaman hediye aldığını hatırlayamıyordu ama kurdeleye iliştirilmiş etikette kendi adı yazılıydı.

Parmakları beceriksizce kurdeleyi çözdü.

Kutunun kapağını kaldırınca odaya yeni yün kokusu doldu.

Bir paltoydu bu. Avcı yeşili, manşetlerinde ve yakasında bol kürklü süslemeleri olan bir palto.

Bir an öylece aptal aptal baktı. Sonra küçük nota uzandı.

Sevgili Bayan Archer,

Claremont hizmetkârları olarak size Mutlu Noeller ve refah dolu bir Yeni Yıl dileriz.

Her daim hizmetinizde olan,
Ramsey

Hediyesini üstüne geçirdi ve palto onu yumuşacık bir battaniye gibi sarıp sarmaladı. Makyaj masasının aynasında bir o yana bir bu yana dönerek kendini seyretti. Kusursuzdu. Mevcut moda yerine klasik, zamana meydan okuyan bir kesim tercih edilmişti. Vizon değil, tavşan kürküydü ama son derece kaliteli dikilmişti; onu muhtemelen sonsuza dek sıcak tutacak gibiydi.

Birisi gerçekten enine boyuna düşünüp seçmişti bu hediyeyi.

Yatağın üstüne oturdu.

Hizmetkârlar ona hep nazik davranmıştı ama neden şimdi bu kadar büyük bir jest yapıyorlardı?

Paltosunu her gördüğünde kaşlarını çatan Montgomery idi. Ne var ki doğrudan böyle bir hediye verse tüm görgü kurallarını çiğnemiş olurdu ve bu da hediyeyi kabul etmesini imkânsız kılardı.

Yumuşacık kürk manşetlerde parmaklarını gezdirdi.

Bu davranış sıradan bir nezaketin ötesindeydi. Bu da başka bir soruyu doğuruyordu: Montgomery ne istiyordu?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Serada yaşananların ardından, birkaç gün önce Annabelle'e bir palto sipariş etmek gayet mantıklı görünmüştü; şu anki paltosu bir işe yaramıyordu ve Sebastian bu durumu düzeltebilecek bir konumdaydı, bu yüzden siparişi vermişti. Adımlarını hızlandırdı, çizmelerinin topukları ahırın taş zemininde yankılanıyordu. Kendini boş yere kandırıyordu; dün gece Marsden'ı dışarı çağırmak isteyince bunu zaten anlamıştı. Hakikat ortadaydı: Annabelle Archer'ı istiyordu. Taşralı sıradan birini, mavi çoraplı bir entelektüel ve süfrajet bu kadını yatağında, altında, en son ne zaman böyle hissettiğini bilmediği kadar güçlü bir şehvetle istiyordu.

At bölmelerinin olduğu köşeyi döndüğünde donup kaldı. Çünkü karşısında Annabelle duruyordu, sanki onu zihninde canlandırmış da gerçeğe dönüşmüş gibi. Arkasındaki pencereden süzülen sabah güneşi saçlarının etrafında ateşten bir hale oluşturuyordu. Avcı yeşili paltosuyla uzun boylu ve göz kamaştırıcı görünüyordu.

İlkel, dürtüsel bir memnuniyet dalgası doldurdu göğsünü. Kendi seçtiği bir şeyi onun üzerinde görmek hoşuna gitmişti ve açıkçası giyeceğinden pek emin değildi. Sahiden de Annabelle onu temkinli bir bakışla süzüyordu.

Apollon, efendisinin dikkatini çekmeye çalışan bir arsızlıkla kişnedi.

"Hişt..." Gözlerini kadından ayırmadan elini atın burnuna koydu.

Annabelle'in yüz ifadesi şaşkınlığa dönünce henüz kadına tek kelime bile etmediğini fark etti.

"Günaydın, hanımefendi."

Kadın reverans yaparak karşılık verdi. "Mutlu Noeller, Dük Hazretleri."

"Ah. Evet." Aman ne etkileyici bir yanıt... Boğazını temizledi. "Bu kadar erken bir saatte ahırda ne işiniz var?"

Farkında olmadan birbirlerine yaklaşmışlardı ve artık onun kokusunu alabiliyordu; toz, deri ve at kokusunu bastıran sıcak, çiçeksi bir kokuydu bu. Kadının uykulu gülümsemesi doğrudan kasıklarına inerken kanı da dün gece faytonda olduğu gibi kaynamaya başladı. Bir mağara adamı gibi üzerine atılmasına ramak kalmıştı.

Annabelle hafifçe geri çekildi. "Çalışanlarınızdan bir Noel hediyesi aldım." Paltosunu gösterdi.

"Öyle mi?" dedi. "Size çok yakışmış."

Kadın büyük bir resmiyetle ellerini önde birleştirdi ama gözlerinin derinliklerinde adamı baştan ayağa ısıtan bir sıcaklık vardı.

"Lütfen onlara benim adıma teşekkür eder misiniz?" dedi. "Çok cömert bir hediye bu. Tam da ihtiyacım olan şey."

Ona çok daha fazlasını verebilirdi.

Ama aslında veremezdi.

İstediği bir şeyin peşinden gitmemek onun doğasına aykırıydı fakat bu sefer farklıydı. Annabelle sosyal statü olarak ondan çok daha aşağıdaydı ve onun çatısı altında misafirdi. Sadece onur meselesi değildi bu, görgü kuralları da bir kadını ilgisiyle rahatsız etmemesini gerektiriyordu; zira böyle bir durumdayken kadın onu nasıl reddedebilirdi ki?

Neyse ki baş başa geçirecekleri vakit sona ermişti. Önümüzdeki iki günü şehirde geçirecekti; ev daveti öncesindeki

son dakika telaşlarından kaçınmak için takvimini randevularla doldurmuştu. Gayet makul bir plandı, tabii bu kadın hayatına girene kadar.

"Bugün Londra'ya gidiyorum," dedi. Adamın sesindeki bu ani soğukluğu duyan Annabelle gözlerini kırpıştırdı. "Ayrıca Leydi Lingham'dan bir mektup aldım. Baloda kavalyenizin Bay Peter Humphrys olmasını öneriyor."

Kadının gözlerinde parlayan o tatlı sıcaklık sönüp gitti. "Leydi hazretleri pek iyi düşünmüş, Ekselansları," dedi. "Gerçekten de bir kavalyeye ihtiyacım vardı."

Annabelle uzaklaşırken adam arkasından bakakaldı, onu bir şekilde gücendirdiği hissine kapılmıştı.

"*Zümrüt yeşili* demiştin." Annabelle'in bakışları yataktaki kutu ile Hattie arasında gidip geliyordu.

"Biliyorum," dedi Hattie, "ama bu çok daha heyecan verici değil mi?"

"Bu..." Bu rengin ne olduğunu bile bilmiyordu. *Cırtlak pembe* bu rengi tam olarak tasvir etmeye yetmiyordu.

"Fuşya diyorlar buna," diye açıkladı Hattie. "Çok modern."

Annabelle burnundan derin bir nefes aldı. Belli ki bu gece tavus kuşu gibi ortada parlayacaktı, bu dar vakitte başka bir elbise bulmasının imkânı yoktu. Misafirler kahvaltıdan hemen sonra gelmeye başlamıştı; penceresinin önünden geçen arabaların ardı arkası kesilmiyordu. Ya bu fuşya elbiseyi giyecek ya da baloya gitmeyecekti.

"Beğenmedin," dedi Hattie, sesi üzgündü.

"Niyetinin iyi olduğuna eminim."

"Ah... Ah, olamaz. Gerçekten de kızdın sen bana." Hattie'nin yüzü bir meşale gibi kıpkırmızı olmuştu. "Ben aslında... Yeşil gözleri olan herkes bu gece zümrüt rengi giyecek; oysa

fuşya çok daha çarpıcı bir tezat oluşturuyor, böylece gözlerini ortaya çıkaracak. Normalde hep çok sıkıcı şeyler giyiyorsun... Ah, öyle demek istemedim. Yani... Kendimi durduramadım işte. *Fuşya olanı alacağım*, deyiverdim."

Annabelle elbiseyi kutudan çıkardı. Altından tiril tiril bir iç etekliği çıktı, bir de dirseğe kadar uzanan beyaz eldivenler. Yatak örtüsünün üzerinde henüz açmadığı iki kutu daha vardı. İlkinden özenle işlenmiş kadife bir gerdanlık çıktı, ikincisinden de kare şeklinde, gül rengi taşlara tutturulmuş iri inci damlalarından oluşan bir çift küpe.

"Bunları sadece ödünç veriyorum," dedi Hattie hemen, "kabul etmezsin diye düşündüm."

"Doğru," dedi Annabelle, hem hiddetliydi hem de göğsünde garip bir sıkışma vardı. Belli ki Hattie bu kıyafet işine gerçekten çok kafa yormuştu. Böyle bir kılığın onu bir sahtekâr gibi göstereceğini nasıl açıklayacaktı ki? Papazın kızı bir geceliğine leydicilik oynuyormuş gibi olmayacak mıydı?

Elbiseyi tekrar inceledi. Artık o kadar parlak görünmüyordu ama oldukça dardı; sadece üniversitenin ortak salonundaki kadın dergilerinde gördüğü türden prenses model bir elbiseydi.

"Bu elbiseyi giymek için kalçaya kadar inen bir korse gerekmez mi?"

Ağza alınmayacak bir konudan bahsedilince Hattie'nin gözleri büyüdü. "Evet. Neden?"

Annabelle ona gülünç bir çaresizlikle baktı. "Benim korsem belde bitiyor." Yıllar önce modası geçmiş korselerdi onunkiler; bugüne kadar giydiği eski elbiselerde hiç sorun yaratmamışlardı.

Hattie ellerini ovuşturdu. "Benimkilerden birini ödünç alırsın?"

"Sen benden çok daha kısasın."

"Birinden istesek..."

"Tanımadığım kadınlara gidip nasıl ödünç iç çamaşırı isteyeyim?" diye tısladı Annabelle. İkisinin de yüzü kıpkırmızıydı artık.

"Tüh..." Hattie yatağa çöküverdi. "Her şeyi berbat ettim değil mi? En azından birimiz bu gece çok güzel görünsün istemiştim."

Annabelle yanına oturdu. "Neden öyle dedin?"

Hattie, fuşya ipek kumaşı eliyle düzeltti. "Ben berbat görüneceğim. Elbiselerimi annem seçer ve kendisi modadan hiç anlamaz. Pastel renk bir elbise giyeceğim ve öyle göğüs dekoltesi falan da olmayacak tabii."

Annabelle'in dudakları isteksiz bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Yani sen de kendi istediklerini bana giydirmeyi planladın, öyle mi?"

Hattie omuzlarını silkerek surat astı.

Annabelle elini tutup hafifçe sıktı. "Benim için oldukça... eksiksiz bir kıyafet hazırlamışsın, bunun için sana yürekten teşekkür ederim."

Hattie onun elini tereddütle sıktı. "Peki şey... iç çamaşırı meselesi ne olacak?" diye fısıldadı.

Her zaman yaptığı gibi yapacaktı. "Elde ne varsa onunla idare edeceğim."

Yani doğal vücut hatlarının elbiseyi dolduracağını ummak zorundaydı. Tanrı yardımcısı olsun çünkü muhtemelen külot bile giymeyecekti, kumaş o kadar ince ve dardı ki toplanıp dışarıdan belli olabilirdi.

Tam o anda Catriona odaya daldı, etrafa deli gibi bakıyordu. "Gözlüğümü gören oldu mu?"

"Catriona," diye haykırdı Hattie, "ne kadar farklı görünüyorsun."

Catriona başını ona çevirip gözlerini kırpıştırdı. Yüzü resmen çıplak görünüyordu, tanıdıkları Catriona'dan eser kalmamıştı

sanki. Ama çok güzeldi. Gözlüğü uzun siyah kirpiklerle süslü o büyük Kelt mavisi gözleri bunca zaman gizlemişti.

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi Catriona. "Bugün kafam yerinde değil."

Sonra odadan fırlayıp gitti.

Hattie, Annabelle'e anlamlı bir bakış attı. "Sanırım Lord Peregrin Devereux'ya gönlünü kaptırdı," diye fısıldadı. "Baloda güzel görünür mü diye denemek için gözlüğü çıkarmış olmalı."

Annabelle kaşlarını çattı. "Ama Lord Devereux yaklaşık bir saat önce Galler'e doğru yola çıktı." Ondan hiç beklemediği donuk bir yüz ifadesiyle faytonuna binişini gözleriyle görmüştü.

Gerçi abisi de henüz Claremont'a dönmemişti.

Bütün vücudu beklentiyle ürperdi.

"Yüce Tanrım, lütfen bu elbise üstüme olsun," dedi ve ayağa fırladı.

Claremont'un kabul salonu, eğlenmeye ve dans etmeye hazır yüzlerce insanın sohbet uğultusuyla dolmuştu. Mücevherler ve şampanya kadehleri loş ışıkta parlıyordu. Bu balo taşradaki danslardan çok ama çok farklıydı; baştan sona yabancı ve solgun yüzlerden oluşan sahici bir denizdi. Bakışlar ona yöneliyor, gözler sanki birer parmak gibi bedeninin her yerini yokluyordu. "Bak, üzerindeki Celeste," dedi bir leydi. "Evet, elbisenin Celeste tasarımı olduğundan eminim ama... kim bu kadın?"

Ben iç çamaşırı olmadan Celeste giyen o kadınım.

Elbisenin incecik ipek eteği külot giymek için fazla şeffaftı; kumaş, ince astara sanki derisi gibi yapışıyordu. Bu çıplaklık hissi, göğüslerini çarpıcı biçimde sergileyen dar ve alçak yakalı üst korse kısmıyla daha da artmıştı. Elbisenin küçük kuyruğunda yer alan dantel süslemeler dışında dikkatleri ondan başka yöne çekecek hiçbir süsleme yoktu. Aynaya baktığında

gördüğü kadın, zengin ve şık bir yabancıya benziyordu. Böyle gösterişli bir baloya katılmaya hakkı olan biri gibiydi... Büyük merdivenden indiğinde, onu gören kavalyesi Peter pancar gibi kıpkırmızı kesildi.

"Annabelle..." Hattie, kalabalığın içinden kestane rengi saçları olan yakışıklı bir genç adamın kolunda çıktı. Ondan ayrılıp Annabelle'e doğru koştu.

"Ne kadar da şahane görünüyorsun," dedi, elini kalbine bastırarak. "Ah Tanrım... Zachary," dedi kavalyesine dönerek, "sence de çok güzel değil mi? Fena hâlde kıskandım. Annabelle, seni abim Zachary Greenfield'la tanıştırayım."

Genç adam hafifçe eğilerek selam verirken kahverengi gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Bayan Archer... Nilüfer çiçeği kadar göz alıcı, bir söğüt dalı kadar zarifsiniz."

Zachary ve Peter viski üzerine fikir alışverişine dalar dalmaz Hattie, Annabelle'in koluna girip onu kenara çekti.

"Sana söylemiştim," diye fısıldadı, kendi elbisesini işaret ederek. Fiyonklar ve fırfırlarla dolu elbise, Hattie'nin dolgun hatlarını tamamen kapatmıştı, rengi ise bej ile sarı arası bir yerdeydi. "Kayısı rengi," diye homurdandı, "ve bu fırfırlı kabarık katmanlar yüzünden sütlaç gibi görünüyorum."

"Çok hoşsun," diye yalan söyledi Annabelle.

Hattie ona manalı bir bakış attı. "Abimin dans kartımı doldurmaları için arkadaşlarına para verdiğine eminim."

Hiç değilse Hattie'nin bir dans kartı vardı. Annabelle bu gece başkalarını dans ederken izleyecekti. Asil bir beyefendi onunla dans etmeye kalkarsa dedikodu çıkardı; Peter ise bir din adamı olduğundan dans etmediğini söylemişti, Annabelle en azından bir kadril dansı için pazarlık etmeye çalışınca önce biraz afallamış ancak kararından dönmemişti. Bu durumda Annabelle gece boyunca bir sandalye üzerinde, fuşya rengi bir süs çiçeği gibi sabit oturacaktı.

Peter yanına yanaşıp kolunu uzattı. "Balo salonuna geçelim mi, Bayan Archer? Dekorasyonda canlı ren geyikleri kullanmışlar diye duydum."

Vivaldi'nin *Kış* konçertosu ardına kadar açık kanatlı kapılardan süzülüyordu. Balo salonuysa buzdan bir saray gibi parıldıyordu, kış mavisi tavandan sarkan kristal avizeler etrafa yıldızlar ve gökkuşakları saçıyordu sanki. Şampanya kovaları ve katlı ikram tepsilerinden gümüş ışıltılar yansıyordu. Üst balkonlardan kar beyazı orkide demetleri dalga dalga aşağı dökülüyordu.

Annabelle'in ilgisini çeken tek şey ise girişte konuklarını karşılayan adamdı.

Nabzı hızlandı. Vücudu baştan aşağı şiddetli bir gerilimle sarsıldı.

Tanrım, Montgomery insanın kalbini sızlatacak denli yakışıklıydı. İnce yapılı bedeni ve sert yüzü, siyah beyaz smokininin keskin ve zarif hatlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi.

Selamlaşma sırası ona geldiğinde, Montgomery duraksayıp tekrar tekrar baktı. Bir anlığına duvarları süsleyen buzdan heykeller kadar hareketsizdi. Ama Annabelle, onun bakışlarının da memelerinin oluşturduğu kabartıya kaydığını, bu refleks karşısında onun da diğer erkekler gibi çaresiz kaldığını fark etmişti.

Montgomery'nin elmacık kemikleri hafifçe renklendi. "Bayan Archer..." Kısa ve öz konuşmayı seçmişti.

"Dük Hazretleri."

Montgomery hemen onun kavalyesine döndü. "Bay Humphrys. Claremont'a hoş geldiniz."

Bu kadarcıktı, selamlaşma bitmişti.

Canı acıdı.

Bir süre kendini aptal gibi hissederek Peter'ın kolunda körlemesine yürüdü. Ne beklemişti ki? *Zarif söğüt dalı* gibi sözlerin Montgomery'nin dudaklarından dökülüceğini mi? Aslında, evet. Görünüşe bakılırsa onu aralarında bir bağ oluştuğunu

hissettiği normal bir erkek gibi düşünmüş ve bu gece de o bağı tasdik edecek bir şeyler görmeyi ummuştu. Derin bir nefes alıp verdi. Galyalı gururu muydu bu? Hayır, Galyalı sanrılarıydı!

Kaskatı kesilip kendini salonun en uç köşesindeki kadife koltuğa bıraktı, gece boyu da burada olacaktı. Peter ayakta duruyor, boynunu uzatarak salona bakınıyordu.

"Sanırım ren geyikleri söylentiden ibaretti," diye homurdandı Annabelle.

Peter gözlerini kırpıştırdı. "Elbette." Küçük bir kahkaha attı. "Aslında çok saçma olurdu zaten, hem pratik de olmazdı..."

Annabelle dudaklarını ısırdı. Bu tuhaf ruh hâlinin ceremesini ona bir zararı dokunmayan, sadece kibarlık eden bir adama çektirmesi yanlıştı. Montgomery ise onun tam tersiydi, bir dediği bir dediğini tutmayan dengesiz biriydi. Şu anda yaşlı, asil bir hanım ve beyazlar içindeki güzel bir genç kızla sohbet ediyordu; kız arada bir utanarak başını kaldırıp ona bakıyordu.

"Wareham Kontesi," diye mırıldandı Peter, onun bakışını takip ederek. "Kızı Leydi Sophie'nin yeni düşes adaylarından biri olduğunu söylüyorlar."

Boğazına bir yumru oturdu. "Yeni düşes mi?"

Peter dönüp ona baktı. "Dük seneye yeniden evlenecek. Size sandviç getireyim mi?"

"Evet, lütfen," diye fısıldadı Annabelle. Ama iştahı çoktan kaçmıştı.

Dans pisti çok geçmeden fırıl fırıl dönen çiftlerle dolunca odanın havası birbirine karışan parfüm ve ter kokularıyla ağırlaştı. Tomlinson onu kadril sırasında kendi etrafında döndürürken Hattie'nin sarı-bej elbisesi kalabalıkta ışıldıyordu. Peter Humphrys ise Annabelle'e Wiltshire'a özgü kırmızı geyikler hakkında upuzun bir ders veriyordu.

Gece yarısına daha iki saat vardı.

"Şu meyveli çikolata toplarından getireyim mi, ister misiniz?" Peter'ın gözleri üzerindeydi, hep onun üzerindeydi.

"Yok, teşekkür ederim."

"Başka bir sandviç belki?"

"Teşekkürler, az önceki yeterince doyurucuydu."

Montgomery dans etmiyordu. Balo salonunun kenarında, elleri arkasında bağlı, konuklarıyla sohbet ediyordu; sosyeteye yeni girmiş kızlarını tanıştıran kadınlar ve siyaset konuşmaya hevesli görünen erkekler çoğunluktaydı.

Bir dans daha bitince Hattie yanlarına geldi; kırmızı saçları kabarmıştı. Terden parlayan boğazını hararetle yelpazeliyordu.

Peter hemen atıldı. "Hanımlara içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Biraz pembe şampanya, lütfen," dedi Annabelle çabucak.

Pembe şampanya servisi salonun öbür ucundaydı.

"Dileğiniz benim için bir emirdir," diye haykırdı Peter neşeyle ve daireler çizerek dönen kalabalığa daldı.

Hattie hemen Annabelle'in koluna girdi.

"Tomlinson benimle çok ilgilendi; biliyor musun?" diye fısıldadı. "Hatta..." Sarımsı kahverengi kaşlarını manalı manalı oynattı. "Biraz temiz hava almak için terasa çıkmaktan söz etti."

"Sakın onunla terasa çıkma." Annabelle daha sesindeki keskinliği yumuşatma şansı bulamadan ağzından fırlayıvermişti bu sözler.

Hattie'nin yüzü düştü.

"Sadece... çıkma işte," diye tekrarladı Annabelle, daha nazikçe.

"Ama teras balo salonundan rahatça görülüyor."

"Daha da fena. Onunla evlenmek istiyor musun?"

Hattie irkildi. "Evlenmek mi? Hayır tabii ki. Ünvanı falan yok." Göz ucuyla genç adama baktı; şu anda Lord Palmer'ın

sırtına vurup kahkahalar atıyordu. "Kendisi yakışıklı bir azize de benzemiyor," diye kabul etti.

"O zaman bütün sosyetenin gözü önünde uygunsuz bir durumda yakalanmak istemezsin sanıyorum."

"Ama..."

"Teras yok. Kuytu köşe yok. Karanlık, ıssız koridorlar yok," dedi Annabelle. "Sana mürebbiyelik tasladığım için kusuruma bakma," diye ekledi, durumu hafifletmeye çalışarak.

"Gerçekten de Bayan Mayer gibi konuştun," dedi Hattie; sosyal mevki olarak kendisinden neredeyse yirmi basamak aşağıda olan bir kadından tavsiye alıp alamayacağını düşünen çok güzel, çok zengin bir kız gibi çıkmıştı sesi.

Bu sözler Annabelle'in kaburgalarının arasına küçük bir hançer gibi saplandı. "Zarar görmeni istemiyorum, o kadar," dedi usulca.

Tomlinson, onun hakkında konuşulduğunu fark etmişti; hafifçe onlara dönüp şampanya kadehini kaldırdı. Parlak gözleri ve kabarık saçlarıyla bir fino köpeği yavrusu kadar tehlikeli görünüyordu.

Ama sonuçta bir erkekti.

"Hattie," dedi Annabelle. "Erkekler... bir hanımla yalnız kaldıklarında bazen aşırıya kaçan şeyler yapabilir."

Hattie kaşlarını çattı. "Canım benim, erkekleri idare etme konusunda senin kadar akıllı olmasam da bir hayranı nasıl savuşturacağımı biliyorum."

"Peki ya savuşturmak istemezsen?"

Hattie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yani... Buna izin vereceğimi mi ima ediyorsun?"

"Hayır, hayır, öyle değil," dedi Annabelle hemen, "ama bazı beyefendiler her şeyi, ama bak her şeyi diyorum, vadedebilirler ve eğer kendin de ikiyüzlü biri değilsen, onların gerçekte kim olduklarını görmek çok zordur."

Hattie'nin dudakları küçük bir gülümsemeyle gevşedi. "İstediğini vadetsin, ne çıkar? Yeter ki şey yapmaya çalışmasın..." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Beni öpmesin."

"Peki ya öperse ve bu senin çok hoşuna gidince onu savuşturmayı unutursan ne olacak? Kendine geldiğinde bir bakmışsın ki seni bir porsuk çalısının arkasına çekivermiş."

"Bir... porsuk çalısı mı?"

Annabelle kızardı. "Herhangi bir çalı."

Hattie'nin gözlerinde korku değil, hülyalı bir bakış vardı şimdi. "Ah, öyle öpülmek..." diye iç çekti. "Her kadın hayatında bir kez olsun kendini unutturacak kadar tutkuyla öpülmeli." Öne eğildi, merakla fısıldadı: "Böyle şeyleri nereden biliyorsun, Annabelle?"

Of, olacağı buydu.

Neyse ki Lord Palmer, Hattie'yi dansa kaldırmak üzere yaklaştı da Annabelle kuyruklu bir yalan söylemekten kurtuldu.

Peter henüz dönmemişti. Annabelle tekrar yerine oturmaktansa bacaklarını biraz esnetmek maksadıyla birkaç adım attı... ve kendini Leydi Lingham'la yüz yüze buldu.

Kontes, buz mavisi ipekten elbisesine uyan yelpazesi ve küpeleriyle çok çekiciydi. Yine de yanındaki genç beyefendi onu tamamen gölgede bırakıyordu. Aman Tanrım... Şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adamlardan biriydi; şaşırtıcı derecede uzundu ama ne iri ne de cılız duruyordu, tam kıvamında, sanki ideal oranlarda yaratılmış gibiydi. Parıl parıl parlayan kumral saçları, çıkık elmacık kemiklerine ve mükemmel açıdaki çenesine doğru yumuşacık dalgalar hâlinde dökülüyordu. Başmeleklere yaraşır bir yüzdü bu. Ancak cart pembe yeleği, onun pek de kutsal bir varlık olmadığını söylüyordu. Aslına bakılırsa yeleği fuşya rengindeydi.

Adamı haddinden uzun süre süzmüş olmalıydı ki onun kehribar gözleri de Annabelle'e kaydı ve hemen için için yan-

maya başladı. Annabelle'in midesi buruldu. Bir avcıyı gördüğünde tanırdı.

"Bayan Archer."

Tam da korktuğu üzere, Leydi Lingham yelpazesiyle onu çağırıyordu.

İkiliye isteksizce yaklaştı.

Kontes onu ölçüp tartarak süzdü, dudaklarında uzun zamandır görüşmediği bir arkadaşını selamlar gibi bir gülümseme vardı. "Bayan Archer... Ne kadar şahane görünüyorsunuz bu gece," dedi. "Celeste, değil mi?"

"Evet, leydim..."

"Kendinizi şanslı saymalısınız," dedi Leydi Lingham. "Onun tasarımları kusurları asla affetmez." Yelpazesiyle çarpıcı kavalyesini işaret etti. "Bayan Archer, sizi Lord Tristan Ballentine'la tanıştırayım. Lord Tristan, size Bayan Archer'ı tanıtmaktan mutluluk duyarım."

Lord Ballentine başını eğerek onu selamladı. Sağ kulağındaki elmas küpe Annabelle'e göz kırptı.

"Lord Tristan sömürgelerdeki berbat bir çatışmadan yeni döndü," dedi Leydi Lingham. "Birkaç gün önce de savaş alanında gösterdiği olağanüstü cesaret nedeniyle Victoria Haçı kahramanlık nişanını aldı."

"Beni utandırıyorsunuz, leydim," dedi Ballentine ama hiç de utanmış gibi görünmüyordu. Gözleri Annabelle'in göğüs dekoltesini incelemekle meşguldü. "Nasıl oldu da daha önce tanışmadık biz? Genellikle bir balodaki bütün güzelleri tanırım."

Leydi Lingham ince dudaklarını büzdü. "Bayan Archer taşradan geliyor."

Lord Tristan, Annabelle'in yüzüne bakıp kaşlarını kaldırdı. "Taşra mı? Neresi?"

"Kent, lordum," dedi Annabelle.

"Çok güzel," dedi tatlılıkla. "Bir sonraki dansı bana lütfedip bu ilginç yerden bahseder misiniz?"

En son istediği şey buydu. Muhtemelen yaşça ondan çok büyük değildi ama ağzının kenarlarındaki çizgiler tamamen hovardalıkla geçirilmiş bir ömrün kanıtı gibiydi.

"Korkarım biraz baş ağrısı çekiyorum."

Dudakları seğirdi. "Henüz tek bir dans bile etmediğiniz için mi?"

Annabelle'in nutku tutuldu. Bir centilmen, karşısındaki bir leydi olsun ya da olmasın, bir kadını zorlamazdı. Hele ki onu izlediğini asla belli etmezdi. Gerçi adam nezaket kurallarına riayet eden birine pek benzemiyordu, küpesi bile vardı.

"Ben dans konusunda pek maharetli değilim," dedi. "Benimle dans etmek ayaklarınızı tehlikeye atabilir."

"Güzel kadınlar öyle ya da böyle erkeği tehlikeye atar zaten," dedi. "Ben genelde bu zahmete değeceğini düşünürüm."

"Ne kadar da cesursunuz. Victoria Haçı'nın niye size verildiğini anlıyorum."

Hata etmişti. Ballentine'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, üstün nitelikli bir savaşçının çantada keklik bulduğu bir düelloyu kabul ederken yapacağı gibi. "Sahiden de öyle..." dedi ağır ağır, "Cesaret göstermek benim için kaçınılmaz bir şey. Ailemizin ilkesi de budur: *Cum Vigor et Valor.*[8]"

Şüphesiz kendini aşırı derecede çekici sanıyordu ve başka biri için gerçekten öyle olabilirdi.

Kolunu uzattı.

Annabelle bakakaldı. Şu anda bu adamı reddederse kesin olay çıkardı.

"Ah, hepimize bir iyilik yap ve onunla dans et, çocuk," dedi Leydi Lingham cık cıklayarak. "Ballentine hayır yanıtını asla kabul etmez, sen bu dans teklifini geri çevirirsen sabaha kadar böyle şakalaşıp durmaya devam edeceğiz."

---

8 Latince. "Kuvvet ve yiğitlikle..." *—ç.n.*

Belki *Debrett'in Görgü Kuralları* kitabında bir kontes ve vikontun ortak saldırısı nasıl savuşturulur diye bir bölüm vardı. Ama varsa bile Annabelle o kısmı okumamıştı.

Elini yavaşça Ballentine'ın koluna koydu.

Leydi Lingham gülümsedi ve yelpazesiyle bu fırlama adamın omzuna hafifçe vurdu. "Uslu dur..."

Müziğin ilk notaları havayı doldurmaya başlamıştı.

Bir vals.

Annabelle hoşnutsuzluğunu unutup paniklemeye başladı. Yedi yıldan fazladır vals yapmamıştı.

Büyük, sıcak bir el beline yerleşti.

"Gözlerin bende olsun, canım." Ballentine'ın ipeksi sesi çok yukarıdan geliyordu ve ona bakabilmek için başını geriye atmak zorunda kaldı. Gerçekten de şaşılacak derecede uzundu.

Derken kalbi duracak gibi oldu.

Ballentine'ın sağ omzunun üzerinden Montgomery'yle göz göze gelmişti.

Montgomery hemen yukarıda, ikinci kattaki balkon korkuluklarında duruyordu, gözleri parıldayan gümüşi yarıkları andırıyordu.

Bakışlarını hızla ondan uzaklaştırıp Lord Ballentine'ın bronzlaşmış boynuna odaklandı. Çok güzel bir boyundu ama dikkatini en fazla üç saniye çekebildi ve sonra tekrar yukarı baktı.

Montgomery gitmişti.

Müziğin temposu yükseldi ve Lord Ballentine onu ilk dönüş için savurdu. Adımları unuttuğu için endişelenmesi boşunaydı; vikont bir un çuvalıyla bile dans etse onu hoş gösterebilirdi. Ne yaptığını bilen ellerle yönlendiriyordu onu, hareketlerinde onun cüssesindeki bir erkekte nadir görülen ağır bir zarafet vardı.

"Kim olduğumu gerçekten bilmiyor musun?" diye sordu. "Önceden hakkımda kötü söylentiler de mi duymadın?" Bir aslanı andıran gözlerle izliyordu onu.

Bir vals ne kadar sürüyordu? Herhâlde bu adamı birkaç dakika idare edebilirdi.

"En üst düzey askeri nişanı aldığınızı biliyorum, kim bunda bir kusur bulabilir?"

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalktı. "Çok mu etkilendin?"

"Elbette," dedi. "Hangi kadın üniformalı cesur bir adama hayran kalmaz ki?"

"Ah evet, üniforma... Ne yazık ki o parlak kırmızı benim ten rengime hiç yakışmıyor."

Annabelle'e göz kırptı.

Annabelle kendini tutmaya çalışsa da onun bu abartılı kibrinden etkilenmeye başlamıştı.

"Katıldığınız savaş... Zulu istilası mıydı?" diye sordu.

Ballentine'ın omzu, Annabelle'in avucunun altında gerildi. "Hayır," dedi. "Afganistan."

Ah.... "Çok zor ve yıkıcı olduğunu duydum," dedi içtenlikle.

"Afganistan'da işler her daim zor ve yıkıcıdır," dedi adam, "ama politikayla ilgilenen bir kadın bulmak çok daha nadir görülür." İfadesi o kadar nazikleşmişti ki böyle bakınca yüzü aslında hiçbir şey söylemiyordu. Hiç kuşkusuz bu konuları konuşmaktan kaçınmakta haklıydı, zira savaş ayaküstü sohbetler için ziyadesiyle uygunsuz bir başlıktı.

"Belki de siz benim şöhretim hakkında uyarılmalıydınız, lordum," dedi.

Bu, adamın gözlerindeki kıvılcımı yeniden yaktı. "Şimdi mi söylüyorsun bunu? Ne tür bir tehlike altındayım, hanımefendi?"

"Ben mavi çoraplı bir kitap kurduyum," dedi. "Oxford'da öğrenciyim ve bir gazetenin tüm sayfalarını okurum. Özellikle de politika sayfalarını."

Bir an adamın gözlerinden kara bir bulut geçti ve sonraki dönüşte Annabelle'i daha da yakınına çekti; Annabelle sandal ağacı ve tütün kokusu alıyordu. "Aman ha," diye fısıldadı adam

zar zor duyulan bir sesle, "bazı erkekler kadınların zeki olmalarını oldukça güçlü bir afrodizyak olarak görürler."

Bu adam muhtemelen bir kadının ona bakıp nefes almasını dahi afrodizyak sayacak biriydi. Annabelle onun güçlü sarmalayışına hafifçe karşı koydu ve çok şükür ki adam da kollarını biraz gevşetti.

"Madem Oxford'dasın, Leydi Lucie'yi de tanıyorsundur," dedi.

Annabelle o kadar şaşırdı ki neredeyse adımlarını karıştıracaktı. "Leydi Lucie'yle arkadaşız, lordum."

Adamın yakışıklı yüzünde garip bir ifade belirdi. "Ne hoş," dedi. "Kedisi hâlâ duruyor mu?"

"Kedisi mi?"

"Evet, Boudicca. Tıpkı sahibi gibi korkusuz ve zeki bir ufaklık."

Lucie'nin bir kedisi olduğunu Annabelle bile bilmiyorken bu adam nereden biliyordu?

O anda müziğin durduğunu ve adamın hâlâ onun elini tuttuğunu fark etti.

Kendini hafifçe çekti. Ballentine bu sefer de onun elini koluna yerleştirdi. "Size nereye doğru eşlik edeyim, hanımefendi? Terası öneririm."

"Biraz oturmayı tercih ederim." Göz ucuyla balo salonunu taradı. O güvenli, idare etmesi kolay Peter neredeydi?

"Hadi gel," dedi Ballentine, yarı kapalı gözleriyle Annabelle'in yüzünü incelerken. "Öyle bir kenarda süs çiçeği gibi otururak kendine yazık ediyorsun."

Teras kapılarına doğru kararlı adımlarla yürümeye başladı, Annabelle de peşinden gitmek zorunda kaldı.

"Lordum," dedi gergin bir şekilde ama o sadece sırıtarak karşılık verdi.

Ballentine hayır yanıtını asla kabul etmez...

Sırtı korkuyla dikleşti, kalbi küt küt atmaya başladı. Bir olay çıkarmak, ortalığı karıştırmak zorundaydı. Topuklarını yere saplaması gerekecekti belki, bu kesin olay çıkarırdı ama ne yapıp edip bu azgın devle yalnız kalmamanın bir yolunu bulması lazımdı.

Kalabalıkta bir hareketlenme oldu ve pusula iğnesinin her daim kuzeyi gösterdiği gibi Annabelle'in başı da dosdoğru o tarafa döndü.

Montgomery dans pistini yara yara onlara doğru geliyordu; soğuk, parlak gözleri hedefine kilitlenen bir nişancı gibi Lord Ballentine'a yönelmişti. Ballentine'ın kolu elinin altında kaskatı kesildi, vücudu yaklaşmakta olan tehdide karşılık veriyordu.

Dük yanlarına geldiğinde etrafındaki hava zar zor kontrol altında tutabildiği bir gerilimle yüklüydü.

"Bayan Archer," dedi, gözlerini Lord Ballentine'dan ayırmadan.

"Ekselansları?"

"Ballentine."

Ballentine başıyla selam verdi. "Dük Hazretleri."

Montgomery gözünü dikmiş genç vikonta bakarken kolunu Annabelle'e uzattı. "Müsaadenizle."

Ballentine bir an bile tereddüt etmedi; yine de kadının elini öylece itivermektense hızlıca bırakıp eğilerek selam verdi. "Hanımefendi, sizinle tanışmak bir onurdu." Montgomery'ye döndü, ona da bir baş selamı verdi. "Dük Hazretleri."

"Ballentine."

Annabelle önce uzaklaşan Lord Ballentine'a, sonra da Montgomery'nin koluna dolanmış kendi eline baktı. Onu balo salonunun ortasında bir felaketten kurtarmıştı.

Adama bakmaya cesaret edemedi. Kat kat ipeğin ve yünün altından kaslarının gerginliğini hissetti, yüzlerce çift gözün ona döndüğünü fark etti. Teni alev alev yanıyordu. Keşke yer yarılsaydı da onu yutuverseydi şimdi.

Başka bir kadrilin neşeli ezgileri duyuldu, Montgomery onu pistten uzaklaştırırken dansçıların ayaklarını *pat pat* yere vuruşu resmen kalbinin delice atışını yansıtıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kabul salonu gözünde bulanık bir lekeden ibaretti; sonra sohbet uğultusu ve müzikten oluşan kakofoni yavaşça silindi ve serin hava, alev alev yanan yüzüne değdi. Montgomery yürürken hâlâ dosdoğru ileri bakıyordu; hoşnutsuzluğu buhar gibi yayılıyordu bedeninden.

"Ballentine'dan uzak durmanızı tavsiye ederim," dedi.

"Onu yakınımda tutmak gibi bir niyetim yoktu, Ekselansları."

"Onunla dans ediyordunuz."

"Çünkü o ve Leydi..."

Dudaklarını ısırdı. Kendini açıklamak zorunda değildi, kendi başına ayakta duran bir kadındı o.

"Bir daha gelirse," dedi adam, "onu geri çevirin. Yanınızda olması sizi tehlikeye atıyor."

Annabelle elini onun kolundan çekti, boğazı öfkeyle düğümlenmişti. "O hâlde belki de zatıalileri bu meseleyi bizzat Lord Ballentine'la görüşmelidir."

Montgomery olduğu yerde kalakaldı ve görgü kuralları yüzünden, Hades alsın götürsün hepsini, kadın ona bakmak zorunda kaldı.

Montgomery'nin gözlerinde kaynayan bir öfke vardı. "Az önce öyle yaptım zaten," dedi. "Meseleyi Ballentine'la görüştüm

ama bu gece nasıl göründüğünüzü düşünürsek adam kendini korumayı unutup yine aynı şeyi yapabilir."

Kadın çenesini kaldırıp baktı. "Görünüşümün nesi varmış?"

Montgomery'nin bakışları çıplak boynunda gezinirken gözlerinden karanlık bir parıltı geçti. "Nesi mi var?" diye yineledi.

Kadın ona dik dik baktı, neredeyse adamın ağzından kötü bir laf çıkmasını istiyordu.

"Hadi canım," dedi adam yumuşak bir sesle. "Naz yapıyorsunuz, değil mi?"

"Ben..."

"Bu gece balo salonundaki en çekici kadın sizsiniz ve belli ki korunmasızsınız..." Araya girmeye çalışan kadını eliyle susturdu. "Londra'nın en azılı hovardalarından biriyle flört ediyorsunuz ve buradaki her erkek de sizi müsait görüyor."

Flört mü?

Daha önce ondan bu kadar hazzetmediği bir an olmamıştı. "Lütfen benim adıma kendinizi yormayın," dedi. "Kendi başımın çaresine gayet güzel bakabiliyorum ben."

Montgomery'nin kaşları çatıldı. "İşte bu konuda farklı düşünüyoruz."

Annabelle'in üzerine yürüdükçe kadın da geri geri gitmeye başladı. Bir noktada ışıklar kararadı, duvarlar etraflarını sardı.

Bir anda Annabelle'in aklı başına geldi.

Kimseciklerin olmadığı bir kameriyeye gelmişlerdi. Yanında üzerine doğru eğilmiş bir adam vardı. Balo salonunun müziği, fersah fersah uzaktan gelen bir uğultu gibiydi şimdi.

Hay aksi şeytan...

Tartışmaya o kadar odaklanmıştı ki Montgomery'nin onu sanki pazar yerine götürülen bir buzağı gibi uslu uslu buraya sürüklemesine müsaade etmişti. Çünkü karşısındaki Montgomery idi. Görevine sadıktı, samimiydi...

Ama neticede bir erkekti.

Üstelik çok yakındaydı, o kadar ki boynundan gelen o temiz sabun kokusu burnuna doluyordu.

İçgüdüsel olarak geri çekildi.

Çıplak omuzları buz gibi duvara değdi.

Yutkundu, etraf o kadar sessizdi ki boğazından çıkan sesi duyabiliyordu.

Onun içindeki bu yırtıcı hayvanı görmemişti hiç. Şimdiyse *niyetinin tadını bile* alabiliyordu...

Adam tek bir adımda aralarındaki mesafeyi kapadı.

Kadın ellerini kaldırdı.

Avuçlarını adamın sert göğsüne bastırdı.

"Ekselansları..."

Montgomery kollarını başının iki yanına, duvara yasladı.

"Yeter," diye mırıldandı. "Yeter."

Başını eğdi ve yumuşacık dudakları kadının boynuyla buluştu.

Bu bir öpücük mü?

Kadın adamın omzunun üzerinden boş boş bakarken onun teninin sıcaklığını boynunda hissetti.

Ben bu adamla öpüşeceğim.

Baştan beri biliyordu, değil mi?

Onu ilk kez Parlamento Meydanı'nda, mesafeli ve buyurgan hâliyle gördüğünden beri biliyordu ve bu... bu yaşananların doğal neticesiydi.

Böyle yanak yanağayken zaman durmuş gibiydi, kokusu kadının burnuna doluyor, adam öylece hareketsiz durup bekliyordu... Bir şey olmasını bekliyordu.

Kadın elini adamın ceketinin yakasına doladı.

Montgomery geri çekildi, yüzüne büyük bir ciddiyetle baktı ve bir an sonra dudakları kadının dudaklarına yapıştı. Parmakları ensesindeki yumuşak saçlara gömüldü, dudaklarının sıcak baskısı kadının dudaklarını araladı, kıvrak ve buyurgan dili içeriye daldı.

Kadının içinden bir sıcaklık akıp gitti.

Montgomery onu öpüyordu.

Annabelle ona daha da yaklaşıyordu, onu tadıyor, içeriye buyur ediyordu.

Adam şimdi hiç de mesafeli ve soğuk değildi. Bir hamlede Annabelle'in başını geriye eğdi, öpücüğü şehvetli bir hâl almıştı; dilinin diline değen yumuşak ama ısrarcı dokunuşları, dudaklarını yönlendiren kendinden emin dudaklar... Annabelle adama iyice yaslanınca onu saran kolları daha da sıkılaştı. Onun bu kontrollü gücünü hissetmek, Annabelle'in bütün hassas noktalarına hayat verdi sanki. Kadın hafifçe inleyince Montgomery'nin nefesinin kesildiğini duydu. Adamın elleri çıplak kollarında gezinmeye başladı, memelerinin hassas yan taraflarını okşayarak belinin çukuruna indi... kalçasına uzandı... tutup sıkmaya başladı... derken donup kaldı. Parmak uçları kalçasının üst kısmında arayışa başladı. Ah Tanrım! *Ne korsesi vardı ne de iç çamaşırı.*

Kadın dudaklarını onun dudaklarından kopardı. "Ben..."

Adamın boğazından boğuk bir ses çıktı. Elleri kadının kalçasına kenetlendi ve onu kendine doğru hafifçe kaldırarak çekti. Kadın bacaklarının arasında adamı hissetti; sıcak ve taş gibi sertti. Düşünceleri paramparça oldu. İçgüdüsel olarak kendini adama bastırdı, yumuşaklığını onun sertliğine sunmak ister gibi.

Adam başını geriye atıp acı çekercesine inledi, kadının içindeki bütün dişi kudreti çağırıyordu sanki; ona bedeniyle, elleriyle, dudaklarıyla hem işkence etsin hem de acısını dindirsin diye...

Sonra kadını bırakıp geri çekildi.

Hayır. Kadın onu takip etti, o mahrem temasın peşindeydi.

Adam ellerini kadının ellerine sarıp göğsüne bastırdı. "Annabelle..." Sesi boğuktu.

Hayır.

Kadın bir daha böylesine pervasız ve mest eden bir arzuyu tadabileceğini düşünmemişti ama şimdi adam onu baştan ayağa arzuyla doldurmuştu. Onu içinde istiyordu ve bu his böyle çabucak bitemezdi.

Ayak parmaklarının ucuna yükselip onu tekrar öpmek istedi ama Montgomery başını çevirdi ve öpücüğü adamın çenesine kondu. Nazik ama kesin bir reddedişti.

Kalbi yerinden kopup gitti sanki.

"Annabelle..."

Adam yüzüne bakamıyordu. Ama kapana kısılmış elinin altında duran kalp deli gibi atıyordu. Nefesi kesik kesikti. Annabelle'inki de öyle.

Ter, teninde soğumuştu.

Çok uzaklardan yeniden müzik sesi duyuldu.

Eyvahlar olsun...

Bir kedi gibi Montgomery'nin üstüne tırmanmaya çalışmıştı.

Bir adım geri attı. "Ben..." Sesi titriyordu. "Ben normalde böyle..."

"Şişşşt..." Adam sıcacık alnını onun alnına yasladı. "Kendimi kaybettim."

Hayır, kaybetmemişti. Kendini kontrol etmeseydi bu iş nereye varırdı? Hiçbir yerde perde yoktu. Kadının üzerinde iç çamaşırı bile yoktu... Adam şimdi ne düşünüyordu acaba?

Montgomery onu arkasına döndürdü.

Güven verici bir tavırla omuzlarını sıktı. "Kıpırdama."

Adamın dizlerinin hafifçe çıtırdadığını duydu ve Dük'ün yerden saç tokalarını topladığını anladı. Sonra da kadının saçını düzeltmeye koyuldu. Hem de inanılmaz bir heves ve hızla. Kadın saçından anlıyordu belli ki. Baştan çıkarma sanatından da anlıyordu; az daha bir kameriyede ona ne isterse yapmasına izin verecekti, hem de herhangi biri buradan geçebilecekken.

Parmakları kadının boynunda dolaştı, başparmakları omurgasını hafifçe okşuyordu.

"Aklından neler geçirdiğini duyabiliyorum," diye mırıldandı. "Bana söz ver, gece vakti bir başına ortadan kaybolmayacaksın."

Annabelle burnundan soludu.

"Söz ver, Annabelle." Sesi alçak ve ısrarcıydı.

Kızgın kızgın baş sallayarak karşılık verdi.

"Güzel." Dük ense köküne yumuşak ve hızlı bir öpücük kondurdu. "Yarın konuşacağız." Ardından onu nazikçe itekledi. "Hadi git..."

Annabelle sendeleyerek çıktı kameriyeden, müziğin sesini körlemesine takip ederek yürüdü. Montgomery'nin dudaklarının ensesinde bıraktığı his hâlâ oradaydı, âdeta bir damga gibi yanıyordu... Biri koluna dokununca irkildi.

"Annabelle..." Catriona ona bakıyordu.

"Ah, demek buradasın," dedi Annabelle, sesinin tuhaf tonundan kendi de ürkerek. "Neredeydin?"

"Saçların dağılmış," dedi Catriona.

Annabelle eliyle başının arkasına uzandı. "Ah... Herhâlde... Herhâlde dans ederken açıldı."

Catriona'nın gözleri yine gözlüğünün arkasına gizlenmişti. Demek nihayet gözlüğü bulmuştu. Ama yine de farklı görünüyordu.

Benim ben.

Montgomery'nin öpücüklerinin ardından hâlâ dudakları karıncalanıyordu. Onu bir dahaki görüşünde, nasıl bir his bıraktığını ve tadının nasıl olduğunu hatırlayacaktı. Bu bilgi, dünyanın geri kalanının da dengesini bozmuştu.

"Dans mı ettin?" diye sordu Catriona.

"Lord Ballentine beni dansa kaldırdı."

Arkadaşı kaşlarını çattı. "Hovardanın teki o," dedi. "Sana düzgün davrandı mı bari?"

"Bir hovarda gibi."

Annabelle'in kendisi de öyleydi. Montgomery'nin baş döndürücü ereksiyonuna dayanmış, inlemiş, kendini ona sürtmüştü; Tanrı aşkına, o sert hâli neydi öyle...

"Saçımı düzeltmeme yardım eder misin?" diye sordu birden çaresizce; balo salonuna geri dönüp bir sandalye tepesinde hiçbir şey olmamış gibi davranmak istemiyordu.

Catriona koluna girdi. "Elbette. Gel bakalım, misafir lavabosu bu tarafta."

Sebastian, seçim kampanyasını tartışmak üzere balkona gelen Whitmore Markisi'ne dalgınca kibrit uzattı. Kibrit kutusunu cebine kaldırmadan önce tereddüt etti. Aslında canı sigara çekiyordu ama Annabelle'in tadı biraz daha damağında kalsın istiyordu.

Annabelle duvar kenarındaki sandalyesine geri dönmüştü. Parlak saçları dağılmıştı, yanakları ve boynu pespembeydi. Az önce bir kameriyede yoldan çıkarılmış bir kadın gibi görünüyordu ve diğer erkeklerin onu böyle görmesi, içindeki ilkel yaratığı onun etrafında daireler çizerek dönmeye teşvik ediyordu.

Bu yaratığı Annabelle uyandırmıştı. Tarlalarda birlikte dörtnala giderlerken, Annabelle'in o nefis kalçası kasıklarına çarpıp durduğunda kıpırdanmaya başlamıştı; Marsden'ın karşısına kılıçtan keskin zekâsıyla dikildiği an ise yularını koparmıştı. Kafasını tuhaf düşünceler işgal etmeye başlamış, göğsünde ise daha da tuhaf duygular dolaşır olmuştu. Geçen yıl Bevington Kontu bir opera şarkıcısıyla evlenerek itibarını yitirip gözden düştüğünde Montgomery de onunla tüm ilişkisini kesmişti. Bevington, hiç münasip olmayan bir kadın uğruna her şeyini feda ettiğine göre deli olmalıydı: toplumdaki saygınlığını, siyasi kariyerini, ergenlik çağındaki çocuklarının saygısını... Şimdi Verona'da köhne evinde şarkıcı karısıyla ot gibi yaşayıp gidi-

yordu. Ne var ki az önce, kameriyede Annabelle'in yumuşak hatlarını ve kendisine yapışan dudaklarını hissederken... birkaç çılgın saniye boyunca bazı adamların neden böyle şeyler yaptıklarını, neden her tehlikeyi göze aldıklarını anlamıştı.

Parmaklarının arasındaki yakılmamış sigara hafifçe titriyordu.

Az kalsın kontrolünü kaybediyordu, *hem de bir öpücük yüzünden.*

Bevington için de felaket böyle mi başlamıştı?

"Ne güzel bir yaratık," dedi Whitmore, parmaklıkların üzerinden eğilerek. Son birkaç dakikadır markinin zampara bakışları, lezzetli bir kemiğin peşindeki köpek gibi Annabelle'i süzüyordu.

"Aman aman," diye homurdandı Whitmore, "şu memelere bak."

Sebastian'ın parmaklıkları kavrayan eli neredeyse tahtayı çatlatacaktı. Ona vuramazdı, vurmamalıydı. Whitmore, önemli bir siyasi müttefikti. "Bahsettiğiniz kişi bir leydi," dedi.

"Taşralı bir kız diye duydum," dedi Whitmore, çenesine yönelen tehlikenin farkında değildi. "Böylesi güzel bir parçanın alt tabakadan çıkması yazık olmuş. Şu ağırbaşlı duruşa bakın... Düşünsene, vaktiyle babasına bir ünvan verselerdi bu kız şimdi nadide bir mücevher olurdu."

"Ne kadar hisli bir düşünce," dedi Sebastian. Sözleri soğuk ve donuktu.

"Şikâyet ettiğimden değil," dedi Whitmore, göbeği sarsılarak güldü. "Kimin himayesinde, biliyor musunuz?"

Sebastian'm içinde ne varsa sessizliğe gömüldü. Bir silah ateşlenince kuşlar susar, rüzgâr bile nefesini tutar, bir an çıt bile çıkmaz ya, tam öyle.

Göğüs cebinden kibrit kutusunu çıkarıp sigarayı yaktı.

"Annabelle'in hamisi sen olmayacaksın, Whitmore."

Yaşlı adam hafifçe irkildi.

Yaşlı, genç, başka bir dük ya da prens... Sebastian, karşısındaki kim olursa olsun bunu söyleyeceğini fark etti. Sanki sözler kendi kendine çıkıvermişti ağzından.

"Ah, ben işlerin böyle olduğunu fark etmemiştim," dedi Whitmore.

"Ortada fark edilecek bir şey yok."

Whitmore yatıştırmak ister gibi bir el hareketi yaptı. "Elbette, elbette... Ben de zaten bir dükün mülküne izinsiz girmem. Aklı başında biri öyle bir şey yapmaz, değil mi?"

Sebastian, markinin geri çekilişini izledi, kasları hâlâ gergindi. Whitmore, Annabelle hakkında yanlış fikirlere kapılan ne ilk ne de son adam olacaktı. Bulunduğu yerden onu kuşattıklarını görebiliyordu, yalnızca görgü kurallarından ibaret ince bir çizgi dizginliyordu onları. Muhakkak sorup soruşturacaklardı. Belki de Oxford'a kadar gideceklerdi peşinden.

Parmaklarının arasındaki sigara ikiye bölünüverdi. Adap kuralları da, onur da yerin dibine batsın. Bevington'ın yaptığını yapamazdı belki ama mevcut durumdaki en iyi seçeneğe yönelebilirdi.

Bir uşağa el etti, adam gölgelerden çıkıp derhâl yanına geldi.

"Bir kalem ve bir kart getir," dedi Sebastian.

Annabelle, Greenfield'ın kızıyla sohbet ederken ve onunla göz göze gelmekten itinayla kaçarken kartı odasına gönderdi.

Annabelle,

Saat ikide çit labirentinin girişinde buluşalım.

Sevgiler,
M.

Duzenleme
Ny.ozlem

ON ALTINCI BÖLÜM

"Bir balonun ardından gündüz gözüyle Mendelssohn resitali mi olurmuş?" diye homurdandı Julien Greenfield karısına. "Ancak bir sadist böyle bir program yapabilir."

Saat bir olmuştu; hepsi birbirinden yorgun lordlar ve leydiler Claremont'un müzik odasına doğru usul usul ilerliyorlardı. Balo, sabaha karşı üç sularında, bol miktarda şampanya, konyak ve puro tüketildikten sonra ancak bitmişti. Son çiftler de dans pistinden aksayarak ayrıldığında, çiçek süslemeleri çoktan solmuş, sohbetlerse gevelemelere ve anlamsız sözlere dönmüştü.

Sebastian konuklarının arasında koyun sürüsünün arasına sızmış bir panter gibi dolaşıyordu. Çok gergindi; sadece önemli müzakerelerin öncesinde, nihayet arenaya çıkıp savaşana kadarki o belirsiz anlarda hissettiği bir sabırsızlıkla doluydu.

"Montgomery..." Caroline, beraberindeki iki leydiden ayrılıp onun yanında yürümeye başladı ve Sebastian da refleks olarak kolunu uzattı.

"Leydim... Sabahınız nasıl geçti?"

"Gayet güzel," dedi Caroline. "Ama size biraz gönül koydum... Böyle olmayı nasıl başarıyorsunuz? Şu an perişan görünmeyen tek kişi sizsiniz."

Çünkü zaten normalde de pek uyumam.

Dönüp Caroline'ın yüzüne baktı. Her zamanki gibi makyajı kusursuzdu ama kendisi istese de detayları görmezden ge-

lebilen biri olmadığı için leydinin göz altındaki torbaları fark etmemesi imkânsızdı.

Göz göze gelselerdi Caroline'ın asla dillendirmeyeceği ama gözlerinde saklı olan o soruyu göreceğini biliyordu: *Dün gece neden odama gelmedin?*

Dümdüz önüne bakmaya devam etti.

Tanrı biliyordu ya, bir kadına ihtiyacı vardı; bastırılmış arzusu, derisinin altında arsız bir karınca sürüsü gibi gezinip duruyordu. Caroline da onun her zaman takdir ettiği özellikleri taşıyan bir kadındı: olgun, sofistike ve hoşlanıp hoşlanmadığı şeyleri açıkça belirtmeye utanmayan biri. Onunla gerçekleştirdiği işler ve anlaşmalar her zaman karşılıklı tatminle sonuçlanırdı, dramayla değil.

Yine de Caroline'la yüz kere yatağa girse bile içindeki bu hayal kırıklığından kurtulamayacağını biliyordu. Hayır, bu doğal bir rahatlama ihtiyacından daha derin bir meseleydi ve kurtuluşu yeşil gözlü çok bilmiş bir kadına bağlıydı.

Yolladığı nota yanıt vermemişti. Kahvaltıda da onu görememişti.

Sebastian müzik odasının kapısından içeri süzüldü ve kadife kaplı koltukları sırayla taradı.

Nihayet o tanıdık kızıl kahve saçların parıltısını gördü.

Avuçları birdenbire ısınıp ter içinde kaldı.

Kalbi sanki birkaç kat merdiveni koşarak çıkmış gibi kaburgalarına çarpa çarpa atıyordu.

Bir an sersemleyip olduğu yerde kalakaldı. Böyle bir şey nasıl başına gelebilirdi? Neredeyse otuz altı yaşındaydı.

Annabelle kucağına diktiği bakışlarını kaldırdı ve yeşil gözleri Sebastian'm göğsüne sanki bir cisim gibi, bütün kuvvetiyle çarptı.

Yutkundu. Ah, gerçekten oluyordu işte.

Caroline'ın belli belirsiz bir beklentiyle ona baktığını hissetti. Sebastian'ın böyle aniden durması arkasında insanların

yığılmasına neden olmuştu. Hiçbir şey olmamış gibi yeniden yürümeye başladı ve piyanonun hemen önündeki sırada yer alan sandalyesine doğru ilerledi.

Annabelle, en arka sıradaydı; yanında Sebastian'ın uzaktan tanıdığı bir barones vardı. İki kadının da tek kelime Almanca bildiğini sanmıyordu. Şarkıların çevirisini hazırlayıp konukları için bastırmalıydı. Annabelle'in bu şarkıları *sevmesi* ona birdenbire çok önemli göründü.

Caroline yanındaki sandalyeye yerleşmişti, parfümünün pudramsı kokusu adamı sarıp sarmalıyordu.

Sebastian kafasını çevirip arka tarafa bakmamak için kendini zor tuttu.

İçini pek alışık olmadığı türden bir öfke kapladı. Kendi aklını kullanacak yaşa geldiği andan itibaren, toplumsal âdetlerin ve ritüellerin yarısının mantık dışı olduğunu fark etmişti. Elbette bunları öğrenmişti ama bu önemsiz kısıtlamaların şu anda olduğu kadar canını sıktığını nadiren hissetmişti. Kendi müzik odasında istediği kadının yanına bile oturamıyordu. Etrafındaysa insanlar sandalyeleri sürtüyor, cilalı ahşap zeminde ayaklarını sürüyor, öksürüyor, hırıltıyla nefes alıyor, sanki yerlerinde duramıyorlardı.

Nihayet piyanist ve "İlahi İkili" adıyla bilinen soprano ve mezzo-soprano şarkıcılar sahneye çıktı.

Gürültü azaldı ama Sebastian'ın öfkesi dinmedi. İsimleri ne kadar gülünç olursa olsun sahnedeki ikili mükemmeldi; sesleri zahmetsizce yükselip alçalıyor, melankoliden neşeye ve oradan tekrar melankoliye uzanan tüm insan duygularını yansıtıyordu. Yine de Sebastian'ın zihni, bu melodilerle birlikte uçup gitmeyi reddediyordu. Bunun yerine, piyanistin arkasındaki şöminenin üzerinde duran saate ve on beş sıra kadar geride oturan Annabelle'e odaklanmıştı.

Saate toplam dört kez baktı.

Saat ikiye çeyrek kala son şarkı bitti.

İkiye on üç dakika kala alkışlar kesildi ve herkes çıkışa doğru yöneldi.

Kapıya doğru ilerleyişi yavaştı; onunla birkaç kelam etmek isteyen konukları yoluna çıkıyor, biraz zamanı olup olmadığını soruyor, ayırdığı bu vakitler uzayıp gidiyordu. Derken Hampshire Markizi'nin çıkıntılı göğsü onu durdurdu. Sebastian görev bilinciyle karşılıklı nezaket sözleri sarf ederken Annabelle de insan seliyle birlikte yanından geçip gidiyordu.

Dönüp Sebastian'a bakmadı bile.

"Konseri beğendin mi, canım?" diye yüksek perdeden sordu markiz, hâlâ Sebastian'ın yanında duran Caroline'a.

"Oldukça," dedi kontes. "Bu kadar tatlı bir şeyin, ciddi ve soğukkanlı bir Alman'ın kaleminden çıktığına inanmak zor."

Tatlı mı?

Sebastian, kaşlarını çatarak Caroline'a baktığını fark etti.

Caroline, ince kaşlarını onu sorgularcasına kaldırdı.

"Bana kalırsa," dedi Sebastian usulca, "onların da duyguları vardır. Almanların yani."

Kadının gözleri hayretle açıldı. Ardından özür diler gibi hafifçe omuzlarını silkti.

Sebastian yeniden başını kaldırdığında Annabelle çoktan gözden kaybolmuştu.

Geç kalıyordu. Oysa o asla geç kalmazdı, labirente yaklaşırken kendini ağırbaşlı bir hızda yürümeye zorladı. Giriş görünür olduğunda büyük bir rahatlama hissetti. Annabelle kireç taşından bir aslan heykelinin yanında, yeni paltosu ve her zaman taktığı şapkayla onu bekliyordu. Bu kahverengi, alelade şapkanın yerine bir düzine yeni şapkasının olmasını ne çok isterdi.

"Bayan Archer." Şapkasını kaldırarak selam verdi.

Genç kadın hafifçe eğildi. Yanakları kızarmıştı ama bu pekâlâ soğuktan da olabilirdi.

Adam kolunu uzattı. "Bana bu yürüyüşte eşlik eder misin?"

"Ekselansları..."

"Montgomery," dedi.

Kadın kaşını kaldırdı. "Ekselansları?"

Adam da ona bakıp kaşını kaldırdı. "İçinde bulunduğumuz şartları göz önüne alırsak bu resmiyeti gönül rahatlığıyla askıya alabileceğimizi düşünüyorum."

Kadının bir anlığına nefesi kesildi.

Acaba nazlanacak mıydı? Mevcut şartları inkâr mı edecekti? İmkânı yoktu bunun. Avuçlarında onun yumuşak, dolgun hatlarının izi duruyordu; ona yine dokunmaya can atıyordu, az kalmıştı.

Nihayet kadın uzattığı kolu tuttu.

Sebastian onu labirentin içine doğru yönlendirirken bir süreliğine duydukları tek ses ayaklarının altındaki buz tutmuş çakılların çıtırtısıydı.

Ne saçma...

Ülkesinin Osmanlı İmparatorluğu'yla ticaret savaşına girmesini önleyen bizzat oydu. Ama şimdi konuşmaya nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Çocukken burada oynar mıydın?"

Kadın ona bakıyordu, sesindeki bu temkinli neşeyle ilk defa karşılaşıyordu ve kendini toparlayıp yanıt vermesi zaman aldı. "Hayır. Hiç oynamadım."

Kadının şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Bir çocuğu böyle bir labirentten nasıl bir gün bile uzak tutarsın ki?"

Onu bir yığın kitap ve sorumlulukla eve kapatarak.

Annesi, kendisini dış dünyaya soğuk ve temkinli biri gibi yansıtsa da esasında kocasının tuhaf davranışlarından korkardı. Oğlunun ondan çok farklı olması konusunda kararlıydı.

"Mendelssohn hakkında sen ne düşünüyorsun?" dedi en sonunda.

Bu soru kadını gülümsetti. "İtiraf etmeliyim ki *tatlı* kendisini tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil."

"İyi bari," dedi adam, "çünkü gerçekten de tatlı değil."

"Tek kelimesini bile anlamadım ama müzik öyle etkileyiciydi ki... Sanki biri göğsümü ikiye yarıp..." Birdenbire aşırı coşkusunun farkına varıp sustu.

"Ne yaptı?" diye üsteledi adam, kadını labirentin daha da derinlerine götüren bir yan yola yönlendirirken. Kadının içindeki tutku ne zaman yüzeye çıksa adamın bedeninde ilkel bir tepki, bir sarsıntı meydana geliyordu. İnsanı deli ederdi bu. Annabelle ona kim olduğunu unutturuyordu, geriye sadece bir erkek olmasından kaynaklanan ilkel ihtiyaçlar ve istekler kalıyordu. Yine de hazzın onu böyle esir etmesinden vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

"Melankolik," dedi kadın yavaşça, "benim için onu tanımlayan kelime bu olurdu."

Melankolik, tam da Sebastian'ın aradığı kelimeydi.

Tanrı aşkına, bu kadının içinde olmayı nasıl da istiyordu...

"Son parça," dedi kadın, "öyle içliydi ki beni de hüzünlendirdi sanki. Neydi konusu?"

Adam başını salladı. "*Auf Flügeln des Gesanges*. Tam çevirisi, *şarkının kanatlarında* demek... Sevgilisini hayali bir yolculuğa çıkaran bir adamı anlatıyor."

Kadının eli, kolunu biraz daha sıkı kavradı. "Ne diyor şarkıda?"

Etekleri her adımda bacağına değiyordu artık. Başını çevirse, onu kendine birazcık daha yaklaştırsa, saçlarının o sıcacık kokusunu içine çekebilirdi.

Kafasını salladı, dalgalı bir denize dönen zihninin derinliklerinden Almanca kabiliyetini bulmaya çalıştı. "Şarkının kanatlarında seni uzaklara götürüyorum sevgilim," dedi, "Ganj

Nehri'nin kıyılarına gideceğiz. Dünyadaki en güzel yere..." Birden duraksadı. Aşk dizeleri mi okuyordu ona?

"Nasıl bitiyor peki?" diye fısıldadı kadın.

Gözleri dipsiz bir uçurumdu sanki. İnsan cesaretini toplayıp bir kez adım atarsa bir daha asla oradan çıkamayabilirdi.

Lanet olsun...

"Bir ağacın altında sevişiyorlar," dedi.

Kadının nefesinin kesildiğini duymasa da hissetti.

Bir köşeyi dönüp onu bir hamlede kendine çekti. Başını eğdiğinde kadının gözlerinin kocaman olduğunu gördü ve onu öpüverdi.

Yumuşacık.

Kadının dudakları tarif edilemeyecek kadar yumuşaktı, bir çiçeğin yaprağı kadar yumuşak. Sebastian bir anlığına ne hareket etti ne de nefes aldı, yalnızca o kadifemsi sıcaklığın tadını çıkardı. Nihayet derin bir nefes verdi. Sanki dün gece Annabelle'i kollarında tuttuğu o son andan beri nefesini tutuyordu.

Sonra yasemin ve o tatlı kadın kokusunu içine çekti.

Parıl parıl parlayan güneş, kapalı göz kapaklarını yakıyordu.

Bir yerlerde kızılgerdan kuşu şarkı söylüyordu.

Dilinin ucuyla kadının alt dudağını okşadı.

Kadın boğuk bir ses çıkarınca Sebastian gözlerini hafifçe araladı.

Annabelle'in gözleri kapalıydı, hilal gibi sıralanmış kirpiklerinin titreştiğini görebiliyordu.

Sebastian'ın kalbi göğsünde öyle hızla, öyle kuvvetle kabardı ki canı acıdı. Dudaklarını yeniden kadının dudaklarına bastırdı ve kadın kapılarını ona açtı; geceden beri arzuladığı o yakıcı, müptela eden sıcaklığa erişmesine izin verdi. Onu daha derinlemesine tadabilmek için kadının başını arkaya yatırdı; kadın buna müsaade ederek dilini utangaçça onun diliyle buluşturunca Sebastian aletinin gitgide büyüdüğünü hissetti. Sessizce küfredip tekrar durdu. Dün geceyi, kameriyedeki o ısrarını telafi etmek

istemişti. Onu sıkıca kavrayan kollarını gevşetti, dün gece gücünün yetmediği bir sükûnet ve şefkatle kadını kendine yasladı. Onu böyle kendi bedeninde hissetmek, tenlerinin uyumu çok ama çok güzeldi. Kadının dişleri alt dudağını sıyırınca adam inledi. Öpücüğü bozmadan zar zor eldivenini çıkardı, narin çenesini avucuna aldı. Cildinin bu soğuk ve ipeksi hissi, yeni bir haz dalgasına sebep oldu. Kadını yere yatırmak, tüm varlığıyla üzerine kapanmak, önündeki tüm düğmeleri, kopçaları açmak, sonra daha esrarlı yerlerdeki dantelleri söküp atmak istiyordu. Vücudunun yumuşak ve cömert noktalarına elleriyle ve diliyle birer birer dokunacaktı; memelerinin o soluk dolgunluğuna, belinin tatlı kıvrımına, bacaklarının arasındaki hassas yere... hatta özellikle oraya. Öyle tutkuyla yalayacak, öyle öpücükler konduracaktı ki kadın onun ağzında zevkten kıvranacaktı.

Kadının direnç gösterdiğini hissetti. Fark etti ki onu çoktan kolunun üzerine yatırmıştı ve kasıklarını onun bedenine bastırıyordu.

Dudaklarını onunkilerden zar zor ayırdı.

Kadın ona mahmur gözlerle baktı, bukleleri darmadağın olmuştu. Adam az önce fırlattığı eldivenini karların içinde gördü.

"Annabelle," diye mırıldandı.

Kadın hafifçe gülümsedi. "Montgomery."

Adının böyle yumuşak ve boğuk bir sesle söylenmesi hoşuna gitti. Elini yeniden kadının yüzüne götürdü, başparmağıyla alt dudağını okşadı. Kadın yanağını onun avucuna sürtüp dünyanın en doğal şeyiymiş gibi adamın başparmağına bir öpücük kondurdu. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışlar ve binlerce kez daha yapacaklarmış gibiydi.

İçinde bir şey, tehlike hissiyle geri çekildi.

Elini indirdi.

Eldivenini yerden alıp yürümeye başladı.

Annabelle, biri çıplak diğeri eldivenli olan elleri arkasında kenetlenmiş adamı bir rüyadaymış gibi izliyordu. Etrafındaki dünya olağanüstü derecede parlaktı; yeşiller ve beyazlar, keskin mavi gökyüzü altında insanın gözünü alıyordu. Dengesi bozulmuştu, elleri yeniden ona uzanmak için yanıp tutuşuyordu. Ellerinin tam şu anda adamın güçlü omuzlarına ihtiyacı vardı.

Gece hiç uyumamıştı. Kameriyede yaşadıkları o ânı tekrar tekrar yaşamış, her sesi, her dokunuşu hatırlamıştı. Sonunda da bir karar vermişti: Davetini reddedecek, ondan uzak duracaktı. Gerçi nefes almamaya karar vermek gibi bir şeydi bu. Müzik odasında ona bir kez bakması yetmişti, ayakları onu saat tam ikide kendiliğinden labirentin girişine götürmüştü bile.

Montgomery ona döndü, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Annabelle... Sadece günleri hesaba katacak olursak uzun zamandır tanışmadığımızın farkındayım. Ama yine de... şunu bilmelisin ki... aklımdan hiç çıkmıyorsun." Başını iki yana salladı ve bir an düşünüp şapkasını çıkardı, parmaklarını saçlarında gezdirdi. Kısa bukleleri darmadağın olmuştu şimdi.

"Hatta sürekli senin yanında olmak istiyorum desem yeridir... Bu duyguların bir nebze de olsa sende de karşılık bulduğunu rahatlıkla söyleyebilirim sanırım." Bir adım yaklaşıp elini tuttu; genellikle kurnaz ve ihtiyatlı olan bakışları şimdi yumuşak ve sıcaktı.

Annabelle'in kalbi küt küt atmaya başladı. Nereye varmaya çalışıyordu?

"Annabelle, ben..."

Avının kokusunu alan bir yırtıcı gibi birden kafasını kaldırdı.

Annabelle de duyuyordu şimdi, çakıllar üzerinde hızla yaklaşan ayak sesleri vardı.

Montgomery'nin kaşları kaygıyla çatıldı ve kadından uzaklaştı.

"Ekselansları!" Ramsey birden patikaya fırlayıverdi; yüzü kıpkırmızıydı, nefes nefese kalmıştı. Normalde özenle ayrılmış olan kahverengi saçları şimdi birbirine girmişti.

Annabelle'in ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Umarım bu acelenin geçerli bir nedeni vardır, Ramsey." Montgomery'nin sesi öyle soğuktu ki zavallı uşak gelecek kışa kadar donup kalabilirdi.

Ramsey irkildi. "Öyle olduğunu sanıyorum, Ekselansları." Gözleri telaşla Dük ve Annabelle arasında gidip geliyordu.

Annabelle şalını omuzlarına daha sıkı sardı. "Ben eve döneyim," dedi, darmadağınık hâlini o an fark ederek. Montgomery'nin müsaade etmesini beklemeden çalıların arasından ana patikaya yöneldi.

Öğleden sonranın sessiz sakin havasında Ramsey'nin sesini hâlâ işitebiliyordu. "Ekselansları... Kardeşiniz Lord Devereux... Ortadan kaybolmuş."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ramsey'nin bu haberinin ardından mutlak bir sessizlik çöktü. Sebastian'ın zihni bomboştu, kelimeler kafasında anlaşılmaz bir şekilde süzülüp duruyordu. Sonra birden her şey netleşti ve bir bıçak gibi tepesine indi.

"Kaçırılmış mı?"

"Pek olası değil," dedi Ramsey hemen. "Görünüşe göre, lord hazretleri bir not bırakmış."

Sebastian çoktan ana patikaya geçmişti.

Annabelle geri döndü; beti benzi atmış, gözleri kocaman olmuştu.

"Duydun mu?" diye sordu Sebastian, yavaşlamadan.

"Evet," dedi Annabelle. "Kulak misafiri olmamak elde değildi."

Eh... Ramsey her şeyi yüksek perdeden ilan etmişti zaten.

"Hadi gel."

Annabelle ve Ramsey'nin ona yetişebilmek için koşmak zorunda kaldığının hayal meyal farkındaydı. Annabelle için biraz yavaşlamayı başardı ama zihni çoktan almış başını gidiyordu. "Koruma memuru nerede?"

"Zemin kattaki çalışma odasında beklemesini söyledim, Ekselansları," diye yanıtladı Ramsey nefes nefese.

Görüş açılarına giren teras ve bahçede gruplar ve çiftler dolaşıyordu. Kafalar Sebastian'a doğru çevrildi, açıklama beklentileri ahtapot kolları misali üzerine uzanıyordu.

Rotasını doğu kanadındaki hizmetkâr girişine çevirdi.

"Elinizde başka bilgi var mı?"

"Yok, Ekselansları," dedi Ramsey. "Size olabildiğince hızlı ulaşmak istedim."

"İyi yaptın," dedi Sebastian ve neredeyse omuz atarak arka kapıyı açıp loş koridora girdi. İki hizmetçi oldukları yerde donakaldı; Sebastian yanlarından geçerken beyaz başlıklarının altındaki gözleri sanki hayalet görmüş gibi kocaman açıldı.

Peregrin'in başına gerçekten bir şey gelmiş olsaydı not bırakmazdı. *Tabii bu bir aldatmaca değilse.* Çalışma odasına varana kadar bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. Kapının yanında, melon şapkasını elinde tutan iri kıyım bir adam bekliyordu. Craig Fergusson. On yıldır Sebastian için çalışıyordu. Büyük bir ihtiyatla ve göze batmadan kardeşini koruyup kollamak yegâne göreviydi. Koridorun ortasında Fergusson'ın yakasına yapışıp onu hesap vermeye zorlama dürtüsünü zar zor bastırdı.

Ramsey öne atılıp kapıyı açtı, herkes çalışma odasına doluştu.

Sebastian hızla koruma memuruna döndü. "Neler oldu?" diye hırladı.

Fergusson yutkundu. "Dün gece, Carmarthen'daki otelde kaldık..."

"Evet?"

"Bu sabah, lord hazretleriyle uşağını kahvaltı salonuna inmek üzere koridorda beklerken işkillenmeye başladım. Çünkü genç efendi her zaman uzun uzun yemek yerdi ama trenin kalkma saati de yaklaşıyordu. İçime doğdu sanki, kontrol etmeye gittim. Uşağı odanın girişinde yerde yatarken buldum, muhtemelen afyon ruhuyla bayıltılmıştı..."

"Bayıltılmış mı?" diye sözünü kesti Sebastian, bütün tüyleri diken diken olmuştu.

"Evet, Ekselansları," dedi Fergusson. "Birkaç sağlam tokattan sonra ancak ayıltabildim. Hâlâ sersem gibi. Dediğine göre, Lord Devereux önceki gece ona biraz şarap ikram etmiş, sonra da hemen uyuyakalmış, hiçbir şey de duymamış."

Şaşkınlık, bir an için endişeyi gölgede bıraktı. "Kardeşimin onu ilaçla uyuşturduğunu mu düşünüyor?"

Fergusson huzursuzca kıpırdandı. "Öyle görünüyor, Ekselansları."

Peregrin'in uşağı yirmi beş yıldır ailenin hizmetindeydi; eskiden Sebastian'ın uşağıydı ama sonra onu özellikle Peregrin'in yanına vermişti ki kardeşinin etrafında yalnızca en güvenilir kişiler olsun. Bu adamın bir dalaverenin parçası olması pek mümkün değildi.

"Bir not varmış sanırım," dedi.

Fergusson başıyla onaylayarak çantasından bir zarf çıkardı. "Bunu yatağının üzerine bırakmış."

Sebastian mektubu adamın elinden kaptı.

Kalın kâğıt, kendi kırtasiye malzemelerinden alınmıştı. Mührü kırdı, zarfı yırtarcasına açtı. İçinden Peregrin'in eğri büğrü yazısıyla iki satır çıktı:

Efendim,

Kraliçe Donanması meselesini evine boşuna değerlendirdim ve bunu yapamayacağına karar verdim.

Saygılarımla,
P.

Bunu yapamayacağım.
O hâlde belli ki kaçırılmamıştı.

Sebastian gözlerini bir anlığına kapadı. Kalbi yeniden atmaya başladı, göğüs kafesine sert darbeler indiriyordu. *Kaçırılmamıştı. Zarar görmemişti.* Ama şurası kesindi, bu küçük velet onu yüzüstü bırakmıştı.

Mektubu dikkatlice masaya bıraktı. "Şu anda nerede olduğuna dair bir ipucu var mı?"

Fergusson başını iki yana salladı. "Kimse görmemiş. Sabah altıdan itibaren tren istasyonundan çok sayıda tren ve fayton kalkıyor. Bütün çizelgeleri getirdim."

Sebastian, Fergusson'ın masaya yaydığı belgeleri görmezden geldi; kıyı kasabalarına giden birkaç güzergâh olduğunu, en az bir trenin de Plymouth'ta durduğunu zaten biliyordu. Oradan feribotlar kalkıyordu. Kardeşi çoktan Fransa'ya doğru yola çıkmış olabilirdi. Koruma memuru ise şu anda Claremont'taydı.

İçinde neredeyse kontrol edemeyeceği kadar güçlü bir duygu uyandı.

Masasının arkasına geçti, bir kâğıt çıkarıp talimatlarını yazmaya başladı.

"Faytonu hazırlat, Ramsey," dedi bir yandan yazarken, "Edward Bryson'a da kendisiyle bu akşam görüşmek istediğimi bildiren bir telgraf çek."

"Emniyet... Emniyet Müdürü Bryson mı, Ekselansları?"

Sebastian başını hızla kaldırdı. "Bu meseleyle ilgili olabilecek başka bir Edward Bryson var mı?"

Ramsey kıpkırmızı oldu. "Hayır, Ekselansları."

"Telgrafı gönderdikten sonra şehirdeki evi de haberdar et. Fergusson, yirmi dakika içinde yola çıkmaya hazır ol. Londra'ya gidiyoruz."

Ramsey ve Fergusson eğilerek selam verip hızla kapıya yöneldiler.

Annabelle de onların peşinden çıkmaya yeltendi ama Sebastian kalemi bırakıp, "Sen kal," dedi. Annabelle'in gerildiğini görünce yumuşak bir sesle ekledi, "Lütfen..."

Annabelle dönüp ona baktı. Gözlerinde temkinli bir ifade vardı. Acaba dışarıdan da delirmiş gibi mi görünüyordu?

"Gitme," dedi tekrar.

Annabelle başını salladı ama yüzündeki ifade hâlâ mesafeliydi. Sebastian onun böyle mesafeli olmasını istemiyordu. Masanın etrafından dolaştı; içinden yanına gitmek geliyordu ama pencereye doğru yöneldi. Ondan ne istediğini, şu an neye ihtiyaç duyduğunu kelimelere dökemezdi; Annabelle'i masaya oturtup eteğini sıyıracak hâli yoktu ya... Aniden dönüp geniş araziye doğru bakmaya başladı. Göğsünün sıkıştığını, derin derin nefes almakta zorlandığını fark etti. Kendi kardeşinin ona ihanet ettiği an, bir adamın en dibe vurduğu anlardan biriydi.

"Bu olanlar hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğini umuyorum," dedi arkasını dönmeden.

Annabelle'in, "Elbette söylemem," dediğini duydu. Sesi öyle yatıştırıcıydı ki öfkesine merhem oldu. Kahretsin... Acaba aklı fikri onda olduğu için mi kardeşi burnunun dibinde böyle bir kaçış planı yapabilmişti? Kendinden tiksinerek gözlerini boş tarlalara dikti.

Annabelle, o iki yetişkin adamı azarlanmış öğrenciler gibi çalışma odasından fırlayıp kaçtıkları için suçlayamazdı. Montgomery'nin öfkesi korkunçtu, odadaki tüm havayı emiyordu sanki. Neyse ki böyle hâllere alışkındı, şiddetli duygular konusunda bazı deneyimleri olmuştu. Yine de adamı bu hâlde görmek canını acıtıyordu, bedenindeki her çizgi öyle gergindi ki her an orta yerinden çatlayabilirdi. Bahçede usulca yüzünü okşayan o el, tekrar giydiği eldivenin içinde yumruk olmuştu. Bu öfkeli yumruğu görmek, Annabelle'in uzun yıllardır kurumuş, kabuk tutmuş kalbinin yeşermesine, yeniden dolup taşmasına sebep oldu.

Yavaşça adama yaklaştı.

"Kardeşimi iyi tanıyor muydun?" dedi adam pencereye doğru. "Nerede saklanabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Saklanmak mı?" Bir adım daha attı. "Hayır. Zaten bana böyle sırlarını anlatacağı kadar yakın değildik."

Artık ona dokunabileceği mesafedeydi. Tereddüt etti. Evet, cüretkâr bir hamleydi ama çok gerekliydi.

Kollarını onun beline doladı.

Adamın bedeni çok sert ve geçit vermezdi, kolları arasında öfkeyle yanan bir granit blok gibi. Sebastian onu itmeye kalkışmayınca Annabelle yanağını adamın kürek kemikleri arasına yasladı.

Sebastian dönüp ona baktı; bir aslanın, akılsızlık edip inine dalan bir kuzuya bakışı gibiydi biraz bu. Onu hiç tereddütsüz tek lokmada yutsa mı yoksa kükreyip kaçırsa mı, karar veremiyordu. Annabelle daha da sokuldu, onu ısırıp ısırmayacağını merak ederek yüzünü göğsüne yasladı, tam kalbinin üzerine.

Nihayet, ah nihayet, adam da kollarını ona doladı; onu sakinleştirmeye yetmeyecek olsa da sunduğu teselliyi kabul etti.

Annabelle rahat bir nefes aldı.

Sebastian çenesini genç kadının başına dayadı. "Kaçmış," dedi boğuk bir sesle.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Annabelle.

Adamın elleri sırtında daireler çizerek gezinmeye başladı. "Uşağını uyuşturmuş."

"Öyle görünüyor, evet."

Annabelle öyle boş sözler, basmakalıp teselliler sunmayarak en iyisini yapmıştı. Sebastian'ın göğsü genişledi, derin bir nefes alıp verdi, Annabelle adamın kaslarındaki gerginliğin biraz olsun çözülmeye başladığını hissetti.

"Disiplin sorunu var," dedi. "Onu Kraliyet Donanması'na yazdırdım, cevabı bu oldu."

Ah... Gerçekten çok berbat bir durumdu bu. Ama asıl ilginç olan, Sebastian'ın bunları onunla paylaşmasıydı.

Saat çalmaya başladı; muhtemelen yirmi dakika dolmak üzereydi ama Montgomery'nin onu bırakmaya niyeti yok gibiydi. Annabelle başını kaldırdığında, Sebastian'ın gözlerini onun arkasındaki duvara diktiğini fark etti. Hâlâ kollarındayken usulca döndü. Kapının sağındaki duvarı gösterişli malikâne ve şato tabloları kaplamıştı. Sol taraftaysa tek bir tablo asılıydı. Dik bir uçurumun kıyısında yer alan bir şatoyu gösteriyordu; iki metre kalınlıktaki duvarlarıyla rutubetli ve çok eski bir yerdi.

"Bu şato senin mi?"

"Evet. Montgomery Şatosu." Sesi boğuktu, bütün bedeni yeniden gerilmişti.

Annabelle ona biraz daha sokuldu, Sebastian da kollarını onun göğsünün hemen altında birleştirip sımsıkı sardı.

"Onca mülkü yönetmek, bir kardeşi doğru düzgün idare etmenin yanında çocuk oyuncağı kalıyor," deyip onu hafifçe sıktı. "O güzel aklın bu konuda ne diyor, Bayan Archer?"

Annabelle buruk bir edayla gülümsedi. "Sanırım insan ilişkileri farklı bir yaklaşım gerektiriyor. Kardeş dediğin öyle kolaycà muhasebe defterine yazılacak bir şey değil."

"Yoo, gayet de yazılır," dedi Sebastian. "Bana tam olarak ne kadara mal olduğunu biliyorum."

"Para anlamında, evet. Ama ya duygular? Onlar da düzgün hesaplanabilir mi?"

Sebastian duraksadı. "Duygular," dedi. Onu bırakıp bir adım geri çekildi. Sıcaklığının bir anda yok olması, Annabelle'i sersemletti.

"Gitmeliyim," dedi masaya yönelerek. "Onu bir an önce bulmalıyım."

"Peki, kendi isteğiyle geri dönme ihtimali yok mu?"

Adam ona alaycı bir bakış attı. "Elbette yok." Koruma memurunun bıraktığı tren tarifelerini çantasına yerleştirmeye başladı. "Buraya dönerse başına neler geleceğini gayet iyi biliyor."

Sakin sesinin altında çınlayan tehdit apaçık ortadaydı ve Annabelle şu anda Peregrin'i savunmaya kalkışmanın Sebastian'ı fazla zorlayacağını hissetti. Adam, aklı başında bir erkeğin emirlere itaat etmesini bekliyordu ve öz kardeşi itaat yerine saklanmayı tercih etmişti. Gururuna ne büyük bir darbeydi bu... Çoğu erkek koruma memuruna saldırır ya da en azından suçu başkasına atardı.

"Onu bulacaksın," dedi Annabelle usulca.

Bu cümleyle pek çok şey ifade edilebilirdi.

Sana güveniyorum.

Senin yanındayım.

Sen üzülünce ben de çok üzülüyorum.

Ve tabii bunlara eşlik eden bütün diğer anlamlar...

Sebastian bunların hepsini duymuş gibiydi; çantasına bir şeyler yerleştirmeyi bırakıp başını kaldırdı. Aralarında bir Acem halısı vardı ama bakışları birbirine kilitlendi. Adamın ifadesi yumuşadı; belki de Annabelle'in yüzünde her şeyi okuyabiliyordu, onun canının ne kadar yandığını bildiğini, onu bir daha ne zaman göreceğini kestiremediğinden yüreğinin sızladığını...

Sebastian iki uzun adımda aralarındaki mesafeyi kapattı. Elini Annabelle'in ensesine yerleştirdi, kavrayışı hem nazik hem de sahipleniciydi ve kısacık bir anlığına tüm dikkatini ona vermeyi başardı; sanki zihnindeki tek şey Annabelle'miş gibi.

"Sana geri döneceğim," dedi. Onu dudaklarından sertçe öptü, ardından alnına daha yumuşak bir öpücük kondurdu ve kadını neredeyse itekleyerek dışarı çıkardı.

Şöminedeki kütükler çatırdayıp kıvılcımlar saçtıktan sonra tıslayarak ızgaranın üzerine çöktü. Gerçekten de böyle oldu. Annabelle, akşamı mavi salonda kitap okuyup çizim yaparak geçirecek Hattie ve Catriona'ya katılmayı planlamıştı ama elindeki kitap şu anda bir kamuflajdan ibaretti. Salondaki miskin sessizlik içinde zihni tekrar tekrar Montgomery'nin öpücüklerine kayıyordu; sanki dudaklarının o nazik baskısı Annabelle'in yeni ağırlık merkezi olmuştu ve diğer tüm düşünceleri onun etrafında dönüyordu.

Bir an ürperdi. Bu hisler, yıllar önce o uğursuz yaz mevsiminde hissettiklerine tehlikeli derecede benziyordu; insanı nefessiz bırakan, pervasızlaştıran, baş döndüren bir tutkuyu arzulamak; tüm benliğiyle karşısındaki erkek gücüne kafa tutmak ve ardından alev alev yanarak ona teslim olmak... Elbette artık o tecrübesiz kız değildi, akıllanmıştı. Balıklama dalıp boğulmak yerine birkaç yudum zevkle yetinmeyi öğrenmişti.

Sebastian henüz geri dönmemişti. Yarın, Annabelle'in Claremont'taki son günüydü. Sebastian, kardeşini bulabilecek miydi?

"Peregrin Devereux'dan sonra düklük kime geçiyor?" diye sordu.

Hattie çizim defterinden başını ağır ağır kaldırdı. "Neden böyle bir şey sordun?"

"Haftalardır buradayız," dedi Annabelle, "ama Dük'ün profili henüz tamamlanmadı. Bütün süreç gecikiyor."

"Vâris sıralamasını bilmiyorum," dedi Hattie, "bu bilgiyi davamız için nasıl kullanabiliriz, ondan da emin değilim. Catriona?"

Bu sefer Catriona da omuzlarını silkti, hiçbir fikri yoktu. "Yakında doğrudan kendi vârisi olur nasılsa," dedi. "Herkes seneye tekrar evleneceğini söylüyor."

Annabelle'in karnına çirkin bir duygu çöreklendi. *Kıskançlık.*

Ne kadar çocukçaydı bu. Tabii ki evlenecekti. Kış temalı balo salonunda narin kar taneleri gibi onun etrafında süzülen, sosyeteye yeni takdim edilmiş o güzel kızlardan biriyle...

Ayağa kalkıp sönmeye yüz tutmuş ateşe doğru yürüdü.

"İtiraf etmeliyim ki bir tüccar ailesinden gelin almayı hiç düşünmeyecek olması beni sevindiriyor," dedi Hattie, "yoksa annem güzel kız kardeşlerimden birini hemen baş göz etmeye kalkardı." Gözle görülür şekilde ürperdi. "Müstakbel düşese üzülüyorum. Devonshire Düşesi Georgiana gibi talihsizlik üstüne talihsizlik yaşayan trajik bir figür mü olur acaba? Ya sadece kız çocuk doğurursa? Düşünsene, sekiz yüz yılda oğlan doğurmayan ilk Montgomery düşesi olursa bir de... Onu da boşar mı acaba?"

"Çok şükür artık Kral George zamanlarında yaşamıyoruz," dedi Annabelle sinirle, "ve eğer bir kadın ille de bir erkeğin damızlık kısrağı olmak zorundaysa Dük'ten daha kötü erkekler de vardır herhâlde."

"Damızlık kısrak mı?" Hattie dilini şaklattı. "Bence sevgili Lucie'yle fazla zaman geçirdin bu aralar. Madem konu açıldı, Lucie'nin Millicent Fawcett'la birlikte Parlamento Meydanı'nda bir gösteri düzenleme fikrine ne diyorsun?"

"Sessiz ol," dedi Catriona, "biri duyacak şimdi."

"Peki ne düşünüyorsun?" diye hayli yüksek perdeden fısıldadı Hattie.

"Başımıza bela açacak," diye yanıtladı Catriona.

"Kesinlikle," dedi Hattie neşeyle, "hem de çok büyük bir bela."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, kahvaltı salonunu trompet ve davulların gürültüsü doldurdu; herkesi vatanseverlik coşkusuyla dolduruyordu, süfrajetlerden oluşan küçük grup ve Greenfield teyze hariç.

"Bu korkunç gürültü de nedir böyle, canım?" diye bağırdı yaşlı hanım, Catriona'ya.

"Bu akşam dinleyeceğimiz müzik," diye bağırarak karşılık verdi Catriona. "Orkestra terasa yerleşiyor."

"Anladım," dedi yaşlı kadın, pek de etkilenmemişti. "Eskisi kadar iyi çaldıklarını sanmıyorum." Bütün huysuzluğuyla masayı süzerken gözleri Annabelle'e takıldı. "Yüzün çok solgun, evladım. Tanrı esirgesin, yine mi hastalandın?"

Annabelle hiç ikna edici olmayan bir gülümsemeyle, "Hayır efendim, iyiyim," dedi.

"Güzel," dedi Greenfield teyze. "İyi olmalısın tabii. Senin yaşındayken insanın sağlığı sıhhati hâlâ yerindedir."

Onun yaşındayken, gidip geri dönmeyen bir dük için yanıp tutuşmayacak kadar da akıllı olmalıydı insan.

Catriona peçetesini katladı. "Ustaların havai fişekleri hazırlamasını izlemeye gideceğim."

Annabelle de ayağa fırladı. "Ben de geliyorum." Temiz hava tam da ihtiyacı olan şeydi.

Havai fişekler Fransız bahçesinin öbür ucuna kuruluyordu. Gece boyunca eriyen ince kar tabakası yolları kaplayan beyaz

çakıl taşlarını, kuru fıskiyelerdeki ince taş işlemelerini ve zamanla aşınmış Yunan mermerlerini açığa çıkarmıştı. Bu bahçeleri yazın ağaçlar yemyeşilken ve sıcak bir esinti yaprakları hışırdatırken görmek ne hoş olurdu.

"Burası gerçekten çok güzel bir yer," diye mırıldandı.

"Evet," dedi Catriona, gözleri az ileride işçilerin elinde şekillenen tahta yapıdaydı. "Şu içinde küçük şatolar olan kar kürelerini gördün mü hiç?"

"Eee, evet?"

"İşte Claremont da öyle."

"Ne demek istediğini tam anlayamadım."

"Bir baloncuğun içinde. Gerçek değil. Bizim için değil."

"Oxford gerçek mi peki? Haçlı seferlerinden beri hiç değişmemiş o şehir." Bu tartışma onu garip bir biçimde sinirlendirmişti.

Catriona kolunu onun koluna doladı. "Boş ver. Sadece Oxford'un bizim için iyi bir yer olduğunu söylemek istedim."

"Elbette öyle," diye mırıldandı Annabelle.

Gece yarısından bir saat önce malikânenin lordunun döndüğü söylentisi yayılmıştı ama kendisi ortalıkta yoktu. Konuklar kabul salonunda içki, atıştırmalık ve dedikodu için toplanmıştı çoktan.

"...roketler doğrudan Çin'den ithal edilmiş..." dedi biri.

"...bir önceki dük bir akrobat çağırmış diyorlar, kadın mı erkek mi bilmiyorum."

"...sonra da Leydi Swindon'ın şapkası tutuşuvermiş."

Büyük sarkaçlı saat on bir buçuğu vurduğunda, görünüşe göre ev sahibesi rolünü üstlenen Leydi Lingham, herkese terasa geçmelerini söyledi. Annabelle de insan seliyle birlikte sürüklendi, kendini teras kapılarının ardına kadar açıldığı balo sa-

lonunda buldu. Balkon kısmında karanlık, heybetli bir figür duruyor olmalıydı.

Ama yoktu.

Kendi yılbaşı partisine nasıl katılmazdı?

"Annabelle!" Hattie insanların arasından ona doğru ilerliyordu. "Gelsene! Sana yer ayırdım."

Onu çekiştirerek terasa götürdü.

Yüzlerce sarhoş aristokratın kahkahası ve sohbeti birden etrafını sarınca Annabelle'in dikkati dağıldı. Teras ve Fransız bahçesi bir panayır yerine dönmüştü. Sıra sıra dizilmiş kırmızı kâğıt fenerler titrek gölgeler yaratıyor, bahçenin derinliklerinden notalar yükseliyordu.

O burada değildi, Annabelle bunu iliklerinde hissediyordu.

Belki böylesi daha iyiydi. Ona yakın olma arzusu delilikti zaten.

Bir grup çocuk Hattie'yle arasından koşarak geçince arkadaşıyla elleri ayrıldı.

Hattie'ye tekrar yetişemeden, önünde süzülen bir elma onu durdurdu; şeker kaplamasıyla cam gibi parlak, yakut gibi kırmızıydı.

"Elma şekeri ister misiniz, leydim?"

Satıcı tahta bacakların üstünde yükseliyordu; çizgili, upuzun pantolon paçaları dalgalanıyordu. Yüzüne kocaman bir gülümseme çizilmişti.

"Annabelle..." Hattie'nin sesi birkaç adım öteden geliyordu.

Kımıldamadı.

Delilik olsun ya da olmasın, onunla kendi usulünce vedalaşmak zorundaydı; yarın avluda, korkunç bir resmiyet içinde değil. Gerçi ona veda etmeyi hiç istemiyordu.

Topuklarının üzerinde döndü.

Hiç de mantıklı bir hareket değildi.

Kendisine doğru akın akın gelen neşeli konuklardan kaçınmaya çalışarak hızlandı.

Balo salonunda kalabalık azalmıştı. Büyük avizenin altında durup düşündü, sonra giriş holüne yöneldi.

Saatin yelkovanı gece yarısına yirmi dakika kaldığını gösteriyordu.

O an nereye gitmesi gerektiğini fark edip batı kanadına yöneldi.

Loş koridorlarda hırsız gibi parmak uçlarında yürüdü. Nefes nefese Dük'ün çalışma odasına vardı; bir an tereddüt ettikten sonra koyu ahşap kapıyı tıklattı.

Sessizlik.

Eli kapı kolunun üzerinde gezindi.

Sonra hızla, bir anda kola bastırdı ve kapının kilitli olduğunu gördü.

Kalbi sıkıştı.

Müzik odasına giden yolu bulmak için tabloları ve saksıları kullanarak ilerlemeye başladı. Şatafatlı çift kanatlı kapıyı açıp başını içeri uzattı. Kimsecikler yoktu. Piyano, ay ışığında öylece tek başına, terk edilmiş gibi duruyordu.

İçinde bir panik dalgası yükseldi. Dönmüş müydü gerçekten?

Bir koridordan diğerine, oradan öbürküne koşturup durdu; yön duygusu tamamen kaybolmuştu, korsesi tenine batıyordu. Durup bir merdiven tırabzanına tutunmak zorunda kaldı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Aklını başına topla, mantığını kullan.

Claremont üç katlıydı ve iki yüz odası vardı; hepsini arayabilmesi mümkün değildi.

Lanet olsun. Bu zamana dek nasıl da akıllı, nasıl da sağduyulu kalmıştı...

Montgomery'nin onu gecenin bir yarısı şatoda delirmiş gibi dolanan bir kadına dönüştürmesine nasıl müsaade etmişti?

Ama müsaade etmeyip de ne yapacaktı?

Kent'teki günlerinde âdeta uyurgezer gibi dolaşırken Oxford zihnini canlandırmıştı. Montgomery ise tüm benliğini

sarsıp onu hayata döndürmüştü; özel bir çaba göstermesine gerek kalmamıştı, o mesafeli ve pervasız tavrıyla bir anda ne olduğunu bile anlamadan Annabelle'in ruhuna sızmıştı. Şimdiyse Annabelle onu içinden nasıl söküp atacağını bilmiyordu. Aslında bunu pek istemiyordu da... Hayatta olmak çok güzeldi. *Görülmek* çok güzeldi. Öpücükleri, taşıdığını dahi bilmediği yalnızlığı üzerinden çekip almıştı.

Güçlükle derin bir nefes daha aldı. Sırtı terden yapış yapıştı ve üşümeye başlamıştı.

Son bir denemenin ardından terasa dönecekti.

Yukarı, yukarı, bir kat merdiven daha, başka bir koridor, şaşkın bir hizmetçinin yanından geç...

İşte oradaydı. Kış göğünü yansıtan kütüphanesinin kapısında, kâhya Bonville ile birlikte duruyordu.

Annabelle aniden durdu, sersemlemişti.

Montgomery ona döndü ve göz göze geldikleri anda koridor boyunca sanki bir kıvılcım çaktı.

Bonville'e bir şey söylemiş olmalıydı ki kâhya sessizce gölgelerin içine karıştı.

Ona doğru yaklaşan Annabelle'in kulakları uğulduyordu. Karşılaştıklarında ne söyleyeceğini, amacının ne olduğunu önceden belirlemeliydi. Ama öyle olmamıştı; vücudu, kavurucu sıcakta kaldıktan sonra su arayan bir hayvan gibi onu bulmak için harekete geçmişti. Şimdi ise Montgomery kanlı canlı karşısında duruyorken o dürtü yerini baş döndürücü bir hisse, utangaçlığa bırakmıştı. Utanmayı hiç beklemiyordu.

Yanına vardığında gözlerinin içine bakmak bile zor geldi.

Montgomery hatırladığından daha uzun görünüyordu. Üstelik değişmiş gibiydi, sessiz yüzeyinin hemen altında çiğ, keskin kenarları vardı.

Sebastian'ın parmak uçları yanağına dokundu, bu temasla bütün vücudu ürperdi. Çenesinin yumuşak kıvrımından boy-

nuna ilerledi okşayarak, nabzının çarptığı ve teninin terden ıslandığı yere doğru.

"Yine kaçmışsın," dedi hırıltıyla.

Annabelle yutkundu, adam şah damarının geçtiği yeri hafifçe okşadı, sanki heyecanını gizleyemeyeceği noktadan onu yatıştırmak ister gibiydi. İşe de yaradı. Yavaşça uzuvları gevşedi ve adamın parmaklarının istikrarlı yukarı-aşağı hareketiyle bedenini bir sıcaklık kapladı.

"Kardeşini..." diye fısıldadı, "bulabildin mi?"

Montgomery'nin eli boynundan omzuna kaydı, öteki eliyle de arkasındaki kapıya uzandı ve onu kütüphanenin karanlığına çekti. Kadını kapıya yasladı, ardından anahtarın kilitte dönme sesi duyuldu.

Annabelle'i bir tedirginlik dalgası sardı. Bedeninin yakınlığı, sanki ağırlığıyla onu kapıya çiviliyormuş gibi etkiliydi.

Daha da yaklaştı. "Neden kaçtın, söylesene."

Nefesi dudaklarına değdi, kadının çenesi onun dudaklarını tamamen hissetme beklentisiyle yukarı kalktı.

"Söyle," diye yineledi.

"Geri döneceğim demiştin."

Adam başını iki yana salladı. "Bunu senin ağzından duymam gerek."

Arkasındaki pencereden süzülen ay ışığında omuzlarının ne kadar gergin olduğu görülüyordu, kendini zor tutuyormuş gibi ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

O anda Annabelle'in kafasına dank etti... Onun konumundaki çoğu adam ne istese elde ederdi, iyi biliyordu. Ama Montgomery'nin yanında bunu tamamen unutmuştu. Yine de şu anda Montgomery'nin onu delice istediğine hiç şüphe yoktu. Kaslarındaki gerilim Annabelle'in bedeninde de yankılanıyor, erkeksi arzunun tuzlu kokusu burnuna çarpıyordu. Elini pantolonunun önüne koysa sertleşmiş olduğunu hissedecekti. Ama karar Annabelle'indi.

Göğsünde hem zevk hem de acı dolu bir sancı vardı.

Ah o güzel, harikulade adam...

Karanlıkta baş başayken ortada karşılıklı bir arzunun olduğunu o da bilmeliydi.

Kadın, elini onun ceketinin altına soktu.

Montgomery donakaldı. İpek yeleğinin altındaki kaslar kasılmaya başlayınca elinin altındaki sertlik kadının başını döndürdü. Annabelle elinin onun üzerinde gezinişini izliyordu; cep saatinin gümüş zincirinden başlayıp kaburgalarını, oradan da gövdesinin yukarı doğru kıvrılan biçimini okşuyordu. Son derece zarif ama bir o kadar da sağlamdı; nice güçler tek bir adamda toplanmıştı. Elini tekrar aşağıya indirdi usulca, gergin karnının üzerinden pantolonunun dışına uzandı.

Montgomery nefes almayı unutmuş gibiydi. Yutkunurken boğazı hareket ediyordu sadece, bu sırada Annabelle biraz tereddüt ederek usulca, nazikçe önündeki sertliği okşuyordu. Annabelle'in de nefesi kesildi, bu dokunuşun yarattığı haz dalgasına hazırlıksız yakalanmıştı. Parmakları onun etrafında kıvrılınca Montgomery'den çıkan boğuk homurtu kadının bütün vücudunu yakıp geçti. O kudretli adamın sesi şimdi çok... çaresiz geliyordu. Onu bir kez daha okşadı; adamın ısındığını ve titrediğini hissetmek, ince yünün avucuna sürtünürken çıkardığı hışırtıyı dinlemek onu da tahrik ediyordu.

Montgomery inleyerek onun elini kavradı, bileğini kapının pürüzsüz yüzeyine sabitleyip dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Birbirlerini tattıkları ilk anda her şey hızlı ve akıl dışı bir hâle büründü. Serbest eli kadının beline sarıldı, kadının eli onun sırtında, ensesinde, saçlarının ipeksi dokusunda dolaştı. Adamın dudaklarının talepkâr baskısıyla bir öpücük diğerini çağırdı. Gerçeklik, gölgeler ve sıcaklık içinde eriyip gitti, bir erkeğin tutkulu öpücüğüne, arzusunun belirgin kabartısına evrildi.

Soğuk bir esinti Annabelle'in dizlerine değip geçti. Aşağı baktığında eteğinin belinde toplandığını ve güçlü bir erkek uyluğunun bacaklarının arasına yerleştiğini gördü. En yumuşak yerine yapılan bu ani baskıyla inledi.

"Evet," diye fısıldadı adam, parmakları kalçasının kıvrımına gömülürken. Korse giymediğini anlayınca ağzının içine doğru inledi. Kalçasındaki eli onu yönlendiriyor, uyluğuna doğru ritmik, küçük hamlelere zorluyordu ve bacaklarının arasındaki sürtünmeden yayılan sıcaklık gitgide artıyordu. Kadın telaşla inledi. "Lütfen, yapamam..."

Montgomery yatıştırıcı bir ses çıkararak parmaklarını kalçasının üzerinden önüne doğru kaydırdı, külotunun ağındaki açıklığı buldu ve eyvah, ona dokunmaya başladı. *Oraya* dokunuyordu, ne yaptığını bilen, kaygan parmaklarla... Koridorda karşılaşmalarından bu yana sadece dakikalar geçmişti, bu kadar kısa sürede nasıl bu hâle gelmişlerdi? *Çünkü haftalardır bunu istiyorlardı.* Adam onu daha sert okşadı, Annabelle onun dokunuşuyla eridi, haz tüm bedenini sararken zevkten ayak parmakları kıvrıldı. Derken Sebastian parmağını onun içine kaydırdı ve Annabelle iki büklüm olurken küçük bir çığlık attı.

Bu konuda hiç de eşit değillerdi, Montgomery onu kendini dahi unutacağı bir deliliğe doğru paldır küldür sürüklüyordu.

Adamın uyluğu ile içine kayan parmakları arasında sıkışmış hâldeydi, bu sarsıcı haz gittikçe büyüyor, bir düğüm oluyordu. Kadın onu durdurmak için koluna yapıştı ama Annabelle'i zevke boğarken adamın kasları öyle kusursuzca esniyor, öyle istikrarla hareket ediyordu ki kadının bütün gerginliği akkor olup patladı, dudaklarında, ayaklarında, parmak uçlarında nabız gibi atan bir hazza dönüştü. Sonraki çığlığı Montgomery'nin omzunda boğuldu, adamın öteki eli başının arkasını kavrıyordu.

Adama sıkıca sarıldı, dizlerinin bağı çözülmüş, tir tir titriyordu; kendi nefes alışverişinin sesi kulaklarında uğulduyordu.

Ceketinin ince yünü Annabelle'in yanağını sızlatıyordu.

Montgomery usulca geri çekildi.

Annabelle'in kapalı göz kapaklarının ardında beyaz noktalar yıldızlar gibi parlayıp söndü.

Adamın ayağı, Annabelle'in ayağının üst kısmına vurunca etrafındaki sis dağıldı. Kadının bacaklarını aralamasını istiyor, kendine yer açıyordu. Eli ikisinin arasında hareket edince pantolonunun düğmelerini çözmeye çalıştığını anladı.

Onu istiyordu. Tam burada, ayakta, kapıya dayalı hâlde.

Kadının parmakları onun gömleğini kavradı. "Ben... olmaz..."

Ah, aslında istiyordu. Ama sonra düşününce istemiyordu. Yapamazdı. Plan bu değildi, zaten ortada bir plan da yoktu.

Montgomery'nin eli öylece kaldı. "Durmamı mı istiyorsun?" Sesi sakindi, istediğine ulaşmak için ihtirasla yanıp tutuşan bir adama göre fazla sakindi.

Eyvah... Annabelle onu tutan ipleri pervasızca serbest bırakmış, şimdi ise kadınsı içgüdüleri birbiriyle çatışmaya başlamıştı: Onu tatmin edip açlığını bastırma arzusu, daha derin korkuları ve tabii ki en önemlisi hafifmeşrep bir kadın gibi görünmeme kaygısı.

"Yapamam," diye fısıldadı, dört bir yanını panik sarmaya başlamıştı. "Böyle... böyle olmaz."

Bir kapıya dayanarak değil. Aslında sakince düşünebilseydi hiçbir yerde olmazdı tabii.

Montgomery'nin göğsü avuçlarının altında bir kez daha kasıldı. "Elbette," diye mırıldandı. "Yarın."

"Yarın mı?" Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Her ne şartın varsa hepsini yazıya dökeceğim," dedi. "Söz veriyorum."

Şartlar mı?

Onu tekrar öpmek için eğildi. Kadının yüzündeki ifade onu durdurdu. Geri çekildi, pantolonunun önünü düzeltti, dudakları sıkıntıyla büküldü. "Bu saatte avukatıma ulaşamam," dedi.

Kadının kanı dondu. Demek doğru anlamıştı. Onun bir anlaşma yapmak istediğini sanmıştı.

"Sen benim bir anlaşma yapmak istediğimi mi sandın?" dedi.

Montgomery onun ses tonundaki soğukluğu fark edip kaşlarını çattı. "İstemiyor muydun?"

Hâlâ nefesini toplayamamıştı. Boyun bağı bozulmuş, saçları Annabelle'in açgözlü elleri yüzünden darmadağın olmuştu, bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu. Kim bilir Annabelle ne hâldeydi...

Sevişmenin eşiğindeyken, karşısındaki erkek yarı delirmiş ve her şeyi vadetmeye hazır hâldeyken kim anlaşma şartlarını konuşmaya kalkardı? Çıkarcı bir metres tabii.

Midesi bulandı.

"Ben ne şart öne sürersem süreyim imzalayacaksınız, öyle mi?" dedi aniden resmî bir tavır takınarak. Kendi sesi sanki çok uzaktan geliyordu. "Bir yata ne dersiniz, Dük Hazretleri?"

Montgomery başını yana eğdi. "İhtiyacın varsa..."

Kadın kısa, çirkin bir kahkaha attı.

Demek bu adam aslında onu hiç görmemiş, hiç anlamamıştı.

Sohbetleri, yürüyüşleri, nefes kesen öpüşmeleri hiçbir şey ifade etmiyordu belli ki; Sebastian en başından beri onun, sunduğu hazları parayla takas eden bir kadın olduğunu düşünmekten vazgeçmemişti. Yoksa saygın bir kadına kütüphanede öyle ayaküstü, alelacele bir sevişme teklif etmezdi zaten.

Annabelle elleriyle eteğini düzeltti. "Bir dük avlamaya çalışmadığımı söylemiştim sana."

Kısa bir sessizlik oldu. Yeniden konuştuğunda Sebastian'ın sesinde soğukluk vardı. "Ne istiyorsun, Annabelle?"

Seni.

Bir noktada imkânsız şeyler hissetmeye, arzulamaya başlamıştı belli ki. "Metresin olmak istemiyorum," dedi.

Montgomery'nin bakışları üzerinde gezinirken duyduğu şaşkınlık da ortadaydı. Annabelle onun ne gördüğünü biliyordu: Aletini arsızca avuçlamış, saçı başı dağılmış bir kadın.

Kalbi paramparça oldu. Kendini çıplak ve son derece aptal hissediyordu.

Yirmi beş yaşındaydı ama hâlâ bir çocuk kadar fevri ve kandırılmaya açıktı.

Hızla arkasını döndü, kapının kilidini yokladı.

Bir an sonra adam arkasındaydı, elini elinin üstüne koyarak aceleci hareketlerini önlemeye çalıştı.

"Annabelle."

Kadın başını iki yana salladı.

"Sanırım seni kırdım," dedi adam, "niyetim asla bu değildi."

"Lütfen uzatmayalım," dedi kadın. "Size yanlış bir izlenim verdim, buna da çok pişmanım. Ama ben metresiniz olmam. Olamam."

Adam belki iki, belki üç kalp atımı boyunca tereddüt etti. Sonra elini çekip geriye doğru adım attı, giderken bedeninin sıcaklığını da yanında götürdü. "Nasıl istersen."

Sesi resmîydi. Hatta hiçbir duygu yoktu. Tam da bu kütüphanede, ilk tanıştıkları zamanki ses tonundan pek farklı değildi.

Annabelle kapıyı açıp telaşla gecenin karanlığına karıştı. Uzaktan, yine göremediği havai fişek gösterisinin patlamaları ve gürültüleri duyuldu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Daha gün yeni yeni ağarıyordu ama onu haftalık Londra ziyaretine götürecek araba hazırdı.

Sebastian, tam kapıya doğru giderken antrede durdu. "Bonville," diye seslendi sertçe.

Adam yoktan var olur gibi aniden beliriverdi. "Buyurun, Dük Hazretleri?"

"Aydınlatmada bir gariplik var."

Kâhya başını kaldırıp alçı süslemelere, avizeye, şöminenin önündeki Fransız tarzı koltuk takımına göz gezdirdi ve gözleri panikle doldu. Belli ki Bonville ışıklarda bir sorun görememişti.

"Lambalar," dedi Sebastian sabırsızca, tekrar kapıya doğru yürümeye başlayarak. "Işıkları azalmış gibi. Sanırım parti sırasında devreler aşırı yüklendi."

Evet doğru, küçük bir ayrıntıydı ama evin havasını rahatsız edici ölçüde donuklaştırıyordu.

Bonville hemen görev bilinciyle ciddileşti. "Gaz lambası ustalarını çağırıp boruları ve tüm ampulleri tek tek kontrol ettireceğim, Ekselansları."

Sebastian kısa bir baş hareketiyle onayladı.

Uşaklar ona çift kanatlı kapıları açtı ve sabahın soğuk havası bir an gözlerini yaşarttı. Kaygan basamaklardan çevik adımlarla inip arabaya bindi. Claremont'a el değmemiş, masalsı bir güzellik havası katan ince kar örtüsü geçtiğimiz birkaç

günde çamura dönmüştü. Gerçi onun için çok da fark etmiyordu. Çalışma odasında hava hep aynıydı.

Londra'da ise yavaş ama istikrarlı biçimde gri bir yağmur çiseliyordu. Buckingham Sarayı'na vardığında, tepesindeki siyah şemsiyeye rağmen deri ayakkabıları ıslak ıslak parlıyordu.

Bugün kraliyet dairesinde sıcak bir karşılama beklemiyordu. Kraliçe de Disraeli de onun son önerilerinden pek memnun olmayacaktı. Yine de stratejisini dayatmak zorundaydı. Bir planın doğru olduğunu *içgüdüsel olarak bilirdi*; tıpkı çiftçilerin hava durumunun değişeceğini önceden sezebilmeleri gibi. Yerine otururken zihnini kurcalayan asıl mesele, Kraliçe Victoria'nın, muhtemel vârisinin firar ettiğini çoktan öğrenip öğrenmediğiydi. Bu, hasır altı etmeyi yeğlediği bir sorun yumağını ortaya çıkarırdı.

Kraliçe ve başbakan her zamanki yerlerindeydi; majesteleri pencere kenarındaki tahtı andıran koltuğunda, Disraeli ise sanki sürekli üşüyormuş gibi şöminenin hemen yanı başında. Sebastian'ın anlatacaklarına dair dosyalar, masanın üzerine muntazaman yerleştirilmişti.

Kraliçe'nin bakışları, oniks küpeleri kadar donuktu. "Yılbaşı balonuzun çok iyi geçtiğini duydum, memnun oldum," dedi.

Sebastian kaburgalarının arasında beklenmedik bir sızı hissetti. O partiyi sonsuza dek kişisel bir reddedilmeyle ilişkilendirecekti.

"Beklentilerinizi karşılamış olmasına sevindim, Majesteleri."

"Bundan hiç şüphem yoktu." Gözleri önündeki dosyaya kaydı. "Ne var ki seçim kampanyası için sunduğunuz önerilere şaşırdık doğrusu. Çiftçilere imtiyaz mı vereceğiz, Montgomery?"

Sebastian büyük bir sakinlikle, "Vaktiyle onları Britanya'nın belkemiği olarak nitelendirmiştiniz, Majesteleri," dedi.

Kraliçe dudaklarını büzdü, sözlerinin böyle kendisine karşı kullanılmasından hoşlanıp hoşlanmadığına karar vermeye çalışıyordu.

"Çiftçiler bizim seçmen kitlemiz değil," dedi Disraeli. Beyaz saçları başının arkasında biçimsizce duruyordu, sanki koltuğunda şekerleme yapmış da henüz toparlanamamış gibiydi. "Yerel topraklar Torylerin iktidarına giden yol olamaz. Üstelik Liberaller onları çoktan pençelerine almış durumda."

"Çiftçiler Liberal Parti lideri Gladstone için kolay bir av oldu çünkü hâlâ tahıl ticareti kısıtlamaları yüzünden size kin güdüyorlar," dedi Sebastian. "Biraz taviz verirsek bize yetecek kadarı taraf değiştirecektir."

Disraeli öyle bir öksürük krizine tutuldu ki yaşaran gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Nefesini toparladıktan sonra, "Kaç çiftçi var ki zaten?" diye sordu.

"Yaklaşık üç bin."

"Bu sayı zaferimizi belirleyecek bir etki yaratmaz, öyle değil mi? Oy hakları olsa bile..."

Sebastian eliyle yüzünü kapamamak için kendini zor tuttu. Bu adamın nasıl olup da liderlik koltuğuna oturabildiğine, üstüne üstlük Kraliçe'nin de gözüne girdiğine hâlâ hayret ediyordu.

"Bu üç bin çiftçiye, her cuma akşamı gittikleri meyhanede öfkelerini bulaştırabilecekleri birkaç ticaret ortağı daha eklerseniz, o zaman seçim bölgelerini kolaylıkla etkileyecek on binlerce öfkeli tüccarımız olur," dedi. "Liberal Parti hâlâ ekonomik buhran konusunda Muhafazakârları suçlamaya devam ediyor. Üstelik bunu her gün, her dakika yapıyorlar, Britanya'nın dört bir yanındaki belediye binalarında, pazar meydanlarında..."

Disraeli sanki ağzında kötü bir tat kalmış gibi yüzünü buruşturdu. "Partinin resmî bildirisini yazarken yanımdaydın. Biz imparatorluğu genişletmekten, sonsuz ufuklardan yanayız. Görkemden, ihtişamdan. İnsanları yücelten şey budur, en alt tabakadakini bile. İmparatorluğu yüceltirsen çiftçiler de seni memnuniyetle takip eder."

Sebastian'ın gülümsemesinde en ufak bir neşe yahut sıcaklık yoktu. "Ailesini doyurmaktansa ihtişam uğruna aç yaşamayı

seçen bir adama hakkını teslim etmek gerekir," dedi. "Ne var ki anket sonuçları malum ve taktik değişikliği gerektiği ortada."

Olanları anlamak için her sabah dört gazete okumaya ya da muhalefet saflarına casus yerleştirmeye gerek yoktu. Sebastian da kendi sınıfındaki herkes gibi toprak sahibiydi ve arazilerinde kiracıları vardı. Emsallerinin aksine o, kiracılarının çektiği sıkıntıları görüyordu; kötü bir hasatla ya da ithal tahılın çok ucuza satılmasıyla kendi muhasebe defterine de yansıyordu bu dertler. İlgilenen herkes için tablo ortadaydı. Sebastian son beş günü işte bunlarla ilgilenerek geçirmişti; emniyet yetkilileriyle görüşmediği her an kendini evraklara, rakamlara, çizelgelere, raporlara gömmüştü. Elbette duygularıyla hareket eden, aksi durumları kabul etmeyen insanları, gerçeklerle ikna etmek pek mümkün değildi. Yazık, çünkü bugün böyle ehemmiyetsiz duygusallıkları hoş görmeye hiç niyeti yoktu.

Kraliyet dairesindeki sessizlik gitgide yoğunlaştı. Disraeli sürekli oturduğu yerde kıpırdanıp durunca, en sonunda Kraliçe'den hoşnutsuz bir iç çekiş yükseldi. "Pekâlâ," dedi Kraliçe. "Üç bin adam sorun değil ama on binlere ulaşırsa işler karışır. Beaconsfield,[9] iyisi mi siz Dük'ün önerdiği şekilde ilerleyin. Yeter ki gizlilik içinde yürütülsün."

Güç ne tuhaf bir şey, diye düşündü Sebastian trene geri dönerken. Britanya'da ona bilfiil ne yapması gerektiğini söyleyebilecek tek kişi, ancak göğsüne geliyordu. Ona bu gücün büyük kısmını veren de oydu çünkü kendi görevine değer veriyordu ve bunu gerçekleştirmek için o kadına ihtiyacı vardı. Elbette bu saygın bir görevdi. Ondan önce gelen adamlar, birkaç utanç

9 Başbakan Benjamin Disraeli, 1879 yılında Kraliçe Victoria tarafından Beaconsfield Kontu yapılmıştır. *–ç.n.*

verici istisna dışında, hanedanı yüzyıllar boyunca korumuş ve ileriye taşımıştı.

Yine de Londra'nın kurumlu sisi ve pisliği bir kâbus gibi ardında kalırken, bir davaya hizmet etmekle o davanın tutsağı olmak arasındaki çizginin nerede başladığını merak etti.

Tren bir sonraki istasyonda gıcırdayarak durdu.

"Oxford," diye seslendi bir görevli, vagon penceresinin altından. "Baylar bayanlar, lütfen Oxford için bu istasyonda ininiz."

Kahretsin... Bütün peronda o kızıl kahve saçların tanıdık parıltısını arama arzusu şaşılacak denli güçlüydü. Gözlerini dosdoğru karşıya dikti, bu sefer de Ramsey köşesinde rahatsız olup kıpırdanmaya başladı.

Annabelle gideli beş gün oluyordu. Bu süre zarfında Sebastian birikmiş yığınla evrak işini halletmiş ve Annabelle Archer'ın hayatından çıkıp gitmesinin neden iyi bir şey olduğunu kanıtlayan gerekçeler bulmuştu.

Elbette onu neden geri çevirdiğini bilememek canını çok sıkıyordu. Yarım kalan meseleleri sevmezdi. Üstelik günler geçtikçe onu daha çok düşünür olmuştu. Ahırlarda onu ararken yakaladı kendini. İlk gün onu bulduğu koltuğa gözünü dikip aptal gibi bakıyordu. Her sabah uyandığında sertleşmiş ve acı içinde buluyordu kendini; eliyle rahatlamaya çalışsa da işe yaramıyordu çünkü ancak onu, o yumuşacık ağzını, usulca inlemelerini, bedeninin tatlı ve sıcak davetini düşündüğünde boşalabiliyordu. Lanet olsun... Annabelle Archer'ı arzularıyla daha fazla ilişkilendirmek en son isteyeceği şeydi.

Tren hareket etmeye hazırlanırken bütün vagon sarsıldı.

Sebastian'ın bütün uzuvlarını harekete geçme dürtüsü sardı.

Benim olabilirdi.

Trenden şimdi inebilirdi. Onu bulur, yatak odasına götürür; aklından silinene, artık ona musallat olmayana dek yanında tutardı. Ataları hiç tereddüt etmeden tam da bunu yapardı.

Günümüzde bile onun gibi erkekler ağza alınmayacak şeyler yapıp bundan paçayı kurtarabiliyordu.

Gürültülü bir puf sesiyle tren perondan ayrıldı.

Sebastian derin bir iç geçirdi. Alnından soğuk terler boşanmıştı, bir an kendi karanlık dürtülerinin karşısında dehşete düştü.

Onu elde etmeye çalışmanın daha medeni yolları da vardı, mektup yazmak, ziyarete gitmek gibi...

Ama hiçbir şey yapmayacaktı.

Kütüphanenin kapısına dayayıp ona sahip olmasına ramak kalmıştı, bir meyhanenin kuytularında fahişelere yanaşan bir sarhoştan farksızdı. Daha önce bir kadına katiyen böyle davranmamıştı. Oysa o gece akıllara zarar bir his Sebastian'ı pençesine almıştı: Ya onun içinde olacak ya da ölecekti.

Hiç kimse bir erkeğin üzerinde bu denli güç sahibi olmamalıydı.

Gözlerini hızla yanından geçtikleri kış manzarasına çevirdi. Ufuk çizgisi soluk sarı bir renge bürünüyordu.

Zihninin son bir kez daha Oxford'a dönmesine izin verdi; başını bir kitaba eğmiş, saçları yumuşak ensesinde kıvrılmış, zihni hızla çalışırken hayal etti onu. Buruk bir his göğsünü sıkıştırdı. *Birini özlemek böyle bir şey herhâlde*, diye düşündü.

Özel derse geç kalmak çok büyük bir ayıptı. Annabelle'in topukları, St. John's'un taş döşeli zemininde çılgınca, ahenksizce yankılanıyordu, Jenkins'in ağır ofis kapısının önünde neredeyse kayarak durdu, soluğu kesilmişti.

Hayatı oradan oraya koşturmakla geçiyordu. Ödevleri, süfrajetler, cüzi bir ücretle ders verdiği öğrenciler ve Troyalı Helena olarak poz verme sözü derken, bir zamanlar elde etmeye uğraştığı sükûnet ve istikrar yerle bir olmuştu.

Daha nefesini toparlayamadan kapı ardına kadar açıldı ve Profesör Jenkins'in ince uzun silüeti eşikte belirdi.

Annabelle'in midesi burkuldu.

"Bayan Archer," dedi adam yumuşak bir sesle. "Ben de biri koridorlarda at koşturuyor sanmıştım."

"Profesör, gerçekten çok..."

"Bu döşeme taşları eğri büğrüdür. Ya ayağınız takılsaydı da kafanızı çarpsaydınız? Çok yazık olurdu çok..." Bir adım kenara çekildi. "İçeri geçin." Kasvetli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Refakatçiniz çoktan geldi."

Jenkins'in odası eski kâğıtlar gibi kokuyordu, odada bir katedralin heybetli dinginliği vardı. Kubbeli tavanların yüksekliği odanın genişliğinden fazlaydı sanki ve pencerelerden süzülen ışıkta toz zerreleri dans ediyordu. Raflar, birçoğu çatlamış ya da kenarları kırılmış Akdeniz kökenli türlü türlü arkeolojik eserin ve deri ciltli kitapların ağırlığı altında bel vermişti. Odanın tam ortasında bir masa duruyordu; solunda tepeleme kâğıt yığınları, sağ tarafındaysa stratejik şekilde yerleştirilmiş bir Julius Caesar büstü olan tahtadan bir kale duvarı gibiydi. Ceasar'ın konumu stratejikti çünkü imparatorun mermer gözleri Jenkins'in karşısına oturan her öğrencinin üzerine dikilmiş gibi görünüyordu. Aksi gibi bugün de Annabelle'in kendi ayağına takılıp tökezlemesine neden oldu çünkü sivri burnu ve buyurgan ifadesiyle Ceasar büstü ne tuhaftır ki malum Dük'ü andırıyordu.

Annabelle ağır çantasını koltuğunun yanına, yere bıraktı. Sessizce nefes almaya çalışıyordu.

"İyi akşamlar, Bayan Forsyth."

Refakatçisi onu tepeden bakarak süzdü, oturuyorken bunu yapması da ayrı bir başarıydı. Jenkins, söylene söylene şömine kenarına bir koltuk daha sıkıştırmıştı. Kadının kucağında ses çıkarmayacak bir nakış kasnağı vardı.

"Yanakların kızarmış. Sana hiç yakışmıyor," dedi kadın.

"Bir insanın yüzünün rengi yalnızca kendisinin takdirindedir," dedi Jenkins, masasına geçerken. "Ama zihninin uyanıklığı meselesinde bir iki lafım olacak."

Annabelle koltuğa gömüldü. Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Jenkins kâğıt yığınlarının arasından ince bir dosya çekip pat diye masaya koydu, düelloya davet etmek için ortaya eldiven fırlatmanın akademik hâliydi bu. "Makaleniz beni şaşırttı."

"Öyle mi?" dedi Annabelle cılız bir sesle.

"Tam anlamıyla berbattı diyemem," diye devam etti Jenkins, "ama normalde gösterdiğiniz seviyenin altında kalmış. Gerçi sizin normal seviyeniz olağanüstü, hatta önceki makaleniz mükemmeldi. Yine de bir çürüme varsa yayılmadan temizlemek gerekir."

"Çürüme," diye yineledi Annabelle. Jenkins cinsilatife karşı lafını hiç sakınmazdı. Başka bir zaman olsa Annabelle adamın bu eşitlikçi tavrını takdir ederdi ama kalbi hâlâ kulaklarında atıyor, ter damlaları göğsünden aşağı süzülüyordu. Ders bitene kadar iç çamaşırı yapış yapış olup kaşındıracaktı onu.

"Her ne kadar canımı sıksa da *çürüme* bu durumda uygun bir tabir," dedi Jenkins. "Bazı ifadelerde netlik eksik, hatta bulanık demek mümkün. Sonuç bölümü? Sağlam ama pek de özgün sayılmaz."

Bayan Forsyth koltuğunda alışılmadık ölçüde hareketsizleşti.

Annabelle derin bir nefes aldı.

Midesinden yukarı çıkan bulantı dalgasını bastırmaya çalıştı.

Jenkins gözlüğünü çıkardı, böylece onu ayıplayan bakışları daha da belirginleşti. "Düşüncelerinizin karışık, bulanık olduğu izlenimini edindim. Bu yüzden sormak zorundayım, bu makale tek seferlik bir hata mıydı yoksa alkol mu alıyorsunuz?"

Hemen cevap veremedi. "İçki içip içmediğimi mi soruyorsunuz?"

"Evet," dedi Jenkins, masayı parmaklarıyla tıklatarak. "Sabahları mı içersiniz yoksa akşamcı mısınız?"

Neredeyse kahkaha atacaktı. Peloponez Savaşları konusunda dünyanın önde gelen uzmanlarından olan hocası, onun makalelerini sarhoşken yazdığını sanıyordu. Erkek öğrenciler arasında elbette sık görülen bir durumdu bu ama yine de durumu hafifletmiyordu. Zihinsel yetilerini de kaybederse geriye ne kalırdı ki?

"Hayır, efendim," dedi, "ben içki içmem."

"Hımm..."

Adamın ikna olmadığı görülüyordu.

Bir an için çürüyen standartlarının ardındaki çok daha yalın gerçeği ona söylemek istedi.

Bahsettiği mükemmel makaleyi Claremont'ta yazmıştı, o büyük hülyaların kanatlarında mutlulukla uçarken. Ne var ki döndüğünden beri hem yorgun hem de açtı. Mabel'in elbiselerini satmak, Gilbert'a ocak ayı için para göndermeye yetmişti ama Hattie'nin çizdiği portreye modellik yapmak demek, para kazandığı saatlerden feragat etmek demekti. Bu da daha az para ve daha az yemek anlamına geliyordu.

Ne var ki bunların hiçbirini Jenkins'e anlatamazdı.

"Bir sonraki ödevde çok daha dikkatli olacağım, Profesör."

Sanki sözleşmiş gibi tam o sırada karnı yüksek sesle guruldadı. Utanarak elini karnına bastırdı.

Jenkins kaşlarını çattı. "Beyin de beslenmeye ihtiyaç duyar, biliyorsunuz değil mi? Yemek yemek, hem bedeni hem de zihni doyurur."

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim, Profesör."

"Ben de zaman zaman unuturum," dedi, "ama bu konuda disiplinli olmalısınız."

"Elbette, Profesör."

Adamın bakışlarının ağırlığını göbeğinde hissedince hâlâ karnını tuttuğunu fark etti.

Sonra Jenkins'in gözlerinden meselenin kafasına dank ettiğini anladı.

İçini bir öfke kapladı. Bir erkeğin onun zor durumda olduğunu öğrenmesi sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

Jenkins masasından kalkıp en yakın kitaplığa yöneldi, zarif parmakları ciltli kitapların sırtlarında gezindi. "Nisanda Pylos Körfezi'ne yapacağım keşif gezisinden haberdarsınız, değil mi?"

"Evet."

Adam dönüp ona delici gözlerle baktı. "Bu sefere hazırlık için bir asistana ihtiyacım var."

Bayan Forsyth'ın olduğu taraftan hoşnutsuz bir homurtu yükseldi.

Annabelle gözlerini kırpıştırdı.

"Bayan Archer?" Jenkins, adını sanki kulağı ağır işiten birine söylüyormuş gibi özenle telaffuz etmişti. "Ne dersiniz? Böyle bir iş size ilginç gelir miydi? Görev tanımı biraz geniş... Yazışmaları halletmeniz, lojistik düzenlemeleri yapmanız gerekecek, ki bu kısmın tam bir kâbus olduğunu kabul ediyorum çünkü işin ucunda Akdeniz insanı var, biraz düzensizlerdir. Ayrıca çeviri ve arşiv çalışmaları da olacak."

Annabelle koltuğun kolçaklarını kavradı. Daha iyi bir işi hayal bile edemezdi. Ama neden ona bu teklifi yapıyordu? Muhakkak daha nitelikli adayları vardı.

"Çok ilginç bir iş olduğunu düşünüyorum, efendim."

"Eh, elbette öyle," dedi Jenkins. "O hâlde geriye bir tek ücret meselesi kalıyor. Vereceğiniz emeğin fakülteye maliyeti ne kadar olmalı sizce?"

Düşünceleri birbirine girdi. İçinden bir ses rakamı düşük söylemesinden yanaydı, böylece işe alınmayı garantilemek istiyordu. Ne var ki Jenkins için çalışırsa başka hiçbir işe vakti kalmayacaktı ve Gilbert yine her ay iki sterlinini eksiksiz isteyecekti.

"Ayda iki sterlin," dedi.

Jenkins başını yana eğdi. "Makul... Anlaştık o hâlde."

Masasına geri döndü, çekmeceyi açıp içinden bir şey çıkardı.

"İzninizle birkaç dakikalığına çıkmam gerekiyor," dedi.

Kapıya yöneldi ama geçerken Annabelle'in önüne bir şey bıraktı.

Bir elma. Sonbahardan beri karanlık bir bodrum katında beklediğinden biraz pörsümüştü ama yine de Annabelle'in ağzı sulandı. Mayhoş, kütür kütür tadını hissedebiliyordu.

Arkasında ağır kapının küt diye kapandığını duydu. Jenkins'in ona elmayı yesin diye biraz mahremiyet tanımış olması gayet mümkündü.

"Aman dikkatli ol, kızım," dedi Bayan Forsyth usulca.

Annabelle ona döndü. "Sadece bir elma," dedi.

Caesar da ona bakıyordu; taştan sureti hoşnutsuzluk saçıyordu.

Midesi, açlıktan çok daha güçlü bir duyguyla kasıldı.

Ya meydan okuyacak ya da ağlayacaktı. Bakışlarını imparatordan ayırmadan elmaya dişlerini geçirdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

"İskoçya'daki süfrajet kolları gösteri için Londra'ya gelmeyi kabul etti."

Lucie'nin bu açıklamasını pencerelere usul usul vuran yağmurun sesi karşıladı, odada temkinli bir sessizlik hâkimdi. Süfrajetler, Hattie'nin lüks oturma odasında toplanmıştı. Izgaradaki korlar sönmek üzereydi, bir düzine zarif fincandan buhar yükseliyordu. Yasa dışı eylemleri konuşmaya elverişli bir ortam sayılmazdı.

"Öyle mi? Ne kadar heyecan verici," dedi Hattie sonunda.

Lucie ona alaycı bir bakış attı.

Catriona gözlüğünü çıkardı. "Sence bu bir fark yaratır mı, Lucie?"

"Bir araya getirdiğimiz diğer kollarla birlikte, şu anda Torylerin seçim öncesi toplantısı sırasında Westminster'a yürüyecek yaklaşık bin beş yüz kadınız," dedi Lucie. "Yani evet, ülkenin tüm gazetelerinde yer alacağımıza inanıyorum."

"Ama kuzeydeki kollar daha önce de benzer etkinlikler yaptı," dedi Catriona. "Yalnızca halkı kışkırtmakla kalıyor gibi."

Lucie ellerini havaya kaldırdı. "Eh, öyle uslu uslu oturmanın hiçbir şeyi değiştirmediği ortada. Eğer değiştiriyor olsa, adamın teki parmağımıza yüzüğü taktığı anda neden bir mülk hâline gelelim? Bence artık biraz gürültü çıkarmanın vaktidir."

Kadınlar koltuklarında kıpırdanınca ipek elbiseler hışırdadı. *Gürültü çıkarmak*, doğduğu andan itibaren sessiz olmaları öğretilmiş kadınlara uğursuz bir fikir gibi gelmişti.

"Neyse," diye devam etti Lucie, "bir sonraki meseleye geçelim. Parlamenterlerle yapılacak bireysel talep görüşmeleri için programlarınızı hazırladım."

Her zaman yanında taşıdığı deri çantasından ince bir dosya çıkarıp sayfaları dağıtmaya başladı.

Lucie karşısına geçip durunca Annabelle'in midesi bulanmaya başladı.

"Annabelle... Montgomery Dükü'ne seni atadım."

Annabelle'in vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu. "Ama benim sadece araştırma kısmından sorumlu olduğumu söylemiştin."

"Evet, ama bu onun senden hoşlanmasından önceydi."

Donakaldı. "Nasıl yani?"

"Anladığım kadarıyla seni yürüyüşlere davet etmiş, Noel yemeğine çağırmış, ev partisine de katılmışsın." Lucie çıtı pıtı parmaklarıyla tek tek saydı. "Belli ki ilgisini çekmişsin, bu işi yapabilecek en iyi kişi sensin."

Eh... Bu mantığa karşı gelmenin âlemi yoktu.

Kalbi göğsünde düzensizce atmaya başladı. Claremont'tan ayrılalı on gün olmuştu ama adamın ismi bile dengesini bozmaya yetiyordu.

"Eğer onu o zaman ikna etmeyi başaramadıysam şimdi hiç edemem," dedi.

"Ondan açıkça rica ettin mi? Yasa taslağını yeniden düzenleyin dedin de kendisi açıkça hayır mı dedi?"

Şimdi yalan söylemenin tam zamanıydı. "O kadar somut görüşmelerde bulunmadık ama anladığım kadarıyla..."

"O zaman denememiz gerekiyor," dedi Lucie ve kâğıdı eline tutuşturdu. "Riske girmeden kazanç elde edemeyiz. Sek-

reterinden randevu alırken Leydi Mabel'i göndereceğimi düşünüyordum ama plan değişikliğini sorun edeceğini sanmam."

Kâğıtta bir adres ve bir tarih vardı: Lordlar Kamarası'nda bir oda ve bir sonraki günün tarihi.

Annabelle'in yüreği yavaş ve sancılı bir şekilde tepetaklak oldu. "Gidemem."

Lucie kaşlarını çattı. "Neden?"

"İki makale teslim etmem gerek."

Lucie ona inanmayan gözlerle baktı. "Aylarca bunun için çalıştık. Onu dâhil etme fikri de senden çıkmıştı, üstelik kendisi planımızdaki en önemli kişilerden biri. Şimdi makaleler buna nasıl engel olabilir?"

Odaya bir sessizlik çöktü. Hattie'nin kafası karışmış gibiydi. Catriona halının desenlerini inceliyordu.

Ah, ne çok istiyordu Montgomery'yle ilgili her şeyi şimdi burada arkadaşlarına anlatmayı. Ama anlatırsa bu kadınlar bir anda *eski* arkadaşları oluverirdi.

"Tamam, yapacağım," diye mırıldandı.

Lucie'nin yüzü yumuşadı.

"Tamam," diye tekrarladı. "Halledeceğim."

Hesap günü geldiğinde, gökyüzünü bir haftadır kaplayan kara bulutlar nihayet dağılmış, güneş yüzünü göstermişti. Annabelle perona doğru yürürken parlak ışınlar yüzüne sıcacık, yatıştırıcı bir dokunuş gibi geliyordu. Bu görüşmenin üstesinden gelecekti. Yıllar içinde aldırmıyor gibi görünme konusunda mükemmelleşmişti, hatta bu kez gerçekten de aldırmıyor olabilirdi. Elbette kibarlığı elden bırakmayacaktı... Derken yumuşak ve çok pahalı kokan bir şeye çarptı.

"Affedersiniz," dedi düşünmeden.

Genç bir hanım ona dönüp öfkeyle baktı. Kadının vizon kürkü güneşte opal gibi parlıyordu, ön tarafında paha biçilmez sarı danteller dalga dalga dökülüyordu.

Kadın duyulur şekilde öfleyerek ona sırtını çevirdi.

Annabelle dudağını ısırdı. Üzerinde eski paltosu vardı ve her zerresi alt sınıfa mensup biri olduğunu haykırıyordu. Yeni paltosunu giymek isterdi ama adam bunu bir davet olarak algılayabilirdi. O paltoyu neden sakladığını hiç bilmiyordu, satsa en az iki ay rahat rahat geçinirdi.

Bindiği vagondaki ahşap sıralar çoktan dolmuştu; kucağında büyükçe, arada tuhaf şekilde hareket eden keten bir heybe taşıyan irice bir hanımla duvar arasına sıkışmak zorunda kaldı. Kadının kokusu Annabelle'in burnuna doldu: kirli yün, is ve biraz gübre.

Nefesini tuttu. Bu, Chorleywood'daki hayatın kokusuydu ve görünen o ki artık buna bağışıklığı kalmamıştı. Yanındaki keten heybe gıdaklamaya başladı.

Birinci mevkide seyahat edebilirdim. Dantelli elbiseleri, kürk mantoları olurdu. Montgomery'nin parasıyla her mevsim dolabını baştan dizebilir, hatta birkaç tane ev alabilirdi. Bir daha asla yiyecek ya da giyecek bulma endişesi taşımazdı. Yapması gereken tek şey, ona bacaklarını açmaktı.

Bütün vücudunu ateş sardı; öfke, utanç ve arzu onu alev alev yakıyordu. En çok da arzu. Ne yazık ki hain bedeni artık Montgomery'den hoşlanmaması gerektiğini umursamıyordu. Canı ne istiyorsa onu yapmak istiyordu ve görünüşe göre şu anda sırtüstü yatıp bacaklarını Montgomery'nin beline dolama niyetindeydi, o sırada Montgomery de... neredeyse kendi yüzüne tokat atacaktı. Heybeli kadın ona kuşkuyla yan yan baktı.

O yumuşak sıcaklık, mahrem yerlerini yakmaya devam ediyordu.

İşte bu yüzden adına *ayartma* deniyordu; bu his kendini hiçbir zaman çirkin, cansız ya da masum bir görünüşle sun-

mazdı; hayır, daima muazzam hisler ve mutlak bir doğruluk algısıyla gelirdi, yanlış bile olsa. Bu ayartmalara aldanıp yoldan çıkmamak için insanın ilkelerine ihtiyacı olurdu. Ne yazık ki onun bu ilkeleri kavrayışı, tam da ihtiyaç duyduğu anda pek sağlam değildi.

Montgomery'nin ofisine girdiğinde, adam neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı. Bu hâli ona gülünç gelebilirdi ama adamın o tanıdık suretini görmek, Annabelle'in göğsüne fiziksel bir darbe indirdi sanki. Soluksuz kalmıştı.

"Bayan Archer. Buyurun, lütfen..."

Ses tonu serin, tatlı bir pınar gibi Annabelle'in üzerinden aştı gitti.

Bir anda ağzı kurudu. "Ekselansları... Leydi Mabel'i beklediğinizi biliyorum, yerine benim gelmem sorun olmamıştır umarım."

"Hiçbir sakıncası yok," dedi adam alaycı bir tebessümle.

Yaşlı bir sekreter bir anda ortaya çıkıp paltosunu çıkarmasına yardım etti.

Sağlam ve yüksek yakalı elbisesine rağmen kendini çıplak ve korunmasız hissetti. Montgomery, şahin bakışlarıyla onu izliyordu ve elmacık kemiklerinin altında yeniden beliren çöküntüleri fark edince bakışları kararardı.

Gösterişli masasının etrafından dolaştı. "Bizi yalnız bırak, Carson."

İtiraz etmenin tam vaktiydi ama sekreter eğilerek selam verip hızlıca kapıya yöneldi.

Artık baş başalardı.

Montgomery yaklaştı. Her zamanki gibi kusursuz giyinmişti; kömür grisi takım elbisesi ve yeleği, gömleğinin kar be-

yazlığını ve sarı saçlarını vurguluyordu. Hayır, yakışıklılığından bir nebze olsun kaybetmemişti.

Annabelle'in organları alev alev bir korku yumağına dönüştü.

"Kadınlara Oy Hakkı Derneği adına bizimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Dük Hazretleri," dedi.

Montgomery durdu, Annabelle'in ilettiği tüm mesajları kafasında tarttı. Sonra masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Ricacıları kabul etmek benim görevim. Lütfen, oturun."

Oturup kucağındaki çantadan kalemini ve küçük not defterini çıkarmakla oyalandı. Sonunda başını kaldırıp ona baktığında Montgomery'nin gözlerinde beklemediği yumuşak bir ifade vardı.

Bu onu uyarmalıydı aslında.

"Yasa değişikliği lehinde oy vermeyeceğim," dedi Montgomery.

Annabelle sanki yüzüne bir şey fırlatılmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi?"

Aklındaki senaryoların hiçbirinde bu yoktu.

Montgomery başını iki yana salladı.

"Peki o zaman neden görüşmeyi kabul ettiniz?"

Montgomery'nin ağzının kenarı kıvrıldı ve Annabelle o anda ona "Ekselansları" diye hitap etmeyi bıraktığını, onun kararlarını sorguladığını, sıradan bir ricacının asla cüret etmeyeceği şeyleri yaptığını fark etti. Ah, kahrolası adam...

"Alenen destek vermeyeceğim," dedi, "ama dikkatinizi yöneltmeniz gereken parlamenterlerin isimlerini verebilirim. Ayrıca kampanyanızı genel hatlarıyla nasıl geliştireceğiniz konusunda da tavsiyelerde bulunabilirim."

Annabelle dağılan aklını toparlamaya çalıştı. "Lehimizde oy vermeyeceksiniz ama yine de yardım etmek mi istiyorsunuz?"

"Prensip olarak bu teklifinize karşı değilim, Annabelle."

Kafasında korkunç bir düşünce belirdi. "Yani... bu... kişisel bir mesele mi?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Teklifimi reddettiğin için sana kin güttüğümü mü düşünüyorsun?"

Sadece başını onaylar gibi sallayabildi.

Montgomery elini yüzünde gezdirdi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Bu, ikimiz açısından da pek hoş bir durum değil."

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Şu sıralar bu meseleyi açık açık desteklemek benim çıkarıma olmaz," dedi ve bu konuda son sözünü söylediğini belli etti.

Yoğun bir hayal kırıklığı Annabelle'in boğazını düğümledi. Neden bu durum kişisel bir ihanet gibi geliyordu ona?

Ayağa kalkınca Montgomery de onunla birlikte ayağa kalktı.

"Bu çok talihsiz oldu," dedi ve sertçe ekledi. "Adil biri olduğunuzu sanmıştım."

Montgomery'nin yüzü ifadesizleşti. "Öyleyim," dedi soğukça.

"O zaman belki bana siz açıklarsınız," dedi Annabelle. "Sırf o erkek ben kadın olduğum için hiçbir mahareti, liyakati olmayan kuzenimin benim üzerimde söz sahibi olmasının neresi adil? Oxford'daki herhangi bir erkek kadar iyi Latince ve Grekçe bildiğim hâlde ben neden derslerimi bir fırının üst katında almak zorundayım? Bu mu adalet? Hayatındaki en büyük başarısı ayrıcalıklı bir aileye doğmuş olmak olan bir adam, benim zihnimin hatalı bağlantılar kurduğunu söyleme hakkını kendinde nasıl bulabiliyor? Peki neden hayatımın her ânını yöneten yasalar üzerinde söz sahibi olabilmek, kendi oyumu kullanabilmek için bir adamın *çıkarlarını* düşünmek, ona yalvarmak zorunda kalıyorum?"

Sesi sert ve kızgındı, elindeki kalemi âdeta bir hançer gibi kavramıştı; öfkesi yüzünden ihtiyatını yitirmişti ve nabzı kulaklarında uğulduyordu. Montgomery'nin onu hiç kılını kıpırdatmadan, sakince izlediğini görünce masasının üzerindeki

parlak kâğıt ağırlığını kaldırıp duvara fırlatmak istedi, sırf bir şeyin kırıldığını duymak için.

"Hayır, öyle değil," dedi Montgomery ve şaşırtıcı bir hızla hareket ederek göz açıp kapayıncaya dek önüne dikilip onu masasının kenarına doğru sıkıştırdı.

Annabelle ona öfkeyle baktı. Bu kadar yakın olması onu rahatsız etmeliydi ama bu mesafeden kokusunu alabiliyordu, tanıdık ve heyecan verici bir kokuydu, bir an bocaladı. Öfkesinin çatlaklarından içeri acı ve ıstırap sızmaya başladı.

Elindeki kalem çaresizce yanına düştü.

Montgomery yatıştırıcı bir sesle, "İşte bu daha iyi," dedi.

"Neymiş daha iyi olan?" diye sordu temkinle.

Adam hafifçe geri çekildi. "Düşüncelerini açıkça söylemen," dedi, "numara yapmayı bırakman."

"Sizi temin ederim ki numara yapmıyordum," dedi Annabelle sertçe.

"Beni aptal yerine koymaya çalışma," diye karşılık verdi Dük.

"Ben..." Ağzını tekrar kapattı.

Haklıydı. Ona karşı dürüst davranmamıştı.

Keşke o da bilseydi, bugüne kadar kendini en çok onun yanında kendisi gibi hissettiğini... Onun yanındayken diğer erkeklere kıyasla çok daha içten davranıyordu.

Adamın hâlâ ne kadar yakın durduğunun farkına vardı, her nefeste göğsünün nasıl inip kalktığını görebiliyordu. Onun yakınında olmak nasıl da iyi geliyordu... Başını onun güven veren omzuna yaslayıp kollarının arasında kaybolmak ne kadar iyi gelirdi.

"Sanırım görüşmemiz bitti," dedi.

"Seninle konuşmamız gerek," diye karşılık verdi adam.

"Lütfedip kampanyamıza yönelik tavsiyelerinizi bir mektupla ileteceğinizi umuyorum," dedi ve yanından geçip çantasına yöneldi.

"Annabelle." Eli onun elini yakaladı, sıcak ve kararlıydı.

Annabelle başını kaldırıp onun gözlerine, bir buzul gölü gibi berrak ve derin gözlerine baktı ve Tanrı korusun, bu gözlere dalıp dibine gömülmeyi delice istedi.

Yutkundu. "Sizinle aramızda konuşacak bir şey yok, Dük Hazretleri."

"Ben de öyle sanıyordum," dedi adam, "ama sonra birdenbire ofisime geliverdiniz."

Kalbi yeniden rahatsız edici bir hızla atmaya başladı. "Resmî bir görevle gönderildim."

"Hayır diyebilirdin."

"İnanın, denedim."

"Toplantıya gelmeyip bir kafede otursaydın kim bilecekti ki?" diye meydan okudu.

"Arkadaşlarıma yalan söylememi mi öneriyorsunuz?" diye sordu inanamayarak ve ne yazık ki kendisi de böyle yapmayı düşünmüştü. Ama nihayetinde kendini onun ofisinde bulmuştu. "Yalanların eninde sonunda ortaya çıkmak gibi bir huyu var," dedi.

Adamın gözleri hem kızgınlık hem de keyifle parladı; hislerinin böyle belirgin olması, ses tonundaki sakinliğe rağmen aslında o kadar da duygusuz olmadığını gösteriyordu.

Hâlâ el ele olduklarını fark etti. Adamın başparmağı, avucunu okşamaya başlamıştı ve bu temas, Annabelle'in başını döndüren sıcak ve ürpertici bir his yaratıyordu.

Elbette adam bunu fark etti. Gözleri alev aldı. "Annabelle," dedi yumuşak bir sesle. "Nasılsın?"

Annabelle elini çekti, *kayıtsız* görünme çabasından arta kalan ne varsa toplamaya çalışıyordu.

"İyiyim, teşekkür ederim." Not defterini ve kalemini çantasına yerleştirmeye başladı.

"Güzel," dediğini duydu. "İtiraf etmeliyim ki ben pek iyi değilim. Aklım sürekli sende."

Bakışı hızla adamın yüzüne kaydı.

İşte yine o içtenlik yansımıştı yüzüne.

Adamın duygularından bahsetmesini hiç beklemiyordu. Onun duyguları olduğundan bile emin değildi.

İçinden taşan duygular boğazını düğümledi. Elbette derinlerde bir yerde bu duyguların varlığını hep biliyordu. Kendine yalan söylemişti. Adamın ona hiç değer vermediğine inanmak, yaşanan üzücü olayları görmezden gelmesini kolaylaştırmıştı. Oysa şimdi bu teselliyi de elinden alıyordu.

"Bu tür hisler gelip geçer," derken sesi gergindi.

Adam başını eğdi. "Belki," dedi. "Ama pek olası değil. Bir kere ortaya çıktıysa benim hislerim öyle kolay kolay geçmez."

Gerçekten de öyle olurdu. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı; birine gönlünü kaptırmışsa o kişi uzun ve esaslı bir ilgiye hazır olmalıydı.

Annabelle'in omuzları düştü. "Nasıl olur," dedi. "Nasıl düşünebilirsin benim..." Sesi çatallandı. Kütüphanede yaşadıkları o yakıcı, delice yakınlık gözlerinin önünde canlandı ve retorik üzerine öğrendiği her şeyi bir anda alıp götürdü.

"Neyi nasıl düşünebilirim, söyle bana," diye tatlı tatlı sordu adam.

"Kütüphanede. Hem de öyle bir anda... Nasıl olur da benim pazarlık yapacağımı düşünebilirsin?" dedi.

Şimdi her şeyi anladığı gözlerinden belli oluyordu, ülkenin en zeki strateji uzmanlarından olduğu düşünülen bir adama göre şaşırtıcı şekilde yavaştı.

"Anlıyorum," dedi. "Zamanlama beni de şaşırttı fakat seninle şartları konuşacağımızdan hiç şüphem olmamıştı, Annabelle. Bir adam, hayatındaki kadına göz kulak olur."

Hayatındaki. *Yatağındaki* değil. Annabelle akademik çalışmaları gereği sözcük seçimlerine ve nüanslara dikkat etmeye alışkındı ve tek bir kelimenin dahi özenle seçilmesi büyük bir fark yaratırdı.

Vücudunu ateş bastı, adam elini yüzüne yaklaştırdığında geri çekilemeyecek kadar dermansız kalmıştı. Adam parmak ucuyla alt dudağını okşadı, bu şefkatli temas tüm vücudunda kıvılcımlar yarattı.

Hiç düşünmeden yüzünü çevirdi ve en yakın pencereye doğru yürüdü.

Çalışma odası üst kattaydı; Westminster Abbey manzarası önüne serilmişti. Sivri kuleler ve burçlar, berrak göğe çevrilmiş oklar gibiydi.

Ayak sesleri gitgide yaklaşıp yanında durdu, adamın elleri arkasında kenetlenmişti. Öylece yan yana, tek kelime etmeden ama aralarında yoğunlaşan havanın da farkında olarak durdular. Aşağıdaki sokakta insanlar yaşamlarına hız kesmeden devam ediyordu, bir ormandaki karıncalar kadar sessiz bir kalabalıktı.

"Sen de bu kilisede mi evlenmiştin?" diye sordu.

"Hayır." Sesinde alaycılık vardı. "Ama beni oraya gömecekler."

Annabelle başını hızla ona çevirdi. Adamın solgun kış güneşiyle aydınlanan güçlü sureti yok edilemez değilse de hayat dolu görünüyordu. Onu kilisedeki bir mezar odasında, soğuk ve cansız, o keskin gözleri sonsuza dek kapanmış hâlde düşünmek, boğazına bir yumruk gibi oturdu. Bir anlığına bütün dünya sessizleşti, sanki sağır olmuş gibiydi.

Kollarını kendine doladı.

Sebastian, yine onun ruh hâlindeki değişimi sezip döndü. Hâlâ onun esiri olduğunu biliyordu muhtemelen. Belki yıllarca sürecek bir etkiydi bu.

"Pekâlâ," dedi Annabelle usulca. "Nasıl olurdu peki? Biz yani..."

Adamın gözleri kısıldı. "Sen nasıl olmasını isterdin?" dedi sonunda, sesi sakindi ama kandıramazdı onu. Bedeni, sıçramak üzere olan bir panter gibi gergindi.

Annabelle suratını asarak omuz silkti. "Bilemem. Ben böyle *işlerden* anlamam."

"Ben de anlamam," dedi aynı sakinlikle. "Her hâlükârda kendi kurallarımızı kendimiz koyacağız."

Annabelle ona kuşkuyla baktı. "Daha önce metresin olmadı mı?"

"Oldu. Uzun zaman önce."

Demek öyle... Zaten başka *anlaşmaları* da vardı, mesela o kontesle.

Adam usul usul onun yanına sokulmuştu. Annabelle onun ulaşamayacağı bir noktaya çekildi, odanın ortasındaki halının üzerinde dolanmaya başladı.

"Bildiğim bazı şeyler var," dedi. "Eğer teklifini kabul edersem bütün arkadaşlarımı kaybederim. Hiçbir namuslu kadın benim yanımda görülmek istemez." Adamın çenesi kasıldı ama o hız kesmeden devam etti: "İkincisi, Oxford'daki yerimi kaybederim ki Oxford, babamın hayat boyu kurduğu bir hayaldi. Üçüncüsü ise... Sen en sonunda benden sıkıldığında, bütün arkadaşlarımı da kaybetmişken kim yanımda olur? Diğer düşmüş kadınlar mı yoksa cebinde çok parası olan başka bir adam mı?"

Sebastian'ın göz bebekleri alev aldı. "Diğer adamların canı cehenneme," dedi bir adım atarak, "ve senden sıkılmayacağım."

"Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun? Erkekler sık sık birlikte oldukları kadınlardan sıkılır ve sonra arkalarına bile bakmadan çekip giderler."

Durdu. "Korktuğun bu mu?" dedi. "Seni terk edeceğimden mi korkuyorsun?"

"Korkmuyorum," diye itiraz etti. "Korkmuyorum. Sadece kaybedecek çok şeyim var."

Sebastian yanıt vermedi. Çünkü bu sözleri inkâr edemezdi ve daha da kötüsü, sunacak bir çözümü yoktu. Annabelle bunu zaten bekliyordu ama hiç şüphesiz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Peki ya kazanacakların?" dedi adam. "Sana sunabileceğim şeyler?"

Bu ihtimali düşünmemiş olamazdı. Onun kontrolündeyken hayatta kalacağı kesindi. Montgomery bir kalem darbesiyle peşini bir türlü bırakmayan bütün o dertleri, gölge gibi yapışan endişeleri, karnını doyurmak, barınmak ve güvende olmak için sürekli fırsat kollama ihtiyacını, yani geceleri ona huzur vermeyen bütün düşünceleri ortadan kaldırabilirdi. Yine de bunların hiçbiri, onunla birlikte olma ihtimali kadar cezbetmiyordu onu. Birkaç hafta içinde, yabancı bir adamdan, varlığını hasretle beklediği birine dönüşmüştü; onun kollarında, kokusunu içine çeke çeke uykuya dalmak istiyordu. Adamın dertlerine ve sevinçlerine ömrü yettiğince ortak olmak istiyordu.

Ne var ki adamın sundukları kumdan bir temel üzerine inşa edilmişti.

Günaha girmesi bir yana, süslü püslü evinin dışına adımını attığında görünmez birine dönüşecekti. Montgomery onun bütün dünyası olacak ve hem bedenini hem ruhunu elinde tutacaktı. Annabelle günlerini onu bekleyerek geçirecek, bomboş evde yalnız kalacak, ziyaretleri arasındaki boşluklar gitgide uzayacaktı.

Yine de akılalmaz bir biçimde kalbi tereddüt ediyordu. Bu yüzden tamamen unutmak istediği bir şeyi dillendirdi: "Peki ya karın ne olacak?"

Montgomery'nin bedeni kasıldı. "Ne karısı?"

Annabelle en sonunda ağzındaki baklayı çıkarmak zorunda kaldı. "Herkes senin bu yıl içinde yeniden evlenmeni bekliyor."

Adamın yüzü soldu. "Bunun bizimle bir ilgisi yok."

"Nasıl yok?" diye ısrar etti Annabelle. "Düşesinle birlikte olduktan sonra benim yanıma mı geleceksin? Yoksa benim yatağıma girdikten sonra mı ona gideceksin?"

"Bu kaçınılmaz olurdu," dedi Sebastian, sesinde acımasızlık vardı. Montgomery istediğini elde etmek için aldatma ya

da tatlı söz kullanmazdı; öyle yapsa ondan vazgeçmek daha kolay olurdu.

"Peki ya karın bu duruma karşı çıkarsa?"

"Öyle bir şey yapmaz, sen de çok iyi biliyorsun," dedi.

Evet, biliyordu. Onun gibi adamların karıları böyle şeylere göz yummak zorundaydı.

Onun başka bir kadınla böyle yakın bir ilişki kurduğu düşüncesi, pençelerini çıkarıp hırlayan bir canavar gibi içini parçalıyordu. "Ya çok mutsuz olursa?" diye fısıldadı.

Montgomery acı bir kahkaha attı. "Güzel hamle, canım. Bu soruya ne desem boş, kazanmak mümkün değil; vereceğim cevap beni ya yalancı ya da umursamaz bir koca müsveddesi yapar ve sanırım sen her iki türden de hoşlanmazsın."

Ah, keşke onu bu kadar iyi tanımasaydı. "Bu kazanılacak bir oyun değil."

"Olabilir ama seni bırakmak büyük bir yenilgi gibi geliyor bana," dedi Sebastian. Gözleri zor zapt ettiği bir öfkeyle parlıyordu.

Beni bırakma.

Ama bırakacaktı, baş aşağı düşüvermek gibiydi bu. Tutunacak bir dal ararken, "Eğer soylu bir kadın olsaydım..." dedi.

"Ama değilsin," diye sözünü kesti adam. "Tıpkı benim bir okul müdürü ya da tüccar olmamam gibi."

Buna bir kanıt gerekiyorsa pencereden dışarı bakması yeterliydi; sekiz yüz yıl önce o karşıdaki kilisede Montgomery'nin uzaktan akrabası olan Fatih William taç giymişti.

Bu kaçınılmaz gerçek, aralarında bir duvar gibi yükseldi. Ona bir an daha bakmaya dayanamazdı, masaya yürüyüp çantasını almak için uzandı.

Montgomery paltosunu giymesine yardım etti. Kibarca kapıyı açıp kenara çekildi.

Sadece bir faytona binene kadar idare etmesi gerekiyordu, ondan sonra istediği gibi yığılıp kalabilirdi...

Tam geçip gidecekti ki adam dirseğinden tutarak onu durdurdu.

"Parlamento Meydanı'nda bir yürüyüş planladığınızı biliyorum."

Bakışı hızla adamın yüzüne kaydı. Tamamen ifadesizdi.

"Bizi engelleyecek misin?" diye sordu bir an duraklayıp.

"Hayır. Ama başkaları engelleyebilir."

Annabelle başını onaylar gibi salladı. "Teşekkürler."

Adamın eli kolundan ayrıldı. *Bu, onun bana son dokunuşu olacak*, diye düşündü.

"Eğer eşit bir mevkide olsaydık," dedi adam yumuşak bir sesle, "labirentte yürüyüşe çıktığımızda sana evlenme teklif ederdim."

Ah...

Bu itirafın ağırlığı, böyle kapı eşiğinde dururken, bırakıp gitmeye hazırlanırken idrak edilemeyecek kadar büyüktü. Zaman durmuş gibiydi sanki, kesik kesik nefes alıyordu. "Keşke bana bunu hiç söylemeseydin." Çünkü o hiçbir zaman sıradan Bayan Annabelle Archer'dan fazlası olamazdı ve artık bunun ona nelere mal olduğunu sonsuza dek unutmayacaktı.

Adamın gözlerinde kırılgan, narin bir parıltı vardı. "Eğer tek bir nasihatimi olsun dinleyeceğini bilsem yürüyüşü iptal edin derdim," dedi. "Bu başınıza daha fazla bela açar yalnızca."

Annabelle acımayla karışık gülümsedi. "Belki de mesele beladan kaçınmak değildir, Ekselansları. Belki de mesele tarihin hangi tarafında yer alacağımıza karar vermektir."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Yunanistan'ın Messenia bölgesindeki kazı ekibinden, Jenkins'in ofisine bir mektup gelmişti. Annabelle uzun, karmakarmaşık paragraflardan Jenkins'in seyahati için hangi kitapları ve aletleri toplaması gerektiğini çıkarabildi. Son yarım saattir merdivene tırmanıp iniyor, bahsi geçen kitapları ve ekipmanları raflardan topluyordu ama zihni çoktan binlerce kilometre güneye kaymıştı. Yunanistan'a bahar erken gelirdi. Şu an muhtemelen denizin üzerindeki gökyüzü bulutsuzdu ve hava yakında biberiye ve kekik kokacaktı.

Şarkının kanatlarında
Seni uzaklara götürüyorum sevgilim,
Ganj nehrinin kıyılarına gideceğiz,
Dünyadaki en güzel yere...

"Mendelssohn'u sever misiniz, Bayan Archer?"

Bir ayağı merdivenin alt basamağındayken dönüp omzunun üzerinden baktı. Jenkins masasından ona merakla bakıyordu, kaleminin ucu hâlâ kâğıdın üzerindeydi.

"Affedersiniz, Profesör. Mırıldandığımın farkında değildim."

Adam makalesinde oluşan mürekkep lekesini fark edip dişlerinin arasından bir küfür fısıldadı. "Özür dilemeyin," dedi. "Hiç sorun değil."

Bu ifade aklını kurcaladı. Örgü şişlerinin sesi Jenkins'i deliye çevirmişken şarkı mırıldanmak *elbette* sorun olurdu.

"Eee, sever misiniz?" diye tekrar sordu Jenkins.

"Evet. Mendelssohn'u severim."

Jenkins başıyla onayladı. "Almanlar çok titizdir, çok kusursuz iş yaparlar. İnsanı iyi bir mühendis yapan titizliğin iyi bir bestecide de olması gerekir, biliyor muydunuz?"

"Hayır ama tahmin edebiliyorum." Gerçi titiz çalışmanın nasıl olup da böyle bir sihir yarattığını aklı almıyordu.

Jenkins dikkatini yeniden makalesine yöneltti. "Bu cuma Profesör Campbell, kızı ve ben Royal Albert Hall'da bir konsere gidiyoruz," dedi. "Bir ikili, Mendelssohn şarkılarından oluşan bir seçki seslendirecek."

Bu cümleyle birlikte Annabelle'in bir an nefesi kesildi. "Kulağa çok güzel geliyor."

"Campbell'ın kızıyla arkadaşsınız, değil mi?" Jenkins kalemini kâğıt üzerinde gezdirmeye devam ediyordu.

"Evet, efendim."

Çok geçmeden ondan açıklama ya da herhangi bir detay beklemekten vazgeçti. Profesör geniş iç dünyasına dalınca onun varlığını tamamen unutmaya meyilliydi.

Ertesi sabah, posta kutusunda onu küçük bir zarf bekliyordu.

Bayan Archer,

Bu cuma Royal Albert Hall'daki İlahi İkili konserine bizimle birlikte gelme şerefini bana bahşeder misiniz? Sizin için uygunsa Leydi Catriona'yla birlikte Londra'ya gelmenizi ayarlayacağım.

C. Jenkins

Annabelle başparmağını dalgın dalgın kartın üzerinde gezdirdi. Ne saten gibi pürüzsüzdü ne de yaldızlı harflerle süslenmişti. Ama Claremont'tan döndüklerinden beri Catriona'yla pek oturup konuşmamışlardı ve Christopher Jenkins'i de doğal ortamının dışında görmek ilginç olabilirdi. Hem dürüst olmak gerekirse, Hattie'nin deyimiyle o da biraz eğlenceyi hak ediyordu.

On yıldır Londra Emniyet Müdürü olarak görev yapan Sör Edward Bryson, insan ruhunun en karanlık dehlizlerine dalmıştı ve kendini gönül rahatlığıyla nasırlaşmış, katı yürekli bir adam olarak tanımlayabilirdi.

Yine de Montgomery Dükü'nün tereddütsüz bakışları karşısında içinde eğilip bükülme, kendini açıklama ihtiyacı uyanıyordu. "Kendisini henüz bulamamış olsak da arayacağımız bölgeyi İngiltere'nin orta bölgelerine kadar daraltıp kesinleştirdik, Ekselansları."

Sebastian adamı rahatsız ettiğini biliyordu. Zaten rahatsız olmasını istiyordu. Bu görev için haftada yüz sterlin harcıyordu ve kardeşi hâlâ ortada yoktu. Ölmüş bile olabilirdi. Kaçırılmış, bir bataklığa saplanmış ya da sarı saçlı kafasına bir darbe indirilerek soyulmuştu belki.

Göğsündeki baskıyı hafifletmek için derin ve ağır bir nefes aldı. "Bu kadar emin olmanızı sağlayan nedir, Bryson?"

"Güney sahillerindeki limanlara yerleştirilen adamlarımız herhangi bir hareketlilik bildirmedi," diye anlatmaya başladı Bryson hızlı hızlı. "Ayrıca kuzeydeki tüm ana yollar ile hanları izleyen adamlarımız da var..."

Sebastian elini kaldırdı. "Bunların farkındayım," dedi, "ama gözlerimin içine bakıp Britanya büyüklüğündeki bir ülkede tek bir adamın nerede olduğunu *kesin olarak* bildiğinizi nasıl söyleyebiliyorsunuz? İhtimaller sonsuz."

Bryson'ın ince yüzü gerildi. "Size saygısızlık etmek istemem, Ekselansları ama genç bir beyefendi kılık değiştirse bile davranışları ve konuşması sayesinde herkesin arasından kolayca sıyrılır. Kaçak soylular daima ana yolları izler, bilhassa hanların konforunu ararlar. Ormana sığınıp çıplak elleriyle barınak yapmayı ve vahşi doğada toprağı ekip biçerek yaşamayı akıllarına dahi getirmezler."

Sebastian sandalyede öne doğru eğildi. "Demek ki tüm soruşturmanız kardeşimin bir hanım evladı olduğu varsayımına dayanıyor."

Bryson kaşlarını çattı. "Söylediklerim tecrübelere dayanıyor. İhtimaller sonsuz olabilir ama insan zihni sınırlıdır. İnsanlar bildikleri şeylerin dışındaki seçenekleri pek düşünmezler."

Edward Bryson gittikten sonra Sebastian masasının başında oturup kara kara düşünmeye devam etti.

Sonunda giyinme odasına geçti, Ramsey akşam giyeceklerini çoktan hazırlamıştı.

Kayıp bir kardeş. Gönülsüz bir sevgili. Her şeye müdâhil olan bir Kraliçe. Bu üç dertten biri bile adamı içkiye sürükleyebilirdi. Ama Sebastian içki içmiyordu ve Londra'daydı, bu yüzden dışarı çıkmaya karar verdi.

Bir saat sonra, yan kapıdan çıkıp kendisini Royal Concert Hall'a götürecek arabasına yöneldi.

Konser salonu her zamanki gibi görünüyordu: Dukalık locasının sağında kalan sahne, dört büyük avize, her daim tozlu olan kırmızı kadife perdeler. Ne var ki her şey aynı görünse de aslında tamamen yanlıştı çünkü sahneye doğru üç loca ileride Annabelle oturuyordu.

Az önce parmaklıklara yaslanmış, hayranlık dolu gözlerle konser salonunu seyrediyordu. Sonra bakışları Sebastian'm ba-

kışlarıyla buluştuğunda, tüfeğinin ucundaki bir ceylan gibi gerilip donakaldı.

Sebastian başıyla selam vermedi, zira selam verse ertesi gün gazetelere düşerdi.

Gözünü ondan alamıyordu. Annabelle burada olmamalıydı. Akşam programında Annabelle'in varlığı, gökyüzünde iki ay görmek kadar gerçek dışıydı.

İçini öfke kapladı. Böyle mi olacaktı artık? Annabelle onu reddedecek ve o da unutup hayatına devam etmeye çalışacak ama sonra bu kız hep tekrar tekrar karşısına mı çıkacaktı, egzotik bir hastalık gibi?

Caroline, Leydi Lingham, yelpazesinin ucunu koluna değdirdi.

"Ne kadar ilginç," dedi. "Sanırım Wester Ross locasında oturan senin şu güzel taşralı kız."

Bu tuzağa düşecek hâli yoktu. "Sezgilerin ne kadar da kuvvetli," dedi. "Ama bu hiç de şaşırtıcı değil. Bayan Archer, Wester Ross Kontu'nun kızıyla arkadaş. Gördüğünüz gibi yan yana oturuyorlar."

Çok saçma olsa da ona bakmadan duramıyordu. Üzerinde ilk kez gördüğü bir elbise vardı; derin dekoltesi süt beyazı göğüs çatalını ortaya çıkarmıştı.

Tam dikkatini Caroline'a vermek üzere kendini zorlayacaktı ki Wester Ross'un locasında uzun boylu, sıska bir adam belirdi. Annabelle'i tanıyormuş gibi rahatlıkla eğilip ona bir kadeh şarap uzattı. Annabelle de sanki kendisine Kutsal Kâse sunulmuş gibi adama gülümsedi.

Sebastian'ın bedeni, bu beklenmedik sancıyla taş kesildi.

Gözleri kısıldı.

Yuvarlak gözlüklü adam, pejmürde bir tüvit ceket giymişti; belli ki kafası çalışan tiplerdendi. Annabelle'in gülümsemesi, adamı üzerine eğilmeye teşvik ediyordu sanki. Arada elbisesinin üst kısmına kaçamak bakışlar attığına hiç şüphe yoktu. Niha-

yet yerine oturduğunda bu alçak herif salondaki bazı detayları işaret etme bahanesiyle başını Annabelle'e iyice yaklaştırdı...

"Vay vay," dedi Caroline, sesi merakla doluydu. "Leydi Catriona'yla arkadaş olabilir ama anlaşılan Kraliyet Cemiyeti'nden bu beyefendinin eşlikçisi olarak gelmiş buraya. Adı neydi? Jenkins, sanırım."

Annabelle gözlerini sahneden ayırmadı ama müzik ona manasız bir uğultudan ibaret geliyordu. Montgomery'nin bakışlarının çıplak kürek kemiklerinin arasında bir delik açacak kadar keskin olduğunun ziyadesiyle farkındaydı.

Onun burada olacağını tahmin etmeliydi. Evet... Belki de bir parçası, onun burada olmasını ummuştu. Son zamanlarda içinde bir yer hep onu bekler gibiydi zaten. Belki de eski bir elbiseyi büyük bir özenle tadil edip modaya uygun hâle getirmesinin asıl sebebi buydu. Beklemediği şeyse, onun şu çekici Lady Lingham'la birlikte gelmiş olmasıydı.

Titreyen parmaklarıyla şarap kadehini kavradı.

Eşit bir mevkide olsaydık sana evlenme teklif ederdim. Bu düşünceyi hatıra olarak saklamalı ve artık değiştirilemeyecek şeyleri zarafetle geride bırakmalıydı. Oysa adamın sözleri aklından hiç çıkmıyor, üstüne de onu öfkelendiriyordu. Zaten yeterince zor bir durumu trajikleştirmeye ne gerek vardı?

Sahnedeki ikili şakıyıp duruyordu. Jenkins zaman zaman ona doğru eğilip performanslarıyla ilgili nüktedan şeyler söylüyor, o da ayıp olmasın diye başını sallamayı ihmal etmiyordu. Ta ki "Şarkının Kanatları"nın açılış notaları göğsüne bir ok gibi saplanana kadar.

Yerinden doğruldu, kesik kesik nefes alıyordu.

Campbell ve Jenkins de onunla birlikte ayağa kalktı.

"İyi misiniz?" diye sordu Jenkins, kaşlarını çatarak yüzünü inceleyip.

Anabelle başıyla onayladı. "Birazdan dönerim."

Jenkins koruyucu bir edayla dirseğinden tuttu. "Size eşlik edeyim."

"Hayır, teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Sadece birkaç dakikalığına locanın dışına çıkacağım."

Profesör hâline üzülerek ağır kadife perdeleri onun için aralayıp kenara çekildi, Annabelle de karanlık bir aralıktan geçip koridora çıktı.

Sırtını duvara dayadı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Hava... Temiz havaya ihtiyacı vardı. Koridor sağ tarafında bir çıkmazla sona eriyordu ama solunda, salonun kıvrımlı yapısını takip ederek ana merdivene doğru ilerliyordu.

Daha pek uzaklaşmamıştı ki bir adam locaların birinden çıkıp yolunu kesti.

Kalbi yerinden çıkacak gibi çarptı. "Montgomery."

Şu an hiç de parlak zırhı içindeki kurtarıcı bir şövalye gibi görünmüyordu; gözlerinde yüzüğündeki safir kadar soğuk bir parıltı vardı.

"Müsaadenle," dedi adam ve sonra elini sırtına koyup onu maharetle bir kapıdan içeri yönlendirdi. Şimdi loş bir bekleme odasındaydılar, pencereleri gecenin karanlığına bakıyordu.

Annabelle hızla ona döndü. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" Sesi gergin ve fısıldar gibi çıkmıştı. Burada yalnız yakalanırlarsa Annabelle mahvolurdu.

Montgomery kapıya yaslanmış, kısık gözlerle onu süzüyordu. "O adam senin neyin oluyor?"

Kaşları çatıldı. "Hangi adam?"

"Kavalyen... Profesör."

Nefesi tıkandı. "Sana bir açıklama borçlu olduğumu sanmıyorum."

"Sana dokundu," dedi Montgomery ve elini uzatıp eldivenli iki parmağıyla dirseğini hafifçe okşadı.

Bu temasın sıcaklığı, kontrolsüz bir yangın gibi Annabelle'in tüm derisine yayıldı.

Neredeyse sıçrayarak geri çekilecekti. "Üzerimde hiçbir hakkınız yok, Ekselansları."

Adamın gözlerinde vahşi bir parıltı belirdi; sanki o an, oracıkta hakkını iddia edecek gibiydi. Bunun yerine, "Ama onun var mı?" diye sordu.

İnanılır gibi değil! Annabelle tam iğneleyici bir yanıt verecekti ki adamın yüzündeki kötücül ifadenin ne anlama geldiğini çözdü.

"Aman Tanrım," dedi nefes nefese. "Kıskandın sen beni..."

Montgomery gözlerini kırpıştırdı. "Görüşüne bakılırsa öyle," dedi. Dudakları hafif bir tiksintiyle büküldü.

"Bu çok saçma," dedi Annabelle. "Sen de buraya Leydi Lingham'la birlikte geldin."

Sebastian kaşlarını çattı. "Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Onunla... onunla da özel bir anlaşmanız olduğunu biliyorum."

Bir anda atılıp elleriyle kadının omuzlarını kavradı.

"O benim hiçbir şeyim değil," diye tısladı, "seninle tanıştığımdan beri değil. Sanki her şey belli bir plan doğrultusunda ilerliyormuş gibi davranıyorsun... Oysa ortada planlı hiçbir şey yok!"

Annabelle'i döndürüp sırtını kapıya yasladı, genç kadın meşe kapıyla öfkeden deliye dönmüş bir aristokrat arasında mahsur kalmıştı. İkisinin içinde daha kolay pes edebilecek olan meşe kapıydı.

"Ekselansları..."

Adam yüzünü ona öyle yaklaştırdı ki neredeyse burunları birbirine değecekti. Sebastian'ın gözlerinde ateş ve buz birbirine karışmıştı.

"Bunu benim planladığımı mı sanıyorsun?" dedi dişlerinin arasından. "Duygularımın beni esir etmesini ben mi planladım?"

"Ben..."

Parmakları ensesini kavradı ve dudakları dudaklarına sertçe yapıştı.

Öpücüğü hoyrattı ama ellerinde, dilinin kadifemsi baskısında, dudaklarının öfkeli sıcaklığında hissettirdiği saldırganlık değil, hayal kırıklığıydı; birkaç saniye içinde Annabelle de öfkeli ve çaresiz hâle geldi. Elleriyle adamın göğsünü itti ama bu nafile bir çabaydı; zira adam bir duvar kadar sarsılmazdı ve dudakları da onun öpücüklerine büyük bir açlıkla karşılık veriyordu, dudaklarını tutup çekmeye, küçük küçük ısırıklar almaya kendini öyle kaptırdı ki kasıklarında tatsız bir sancı kendini hatırlattı.

Başını geriye atıp adama öfkeyle baktı. "Yine bir kapının arkasında bana sahip olmak mı isteyeceksiniz, Dük Hazretleri?"

Adamın bakışlarındaki alev alev ifade, bunun an meselesi olduğunu söylüyordu.

Sebastian başparmağını onun ıslak alt dudağında gezdirdi. "Onun da seni böyle öpmesine izin veriyor musun?"

Annabelle adamın elini itti. "Lütfen saçmalama... Jenkins onurlu bir adam. Benim aklımı takdir ediyor."

Adam sinir bozucu bir kahkaha attı. "Öyle diyorsan öyle olsun. Ama şunu bil ki ben seni çok daha fazlası için takdir ediyorum."

"Gerçekten mi?" diye çıkıştı Annabelle. "Beni o kadar da takdir ettiğini sanmıyorum, senin fahişen olmayı seve seve kabul edeceğimi düşündüğüne göre?"

Adam sanki tokat yemiş gibi geri çekildi. "Ben öyle bir şey demedim."

Gözlerinde, gerçekten hakarete uğramış bir adamın şaşkınlığı vardı.

Annabelle ellerini havaya kaldırdı. "Benim geldiğim yerde, bedenini kullandırıp para alan bir kadına öyle derler."

"Aramızdaki durum öyle değil."

"Öyle mi, farkı ne peki?"

Adamın yüzü bembeyaz kesildi. "Benimle para için değil, ben olduğum için birlikte olurdun," dedi boğuk bir sesle.

O buyurgan ses tonunun altında saklı yakarış, Annabelle'in kavgacılığını bir anda bastırdı. Birbirlerine verdikleri yaraları tartarmış gibi uzunca bir süre öylece bakıştılar.

İkisi de kan akıtmıştı.

Annabelle sırtını yeniden kapıya yasladı.

"Ben kendi itibarımı hiçe saysam bile," dedi, "senin önerdiğin bu anlaşma içinde doğacak çocuğumuz da gayrimeşru olacaktı."

Çocuklardan bahsetmesi adamı hazırlıksız yakalamıştı. Elbette... Çocuk sahibi olmayı zevklerinin bir sonucu olarak düşünmemişti hiç.

"Bir dükün gayrimeşru çocuğu, Britanya nüfusunun büyük kısmından daha iyi bir hayat sürer," dedi Sebastian.

"Dünya malı açısından, evet. Ama bir gün, çocuklarımız benim rolümü anlayacak. Daima diğer çocuklarına kıyasla ikinci planda kalacaklarını da..."

Dişlerini sıktı. "Ne bekliyorsun benden, Annabelle? Lanet olası bir evlenme teklifi mi?"

Bir evlenme teklifi.

Evlilik. Sebastian'la...

Bu kelimeler Annabelle'in içinde yankılandı, ruhunun derinliklerinden aç ve istekli bir fısıltı korosu yükseldi. Başını hafifçe sallayarak bu sesleri susturdu.

"Hiçbir şey beklemiyorum."

Adam odada volta atmaya başladı. "Sana her şeyi verebilirim, evlilik hariç her şeyi, bunu sen de biliyorsun. Adım bir skandaldan zar zor sağ çıktı, bir sonrakini kaldıramaz. Bu

kardeşimi mahveder. Çocuklarımın geleceğini lekeler. Müttefiklerimi kaybederim. Konumumu, Montgomery adını... Nasıl bir adam olurum o zaman? Babamdan farksız, tutkularının ve heveslerinin esiri birine dönüşürüm." Bütün bedeni titriyordu, Annabelle'in karşısına dikildi. "Bunu mu istiyorsun? Sırf seni ne kadar istediğimi kanıtlamak için tarihteki yerimi değiştirmemi mi istersin?"

Oda Annabelle'in üzerine üzerine geliyordu; duvarlar, tavan, zemin... Hepsi bükülüp daralıyordu.

Annabelle gözlerini kapadı, kafasının içindeki kelime fırtınasını yavaşlatmaya çalıştı. "Aramızdaki bu delilik artık sona ermeli," diyebildi en sonunda.

Sessizlik.

"Bu delilik değil," dedi adam. "Bu..."

Yüzü asılmıştı. Annabelle onun uygun kelimeleri bulmak için çabaladığını gördü. Adını koymak durumu değiştirmeyecekti. Onun için kendi adı daima daha önemli olacaktı.

"Neyse ne," dedi Annabelle. "Geçip gider, yeter ki beni rahat bırak."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Parlamento'ya yapılacak yürüyüşün sabahında Lucie, süfrajetleri Oxford İstasyonu'nda topladı. Peronda esen soğuk rüzgâr, bekleyen trenden yükselen boğucu kara dumanı onlara doğru savuruyordu.

"Bu meseleyi ne kadar tekrar etsem az," dedi Lucie. "Bunu söylemek ne kadar beni üzse de tamamen barışçıl bir gösteri olması gerekiyor. Yani slogan atılmayacak, Parlamento'ya girişler kazara ya da kasten engellenmeyecek. Yoldan geçenlere dilekçe sunmak da yok."

Annabelle, Montgomery'nin planlarından haberdar olduğunu Lucie'ye bildirmişti. Elbette Lucie buna rağmen devam etme kararı almıştı. Bu sabah keyfi gayet yerindeydi; gri gözleri neredeyse yırtıcı bir parıltıyla ışıldıyordu. *İdeolojik zehirlenme.* Annabelle aklını başına toplamaya çalıştı. Montgomery'yi her yerde görmeyi ve duymayı ne kadar çabuk bırakırsa o kadar iyiydi.

"Peki ya pankart?" diye sordu Leydi Mabel.

Lucie başını salladı. "Şu anda yük vagonuna yerleştiriliyor."

"Umarım öyledir," dedi Leydi Mabel. "Harfleri eşit aralıklarla yerleştirmek için saatler harcadım."

"Biraz matematik işe yarardı," diye homurdandı Catriona, Annabelle'in hemen arkasında. Annabelle şaşkınlıkla ona baktı. Catriona'nın iğneleyici yorumlarda bulunması pek alışıldık bir

durum değildi. Belki de onları neyin beklediğini düşündükçe geriliyordu. Annabelle, Hattie'nin her daim neşeli hâliyle yanlarında olmasını özleyecekti ama Hattie hariç herkes onun Oxford'da kalmasının daha iyi olacağı konusunda hemfikirdi. Eğer işler ters giderse, kudretli Julien Greenfield'ın gazabıyla yüzleşmek istemiyorlardı.

Hiçbir şey ters gitmeyecek.

Tren kulakları sağır eden bir ıslık çaldı.

"Kuşaklarınız yanınızda değil mi?" dedi Lucie. "Unutan olduysa diye ben fazladan getirdim." Kalçasına doğru sarkan ağır çantaya pat pat vurdu. Kimseden ses çıkmadı. Leydi Lucie tarafından herkesin önünde azarlanmaktan çekinen herkes kuşağını itinayla katlayıp yanına almıştı.

Yolculuk için gruplara ayrıldılar ve Annabelle üçüncü mevkiye doğru ilerlemeye başladı. Önünde, geniş bir gri pelerin giyip başlığını da kafasına geçirmiş biri ağır adımlarla ilerliyor, peşinde hoşnutsuz bir kalabalığın birikmesine neden oluyordu. Trenin kapısına geldiğinde durup vagona tereddütle baktı.

İtiş kakış ve homurdanmalar hızlandı.

"Kusura bakmayın," dedi pelerinin içinden bir kadın sesi.

İmkânsız! Annabelle birkaç sağlam adımla kadının önüne geçip yüzüne baktı.

"Hattie!"

"Sus," dedi Hattie, etrafına tedirginlikle bakarak.

Annabelle onu kenara çekti. "Burada ne işin var?"

"Londra'ya gidiyorum."

Annabelle dehşete kapıldı. "Olmaz."

"Ama gayet güzel kamufle oldum, bak!" Üzerini örten yünden garabeti işaret etti.

"Kamufle mi? Hattie, bu pelerinin modası beş yüz yıl önce geçti. Daha dikkat çekici olamazdın."

Hattie'nin gözlerinde isyan vardı. "Ben de Londra'ya geliyorum."

"Ya biri seni tanırsa? Baban öfkeden deliye döner, hepimizi zor duruma sokarsın."

"Bu sizin olduğu kadar benim de davam. Tüm toplantılara katıldım, araştırmalarımı yaptım. Bütün arkadaşlarım ön saflardayken ben prenses gibi arkada kalamam."

Ah Tanrım... "Gelmek istediğini çok iyi biliyoruz," dedi Annabelle. "Burada kalırsan kimse seni suçlamaz."

Hattie başını iki yana salladı. "Bay Graves'ten çoktan kaçtım zaten. Adamcağızın başını boş yere belaya sokamam."

"Bay Graves de kim?"

"Koruma memuru."

Annabelle bir anda sustu. Hattie'nin peşinde bir koruma olduğunu fark etmemişti.

Arkadaşı alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Görünmez olmak üzere eğitildi. Ensemizde sürekli tabancalı bir adam varken benimle rahat rahat yürür müydün? Gerçi ben görmesem de her zaman orada olduğunu biliyorum."

Hattie'yi Londra'ya götürmek yanlıştı; yıllardır kendini kollamayı öğrenmek zorunda kalan Annabelle bunu içgüdüsel olarak biliyordu.

Bir ıslık daha duyuldu; istasyon görevlileri ellerini sallayarak trene binmeleri için ikaz ediyordu.

"Pekâlâ," dedi Annabelle homurdanarak, "ama yanımdan ayrılma. Ayrıca trende sakın erkeklere sırtını dönme yoksa ellenir ya da çimdiklenirsin."

"Ellenir ve çimdiklenir miyim?" Hattie boş boş baktı.

Annabelle'in gözleri her şeyi anlatıyordu. "Artık birinci mevkide değilsin."

Sebastian'm aile konağının şu anki sahibi Hartford Markisi, gut hastalığı yüzünden çok yavaş yürüyordu ve bu yüzden Parla-

mento'nun her koridoru onun gözünde daha da uzuyordu. Hep birlikte sessizce toplantı odasına doğru ilerliyorlardı; aralarındaki tek ortak nokta birbirlerine yönelik karşılıklı hoşnutsuzlukları olduğu için bu sessizlik gayet anlaşılırdı.

"Beyler, bunu görmelisiniz." Rochester Kontu koridor pencerelerinden birinin önünde durmuş, bakışlarını sokaktaki bir şeye kilitlemişti.

Sebastian'ın nabzı hızlandı. Rochester'ın dikkatini çeken şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Yine de aşağıdaki meydana hızla doluşan kalabalığın görüntüsüne hazırlıklı değildi. Her yönden akın akın kadın geliyordu; omuzlarına çapraz astıkları yeşil kuşakları güneş ışığında parlıyordu.

"Vay canına," dedi Hartford. "Demek söylentiler doğruymuş." Kıkırdadı. "Eğlenceli olacak."

"Binlercesi gelmiş," dedi Rochester. Yüzünde onaylamadığını belli eden sert bir ifade vardı.

"Fark etmez," dedi Hartford. "Polis bu işi şipşak halleder."

"Bu mesele sert ve çabuk bir şekilde bastırılmalı yoksa burayı her hafta böyle sirke çevirirler. Polise destek için bekçileri de çağırmalı."

Sebastian dönüp Rochester'a baktı. "Bekçilerin böyle durumlarla başa çıkacak eğitimleri yok."

Hartford alt dudağını diliyle ıslattı. "Bu kadınlar baştan uslu dursaydı korkacakları bir şey de olmazdı."

Sebastian ona soğuk bir bakış attı. "Kamusal alanda toplanmak her İngiliz vatandaşının hakkıdır."

"Bu gibi şeyler için mi?" dedi Rochester. "Ancak izinleri varsa olabilir."

"İzinleri var," dedi Sebastian.

"Bu imkânsız," dedi Hartford, canı sıkılmıştı. "Hangi gerekçeyle? Hiçbir belediye meclisi buna izin vermez, kamu huzurunu tehdit ediyorlar."

"Belli ki meclis böyle bir kaygı duymamış."

Rochester ve Hartford kaşlarını çattı ama onu sorgulamadılar. Sebastian onların bilmediği çoğu şeyi bilirdi.

Meydanda kadınlar kollarını birbirlerine kenetlemiş, sayılarının onları güvende tutacağını umarak insan zincirleri oluşturuyorlardı.

Acaba o da aşağıda mıydı?

Muhtemelen. Annabelle'in onun yapma dediği bir şeyi yapmadığı görülmüş müydü?

"Aykırı yaratıklar," diye homurdandı Rochester. Genelde hissiz, donuk bir adamdı ama şimdi yüzü çirkin bir ifadeyle buruşmuştu.

Akılcı ve makul çıkarların peşinden koşan partisi aslında o kadar da akılcı bir yer değildi; Sebastian bunu uzun zamandır biliyordu ama hiçbir zaman bu kadar açıkça görmemişti. Disraeli'nin uçsuz bucaksız bir imparatorluk hayalleri, halkın ekmek yerine ihtişam isteyeceğini sanması... Rochester ve Hartford'ın kadınların, düşünceleri yüzünden zarar görmelerini hevesle bekleyişleri... Neticede bu parti de duygularla yönetiliyordu, tıpkı aristokrasiyi yıkmak isteyen sosyalistlerde olduğu gibi. Bunu düşündükçe bedenine sığamaz oldu, ayaklarını kıpırdatmaya başladı, fırlayıp kaçmaya hazır Apollon'dan farksızdı.

Rochester cebinden saatini çıkardı. "Montgomery... Üç dakika içinde toplantıyı başlatacaksın."

Sebastian gözleriyle meydanı bir kez daha tarama dürtüsüne direndi. Annabelle onun sorumluluğunda değildi. Zaten kendisi de bunu istemediğini açıkça söylemişti. Hem... Kazanması gereken bir seçim vardı.

Parlamento Meydanı, Annabelle'e bir arı kovanını hatırlattı, amaçlarına odaklanmış kadınların uğultusu dört bir yanı sarmıştı. Hava da onlardan yanaydı; güneş gökyüzünde parlıyordu

ve her zamanki yoğun kış sisi dağılmıştı. Pankartları yüzlerce metre öteden görülebilecekti.

Lucie kalabalığı yarıp yanına geldi, ince kaşları çatılmıştı. "Beklediğimizden daha fazla kişi geldi," dedi. "Bence bin kişi fazlayız."

Demek o yüzden etraflarında dönecek alan bile kalmamıştı. "Bu bir sorun mu?"

Lucie'nin kaşlarının arasındaki çizgiler kaybolmadı. "Hayır," dedi. "Yeter ki herkes sakin ve medeni kalsın. Hepiniz sakin ve medeni olun."

"Lucie..."

"Ben gidip pankartı kaldırma komutunu vereceğim," dedi Lucie ve gözden kayboldu.

Bir dakika sonra, pankartları altı metrelik görkemiyle şapkalarının üzerinde yükseldi. Kalabalıktan hayranlık dolu sesler yükseldi. *Evli Kadınların Mülkiyet Hakkı Yasası Derhâl Değiştirilmeli* diyordu kocaman harflerle. Westminster Parlamentosu'nun pencerelerinden meydana bakan hiçbir erkek bu pankartı görmezden gelemezdi.

"Ah, ne güzel olmuş," diye fısıldadı Hattie.

Annabelle başıyla onayladı, göğsü sıkışıyordu. Etrafındaki kadınların duyguları suyun içinden geçen güneş ışınları gibi içinden geçiyor, nabzını hızlandırıyor, hem içini hem dışını ısıtıyordu. İnsanlar bu yüzden mi bir davanın peşine düşüyorlardı?

Big Ben'in çanları saatin çeyrek geçtiğini duyurdu. Seyirciler kaldırıma dizilmeye başlamıştı ama bir gösteri bekliyorlarsa hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Planları görülmekti, duyulmak değil.

Saat buçuğu gösterdiğinde, kalabalığın içinde bir anda telaş dalgası yayıldı. Annabelle çekinerek etrafına baktı. Daha uzun boylu olduğu için gelenleri hemen fark etti, sol taraftan parlayan sivri uçlu miğferleriyle bir birlik yaklaşıyordu. Sırtı ürperdi. Bu miğferler, Londra Metropolitan Polis Teşkilatı'na aitti.

"Ne oluyor?" diye sordu Hattie, boynunu uzatarak.

"Polis."

"Tanrım," dedi Hattie, yüzü kireç gibi bembeyaz oldu.

Annabelle onun omzunu sıktı ve arkadaşının titrediğini fark etti. "Bir şey olmayacak," dedi. "Sanırım kalabalık fazla büyük geldi onlara."

Hattie başını deli gibi iki yana salladı. "Babam... öğrenirse... hem Bay Graves'ten de kaçtım..."

"Belki kuşağını çıkarsan iyi olur," dedi Annabelle sakince, "neşeli görünmeye çalış."

Hattie korkuyla kuşağını başından geçirerek çıkardı ve pelerininin cebine tıkıştırmaya yeltendi.

"Hayır," dedi Annabelle, "onu bana ver. Üstünde bulmasınlar."

Polis memurları gruplara ayrılmış, hızla göstericilerin arasına karışarak onları birbirlerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Onları meydandan sürebilmek için küçük gruplara bölmeye niyetlenmişlerdi belli ki.

Sarkık bıyıklı, kır saçlı bir polis memuru önlerinde durdu. Peşinde daha genç bir polis vardı, sinsi sinsi bakan koyu gözleri Annabelle'i tedirgin etti.

"Lütfen benimle gelin, hanımefendi," dedi yaşlı memur ona. "Hanımlar, devam edin."

Hattie koluna yapıştı. "Ya kimliklerimizi alırlarsa?" diye fısıldadı.

"Bunu yapmaları için bir neden yok," diye mırıldandı Annabelle ama Hattie'nin nefesi tedirginlik dolu kısa kısa hırıltılara dönüşmüştü. "Şu pelerinden kurtulabilir misin? Kaldırıma yaklaşınca ayrı bir yöne sap. Seyircilerden biri gibi davran."

Hattie fazla dikkat çeken pelerinini omuzlarından kaydırınca altından dolgun vücuduna fazla dar gelen dümdüz kahverengi bir hizmetçi elbisesi çıktı. Belli ki bir yerlerde bir mutfak hizmetçisinin kıyafeti kayıptı.

"Vay be, amma etine dolgun bir hatunsun sen," dedi yapış yapış bir ses. Annabelle'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sinsi Göz onlara yetişmişti, yanlarında yürürken gözleriyle Hattie'nin vücudunun her santimini hiç çekinmeden süzdü. "Adın ne, güzellik?"

Annabelle'in kalbi küt küt atmaya başladı. Bu tür adamlara karşı çok ama çok dikkatli davranmak gerekirdi. Hattie ise elbette terbiyeli bir hanımefendinin yapacağı gibi davranarak burun kıvırıp adamı görmezden geldi.

Polisin yüz ifadesi bir anda donuklaştı. "Hey," diye hırladı, "sana diyorum."

Annabelle'in bakışları yaşlı memura kaydı. Adam muhtemelen arkasında olup bitenlerden habersiz önden yürümeye devam ediyordu

"Evet, sen," dedi genç polis. "Sana diyorum."

Hattie sessizliğini korudu. Annabelle'in zihni harıl harıl çalışıyordu.

"Kendini beğenmiş kaltak," diye homurdandı adam, Hattie soluğunu tuttu. Adam kolunu Hattie'nin beline dolayarak onu kendine çekti.

Annabelle bir an bile düşünmeden önlerine geçti. "Beyefendi, durun, yapmayın," dedi. Kendi sesi kulağında boğuk bir kükreme gibi çınladı.

Polis durdu, gözlerinde şaşkınlık vardı. Ardından bakışları Annabelle'in üzerinde ağır ağır, yapışkan bir sülük gibi gezindi. "Vay vay, bakın kim varmış burada..."

"Beyefendi..."

"Akıllı bir kız ol da yoluna devam et," dedi adam. "Görmüyor musun, meşgulüz." Bakışlarını ondan ayırmadan Hattie'nin belindeki elini yukarı kaydırıp memesine bastırdı.

Hattie'nin yüzü şok içinde dondu, rengi atmıştı.

Adam sırıtmaya başladı.

Annabelle'in içini cayır cayır yanan bir öfke sardı ve sağ yumruğunu doğrudan adamın sırıtan ağzına savurdu.

Bir çatırtı, bir inleme; ardından adam iki elini birden burnuna götürdü.

"Koş," dedi Annabelle, Hattie'ye. "Koş, koş." Arkadaşını itekledi.

Elleriyle burnunu kavrayan polisin gözleri ona dikilmişti; öfke saçıyordu.

Vay canına. Demek ki sağlam vurmuştu.

Parmak eklemlerinde zonklayan bir acı hissediyordu.

Bir düdük öttü, biri arkasından onu yakaladı, Sinsi Göz de ona doğru atıldı. *Hayır.* Annabelle tekme savurdu, çizmesinin ucu adamın dizine geldi. Adamın bacağı büküldü. "Lanet olsun sana!"

Biri onu sertçe tutup sarstı, vücudu panik içinde iki büklüm olurken etrafı şiddetle dalgalandı. Bir kumaşın yırtıldığını duydu, dizleri kaldırım taşlarına çarptı. O sırada gözü etrafındaki botların eze eze toprağa gömdüğü şapkasına takıldı.

Bu bir oyun değildi artık. İçlerinden birini yaralamıştı.

Kolları arkadan büküldü, zorla ayağa kaldırıldı.

Tek yapabildiği kapana kısılmış bir kedi gibi debelenip pençelerini havaya savurmak oldu.

Dizlerindeki sızı kafasındaki pusları dağıttı. Ne olursa olsun kazanan onlar olacaktı. Bu yüzden kendini bıraktı.

Yakındaki bir polis arabasına tıkıldı ve kapı arkasından kapandı.

Oturdu, saçlarını yüzünden çekip etrafına çılgın gözlerle bakmaya başladı.

Solgun yüzler ona bakıyordu. Kadınlar... Arabanın iki yanına yerleştirilmiş sıralarda oturan üç kişi.

Doğrulmak için çabaladı, dizleri aynı fikirde değildi, acıdan yüzü buruştu.

Yaşı ondan çok da büyük olmayan bir kadın, solundaki tahta sıraya pat pat vurarak, "Gel, şöyle otur canım," dedi.

Annabelle titreyen uzuvlarını kontrol etmeye çalışarak oturdu. Yumruk attığı polisin öfkeli, genizden gelen sesi arabanın dışında hâlâ yankılanıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu, kendi kulağına bile tuhaf gelmişti sesi.

Kimse cevap veremeden kapı tekrar açıldı, bir polis memuru bindi.

Neyse ki yumrukladığı adam değildi.

Araba sarsılarak ilerlemeye başladı, Annabelle az kalsın yine yere düşecekti.

"Beyefendi," dedi boğuk bir sesle, "nereye götürüyorsunuz bizi?"

Genç polis gözlerini kaçırdı. "Lütfen sessiz olun, han'fendi."

Annabelle ona bakmaya devam etti, adam da kararlılıkla önüne bakıyordu.

"Bizi kodese götürüyorlar canım," dedi yanındaki kadın.

Kodes mi?

"Lütfen sessiz olun," dedi polis bu kez sertçe, copunu çıkarıp dizlerinin üzerine yerleştirdi. Karşı sırada, buruşuk yeşil kuşaklı küçük sarışın kadın içini çeke çeke ağlamaya başladı.

Yaklaşık on beş dakika sonra, at arabası heybetli bir binanın önünde durdu. Giriş kapısının üstündeki demir harfler Annabelle'e tam olarak nereye geldiklerini söylüyordu: Millbank Cezaevi.

Küf kokan bekleme odasında bir saat kadar beklediler. Bir zil sesiyle birlikte onu alıp küf kokulu başka bir odaya götürdü-

ler. Masanın başındaki memur, Annabelle içeri girip otururken başını kaldırıp bakmadı bile. Gözleri önündeki hacimli deftere dikilmişti, kalemi de yazmaya hazır bekliyordu.

Duygusuz bir sesle adını ve ikamet yerini sordu, ardından çantasını teslim etmesini söyledi.

Sonra da defteri ona doğru itti.

Adının yanında şu yazıyordu: *Kamu görevlisine mukavemet ve saldırı.*

Annabelle titreyen ellerle imzasını attı. "Bayım... Şimdi ne olacak?"

Adam başını bile kaldırmadan masasındaki zile uzandı.

"Bayım," dedi Annabelle yalvarırcasına. Adam bu kez başını kaldırıp ona baktı, sonra da sanki ansızın parlak bir ışığa bakmış gibi gözlerini kıstı. Elini tekrar masaya indirdi.

"Şey," dedi, "yarın detayları öğrenirsiniz, hanımefendi."

Panik, Annabelle'in boğazında safra gibi yükseldi. "Bu gece burada mı kalacağım?"

"Bu normal bir prosedür, hanımefendi. Biri kefaletinizi ödeyip sizi çıkarmazsa elbette."

"Kefalet," diye fısıldadı. Kefalet ödeyecek parası yoktu. Nerede olduğunu bile kimse bilmiyordu.

Memur yine zile uzandı.

Annabelle yalvaran gözlerle ona doğru eğildi. "Bayım, benim için bir mesaj iletebilir misiniz?"

Adam tereddüt etti, sonra başını üzgün üzgün iki yana salladı. "Bugünlük mümkün değil, hanımefendi."

"Lütfen, tek bir mesaj... Leydi Catriona Campbell'a."

"Bir leydiye mi?" Gözlerindeki anlayışlı ifade kayboldu, yerine şüphe yerleşti.

Elbette... Onu gören birinin aklına leydilerle arkadaşlık ettiği gelmezdi. Şapkasını kaybetmişti, paltosunun düğmeleri kopmuştu, korsesinin de birkaç düğmesi eksikti; Tanrı bilir saçları ne hâldeydi. Kalkıp bir de bizzat Wester Ross Kon-

tu'nun adını verseydi, onu doğrudan Bedlam tımarhanesine yollayabilirlerdi.

Sandalyesine çöktü. "Boş verin."

Arabadaki kadınlarla aynı hücreye yerleştirildi. Tavana doğru küçük bir pencere, bir tahta tabure ve sol tarafta dar bir karyoladan ibaretti oda. Yıpranmış döşeme tahtalarındaki çatlaklardan pislik ve umutsuzluk kokusu yayılıyordu.

Arabada ona yer veren kuzey aksanlı kadın kendini kirli karyolaya attı. Sarışın kız çekinerek yanına oturdu ve ince bedenini kollarıyla sardı. "Biz niye buradayız?" diye sızlandı.

"Ben mi?" dedi kuzeyli kadın, ayaklarını uzatarak. "Memelerimi avuçlamaya çalışan bir memura engel oldum."

Annabelle'in yanında ayakta duran kız kıkırdadı. "Ne var be azcık oynaşaydın, bu uğurda mahpus damları mı göze alınır?" Ağır Doğu Londra şivesini duyan Annabelle dönüp ilk kez ona dikkatlice baktı.

Sert ifadeli yüzündeki sert gözler de ona dik dik bakıyordu.

"Ne bakıyon be?" diye hırladı kız.

"Sen süfrajet değilsin," dedi Annabelle.

Kız alaycı bir ifadeyle sırıttı. "Yok be... Milletin cebinden bi' şeyler yürütüyosun dediler bana." Kıs kıs güldü. "Çok şükür üstümde bi' şey bulamadılar yoksa var ya..." Parmağıyla cılız boynunu kesermiş gibi yaptı.

Annabelle sırtını duvara verip yavaşça yere kaydı.

Hapisteydi. Gerçek suçlularla aynı hücredeydi.

Gerçi o da bir polis memurunu yaralamıştı, muhtemelen o da suçluydu artık.

Oda etrafında dönmeye başladı.

Hakkında dava açılacaktı. Mahkûm edilecekti. Oxford'daki yerini kaybedecekti... Hayatı bir uçurumdan yuvarlanmıştı sanki ve midesi de gerçekten düşüyormuş gibi burulmaya başladı.

Başını dizlerine yasladı. Taş duvardan sırtına buz gibi soğuk işliyordu. Göğüslerinde, bileklerinde, saç diplerinde, dizlerinde; oradan oraya çekilip savrulduğu her yerinde ağrı vardı.

Adamın kötü niyetli sırıtışı gözlerinin önüne geldi, tiksintiyle ürperdi. Hattie'ye istediği gibi zarar verebildiği, onu küçük düşürebildiği için nasıl da hâlinden memnundu adam. Kadınların yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Sızlayan parmaklarını oynattı. O bir şey yapmıştı. May hala bile Annabelle'in düşünmeden hareket etmelerinin sonucunda bir gün hapse gireceğini hayal edemezdi.

Zaman ağır ağır ilerliyordu, hücredeki gölgeler gitgide koyulaştı. Her çeyrek saatte bir, Big Ben'in çan sesleri pencereden içeri ulaşıyordu.

Saat yediyi geçtikten sonra hücrenin kapısı açıldı ve bir gardiyan belirdi.

"Anne Hartly."

Kuzeyli süfrajet yataktan doğruldu. "Efendim?"

"Abin geldi."

"Hele şükür," diye homurdandı Anne Hartly. "Size iyi şanslar," dedi ve aceleyle çıkarken neredeyse dar eteğine takılıp düşecekti.

Yankesici kız başını bile kaldırmadı. Sarışın süfrajetse kapıya bakıyor, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Kimsem yok," dedi. "Beni buradan tez zamanda çıkaracak kimsem yok." Sesinde sinir krizi geçirmeye yakın olduğunu gösteren bir tını vardı. "Kimsem yok," diye tekrar etti ve gıcırdayan karyolanın üzerinde ileri geri sallanmaya başladı.

"Aman, kapa çeneni be!" dedi Doğu Londralı kız.

Sarışın kızın sesi kısıldı ama karyolanın gıcırdaması kesilmedi.

Annabelle güç bela ayağa kalktı. Sallanıp duran kızın yanına oturdu ve hiçbir şey demeden kolunu omzuna doladı. Kız başını Annabelle'e yaslayıp bir çocuk gibi ağladı.

Saat ona yaklaşırken gardiyanın ağır ayak sesleri tekrar duyuldu.

"Bayan Annabelle Archer. Lütfen benimle gelin."

Ayağa kalkarken dizleri çatırdadı. Maggie ona uzanıp elini tuttu, usulca sıktı. Bir süre önce durumu çaresizce kabullenmişti.

Annabelle gardiyanın peşinden ağır adımlarla yürüdü, koridorun parlak ışığında gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Profesör Campbell gelmiş olmalıydı, Wester Ross Kontu... Belki de sorgu için çağırıyorlardı.

Ne olur kont olsun.

Uzun bir merdiveni tırmandılar, tepeye vardığında dizleri tutmuyordu.

Gardiyan siyah bir kapının önünde durdu. Kapıdaki küçük pencerenin altında pirinç bir levha vardı: Müdür Odası. İçeride sırtı dönük bir adam duruyordu.

Sanki bir sis perdesinden bakar gibi, Annabelle beyazımsı sarı saçların ışıltısını gördü.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cezaevi müdürünün odası, alçak tavanı, koyu renkli duvarları ve eski halıların havayı ağırlaştıran toz kokusuyla insanın üzerine çöken bir odaydı.

Ve Montgomery buradaydı.

Annabelle'in bütün vücudu pelteye dönmüştü sanki. Kendini adamın kollarına bırakıp gözlerini kapamak ve onun kendisini alıp götürmesine izin vermek istiyordu. Nereye olursa...

Biraz geç kalsa da eğilerek selam vermeyi akıl etti. "Ekselansları."

Montgomery'nin yüzü ifadesizdi. Solgun gözleri çamura bulanmış eteğine, kopmuş düğmelerine kaydı. Annabelle'in yüzü ateş gibi yanmaya başladı. Elleriyle saçlarını düzeltmeye çalıştı.

Montgomery iki uzun adımda yanına vardı, beraberinde yağmur ve ıslak yün kokusu getirmişti. Yüzünü dikkatle inceledi. "Yaralandın mı?"

Sakince sorduğu bu soru hapishanenin yapamadığını başardı, burnunun direği sızlamaya başladı. Hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. "İyiyim."

Montgomery'nin dikkati arkasındaki gardiyana kaydı, gözleri bir buz denizi gibiydi.

"Bana hangi hücrede tutulduğunu gösterin."

Odayı şaşkın bir sessizlik kapladı.

"Derhâl..."

"Elbette, Ekselansları," diye kekeledi gardiyan. "Lütfen beni takip edin, Ekselansları."

Montgomery uzaklaşırken Annabelle gözlerini onun sırtından ayıramadı. Kendini sakin olmaya zorladı, sakin... Dirseğine bir el dokununca irkildi.

"Ramsey..."

Montgomery'nin uşağı sıcacık kahverengi gözleriyle ona bakıyordu. "Bayan Archer. Sizi yeniden görmek ne büyük mutluluk." Gözlerini memnuniyetsiz bir bakışla etrafta gezdirdi. "Her ne kadar biraz alışılmadık koşullarda olsa da." Duvar kenarındaki sandalyeyi işaret etti. "Buyurun."

Ahşap sandalyeye geçip oturdu, eteklerinin altında dizleri titriyordu.

"Burada olduğumu nasıl öğrendi?" diye sordu.

Ramsey başını salladı. "Öncelikle geciktiğimiz için özür dilerim. Westminster'daki malum toplantı uzadıkça uzadı. Ekselansları tam çıkmak üzereyken onu bekleyen üç genç hanım kendisine Londra Polis Teşkilatı tarafından götürüldüğünüzü haber vermişler. Sonra da doğru... nasıl diyeyim, doğru yeri bulmamız biraz zaman aldı hâliyle."

Başı fırıl fırıl dönüyordu. Ramsey'nin cevabı, çözdüğünden çok daha fazla soru doğurmuştu. Arkadaşları niye onca ihtimal içinde Montgomery'ye gitmişti ki? Daha da önemlisi, Montgomery niye gelmişti?

Ramsey belli ki sessizliğini yanlış yorumladı. "Hepsi geçti, hanımefendi," diye yatıştırmaya çalıştı onu. "Bu... yerin müdürü birazdan burada olur. O zaman bu tatsız olayın üstüne bir sünger çekebiliriz."

Gerçekten de Montgomery dönmeden önce cezaevi müdürü geldi. Sanki rahat rahat şömine başına kurulmuşken aceleyle üstünü giyip fırlamış gibiydi. Yanında Annabelle'e defteri imzalatan kâtip de vardı, sırılsıklam olmuş şapkasına bakılırsa müdürü getirmeye gitmişti.

Montgomery birkaç dakika sonra odaya geri girdiğinde gözlerinde garip bir parıltı vardı, sol yanağı belli belirsiz seğiriyordu.

Cezaevi müdürü hemen geniş masasının arkasına geçti.

"Hücreleriniz İçişleri Bakanlığı'nın belirlediği standartların hiçbirine uymuyor," dedi Montgomery, hiç lafı dolandırmadan konuya girerek. "Çok pis, soğuk ve kabul edilemez derecede kalabalık."

Müdür boyunbağını çekiştirdi. "Ne yazık ki bir süredir kaynak sıkıntısı..."

"Peki hangi gerekçeyle gözaltına alındı?" diye sordu Montgomery. "Yaptıkları gösteriye resmî izin verilmişti."

Gerçekten verilmiş miydi?

Cezaevi müdürü acèleyle defteri karıştırdı. "Evet evet, izinleri varmış," dedi. "Suçlular... yani hanımefendiler demek istedim, polise mukavemet ve saldırı gerekçesiyle alıkonulmuşlar." Kafasını kaldırıp tereddütle baktı. "Mesela Bayan Archer bir memurun burnunu kanatmış."

Kısa bir sessizlik oldu, duyduklarına inanamayan insanların sessizliği.

"Belli ki bir yanlış anlaşılmadan ibaret," dedi Montgomery ipeksi bir sesle.

Müdür başıyla onayladı. "Elbette, Ekselansları."

"O hâlde sicili temizlenecek ve polis amirine de davasının düştüğü bildirilecek."

"Elbette, efendim."

Montgomery gözlerini müdürden ayırmadan Ramsey'ye işaret etti. "Kefalet bedeli nedir?"

Müdür şaşırmıştı, belli ki Dük'ün tutukluyu alıp öylece çıkıp gideceğini sanıyordu. "Kefalet elli sterlin, Ekselansları."

Annabelle'in ağzı açık kaldı. Bu çok yüksek bir meblağdı. Ramsey'nin ceketinin iç cebinden çek defterini çıkarışını izlerken midesi bulandı.

Montgomery çeki müdürün masasının üstünde imzalayıp tek kelime etmeden kapıya yöneldi.

Ramsey, Annabelle'e kolunu uzattı ama kadın olduğu yerde çakılı kalmıştı.

"Hanımefendi?" diye fısıldadı Ramsey.

Montgomery geri dönüp sabırsız gözlerle baktı. Annabelle ona doğru yürüyünce suratı allak bullak oldu; genç kadın parmak uçlarına yükselip kulağına fısıldamaya başladı. Aslında ona bu kadar yakın olmak istemiyordu, muhtemelen hapishane gibi kokuyordu ama... "Hücrede başka bir süfrajet daha var," dedi yavaşça. "Maggie. Onu alacak kimsesi yok ve çok korkuyor."

Montgomery geri çekilip ona uzun uzun, anlaşılmaz bir ifadeyle baktı.

Sonra Ramsey'ye elini uzattı, o da tekrar çek defterini çıkardı.

Dük, Maggie'nin de sabah salıverilmesini emredip ikinci bir çek imzalarken odaya ağır bir sessizlik hâkimdi.

Annabelle'in yanakları alev alev yanıyordu. Doğu aksanlı kadını düşündü, ona da yardım etme dürtüsüyle sağduyusu arasında gidip geliyordu. Montgomery onun tereddüdüne son verdi, elini alıp koluna koyarak Annabelle'i ofisten çıkardı.

Arka kapıda, sağanak yağmur altında üzerinde hiçbir işaret olmayan bir at arabası bekliyordu.

Ramsey, sırılsıklam olmuş arabacıya bir madeni para uzattı. "Otuz Yedi Belgrave Meydanı," dedi.

Araba karanlıkta ilerlerken sessizce oturdular. Sokak lambalarının ışıkları Montgomery'nin yüzüne düştükçe adam sanki yabancı biri gibi görünüyordu; bu da Annabelle'in içinde bir kaybolmuşluk hissi yarattı.

Adama yüz sterline mal olmuştu, üstelik metresi bile değildi. Annabelle ona uzak durmasını söylemiş olsa da Montgomery onu bulmak için Londra'daki tüm hapishaneleri aramıştı. Üstelik bu adam ağırbaşlı, fazlasıyla kontrollü biriydi;

onu özgür bırakmak için nüfuzunu kullanması muhtemelen tabiatına aykırıydı. Yaptığı iyilik karşısında basit bir teşekkür gülünç derecede yetersizdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu sonunda.

"Kusura bakma," dedi adam. "Bildiğini sanıyordum. Belgravia'daki evime gidiyoruz."

Ona bakmıyordu. Bu gece yüzünde darp izi araması dışında ona pek bakmamıştı. Bu farkındalık, göğsüne bir kaya gibi çöktü.

"Yoksa Claridge's'te mi kalmak isterdin?" diye sordu Montgomery, cevap alamayınca.

"Otelde mi?" Bu meşhur oteli o bile duymuştu.

Montgomery başıyla onayladı. "Oradaki odalarımı kullanabilirsin. Yarın sabah tren istasyonuna ulaşımın da kolayca ayarlanır."

Sesi çok kibardı. Soğuk bir kibarlık. Sadece yanlarında Ramsey olduğu için değildi bu. Aralarındaki mesafenin büyüdüğünü, bağlarının zayıfladığını hissedebiliyordu; en baştan beri onları birbirlerine çeken o görünmez ipi kesivermişti adam sanki. Montgomery hâlâ onu korumak istiyordu ama belli ki böyle hissetmekten hoşlanmıyordu. Eh, sonuçta Annabelle'in istediği şeyi yapıyordu yalnızca, ondan uzak duruyordu. Bu durum onu rahatlatmalıydı. Yine de göğsündeki o taş, yavaş yavaş ciğerlerini eziyordu.

"Belgrave Meydanı gayet uygundur, Ekselansları."

Montgomery'nin beyaz sıvalı konağı dört katlıydı ve yolun karşısındaki karanlık parka bakıyordu. Ana girişi dört beyaz sütun süslüyordu. Bir saat içinde hapishaneden çıkıp Londra'nın en zengin semtine gelmek Annabelle için biraz sarsıcı olmuştu. Merdivenleri Ramsey'nin koluna girip yaşlı bir kadın gibi ağır

ağır tırmandı. Uşaklar gelenlerin eldivenlerini, paltolarını ve şapkalarını alırken Annabelle de göz ucuyla avizeyi ve meşeden geniş merdiveni fark etti.

Montgomery, temiz giysileri ve sert tavırlarıyla evin kâhyası olduğunu belli eden bir kadınla konuşuyordu. Sonunda Annabelle'e döndü; yüzündeki soğuk ifade değişmemişti.

"Millie seni odana götürecek," dedi. Kâhyanın yanındaki genç hizmetçiyi işaret etti. "Hiç çekinmeden banyo yapabilir veya bir tepsi yemek isteyebilirsin."

Banyo. Yemek. Cennet gibi.

Bunların hepsinden onun sesindeki bir parça sıcaklık uğruna seve seve vazgeçerdi.

Çenesinde altın rengi kirli sakalı belli oluyordu. Belli ki sabah erken kalkıp tıraş olmuştu, şimdiyse saat gece yarısına yaklaşıyordu. Uzun bir gün geçirmişti. Hem sakalından hem de o güzel ağzının çevresindeki çizgilerin sertliğinden belli oluyordu. Sonuçta o da sıradan bir faniydi.

Göğsünde artan baskıyı nefes alıp vererek hafifletmeye çalıştı. Şu anda dünyada en çok istediği şey, başını onun omzuna gömmekti çünkü fani olsun olmasın, hâlâ bütün dünyanın bir süre yaslanabileceği biri gibi duruyordu. Ayrıca karşılığında onun da biraz şefkate ihtiyacı olabilirdi.

Onu dikkatle seyretmesi Montgomery'nin gözünden kaçmadı. Gözlerinde bir kıvılcım çaktı, metanetli ifadesi kırıldı. Bir an sanki ona dokunacak gibi oldu ama sadece sağ elini yumruk yapıp açtı.

"İyi geceler, Bayan Archer," dedi.

"Odayı hazırlarken sizin için banyo küvetini doldurmamı ister misiniz?" diye sordu Millie.

Annabelle'e göre oda zaten gayet düzgün ve hazırdı. Buz mavisi ahşap panellerin zarafeti ile yüksek alçı tavan süslemeleri, koyu kadife perdeler ve şöminedeki alevin sıcaklığıyla dengeleniyordu.

"Banyo harika olur," dedi. Millbank'in üzerine sinen aşağılayıcı havasını yıkayıp atmak istiyordu.

Banyo da çok özenliydi: yerden tavana kadar uzanan beyaz fayanslar, parlayan musluklar ve büyük, oval bir bakır küvet. Raflarda sabun tozuyla dolu cam kavanozlar, içinde lavanta özü ile gül yağı olan pembe kristal şişeler diziliydi.

Millie muslukları açtı. Sıcak su küvete dolarken buhar yükseldi. Annabelle soyunurken hizmetçi dışarı çıktı; biraz sonra kucağında bembeyaz havlular, bir gecelik ve beyaz ipek bir sabahlıkla geri döndü. Eşyaları küvetin yanındaki sandalyeye bırakıp kolalı eteklerini hışırdatarak dışarı çıktı.

Annabelle lavanta kokulu sıcak suya gömüldüğünde bütün bedeni derin bir oh çekti. Başını küvetin kenarına yasladı. Bir süreliğine ağırlıksız hissetmek ne kadar güzeldi. Sabuna uzanmak için bile kıpırdayamayacak kadar mayışmıştı. Köpükler krema gibi yumuşak ve şatafatlı bir his yayıyordu. Süngerin tenine hafifçe sürtünmesi, cildine sıcak bir his yayıyordu. Bu, tıpkı o gece yarısı Claremont'ta, sanki ölümcül bir hastalığın tek dermanı oymuş gibi delice Montgomery'yi ararken içine düşen ateşe benziyordu. O zamanlar son bir öpücük, son bir veda istemişti. Oysa şimdi planının ne kadar saçma olduğunu biliyordu. Paylaştıkları her öpücük, daha fazla öpücük için iştahını açıyordu. Büyük ihtimalle ne kadar zaman geçerse geçsin, kaç kere öpüşürlerse öpüşsünler, ona veda etmeye hazır hissetmezdi.

Süngeri bir adamı yumrukladığı için hâlâ kızarık ve ağrılı olan parmak eklemlerine sürdü. Bir an irkildi. Bugün geleceğini kaybetmeye çok ama çok yaklaşmıştı. Sonra Montgomery çıkagelmiş ve bir kuş kafesinin kapısını açar gibi bir rahatlıkla

onu özgür bırakmıştı. Aklı başında her adamın yabani bir yaratığı serbest bıraktıktan sonra yapacağı gibi o da bu yaratığı kendi hâline bırakıyordu.

Bu canını acıttı.

Hangi yolu seçerlerse seçsinler, sonunda canı yanacaktı.

Şu anda canını en çok yakan ise onun dudaklarının yumuşaklığını bir daha hiç hissedemeyecek olduğunu düşünmekti.

Süngeri dikkatlice küvetin kenarına bıraktı.

Montgomery ona yarınlarını geri vermişti.

O da ikisine bu geceyi geri verebilirdi.

Küvette doğrulurken bütün vücudundan buhar yükseldi. Bir an başı dönünce sendeledi. Havluyla kendini kurulayıp nemli cildine gül yağı sürdü. Saçlarını açıp dalgaları belirginleşene kadar parmaklarıyla taradı. Beyaz ipek sabahlığı giydi.

Odaya dönünce zile asılı olan ipi hafifçe çekti.

Millie kapıda belirdiğinde kalbi yavaş ama sert bir ritimle atıyordu.

"Beni Ekselansları'na götür, lütfen."

Hizmetçi onun incecik kıyafetini kaçamak bakışlarla süzdü. "Ekselansları bu saatte özel odasında olur, hanımefendi," dedi.

Hizmetkârlar konuşacaktı elbet. Ama bir önemi yoktu.

Annabelle çıplak ayaklarıyla kapıya yöneldi. "Biliyorum."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sebastian koltuğuna yayılmış oturuyordu, saçları banyodan sonra hâlâ bukle bukleydi ve gece yarısı kulübe gidip biraz eskrim yapma fikri gitgide cazip geliyordu. Banyo işe yaramamıştı. Elindeki kitap da yaramamıştı. Harcayamadığı öfkeli bir arzunun hâlâ damarlarında dolaştığını hissediyordu, hedefi olmayan bir saldırganlık vardı üstünde. Ah, oysa bir hedefi vardı. Üstü başı perişan, kir içinde olsa da kadına tek bir bakış atması yetmişti, onu istiyordu. Korumak, elde etmek, onunla birlikte olmak istiyordu. Ama elinden onu zorlamak dışında hiçbir şey gelmezdi.

Ateşte çıtırdayan odunların sesi öylesine yumuşak, öylesine evcimendi ki içindeki öfkeyi daha da körükledi.

Hayatındaki en büyük zorluklardan biri bu olacaktı: Hiçbir şey yapmamak.

Onurlu davranmak onu pek mutlu etmiyordu bu gece.

Kapının hafifçe tıklatılması onu düşüncelerinden çekip aldı. Gecenin bu vakti kimse odasına gelmezdi. Neler olduğuna bakmak üzere yerinde doğruluyordu ki kapı kolu döndü.

Her nasılsa gelenin o olduğunu biliyordu. Yine de karşısında Annabelle'i görmeye hiç hazırlıklı değildi.

Bir anlığına zihni bomboş kaldı.

Saçları açıktı, beline kadar uzanan kızıl-kahve bir ırmak gibi parlıyordu. Üstelik neredeyse çıplaktı.

Adamı tepeden tırnağa bir ateş dalgası sardı.

Üzerine geçirdiği incecik beyaz sabahlık vücuduna yapışmıştı, ona doğru yürüdükçe hatları belli oluyordu. Sabahlığın altından çıplak ayakları görünüyordu; içini acıtacak kadar savunmasız, solgun ayaklar...

Bedeninin arzuyla dolup kabardığını hissetti. Biraz zorlanarak da olsa bakışlarını Annabelle'in yüzüne çevirdi.

"Annabelle." Sesi kısık ve boğuktu. "Bir şey mi oldu?"

Usulca gelip dizlerinin arasına girdiğinde kokusu Sebastian'ı sardı.

Onu yeniden koklayınca kendini gerçekten çok güçsüz hissetti.

"Korkarım oldu," dedi Annabelle.

Elindeki kitabı nazikçe alıp kucağına oturunca Sebastian'ın bedenindeki tüm kaslar gerildi.

"Ne oldu?" diye sordu boğuk bir sesle. Kucağındaki yumuşak, kadınsı ağırlık onu neredeyse acı verecek derecede sertleştirmişti.

"Seni özledim," diye mırıldandı Annabelle.

Sebastian'ın gözleri Annabelle'in boynunda, omuzlarında, göğsündeydi; Annabelle onu iyice süzdükten sonra parmakları gevşekçe bağlı sabahlığın açık bıraktığı V şeklindeki çıplak tende gezinmeye başladı.

Sebastian elleriyle kadının kollarını sımsıkı sardı, ipek kumaş parmakları arasında eziliyordu. "Buraya sırf minnettarlık duyduğun için geldiysen..."

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır," dedi, "hayır."

Bakışları Sebastian'ın gövdesinden aşağıya, sabahlığının önünü kabartan şişliğe kaydı. Adam iniltisini zor bastırdı. Elini oraya koymuş kadar etkiliydi bakışları.

Kadın başını kaldırdı, elmacık kemiklerine hafif bir pembelik yayılmıştı. "Seni istiyorum, Montgomery."

Seni istiyorum, Montgomery.

Adamın onu kavrayışı yumuşadı, Annabelle kıvrılarak ona daha da yaklaşıp dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Seni nasıl özledim bilemezsin," diye fısıldadı dudaklarına doğru.

Kucağından kayarcasına inip bacaklarının arasında diz çöktü. Kadının ince parmakları sabahlığının kuşağını çözmeye başlayınca adam kesik kesik nefes almaya başladı. Annabelle'in çenesini tutup kadının gözlerinin içine baktı. "Sana elimde olandan daha fazlasını sunamam."

Annabelle'in gözleri hafifçe kısıldı. "Biliyorum."

Adamın sabahlığını açtı.

Uzun bir an boyunca odada yalnızca kesik kesik nefesler ve ateşin çıtırtısı duyuldu.

Adama yeniden baktığında Annabelle'in gözlerinde yoğun bir duygusallık vardı.

Eğilip Sebastian'ın göğsüne dudaklarını dokundurdu, adamın gırtlağından boğuk bir ses çıktı. Kadın, ağzını açarak öpücüklerini aşağıya, sert karın kaslarına doğru sürükledi. Adamın sağ eli istemsizce Annabelle'in başının arkasını kavradı.

Annabelle bekledi, sıcak nefesi adamın zonklayan aletinin üzerine doğru aktı.

"Annabelle..."

Kadın onu ağzına aldı.

Zevk ona bir kırbaç gibi vurunca Sebastian'ın bedeni yay gibi kıvrıldı. "Tanrım..."

Islak, yumuşak bir sıcaklık ve sevecenlik. Bir saadet ânı. Adam inledi, parmakları kadının saçlarında kayboldu. Ondan bunu yapmasını asla isteyemezdi ama Tanrı biliyor ya, hayalini kurmuştu. O karanlık fanteziler, şu an onun dilinin her dokunuşunda damarlarına yayılan alev alev hissin yanında sönük kalıyordu.

Kadın ağzını bir aşağı bir yukarı kaydırırken adam ter içinde kaldı; omurgasının dibinde bir baskı hissetmeye başla-

mıştı bile. İnsanüstü bir çabayla kendini geri çekti, ayağa kalkıp onu kucağına aldı.

Montgomery, gözlerini odanın ortasındaki büyük yatağa dikmişti; onu bir zafer ganimeti gibi taşındığı için hem utanan hem de heyecanlanan Annabelle de ona sımsıkı yapıştı. Sebastian onu yatağın kenarına büyük bir dikkatle bıraktı ama gözleri bir alevin ortasındaki yakıcı mavilikle parlıyordu.

Annabelle ürperdi. Demek onun tüm gücünün, dikkatinin öznesi olmak böyle bir şeydi. Zaman ve bilinç kıvılcımlara karışıp gitmişti; geriye yalnızca şu an, onun bedeni, kendi bedeni ve yakın olma arzusu kalmıştı.

Sebastian iki eliyle yüzünü kavradı, başparmakları Annabelle'in dudaklarının kenarında gezindi.

"Öyle çok istiyorum ki seni," dedi ve onu öpmek için eğildi.

İlk temasta bütün kuvvetiyle öptü onu, dudakları talepkâr, yönlendirici ve vericiydi. Durması gerekmediğini bilen bir adam gibi öpüyordu. Durması gerekmiyordu. Onun güçlü bedeninin kendi bedenini örttüğü ânın hayali, Annabelle'in içini yaktı, onu nefessiz ve dermansız bıraktı.

Montgomery öpmeyi bıraktığında Annabelle nefes nefese uzanmış hâldeydi, bacakları yatağın kenarından sarkıyordu. Sabahlığı çoktan açılmıştı. Montgomery onun yanındaydı; gözleri, erkeklerin en çok ilgisini çeken o narin yerlerde uzun uzun dolaşıyor, sanki tadını çıkarıyordu.

Utanıp kendini örtmesi gerekirdi belki. Ne var ki durumu fenaydı, içinde pek bir ahlaki direnç kalmamıştı. Bu yüzden çenesini kaldırıp ona boynunu gösterdi.

Montgomery'nin yüzündeki gülümseme silindi. Geri çekildi ve sabahlığı hafif bir hışırtıyla yere düştü.

Annabelle yutkundu. Yalnızca bedeniyle bile baştan çıkarabilirdi adam onu, sağlam bir özgüven ve zarif kaslarla bezeliydi. Açık tenliydi; göğsündeki açık renk tüyler, dümdüz karnı boyunca ilerleyip en erkeksi yerine varan kumral bir patika gibiydi. Vardığı yer de güzeldi. Dimdik olmuş, arzuyla kasılmıştı.

Montgomery derin derin nefes alınca Annabelle onun yüzüne odaklandı. Adam, gözlerini iyiden iyiye kısmış, dizlerine bakıyordu.

"Ah," dedi Annabelle, "önemli bir şey değil."

Montgomery'nin elleri çoktan dizlerindeydi, bacağını nazikçe çevirerek erik büyüklüğündeki morluk ve çürüklere bakmaya başlamıştı.

"Bunu sana kim yaptı?"

"Kimse... Beni gözaltına alırlarken düştüm," diye hızla yanıtladı Annabelle, adamın vahşi bakışlarını görünce.

Sonra ürperdi. Ne tuhaftır ki daha fazla tahrik olmuştu.

Ona doğru elini uzattı. "Lütfen," diye fısıldadı, "gel bana."

Adamın bakışları, yatağın üzerinde sereserpe uzanmış bedeninde gezinirken, Annabelle'in umduğu gibi dikkati dağıldı ve gözlerindeki kana susamışlık kaybolmaya başladı.

Montgomery dizlerinin üstüne çöktü. Morluğun hemen altındaki incik kemiğine kondurduğu öpücük farklıydı. Daha önceki öpücükleri arzuyla, sahip olma ihtiyacıyla doluydu. Bu seferkiyse tüy gibi hafifti. Saygı doluydu. Sanki Annabelle kıymetli ve cam gibi kırılgandı... Uyluğuna bir öpücük daha kondurdu, parmakları dizlerinin arkasındaki hassas deride gezindi. Duygular bir şerbet gibi tatlı ve sıcak bir akışla içini kaplıyordu. Uyluğunun iç tarafında bir dil darbesi, hafif emmeler, dişinin nazik dokunuşları derken çarşafların üzerinde kıpırdanmaya başladı. Diğer bacağını sıvazlayan sıcak bir el, kalçasının birleştiği yere ulaştığında, parmakları orada yayılıp kaldı, ta ki başparmağı hareket edene dek. Annabelle irkildi. Adam ne yaptığını bilen dokunuşlarla aynı hareketi tekrarladı;

Annabelle'in dudakları sessiz bir inlemeyle aralandı. Adamın usta parmakları ve ipeksi ağzı dokunduğu her yeri alev alev yakıyordu. Bacaklarının arasını öptü, dili sıcak ve kaygandı. Annabelle kendini kaybedip ona bütünüyle teslim oldu. Sebastian onu en kuytularına kadar yaladı, sarıp sarmaladı; en sonunda Annabelle'in elleri çarşafı kavradı, bir çığlıkla adama doğru kıvrıldı.

Hâlâ nefes nefese titriyordu ki Montgomery onun üzerine eğilip başının iki yanına dirseklerini dayadı. Önünde hissettiği sıcak ve sert baskı, Annabelle'in sersemlemiş zihnini sarstı.

Elini adamın göğsüne bastırdı. "Lütfen..."

Adam boğuk bir ses çıkardı; yakışıklı yüzü, kendini durdurma çabasıyla gerildi.

Annabelle derdini çabucak söyledi. "Lütfen... hamile kalmak istemiyorum."

Montgomery'nin yüzünden anlaşılmaz bir ifade geçti. Sonra başıyla onayladı.

Adam içine girdiğinde Annabelle'in nefesi kesildi. Çok uzun zaman olmuştu, Sebastian çok büyüktü ve kendini birine teslim etmek üzere olan tüm kadınların içgüdüsel olarak hissettiği tedirginlik onu da sarmıştı.

Montgomery, altındaki bedenin verdiği mücadeleyi hissedip hareketlerini yumuşattı. Son derece nazik ve yavaş hareket ediyordu artık.

"Kendini zorlama, sevgilim," diye mırıldandı adam. "Bırak ben sana geleyim, işte böyle..."

Sakin sesi, bedeniyle çelişiyordu. Annabelle'in avuçlarının altındaki sırt kasları titriyordu.

Belki o titreyen kaslar, belki kulağının dibindeki o boğuk ses, belki de yanağına değen yanağı yüzündendi ama Annabelle'in içinde bir şey serbest kaldı ve Montgomery onun içine gömülürken gözlerinin cam gibi parladığını gördü.

Montgomery onu tamamen doldurmuştu; hem bedenini hem zihnini. Annabelle'in daha fazla verecek bir şeyi kalmayana kadar ilerledi. Bakışları adamın ilkel bir içgüdüyle gerilen yüzüne kilitlendi; Montgomery'nin gidip gelişleri hızlandıkça aralarındaki tüm sınırlar silindi, artık ne bir başlangıç ne de bir son vardı. Annabelle tekrar zirveye ulaşırken adamın da titreyip geri çekildiğini hissetti.

Başını Annabelle'in boynuna yaslayıp üzerine yığıldı.

Annabelle'in eli adamın nemli ensesinde dolaştı.

Sebastian onun yanına yuvarlandı ve oracıkta ölü gibi kaldı.

Adam sürahinin ve leğenin bulunduğu köşeye yürüyüp temizlendi, ardından ıslak bir bezle yatağa döndü. Annabelle onu çırılçıplak hâlde odada dolaşırken izlemekten utanmalıydı aslında. Hele de adamın elindeki bezle Annabelle'i temizlemesi... Ama muhtemelen son utangaçlık kırıntılarını, odanın kapısıyla koltuk arasında bir yerlerde kaybetmişti.

Elini, adamın boşaldığı karnına koydu.

Sözünü tutmuştu. Onu korumuştu. Montgomery'nin maharetli ağzıyla onu sürüklediği o tatmin yoluna bir kere girdiğinde yeryüzündeki hiçbir kuvvet onu oradan çekip alamazdı; bu yüzden adamın kendini tutmak için ne kadar çaba sarf ettiğini az çok kestirebiliyordu. Mükemmel, güvenilir bir adamdı.

Montgomery yanına uzanınca yatak hafiften çöktü.

Dirseğinin üstünde doğrulup avucunu çenesine dayamış, yarı kapalı gözlerle onu inceliyordu. Farklı görünüyordu. Daha genç. Annabelle dayanamayıp parmak ucuyla adamın alt dudağının kıvrımını okşadı. Onun ağzı da farklı görünüyordu şimdi; daha yumuşak, daha dolgun. Onu bu hâlde görebilmek, mahrem bir yakınlığın eseriydi. Dük değil de sadece bir erkek

olarak Montgomery'yi çok az insan görebilirdi. Onun sıradan bir erkek olmasını ne kadar da isterdi...

Adam onun meraklı elini yakalayıp parmaklarıyla oynamaya başladı. Annabelle elini çekmeyi akıl ettiğinde artık çok geçti. Adam bırakmadı. "Ellerini hep saklamaya çalışıyorsun," dedi. "Neden?"

Kadın iç geçirdi. "Hiç güzel değiller çünkü."

Montgomery nazikçe kadının kenetlenmiş yumruğunu açtı. "Neden öyle diyorsun?"

"Mürekkep lekeleri var," diye mırıldandı.

Adam ellerini öptü. "Leke denmez bunlara."

"Nasırlarım da var," dedi kadın, birden tüm kusurlarını ona sayıp dökmek isteğiyle dolmuştu.

"Bende de var," dedi adam.

Kadın şaşkınlıkla yüzüne baktı.

Montgomery sağ elini açıp orta parmağının üst kısmındaki küçük çıkıntıyı gösterdi. "Kalem tutmaktan." Kadının parmağını kendi orta ve yüzük parmaklarının arasına yerleştirdi. "Bu da dizginleri tutmaktan."

Parmaklarının birbirine değip dolanmalarını izlemek, karnının alt kısmında yine o arzu hissini uyandırdı. Montgomery söz konusu olduğunda açgözlü olmaktan çekinmiyordu.

"Peki ya bu?" Adamın avucundaki sert bir noktayı işaret etti.

"O tokmak kullanmaktan oldu."

"Tokmak mı?"

"Evet. Çit kazıklarını toprağa çakmak için kullanılan büyük bir çekiç."

"Sık sık çit kazığı çakar mısınız, Ekselansları?"

Adamın dudakları seğirdi. "Yeterince sık. Toprakla uğraşmak kafamı dağıtıyor."

Kadın, adamın kol kaslarını parmaklarıyla okşadı. "Bunların sebebi şimdi belli oldu." Kolları dokunuşuyla birlikte sertleşti. Kadın gülümsedi, artık ona böyle dokunmaya hakkı vardı.

"Gerçekten de adamın tekinin burnunu kanattın mı?" diye sordu. Kadının elini çevirip pembeleşmiş parmak eklemlerini inceledi.

Kadının gülümsemesi silindi. "Evet."

Adamın bedenindeki dinginliğin kaybolduğunu hissedebiliyordu.

"Neden?" diye sordu adam.

"Muhtemelen birlikte büyüdüğüm köy çocukları bana bir leydi gibi tokat atmayı öğretmediği için," dedi kadın.

Montgomery, gözlerinde en ufak bir mizah havası olmadan üzerine eğildi. "Ne yaptı o adam?"

Annabelle bakışlarını kaçırdı. "Bir... bir arkadaşıma zarar veriyordu."

Montgomery'nin yüzü, katı ve asla affedici olmayan çizgilerle gerildi. "Anlıyorum."

"Bütün Londra Emniyeti'ni yerle bir etmek istersen sesimi çıkarmam," dedi kadın yumuşakça, "ama yarına kadar bekleyemez mi?"

Adamın kasları ancak Annabelle cilvelenerek ayağını adamın baldırına sürtünce gevşedi.

"Seni yaramaz," diye fısıldadı Montgomery. Kadının elini dudaklarına götürüp avucuna bir öpücük kondurdu, sonra yavaşça bıraktı. "Bu el ziyadesiyle becerikli," dedi. "Onu bir daha asla saklama."

Kadın, öpücüğü tutmak ister gibi elini yumruk yaptı. Bu adamı nasıl soğuk ve mesafeli biri sanabilmişti? Belki öyleydi fakat aynı zamanda kimse ona bu kadar sevildiğini, kıymet gördüğünü hissettirmemişti.

Ama yine de... Onun da taş kalpli olduğu durumlar vardı. Bunlar birer yorum değil, gerçeklerdi.

"Montgomery. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sebastian."

"Anlamadım?"

"Bana Sebastian de."

Kadın duraksadı. "Neden?"

"Çünkü adım bu."

Kadın elbette bunu biliyordu. Hatta tam olarak, Sebastian Alexander Charles Avery. Akabinde uzun bir sıra büyük ve küçük ünvan geliyordu. Onu ilk kez *Aristokrasi Yıllıkları*'nda araştırırken adını ezberlemişti. Ama aynı zamanda biliyordu ki onun konumundaki bir adama sadece en eski arkadaşları ve belki de karısı ilk adıyla hitap edebilirdi.

"Korkarım seni o kadar iyi tanımıyorum," dedi.

Adamın dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Az önce içindeydim. Hatta on beş dakika kadar sonra yine içinde olmayı planlıyorum."

Kadının yüzü kızardı. "O başka."

"Pek sayılmaz," dedi adam. "Lütfen sözümü dinle. Sonra sorunu sor."

Kadın iç geçirdi. "Sebastian."

Adam kirpiklerini indirdi ve fena hâlde kedi mırlamasını andıran bir ses çıkardı.

"Sebastian," dedi kadın bu kez daha boğuk bir sesle, sırf ne yapacağını görmek için.

Adam gözlerini araladı. "Seni eğlendiriyor muyum?"

Annabelle kıkırdadı, ki aslında hiç kıkırdamazdı. Adam yavaşça gülümseyince göz kenarlarında ince çizgiler oluştu, dümdüz ve bembeyaz dişleri ortaya çıktı. Ah... Gülümseyen bir Sebastian, insanı mahveden bir manzaraydı.

Sormak zorunda kaldığına pişmandı aslında.

"Sebastian... Karını neden boşadın?"

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Yatak odasında bir saat vardı. Sebastian taş gibi hareketsiz yatarken, rahatsız edici sessizliğin bir dakikasının daha geçtiğini gösteren tik takları açık ve net olarak duyabiliyordu. Belli ki onunla aynı yatağı paylaşmak, Annabelle'e meraklı sorular sorma hakkını vermiyordu.

"Bu meselede pek de seçim şansım olmadı," dedi en sonunda. Dört direkli yatağın tentesine dikmişti gözlerini; öfkeli değil, düşünceli görünüyordu. "Evliliğimizin altıncı ayında başka bir adamla kaçtı. Babasının arazisine komşu malikânede yaşayan baronetin küçük oğluyla... Meğer çocukluğundan beri ona âşıkmış. Onları Fransa yolunda, bir handa buldum."

Ah...

"Bu çok korkunç bir şey," diyebildi ancak.

Omuz silkti. "Olan oldu."

Ama Annabelle'in gözünün önüne gelen sahneler son derece gerçek ve canlıydı: Sebastian'ın gıcırdayan merdivenleri tırmanışı, peşinden ayrılmayan telaşlı hancı... Loş bir odaya dalıp âşıkların dehşet dolu çığlıklarıyla karşılaşması...

"Peki sen neden..." Boğazı düğümlendi.

Güçlü eller beline dolanıp onu üzerine çekti. Altındaki sıcak ve sert bedeni hissedince Annabelle'in düşünceleri dağıldı ama Sebastian'ın ifadesi düşünceli ve alaycıydı; belli ki aklında sevişmek yoktu.

"Onları bulduğumda neden vurmadığımı mı soruyorsun?" dedi.

Annabelle başını hafifçe sallayarak onayladı.

"Çünkü buna değmezdi. Ne bu hayatta ne de ötekinde..."

Ah, Sebastian. Bu adamın kendini gerçekten kaybetmesi için ne gerekiyordu acaba?

Yüzü alev alev yandı. Zira ona kendini kaybettiren şeylerden birini artık gayet iyi biliyordu.

"Çoğu erkek bu kadar ilerisini düşünemezdi," dedi Annabelle. "Çoğu hiç düşünmezdi bile."

Sebastian ellerini onun bedeninde dolaştırmaya başladı, parmaklarını sanki teninin yumuşaklığında teselli arıyormuş gibi bastırıyordu.

"Yataklarının ucunda dikiliyordum, bana öyle bir ifadeyle bakıyorlardı ki onları vuracağıma eminlerdi," dedi. "Ama o an hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey. Bu sayede seçeneklerimi tartabildim. Onları yakalattım. Bir daha dönmemek üzere İtalya'ya gitmesi şartını koştum. Ama ikisinin de kılına dokunmadım. Her zaman buzdan bir kalbim olduğunu söylerdi, şansına haklı çıktı."

"Hayır," dedi Annabelle. "Kalbinin buzdan olduğuna asla inanmıyorum. Görünüşe göre o kadın... sadakatsizin tekiymiş."

Adamın üzerinde dolaşan elleri artık arsızca kalçasını okşuyordu.

"Ne güzel koruyup kolluyorsun beni," diye mırıldandı Sebastian. "Sadakatsizdi, evet. Fakat hepsinden önemlisi, aşırı duygusal bir kızdı. Onunla hiç evlenmemeliydim."

"Evlenme teklifi ettiğine göre onu çok sevmiş olmalısın," dedi Annabelle, bu düşüncenin yarattığı burukluk hiç hoşuna gitmemişti.

Sebastian başını iki yana salladı. "Onunla evlendim çünkü babam onun babasına arazilerimizden birini satmıştı, adam da elindeki kartları çok iyi oynadı. Kızının bir düşes olmasını

istiyordu, benim de bir eşe ihtiyacım vardı. Pahalı mülkümün bana çeyiz olarak verilmesi ve üstüne bir eş almak mantıklı görünmüştü."

"Ha..."

"Stratejik bir hamleydi ama geri tepti."

Ne kadar hesaplı ve soğukkanlı bir tavırla anlatıyordu... Ama bu sınıfın evlilik anlayışı hep böyleydi zaten, değil mi? Evlilik, ellerinde mevcut olanları çoğaltmak için bir araçtı: para, güç, toprak. Zevk ya da aşk içinse metres tutarlardı.

"Ama aristokrat çiftlerin sevgili edinmesi oldukça sıradan bir şey sanıyordum ben?"

Bakışları karardı. "Ancak bir vâris doğduktan sonra... Benimle evli olduğu esnada doğuracağı bir oğlan çocuğu resmî olarak benim sayılacaktı ama onu odalara kilitlemediğim sürece, o vârisin gerçekten benim oğlum olduğundan asla emin olamazdım. Her şeyi riske atmaya hazır olduğunu zaten göstermişti. Ayrıca..."

Birden susup düşüncelere daldı ama Annabelle'in altındaki vücudu kaskatı kesildi. Kadın dudaklarını adamın boynuna değdirdi. Bu işe yaramayınca dilini kullanmaya başladı.

Adam hafifçe inledi, sertleşmeye başlayan penisi Annabelle'in karnına baskı yapıyordu. Onun da içi titredi, doğruldu, bacaklarını açıp üstüne oturdu ve Sebastian onu kalçalarından sıkıca kavrayıp durdurana kadar sallanmaya başladı.

Annabelle'e bakarken yanakları kızarmıştı. "Göremedim, hâlini anlayamadım... Ya bana olan nefreti o kadar büyüktü ki her şeyi riske atıp kaçmayı göze aldı ya da o oğlana gerçekten çok âşıktı. Her hâlükârda, böyle bir şey olacağını öngöremedim."

Annabelle ona çoğu kocanın zaten karılarının Fransa'ya kaçmasını beklemediğini söyleyebilirdi ama mesele bundan daha derindi muhtemelen.

Ellerini onun kalçalarındaki ellerinin üzerine koydu, parmaklarını birbirine kenetledi.

"İnsanlara güvenmeyi nasıl başarıyorsun?" diye fısıldadı.

Sebastian beklemediği bir anda hareket etti, onu sırtüstü yatırıp üstüne çıktı. Kadın şaşkınlıkla kıpırdandı. Ama hareket edemiyordu. Adamın sertleşmiş penisi kadının uylukları arasına ısrarla baskı yapıyordu; dizleri kendiliğinden kıvrılıp adamı sardı. İnlemeye başladı. Evet, karşısındaki Sebastian olunca ahlak ya da utanma duygusu kalmıyordu.

Sebastian'm gözleri bilgiç bilgiç parladı. "Güveneceğim kişileri dikkatle seçerim," dedi. "Gözümün içine bakıp fikrini kendine saklayamayacak kadar dürüst olanlara ister istemez güven duyuyorum ve sözlerine güveniyorum."

Kadın güldü. "Bunu kimseye söyleme sakın. Hayatın çok daha zorlaşır."

Adamın birdenbire ciddileşen bakışları onu endişelendirmeliydi.

Oysa sadece güçlü bir beklenti hissi sardı içini.

Sebastian onu yüzüstü çevirdi.

Eli, kadının omzuna dökülen karışık buklelerini okşadı ve dili bütün sıcaklığıyla boynunun yan tarafındaydı. Öpücüklerinde, tüy gibi yumuşak tenini ve yeniden canlanan hassas bölgelerini keşfedişinde bir açlık vardı. Kadın sırtını kamburlaştırdı, omuzlarına değen sert kasları ve göğüs kıllarını hissetmenin büyüsüne kapılmıştı.

"Gülüşünü duymak çok hoşuma gidiyor," diye mırıldandı Sebastian, küçük ısırıklar arasında. "Çok güzel bir ses..."

"Mendelssohn'dan bile mi güzel?"

Sebastian, boynunun kıvrıldığı yeri hafifçe ısırınca kadın nefesini tuttu.

"Evet," dedi adam. "Daha güzel."

Ellerini yatak ile kadının ipeksi memelerinin arasına soktu. Avuçlarının, heyecanla dikleşen pembe meme uçlarına dokunuşu, kadının hayretle inlemesine yol açtı. Sebastian onun vücudu hakkında kendisinin bile bilmediği şeyleri biliyordu ve bunları

ona gösterdikçe kadın kendini daha özgür bırakabiliyordu. Sonunda bütün bedeni tek bir histen ibaret kalıyordu... Derken adam kalçalarıyla ona baskı yaparak bacaklarını araladı.

Sebastian'ın niyetini anlayınca bir an durakladı.

Kulağının dibindeki sesi esrarlı ve ipek gibi pürüzsüzdü. "Beni böyle ister misin?"

Kadın yutkundu.

Sebastian'ın dudakları, çenesinin kıvrımında çok yumuşak ve istekliydi; hafifçe ısırıyor, altın rengi sakalıyla narin tenini okşuyordu.

"Evet," diye fısıldadı. Evet, evet ve evet.

Çok geçmeden her şeye evet diyecekti, zira adam çoktan iliklerine kadar işlemişti.

Bu kez mücadele yoktu; yalnızca yumuşak, sıcak bir kayış, onunla yeniden birleşmenin verdiği rahatlama... Sebastian kadının kalçalarını biraz daha yukarı kaldırınca kadın alev alev yanan yanaklarını soğuk çarşaflara gömdü. Parmakları çaresizce yatağı kavradı.

Platon yanılıyordu. Ruhun kayıp yarısını araması bir hiciv değildi. Sebastian içini doldurduğunda hissettiği o tamamlanmışlık duygusu hem korkutucu hem de sevinçli bir hakikatti. O kadar doğru, o kadar gerçekti ki asla bitmemeliydi. Ama yine de Sebastian, bacaklarının arasındaki kayganlığa dokunan parmakları ve hiç durmadan gidip gelişiyle onu daha ileriye götürdü. En sonunda kadın kendi çığlıklarının çok uzaklardan gelen yankısıyla eriyip gitti. Bu zevkinin tam ortasında, Sebastian onun içinde nihayete ermek yerine geri çekildiği için pişmanlık duydu.

Beceriksizce birbirlerine dolanmış hâlde yatağa yığılıp kaldılar. Adam sırtüstü yatarken kadın onun yanına sokulmuş ve

uyuşmuş bacağını Sebastian'ın uyluklarının üzerine atmıştı. Başı adamın göğsündeydi. O enfes koku orada yoğunlaşıyor gibiydi. Kadın parmaklarını adamın göğüs kıllarında gezdirerek düşündü: *Kıllar yüzünden hep... Erkeklerin kokularını tam da kadınların başlarını koymalarını istedikleri yerde tutacak postları olması ne kadar da akıllıca.*

Sebastian, tembel parmaklarını onun ensesinde gezdiriyor, saç derisini hafifçe kaşıyordu. Kadın, hâlinden memnun bir kedi gibi mırlamak istiyordu. Elbette birkaç saat içinde sabah olacaktı. Ama yıllardır, belki de hayatı boyunca hiç, bu kadar doyuma ulaşmış hissetmemişti. Sanki içini sürekli kemiren bir soru nihayet yanıtlanmış, her şey yerli yerine oturmuş, deniz durulmuştu. Bir kez daha ayartılmaya karşı koyamadığı için belki sonra pişman olurdu ama şu an değil.

Parmaklarını Sebastian'ın kalbinin düzgün bir ritimle attığı yere bastırdı.

"Daha evvel yaptığım şey..." dedi. "Yanına ilk geldiğimde..."

Sebastian başparmağıyla çenesini kaldırdı. "Evet?"

Bu, beklediğinden daha utanç vericiydi. "Hani koltukta oturuyordun..." dedi kadın.

"Ah," dedi Sebastian, gözleri birden parladı. "O mesele."

"Evet. Ben hiç... yani demek istediğim, yalnızca kitaplarda okumuştum daha önce. Tesadüfen."

"Tesadüfen mi?" diye tekrarladı Sebastian, kaşını kaldırarak.

"Evet. İnsan bazen... Antik Yunan belgelerinde ya da vazolarında... bazı tasvirlere rastlıyor."

"O hâlde Yunan çömlekçiliğine borçlu hissediyorum kendimi," diye mırıldandı Sebastian, gözlerini kadının dudaklarına indirerek.

Annabelle o anda Sebastian isterse bir kez daha onun olacağını biliyordu.

Adam kadının dağılan saçlarını elleriyle topladı.

"Kimdi o?" diye sordu usulca.

Kadının kalbi tökezledi sanki. Bu konuyu açmasını hiç beklemiyordu. Hiç.

Boğazı düğüm düğümdü. Belki de az önce, aşırı deneyimli olmadığına onu ikna etme dürtüsüne kapılıp kendi açmıştı bu kapıyı.

Ama William'dan bahsetmek mi?

Midesi bulandı.

Sebastian'ın beklediğini hissediyordu. Sessizlik uzadıkça ona daha çok ayıp ediyormuş gibiydi, sonuçta o düşesle ilgili her şeyi anlatmıştı. Ama Sebastian onun en çirkin yanlarını görmek istiyordu; bu esnada kadın hâlâ çıplaktı, az önceki birlikteliklerinin ardından yorgun ve hassastı. Şu anda zayıf savunma hatlarıyla adamın küçümseyici bakışlarına karşı koyacak gücü yoktu.

"Önemli biri değil," diyebildi.

Adamın elleri yavaşça omuzlarına masaj yapmaya başlamıştı, kadın bedeninin taş kesildiğini o an fark etti.

"Önemli biri değil," dedi Sebastian da sessizce. "Senin için yoluna koymam gereken bir mesele varsa o başka."

"Nasıl yani?"

Adamın bakışları ser verip sır vermiyordu. "Deneyimlisin ama evli ya da dul değilsin. Demek ki biri sana haksızlık etmiş."

Evet, haksızlığa uğramıştı ama Sebastian'ın ima ettiği bu değildi muhtemelen.

"Ben ne yaptıysam isteyerek yaptım," dedi kadın.

Sebastian'ın vücudu rahatladı.

Demek ki en kötüsüne hazırlanmıştı.

Onun ne yapabileceğini merak etti. Dizlerindeki morlukları gördüğündeki öldürücü bakışlarını hatırladı. Sebastian'ın o adamı bulup ortadan kaldırma ihtimali oldukça yüksekti.

"Onunla tanıştığımda on yedi yaşındaydım," dedi kadın. "Babam bölge papazı olduğundan kimi zaman kasaba idarecisinin malikânesinde düzenlenen yemeklere, danslara davet

edilirdi; beni de yanında götürürdü. Bir yaz, malikânede bir konuk vardı: William. Yirmi bir yaşındaydı ve bir vikontun ikinci oğluydu."

"Bir soylu," dedi Sebastian usulca.

"Evet. Çok çekiciydi. Çok güzel konuşuyordu. Yeşil kadife ceket giyerdi ve Byron gibi alnına düşen bir perçemi vardı."

Sebastian dudak büktü.

"Görür görmez büyülendim," dedi kadın. "Beni dansa kaldırdı. İkinci dansın sonunda o şehirli entelektüelliğine ve perçemine vurulmuştum bile."

"Seni baştan çıkarmış," dedi Sebastian sertçe.

"Ben de onun işini çok kolaylaştırdım," dedi kadın. "Benim tanıdığım hiçbir delikanlıya benzemiyordu. Başımı döndürdü. Edebiyat ve siyaset hakkında görüşlerimi sordu, bu da bana kendimi çok önemli hissettirdi. Köyümüz çok küçüktü ve annem öldükten sonra babam bir daha hiç kasabaya gitmedi. Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini William'la tanışana kadar fark etmemiştim. İçimde bir şey... infilak etti sanki."

"Bir Londra hovardası, gözünü papazın kızını baştan çıkarmaya dikmiş. On yedi yaşında pek de şansın yokmuş, tatlım."

"Ama bunun yanlış olduğunu biliyordum," dedi kadın. "Her kız bilir."

"O da biliyordu," diye yanıt verdi adam. "Sana evlenme teklif etti mi?"

Kadın boğuk bir kahkaha attı. "Kulağa öyle gelecek her şeyi söyledi. Birlikte Amerika'ya kaçmayı önerdi, orada babasından uzakta kendi şansını, kendi servetini yaratmak istiyordu. Gerçekten de sonbaharda Amerika'ya gitti. Bana bir mektup bile bırakmadan."

Kısa, gerilim dolu bir sessizlik oldu.

"Ona âşıktın," dedi Sebastian. Sesi öyle soğuktu ki kadının içi ürperdi.

"Öyle sandım," dedi kadın. "Öyle güzel kur yapmıştı ki..."

William onu sevdiğini söylemişti. Annabelle bunu duyduğunda çok heyecanlanmıştı ama karşılık vermeden önce beklemişti. Sonunda söylemeye hazır olduğunda, bunun kutsal bir yemin olduğunu hissetmiş, adam terli ve soluk soluğa onun üzerinde uzanırken kulağına fısıldamıştı. Bir hafta ve birkaç birliktelikten sonra William hayatından çıkıp gitmişti.

Utançtan ne yapacağını bilememişti. Bir yanlışlık olmadığını, William'ın Kent'i terk ettiğini, onu terk ettiğini, bir vedayı bile esirgediğini idrak etmesi günler sürmüştü. Zengin bir adamın yaz tatilinde hoş bir dipnot olmaktan fazlası değildi.

"Peki sonra ne oldu?" Sebastian'ın sesi kuşkulu çıkmıştı.

Annabelle gözlerini kapadı. "En kötüsü."

"Haber mi yayıldı?"

Ona kederle baktı. "Gebe olduğumu öğrendim."

Sebastian'ın yüzü kireç gibi oldu. "Nerede?" diye sordu. "Çocuk nerede?"

Başını iki yana salladı. "Hiç dünyaya gelmedi. Babam beni Yorkshire'a, halasına, May halanın yanına gönderdikten kısa süre sonra kaybettim." May hala, bebek düştüğü için şükretmesi gerektiğini ima etmişti. Etmeliydi de... Ne var ki ufaklığı çoktan sevmişti. Bedeniyse onları yüzüstü bırakmıştı. Annabelle herkesi yüzüstü bırakmıştı.

Sebastian'ın dudakları saçlarına dokunuyordu; Annabelle kontrolsüzce titreyerek ona sımsıkı sarıldığını, kelimelerin ağzından dökülmesine engel olamadığını fark etti.

"Babama sonunda olanları itiraf ettiğimde, beni zorla Londra'ya götürdü. Vikontun, William'ı ikna edip benimle evlenmeye mecbur bırakacağını sanıyordu. Pek tabii lord hazretleri, benim kendini zengin bir soyluya yamamaya çalışan ama başaramayan bir sürtük olduğumu, köylü bir torun istemediğini söyledi."

Bir sessizlik oldu. Sebastian yeniden konuştuğunda sesi tehlikeli derecede yumuşaktı. "Adını söyleyecek misin bana?"

Hayatta olmaz... "Onun konumundaki çoğu erkek aynısını söylerdi."

"Hepsi değil..." diye söze başladı Sebastian ama sonra aniden sustu. "Kahretsin," dedi, "Claremont'ta ilk karşılaştığımızda ben de seni benzer sözlerle suçlamıştım."

"Evet, öyle."

Derin bir nefes aldı. "Mesele şimdi açıklığa kavuştu. Biliyor musun, o an beni tokatlamak istediğini düşünmüştüm. Delirdiğini sandım."

"Evet, delirmiştim. Kendimi yeniden lord hazretlerinin çalışma odasında gibi hissettim."

Sebastian doğrulup ona baktı. "Adını söyle bana."

"Söylemek istemiyorum. Korkunç biriydi ama hayatımı mahveden o değildi. Benim suçumdu."

"Mahvetmek mi?" Kaşlarını çattı. "Sen mahvolmuş falan değilsin. Senin kadar kuvvetli, senin kadar cesur bir kadınla daha önce hiç tanışmamıştım."

Annabelle bakışlarını kadife tenteye dikmiş, hızlı hızlı gözlerini kırpıştırıyordu. "Olanlardan tek etkilenen ben değildim. Babam... Ona söylediğimde gözlerindeki bakış..."

Sanki annesinin ölümünden sonra içinde kalan son ışığı da Annabelle söndürmüştü.

"Babam beni affetmeden öldü sanırım," dedi boğuk bir sesle. "Haber bize ölümünden sonra ulaştı; adli tabip ani bir ölüm olduğunu, kalp krizi geçirdiğini söyledi. Ama öyle değil... Ah Sebastian, o kendine hiç bakamazdı ki, bana ihtiyacı vardı. Büyük ihtimalle hasta olduğunu bile fark etmemiştir, ben yanında olsaydım..."

"Hayır," dedi Sebastian ve onu sıcak, güçlü, sarsılmaz kollarına aldı. "O bir yetişkindi," dediğini duydu. "Sen seçimlerini yaptın, o da kendi seçimlerini yaptı. Başkalarının dertlerini, yüklerini üstlenme. Kontrol edebileceğin tek kişi sensin."

"Ama edemedim," diye fısıldadı adamın göğsünde yatarken, "kendimi kontrol edemedim."

Her şeyini kaybetmişti, hem de ne kaybetmek. Namusunu, tozlu bir ahır zemininde. Bebeğini, babasının saygısını... Babasını toprağa verdikten sonra o sert kuzeyli May halasının bir türlü geçmeyen öksürüğüne yenik düştüğünü öğrenmişti. Şimdi de yine bir asilzadenin kollarında çırılçıplak yatıyordu.

Sebastian'ın kollarından sıyrılmaya çalıştı ve o da çekilmesine izin verdi.

"Ben aptal ve düşüncesizdim," dedi. "Senin gibi birinin bu kadar bağışlayıcı olmasına şaşırdım."

Sebastian uzun bir süre sessiz kaldı. "Senin ihtiyacın olan şey benim seni bağışlamam değil," dedi sonunda. "Kaldı ki seni bağışlamak bana düşmez."

Adam battaniyeyi tekrar üstlerine çekti.

Annabelle, Sebastian'ın onu istediği gibi yatırmasına müsaade etti; sırtı onun göğsüne dönük, Sebastian'ın burnu ense kökünde, onun kolları ve battaniyeyle sımsıkı sarmalanmış. Onun tarafından gerçekten hapsedilmişti. Hiç umurunda değildi ama; yorgunluk onu bataklık gibi içine çekiyordu, göz kapakları ağırlaşmıştı.

Sebastian'ın dudakları kulağına dokundu. "İçindeki bu vahşi derinlikler sanki beni çağırıyor," diye fısıldadı.

Beline dolanan kolu ağırlaştığında Sebastian'ın uykuya daldığını anladı. Koca bir günü uykusuz geçirmiş, arka arkaya iki kere sevişmiş bir adam gibi...

Kapalı göz kapaklarının ardında, zihni tembelce dönüp duruyordu.

Gece pek de beklediği gibi bitmemişti. Sevgililerin birbirlerine keyifli anlar yaşatması gerekirdi ama o neredeyse gözyaşlarını da sunacaktı. Sebastian ise bir dost gibi sabırla dinlemiş, bakışlarında en ufak bir yargılama ifadesi belirmemişti.

Yine de... Onu metresi olarak istediği düşünülürse, Annabelle'in erdemden yoksun oluşu çok işine gelmiyor muydu? Kaşlarını çattı, içindeki bu nahoş sesi susturmaya çalıştı. Ama Sebastian masum bir kadına âşığı olmayı teklif eder miydi? Hayır. Şeref anlayışının buna engel olacağını biliyordu. Peki kendi sosyal sınıfından, daha önce sevgilisi olmuş bir kadını gelin olarak kabul eder miydi? Yine hayır.

Sebastian'ın kolları uykusunda sımsıkı sardı onu. Zihnindeki fırtınayı hissediyordu sanki.

Bu kadar yorgun olmasa belki ağlardı. Buraya, tam buraya, bu güçlü, yargılamayan, koruyucu kolların arasına ait olduğunu hissediyordu. Onsuz yeniden nasıl, nereden başlayacağını bilmiyordu.

Ninova

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Sebastian, göğsüne serilmiş uyuyan güzeller güzeli bir kadınla uyandı. Saç telleri boynuna ve gövdesine ipek gibi yayılmıştı. Bir an sımsıkı sarıldı ona.

Dokunmamak imkânsızdı. Elleri yavaşça okşayarak, avuçlarının altında hissettiği o kadifemsi tenin tadını çıkararak kadının zarif kıvrımları üzerinde gezinmeye başladı. Şafağın puslu ışığında, kadının pürüzsüz, solgun teni inci gibi parlıyordu.

Hafif bir hışırtıyla örtüleri sıyırdı ve onu sırtüstü çevirdi.

Kadın mırıldanarak itiraz etti, yarı uyur vaziyette bedeninin sıcak sığınağına yeniden sokulmaya çalıştı.

Bir centilmen onu uyandırmazdı. Ama yatağında yumuşacık ve çıplak bir hâlde, sonsuz bir güvenle yatan bu kadını görünce içinde uyanan duygular ne ölçülü ne de nazikti. Tek istediği, vücudunun o istekli ve narin kavrayışını hissetmek, ona verdiği hazla gözlerinin parladığını görmekti.

Kadının bacaklarının arasına yerleşti ve köprücük kemiğine, boynuna, uykuyla pembeleşmiş yanaklarına öpücükler kondurdu.

Kadın altında kıpırdandı, rüyalarından uyanırken kirpikleri titredi.

Adam onları da öptü.

Geri çekildiğinde kadının gözleri gözlerinin açık olduğunu gördü; o yeşil derinlikler uyku mahmuruydu. Sebastian, onun

geceye dair hatıralarının uyanmasını izlerken budala bir âşık gibi gülümsüyordu.

Kadının yüzünden bir gölge geçti.

Sebastian durdu. Acaba dün geceki yakınlaşmalardan dolayı canı mı yanıyordu? Gerçi kadın çoktan kendini ayarlamaya başlamıştı bile. Kalçalarına sürtünen o ipeksi uyluklar Sebastian'ın bütün bilinçli düşüncelerini alıp götürdü. Kadının tırnakları omuzlarına saplandı, nazik olmasını istemediğini gösteriyordu. Küçük çiziklerle, boğuk iniltilerle onu daha fazlası için kışkırttı. En sonunda adamın iniltileri ve coşkuyla birleşen bedenlerin ateşli sesi odada yankılanmaya başladı.

Sebastian, mutlu bir bitkinlikle yatağın başlığına yaslandı; Annabelle de kolunun kıvrımına yerleşti. Parmakları adamın göğsünde daireler çiziyor, soğuyan teninde nefesinin hafif esintileri dolaşıyordu. Ne garip, ne harikaydı mutluluğu böyle kucağında tutması... Üstelik bunun peşinde koşmamıştı hiç. Bu tür bir saadetin onun gibi adamlara göre olmadığını sanmıştı.

Kadının başına bir öpücük kondurdu. "Sana bir yat alacağım," dedi.

Kadının deminden beri göğsünde gezinen eli durdu.

"Gerçi bir Yunan kalyonu değil, kabul," diye devam etti, "ama birlikte Pers diyarına yelken açabiliriz. Belgrave Meydanı'na yakın bir ev de alırım sana."

Hemen yarın alacaktı o evi, hiç vakit kaybetmeden. Yakınında olursa sabahları güne başlamadan önce o yumuşacık dudaklarını öpebilirdi. Parlamento'da geçirdiği uzun bir günün ardından eve döner, onu yatağına alırdı.

Annabelle sessizdi.

"Sevgilim?"

Yine sessizlik. Ama bu sefer anlamlı gelmeye başlamıştı.

Kadının çenesini tutup yüzünü kendine çevirdi. Gözlerindeki ifade onu afallattı. Bitkin ve kederliydi. Sanki gecenin parça parça hatıraları ve onlarca pişmanlığın yükü bir anda çökmüştü üstüne.

"Seni memnun edemedim," dedi yavaşça.

"Hayır," dedi kadın, "mesele bu değil." Oturdu ve örtüyü göğsüne çekip sıkı sıkı kavradı.

Sebastian'ın sırtından aşağı buz gibi bir ürperti indi. "Peki ne o zaman?"

Kadın gözlerini yumdu.

"Yüzüme bak," dedi ısrarla.

Kadın itaat etti ama göz temasını korumaya çalışırken boğazındaki narin kasların kasıldığını görebiliyordu. İçini korkunç bir his kapladı, aklı hızla çalışırken gerçekleri bir bir gözden geçirdi. Kadın çıplaktı, onun yatağındaydı, daha on dakika önceye kadar onun kollarında zevkle inliyordu. Onu istediği ortadaydı.

Ama şimdi geri çekiliyordu. Onu dışarıda bırakmak için aralarına bir duvar örüyordu. Bu durum içindeki tüm avcı güdülerini harekete geçirdi.

"Dün gece neden bana geldin?" diye sordu.

Başka bir gergin bakış... "İş anlaşması yapmak için gelmedim."

"Niçin geldin o zaman?" diye tekrarladı.

Kadının omuzları düştü. "Seni istedim," diye mırıldandı. "Seni istedim."

"Peki şimdi bu durum değişti mi?"

Annabelle başını iki yana salladı, gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Tanrı aşkına... Ağlayacak mıydı yoksa?

"Annabelle..."

"Seni her zaman isteyeceğim, Sebastian," dedi. "Nasıl istemem?"

Bu sözler onu sevindirmeliydi ama aslında bir son iması da vardı. Keskin bir bıçağın havayı yarması gibi. Olan biteni görmezden gelmek, ölümcül bir darbeyi durduramazdı.

"Burada kalmayacaksın, değil mi?" dedi, sesi donuktu.

Kadın dudağını ısırdı. "Kalamam. Daha önce de söylemiştim."

"Sen bana geldin," dedi Sebastian. "Bana geldin ve ben de sana daha fazlasını veremem dedim."

"Evet, öyle dedin. Ama ben de daha fazlasını veremem."

Adam alaycı bir kahkaha attı. "Doğru, şartlarımı kabul edeceğini söylememiştin. Ben öyle sandım. Bir varsayımdan ibaretti. Hâliyle bir yanlış anlama çıktı ortaya."

"Ben asla..."

Sebastian elini kaldırdı. "Gidemezsin. Bunları yaşadıktan sonra olmaz."

Kadın ona yalvaran gözlerle baktı. Sebastian onu silkeleyip kendine getirmek istedi. "Böyle bir şeyi nasıl aklına getirebilirsin?" dedi. "Aramızda olan şey olağanüstü ve bunu sen de biliyorsun."

"Evet," dedi Annabelle, "ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor, değil mi?"

Aksine, her şeyi değiştirmişti. Artık kesin olarak biliyordu ki bu hikâye öyle kolay kolay sona ermeyecekti.

"Yapma," dedi boğuk bir sesle, "sırf her şeye sahip olamıyorsun diye elimizdekini de çöpe atma."

Annabelle'in bakışları kapıya doğru kaydı, kaçmaya hazırlanıyordu.

Sebastian'ın yüreğini kapkara, ağır bir duygu kapladı. Bu hissi daha önce de bir kez yaşamıştı; yıllar önce, merhum babasının çalışma odasında, her şeyini kaybetmenin eşiğinde olduğunu ilk fark ettiğinde.

"Annabelle..." Sesi çatladı.

Kadının dudakları titredi; bütün savunması çatırdamıştı ama hâlâ o kahrolası inadıyla bir arada tutuyordu kendini. Ona da, inadına da, gururuna da, kendine hâkimiyetine de lanet olsun. Onu Sebastian'ın gözünde eşsiz kılan her şey, şimdi karşısında bir duvar gibi dikiliyordu.

"Sana âşığım, Annabelle." Kelimeler ağzından dökülüverdi. Bu sözleri ilk kez böyle söylemek istemezdi ama olan olmuştu.

Annabelle donup kaldı. Yüzünde paniğe benzer bir ifade belirdi, yatak örtüsünü kavrayan parmakları bembeyaz kesilmişti.

Aralarındaki o ağır sessizlik, yanıtın ta kendisi hâline gelene dek sürdü.

Sebastian'ın göğsünde bir şey yırtıldı, belli ki hayati bir şeydi, insan böyle bir şey yüzünden ölür mü diye düşünmekten alamadı kendini. Acıdan nefesi kesildi.

Demek bir kalbi olduğunu böyle öğrenecekti...

Yataktan kalktı, gece düşürdüğü yerden sabahlığını aldı. Sabahlığı üstüne geçirip dikkatle kuşağını bağlarken ona sırtını dönmüştü.

"Sebastian." Annabelle'in sesi zar zor duyuluyordu.

Sebastian ona döndü.

Kadının gözleri, solgun yüzünde kocaman görünüyordu.

"Bir kez kullanılıp kenara atıldım," dedi Annabelle. "Bazı günler... bazı günler hâlâ çok değersiz hissediyorum kendimi. Tekrar aynı şeyleri yaşayamam."

Sebastian ellerini kadının kollarına kenetledi. "Ben sana söz veriyorum. İstersen yazılı da veririm bu sözü, hiçbir şeyin eksik olmayacak. Sana karımmışsın gibi bakacağım."

Kadın başını hafifçe salladı. "Sana inanıyorum. Ama korkarım ben öyle hissetmeyeceğim."

Kadının onu istemiyor olması akıl alır gibi değildi; Sebastian, kendisinin sebep olmadığı bir yara yüzünden en çok istediği şeye kavuşamayacaktı.

"Çok şey istiyorsun, farkında mısın?" dedi dişlerinin arasından.

Annabelle bakışlarını kaçırdı. "Evet," diye fısıldadı. "Hep çok şey istedim."

Sebastian onu serbest bıraktı, parmaklarını yumruk hâline getirip sıktı.

Onu yatağa zincirleyebilirdi.

Ama bu arzuladığı şeyi vermezdi ona.

Eğildi, kadının alnına dudaklarını dokundurdu. Teninin soğuk ve nemli olduğunu fark etti.

"Çalışma odamda olacağım," dedi. "Gidişinle alakalı her türlü meseleyle kâhyam da ilgilenebilir tabii."

Bir kez daha arkasına bakmadan odadan çıkıp gitti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

"Bugün gözlerin pek normal değil."

Hattie'nin dertli sesi, Annabelle'in derin düşüncelerinin puslu sessizliğini delip geçti. Burnuna terebentin kokusu doldu; atölyenin zeminine düşen gölgelerin uzadığını fark etti. Bugünkü oturumun sonuna yaklaşmış olmalıydılar. Troyalı Helena için son çalışma oturumu.

"Üzgünüm," dedi. "Ne yapabilirim?"

Hattie fırçasını indirdi. Tereddüt etti. "Hiç ışıltısı yok," dedi sonunda.

Bir sorun olduğunu anlamak için sanatçı gözüne ihtiyaç yoktu. Gözler ruha açılan pencerelerse onunki bugün bomboş ve dengesiz görünüyordu. Üstelik bu sadece bugünle sınırlı değildi. Günlerce, belki aylarca, hatta yıllarca böyle olacaktı.

Nefesi titredi. "Bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum," dedi.

"Hayır, hayır." Hattie fırçasını bırakıp ellerini lekeli önlüğüne sildi. "Yarın bitiririz. Zaten bugünkü oturumu iptal etmeliydik, o korkunç günün ardından çok aceleci davrandık." Kahverengi gözleri birden yaşlarla doldu. "Benim yüzümden hapse girdiğine hâlâ inanamıyorum, çok cesurdun ve ben ne kadar üzgün olduğumu..."

"Lütfen," dedi Annabelle. "Cesaretle alakası yok, sadece içgüdüsel bir tepki gösterdim. Önemli bir şey değildi."

"Önemli değildi mi?" Hattie'nin öfkesi de çok gülünç görünüyordu. "O iğrenç adamı tek yumrukla yere serdin neredeyse! Seni savaş tanrıçası Athena olarak resmetmeliydim, çıplak elleriyle erkekleri deviren biri olarak."

Annabelle yorgun yorgun gülümsedi. Athena aynı zamanda bilgelik tanrıçasıydı, oysa Annabelle bilgelikten fersah fersah uzaktı.

Sana âşığım, Annabelle. Bu söz, Londra'dan ayrıldığı sabahtan bu yana kulaklarında çınlıyordu. Sebastian gibi mesafeli bir adamın kendini böylesine açmasının onu ne kadar zorladığını az çok kestirebiliyordu ve Annabelle o mahrem itirafa sessizlikle karşılık vermişti. Sebastian'ın yatağına girmekle ne büyük bir hata ettiğini o an anlayıp ses çıkaramamıştı. Adamın ona âşık olduğundan zerre şüphesi yoktu. Bunu kanıtlamıştı da... Muhakkak ki süfrajet eylemi için gerekli izni bizzat o almıştı çünkü bunu yapan sekreterlerden biri değildi. Onu hapisten çıkarmak için itibarını riske atmıştı ve karşılığında hiçbir şey beklememişti. Şimdiyse Annabelle onu derinden yaralamıştı. *Bilemezdim.* Sebastian üzerinde böyle bir etkisi olduğunu nasıl hayal edebilirdi ki?

"Şimdi daha da kötü görünüyorsun," dedi Hattie.

"Çünkü sabit durmaktan her yanım tutuldu. Hareket edebilir miyim artık?"

"Ah, tabii ki evet," dedi Hattie, elleriyle kışkışlar gibi bir hareket yaparak. "Kendine bakmak ister misin?"

Annabelle kollarını esnetti. "Bitmeden önce bakmak uğursuzluk getirmez mi?"

"Hayır," dedi Hattie. "Ressamlar bunu huylu müşterilerin her saat başı portrelerini incelemesini engellemek için söyler. Sen kusursuz bir modeldin. Hadi, bak bakalım kendine..."

Annabelle, eteğiyle hiçbir şeyi devirmemeye dikkat ederek tıkış tıkış atölyedeki şövalelerin ve mermer büstlerin arasından geçti.

Hattie'nin yanına varıp uzun tuvalin karşısına geçtiğinde şaşıp kaldı. Sanki sihirli bir aynaya bakıyordu; resimdeki kadın onun fiziksel özelliklerini muazzam bir doğrulukla yansıtıyordu ama Hattie'nin fırçası, normalde saklamak için çabaladığı ne varsa yüzeye çıkarmıştı.

"Sen beni böyle mi görüyorsun?" diye sordu hayretle.

Hattie önlüğünü çözdü. "Bence bu, eğer cesaret edersen olabileceğin hâl," dedi. "Ben kesinlikle böyle olmak isterdim."

"Böyle... mi?"

"Hayatımda bir kez olsun, evet. Sen bir de bitince gör, sana söz veriyorum ışıldayacak."

"Daha fazla ışıltı mı?" dedi Annabelle, zayıf bir sesle.

"Ah, evet," dedi Hattie. "Güven bana, Julien Greenfield'ın oturma odasında parlayabilmesi için biraz daha ışıltıya ihtiyacı var. Büyük açılışı birkaç gün içinde düzenleyeceği yatırım zirvesinde yapmayı kabul etti."

Onlarca adamın onu bu hâlde görecek olması düşüncesiyle Annabelle'in içi ürperdi. Neyse ki o çevrelerde bulunmuyordu.

Hattie'nin Ruskin Resim Okulu'ndaki stüdyosu, Randolph Oteli'ne aşağı yukarı bir buçuk kilometre mesafedeydi, bu yüzden yürüyerek gitmeye karar verdiler. Ana caddede ilerlerken Bayan Forsyth ve Hattie'nin koruması arkalarında onları takip ediyordu. Hava bir kış günü için alışılmadık derecede sıcak ve boğucuydu; Oxford'un sivri uçlu kuleleri ve kumtaşından burçları, usulca kararan gökyüzüne karşı çok dikkat çekici duruyordu. Annabelle, kolejin tanıdık bal rengi duvarlarını ve kurşundan gri çatılarını doya doya seyrederken yüreği minnettarlıkla doldu. Buradaki yerini kaybetmeye çok ama çok yaklaşmıştı.

"Hattie," dedi sesini dikkatle alçaltarak, "beni kurtarması için Dük'ün yanına gitme fikri kimden çıktı?"

Dün Oxford'a geldiğinde hâlâ sersem gibiydi ve arkadaşları heyecandan birbirlerinin sözünü keserek olanları anlatıp dur-

muşlardı; Annabelle ise çok az şey söylemişti, bilhassa nerede olduğuna dair yalanların sayısını mümkün olduğunca azaltmak için.

"Catriona'nın fikriydi," dedi Hattie. "Profesör Campbell Cambridge'e doğru yola çıktığı için onun yerine Dük'e gitmemizi önerdi."

"Ama neden?"

"Catriona işte," dedi Hattie omuz silkerek. "Neyi neden yaptığına akıl sır ermiyor. Bu konuda oldukça ısrarcıydı üstelik, hakkı da vardı gerçi. Tanıdığın bir beyefendi olarak yardımına koşmakla yükümlüydü. Kabul ediyorum, başta ben de şüpheliydim ama Dük bir an bile tereddüt etmedi." Yüzünde dedikoducu bir ifade belirdi. "Bu sabah duydum, on iki süfrajetin daha kefaletini ödemiş. Biliyor muydun?"

İçinde bir şey buz kesti. "On iki mi?" dedi Annabelle. "Ama bu saçmalık... Kim söyledi?"

Hattie kaşlarını çattı. "Leydi Mabel. Nereden öğrendiğini bilmiyorum; diğer kadınlardan biri başka birine bir şeyler söylemiştir işte. İyi dedikodu her zaman yolunu bulur." Yüzü ciddileşti. "Annabelle, daha önce de söyledim ama Montgomery planı işe yaramasaydı gerçekten babama gidip bize yardım etmesi için yalvarırdım."

"Biliyorum, canım," dedi Annabelle dalgın dalgın. Millbank meselesinin ve Sebastian'ın bu işe dâhil olmasının Oxford'ta konuşulması hayli endişe vericiydi.

Ufukta şiddetli bir gümbürtü koptu, sesi kemiklerinde yankılandı.

Hattie ciyakladı. "Çabuk... Birazdan bardaktan boşanırcasına yağmur yağacak." İlk damlalar düşerken huysuz bir kedi gibi koşturmaya başladı.

Söylentilerin sonuç doğurması kırk sekiz saat bile sürmedi. Posta kutusunda kimden geldiği belli olmayan bir zarf bulduğu an Annabelle'in içine uğursuz bir his çöktü.

Bizzat müdireleri Bayan Elizabeth Wordsworth onu odasına çağırıyordu.

Not, kanı çekilmiş parmaklarının arasından kayıp düştü. Müdire hanımın odasına en son gidişi, bu koleje kabul edilişinin ardından özel bir karşılama konuşması içindi. O zaman kalbi yeni hayatına başlama heyecanıyla küt küt atıyordu. Şimdiyse korkudan deli gibi çarpıyordu.

"Hiç lafı uzatmadan konuya gireceğim," dedi Bayan Wordsworth, Annabelle oturur oturmaz. Bilgiç ifadesi ciddiyetle gölgelenmişti. "Geçen cuma, Parlamento Meydanı'ndaki kadın hakları mitinginde, Lady Margaret Hall'dan bir öğrencinin polis tarafından gözaltına alındığı söylendi. Bu doğru mu?"

Okuldan atılacağım.

Oda gözlerinin önünde dönmeye başladı. Sadece başını aşağı yukarı sallayabildi.

Bayan Wordsworth'ün berrak bakışları onu endişeyle tarttı. "Sana iyi davrandılar mı?"

"Yeterince iyi, efendim."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Bayan Wordsworth. "Ne var ki bu hayli talihsiz bir mesele. Bildiğin gibi, yüksek öğrenim gören kadınlar zaten her adımda yeni bir engelle karşılaşıyor. Davranışlarınız, hem yükseköğretimdeki kadınları hem de kurumumuzu bir bütün olarak yansıtıyor."

"Evet, müdire hanım."

"Skandallar, muhalefet için bir koza dönüşür," diye devam etti Bayan Wordsworth. "Bu yüzden, politik bir yapıdan burs alıyor olsan da sana duyduğumuz güveni boşa çıkarmaman için seni özellikle uyarmıştım."

Müdirenin sesi sanki çok uzaktan geliyordu. "Beni okuldan atıyorsunuz," dedi.

Bayan Wordsworth'ün yüzü bir an için yumuşadı. "Hayır. Ama derhâl geçerli olmak üzere uzaklaştırılıyorsun."

Annabelle sinirden güldü. Uzaklaştırılmak... Sadece kelimenin kendisine bakınca uzaklara gönderilmek gibi anlaşılabilirdi. Her şeyin uzağında olmak. Hayallerinin sona erdiğini anlatmak için çok münasipti. Geçici bir durum olsa bile Annabelle'in öyle bir süre "uzaklaşmak" için gidebileceği sakin bir kır evi yoktu.

Hatta şu andan itibaren hiçbir şeyi yoktu.

Baston yutmuş gibi dimdik oturmaya devam etti. Sanki bu hâli, her şeyin darmaduman olduğu hissini engelleyebilirmiş gibi. "Ne zaman geri döneceğim belli mi?"

Bayan Wordsworth başını iki yana salladı. "Bir soruşturma başlatacağız. Genelde dedikodunun unutulduğu sıralarda yapılırsa öğrencinin lehine sonuçlanır."

Annabelle dedikodu mefhumuna bunun yıllarca unutulmayacağını bilecek kadar aşinaydı. Tutuklanmış ve hapse atılmıştı, hem de arkasında onu koruyacak bir soyadı olmadan.

Odasına nasıl döndüğünü, gıcırdayan daracık basamakları nasıl çıktığını bilmiyordu.

Kapı eşiğinde uzun bir süre dikilip küçük odasına baktı. Dar bir yatak, dar bir masa, birkaç parça kıyafetine ancak yetecek kadar küçük bir gardırop. Dört aydır kendine ait bir odası vardı. Bunun sona erecek olmasına inanamıyordu.

Sebastian, faytonunun penceresini döven yağmur damlalarının arasından Buckingham Sarayı'nın gri silüetini seçebiliyordu. Bu manzara onu ziyadesiyle yormuştu. Seçim sona erdikten ve kardeşini bulduktan sonra tatile çıkacaktı. Sakin ve sıcak bir yere. Yunanistan. Hayatta olmaz. Yunanistan olmaz.

Dairesine adım attığı anda Kraliçe'nin keyfinin yerinde olmadığını anladı. Ufak tefek gövdesi yay gibi gergindi; hatta şaşırtıcı derecede yoğun bir husumetle dolduğu belliydi.

"Önce çiftçiler ve tahıl yasaları," dedi, Sebastian'ın son raporuna küçümseyici bir bakış atarak. "Şimdi de Beaconsfield'ın kamuoyu önünde daha fazla konuşması, belediye binalarına gitmesi için ısrar ediyorsunuz! Yakında işçilere oy hakkı tanınmasını da istersiniz siz!"

"Önerilerim arasında böyle bir düşünce yok, Majesteleri."

"Bu ifadelerle yok, evet," dedi Kraliçe ters ters. "Ama yeterince yakın. Belediye binalarıymış! Üstelik Beaconsfield'ın sağlık durumu, önerdiğiniz bu gaddar tempoyu kaldırmaz."

"Demek ki yanlış bir varsayımda bulunmuşum," dedi Sebastian. "Başbakanlığa aday olduğu için seçmenleriyle etkileşimde bulunabileceğini sanıyordum."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz kulağa fazla iğneleyici geldiğini fark etti. Afallamıştı. Kontrolünü kaybetmişti, hem de Kraliçe'yle strateji toplantısında. Kraliçe de aynı ölçüde şaşırmış görünüyordu. Gözleri önce fal taşı gibi açıldı, sonra buz gibi bakan yarıklara dönüştü.

"Hem ülke hem de kendiniz için bu kadar çok şey tehlikedeyken, bu seçimi kazanmayı gerçekten arzu edeceğinizi düşünüyordum," dedi.

Sebastian derin bir nefes alıp verdi. "Öyle zaten. Kazanmamız için en iyi strateji de bu."

"Belki seçimi kazandırabilir," diye kabul etti Kraliçe, "ama partinin kazanması gereken yol bu değil."

"Majesteleri, sizi anlayamıyorum."

"Fiilen artık Muhafazakâr Parti olmadıktan sonra muhafazakârların zafer kazanmasının ne faydası var ki?" dedi.

Zafere doğru dümdüz giden bir patikayı illa dolambaçlı bir yola çevirmeye duyulan bu arzuyu asla anlayamayacaktı.

Kraliçe ayağa kalktı, mecburen Sebastian da ayaklandı; Kraliçe öfke dolu küçük adımlarla odada dolaşmaya başladı.

"Sizi prensip sahibi biri sanıyordum," dedi, "ama görüyorum ki alacağınız sonucu prensiplerinize tercih ediyorsunuz. Ah, fırsatçılara asla tahammül edemeyiz."

Sebastian ellerini arkasında yumruk yaptı. "Oysa önerilerimin hiçbiri prensiplerime aykırı değil."

Kraliçe bir anda durdu. Yavaşça ona döndü; bu hâli, daha güçsüz bir adamı dehşete düşürürdü. "O zaman durum düşündüğümüzden de beter," dedi buz gibi bir sesle. "Siz, Montgomery, bir liberalsiniz."

Ona hain deseydi de aynı şeydi zaten. Odanın iki ucundan birbirlerini ihtiyatla tartarak süzdüler; oyunda kartlar yeniden dağıtılıyordu.

Kraliçe yeniden konuştuğunda sesi donuktu. "İlk kez huzuruma çıktığınızda, daha on dokuzunda bir dük ve yaşından daha olgun bakışları olan bir adam olarak sizde bir ışık görmüştüm. İşin aslı, bana eşim Albert'ı hatırlatmıştınız. O da sessizdi. Sarsılmaz bir ahlak anlayışı vardı ve *Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz,* derdi; bu nitelikler günümüz erkeklerinde nadir bulunur ve ben de bunlara çok kıymet veririm. Hiç merak etmediniz mi, boşandıktan sonra neden neredeyse hiç sıkıntı yaşamadınız?"

Sebastian başını eğdi. "İtibarımı korumama yardım ettiğinizin hep farkındaydım ve bunun için size daima minnettar olacağım."

Kraliçe dudak büktü. "Müstesna bir adamın, kötü ve aptal bir kız yüzünden mahvolmasına göz yumamazdık. Hâl böyleyken siz geçen hafta gidip süfrajetlere destek vermişsiniz. Kötü, aptal yaratıklar... Üstelik hepsi Gladstone'u destekliyor."

Vay vay vay... Demek Majesteleri'nin derdi buydu. Ama bu meseleyi koştura koştura Buckingham Sarayı'na kadar taşıyanın kim olduğunu da merak ediyordu. Bu duraksama ânının

Kraliçe'ye bilmesi gereken her şeyi anlattığını fark etti. Kraliçe'nin yüzü öfkeden gerilmişti. Sebastian gerçekten de yokuş aşağı gidiyordu.

"Olaya dâhil oluşum tamamen kişiseldi, siyasi bir mesele değildi," dedi.

Kraliçe ona buz gibi bir bakış attı. "Tebaamızın özel işlerine karışmak da bizim için söz konusu bile olamaz. Özellikle de bizi şahsen hayal kırıklığına uğrattıklarında."

Ziline uzandı.

"Majesteleri, bu kadınlar suçlu gibi muamele gördü ve kadınlara hiç de uygun olmayan koşullarda tutuldular."

Kraliçe sanki onu hiç tanımıyormuş gibi baktı. "Onların davalarını desteklememizi mi öneriyorsunuz? Dizginleri bir kadına bıraktığında ne olduğunu herkesten iyi sizin anlamanız gerekir, dur durak bilmezler. Kadın kalbi, şiddet yanlısı bir yaratıktır. Montgomery, size tavsiyemiz bundan böyle kime sadık olacağınızı ve nasıl bir dünyayı tercih ettiğinizi çok iyi tartmanız. Kraliçenizin takdirini kazanmak sizi yeterince heveslendirmiyorsa, en azından atalarınızın mirasına biraz kıymet verin."

Zilin soğuk, metalik sesi odada çınladı. Artık gitmesi isteniyordu. Hem uyarılmış hem aşağılanmıştı.

Oysa onu en çok rahatsız eden şey, bunların aslında umurunda bile olmamasıydı.

"Okuldan mı uzaklaştırıldın?" Hattie yıldırım çarpmışa dönmüştü.

Lucie ve Catriona diyecek söz bulamamıştı. Önlerinde duran katlı servis tabaklarındaki minik sandviçler ve dün gece Troyalı Helena'nın tamamlanışını kutlamak için Hattie'nin dairesine sipariş ettiği şampanya unutulup gitmişti.

"Evet," dedi Annabelle. "Ama yakında tekrar kabul edecekler beni."

Bu sabah Lady Margaret Hall'dan ayrılmış, sandıkları Bayan Forsyth'ın Jericho'daki iki oda bir salon evinde bulunan küçük kiralık odaya bırakılmıştı bile.

"Bu saçmalık," diye öfkeyle patladı Hattie. "Üstelik tamamen benim suçum. Benimle kal, teyzem burada olmandan memnuniyet duyar."

"Bizim de misafir odamız var," dedi Catriona. "Babam muhtemelen varlığının farkına bile varmaz."

"Benim de oturma odama koyabileceğimiz bir katlanır yatağım var," diye önerdi Lucie.

"Sağ olun," dedi Annabelle. "Hepiniz çok naziksiniz ama meselenin farkında değil misiniz? Eğer kolej için bir yüz karasıysam sizinle görüşmem bile hoş karşılanmaz."

"Doğru," dedi Lucie kesin bir tavırla, "bu yüzden benimle kalmalısın. Benim kaybedecek bir itibarım yok."

Catriona ve Hattie sessiz kalmıştı.

O gösterişli oda şimdi boğucu ve yürek daraltıcıydı.

Annabelle ayaklandı. "Lucie, kendini kara koyun gibi hissediyorsun, biliyorum ama gerçekten davan için bu kadar kötü bir tanınırlık istediğine emin misin?

Lucie'nin narin yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Sana sırtını dönmemi bekleyemezsin benden. Davamız olmasa sen hapse girmezdin, seni süfrajetleri desteklemeye ben zorladım, olanlardan ben sorumluyum. Oxford'da kal. Benimle kal. Bunu birlikte atlatırız."

Bu umut kırıntıları, tüm umutların bittiği o boşluktan bile daha beterdi.

"Lucie, Oxford'daki süfrajetler hep iyi ailelerden kadınlar. Benim hakkımdaki haber babalarına ulaşırsa işler kötüye gider."

Lucie'nin kaşları öfkeyle çatıldı. "Bir yoldaşı geride bırakmak bütün birliğin morali açısından korkunç olur. Böyle bir şey hepimizin başına gelebilirdi."

Hayır. İyi bir hanımefendi yumruk atmazdı.

"Biz asker değiliz," dedi Annabelle. "Yoldaşlarımız uğruna ok yemiyoruz. Kadınız biz. Bizi cesaretimizle değil, elbiselerimizin kusursuzluğu ve itibarımızla ölçüyorlar. İnan bana, ben gittiğimde birliğinin moralini yüksek tutmak daha kolay olacak."

Arkadaşlarını şaşkın bir sessizlik içinde bırakıp Randolph Oteli'nden çıkarak gri bir sabahın soğuğuna adım attı. St. Giles Bulvarı boyunca ilerledi, St. John's'un kemerli kapılarına vardı. Yapacak son bir işi kalmıştı.

Masasının arkasında oturan Jenkins, dirseklerine kadar kâğıt yığınlarına gömülmüştü. Kafasının sol tarafındaki saçları dikleşmişti, sanki zihninin derinliklerinden parlak bir düşünceyi zorla çekip çıkarmaya çalışmıştı. Kendi içinde bir düzeni olan bu kaos hâline artık o kadar aşinaydı ki Annabelle'in yüreği burkuldu, ağlamamak için bütün gücünü kullanması gerekti.

"Bayan Archer..." Jenkins gözlüğünü çıkarıp gözlerini kırpıştırdı. Bu da artık alıştığı ve özleyeceği bir hareketti.

"Bugün sizi yardıma çağırdığımı hatırlamıyorum."

"İçeri gelebilir miyim, Profesör?"

"Buyurun."

Annabelle yerine oturduktan sonra Jenkins dönüp kapalı kapıya baktı, kaşları çatılmıştı. "Şu şamatacı refakatçiniz nerede?"

"Korkarım asistanlık görevimden istifa etmem gerekiyor," dedi.

Jenkins'in yüz ifadesi sertleşti; Annabelle onun Antik Yunan'ı bir kenara bırakıp bütün dikkatiyle şu âna döndüğünü

anladı. Mümkün olan en kısa şekilde başına gelenleri anlattı; Sebastian kısmı hariç tabii.

"Bu gerçekten ciddi bir açmaz," dedi Jenkins sonunda. "Aptalca bir curcuna ama bu koşullar altında kolay kolay düzelmez."

Annabelle başıyla onayladı, içindeki son umut ışığı da sönüp gitmişti.

Jenkins gözlüğünü tekrar taktı, koltuğunda geriye yaslandı. "Gitmenize izin veremem. Çalışmanızdan çok memnunum."

Annabelle nemli gözlerle gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi. "Buradaki işimi çok özleyeceğim."

Jenkins bir süre sessiz kaldı. "Asistanım olarak çalışmaya devam etmek ister misiniz?"

"Evet." Hiç tereddüt etmemişti yanıt verirken. Ah, keşke bir yolu olsaydı... Tekrar Chorleywood'un kasvetine geri dönme düşüncesi bile acıyla feryat etmek istemesine yetiyordu.

"Oxford'da kalmak istiyor musunuz?" diye sordu Jenkins. "Buralar bir süreliğine sizin için epey tatsız olabilir."

"En büyük dileğim burada kalmak," dedi. "Ama buna imkân yok."

"Var," dedi Jenkins. "Benimle evlenebilirsiniz."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Benimle evlenebilirsiniz. Onunla evlenmek mi? Jenkins'le evlenmek?

"Nutkunuzun tutulduğunu görebiliyorum," dedi Jenkins. "Sanırım, *Bayan Archer, benimle evlenerek beni onurlandırır mısınız?* dersem daha doğru ifade etmiş olurum." Başını beklentiyle eğdi.

"Bu... biraz şaşırttı beni," dedi ince bir sesle.

"Gerçekten mi?" diye sordu Jenkins, şaşkınlıkla. "Böyle bir ihtimal mutlaka aklınızdan geçmiştir."

Annabelle her ne kadar adamı çok önemsiyor olsa da hiç aklına gelen bir şey değildi bu. Elbette Jenkins çok zeki bir adam ve gözde bir bekârdı; yaşı çok büyük değildi, dişleri düzgündü, omuzları sağlamdı. Ama normalde evlenme teklifinden önce bir kur yapma dönemi olurdu.

Gerçi onu bir konsere götürmüştü. Haftada iki kez onunla Latince tartışıyordu, onu elmalarla besliyordu. Dışarıdan izleyen biri için bu teklif, sürecin kaçınılmaz sonuydu muhtemelen. Peki, Annabelle buna nasıl hazırlıksız yakalanmıştı?

"Bir süredir bu teklifi düşünüyordum," dedi Jenkins. "Sizi Peloponez gezisine götürmek istiyorum, bunu mümkün kılmanın en münasip yolu da bu."

"Münasip," diye yineledi Annabelle.

Jenkins başıyla onayladı. "Yoksa bütün teamüllere aykırı olur... İki cihan bir araya gelse sizin şu Bayan Forsyth'ı yanımızda götürmem."

"Profesör..."

"Lütfen önce beni dinleyin," diye araya girdi. "Benim gibi bir adamın nezdinde siz çok kıymetli birisiniz. İnsanlar ya entelektüel olarak başarılıdır ya da kafa dengidir. İki özelliğin bir arada bulunması pek nadir görülen bir hadisedir. Siz öylesiniz. Şimdiye dek çalıştığım en iyi asistansınız. Ayrıca siz de benim gibi çocuk sahibi olmaya pek hevesli görünmüyorsunuz, oysa çoğu kadının tek hayali bu. Standartlarımın sıra dışı olduğunun farkındayım ve sizi temin ederim, evlenmememin tek sebebi bunlar. Yoksa maddi olarak bir eşe rahatlıkla bakabilecek durumdayım. Üstelik soyadım, şu an hayatınızı zorlaştıran tüm bu saçmalıklara karşı sizi korur; sanki hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam edebilirsiniz."

Annabelle'e yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifadeyle bakıyordu. *Umut.*

Onu kocası olarak hayal etmeye çalıştı. Ondan hoşlanıyordu ve geleceği pamuk ipliğine bağlıydı. Şu noktada düşüncesizce verilecek kararlar da uzun sürecek tereddütler de felakete yol açabilirdi.

İyi bir adamdı ve onun iyiliğini istiyordu. Dış görünüşü, kokusu, giyim kuşamı gayet hoştu. Annabelle ev işleri için bir kâhyası olduğunu sanıyordu; bu da demekti ki Annabelle'in hem zihni hem elleri, Jenkins'e yardım etmek için serbest kalacaktı. Evet, kolay biri değildi; hep aklıyla hareket ediyordu, huysuzdu, hayatını kitaplarına adamıştı ama Annabelle de zaten buna alışkındı, dolayısıyla idare edebilirdi.

Peki ama Jenkins'in eve gelip boyunbağını çözdüğünü, gömleğini omuzlarından sıyırdığını, sonra çıplak bedeniyle Annabelle'in üzerinde olduğunu hayal edebiliyor muydu?

Yüzünün kızardığını hissetti. "Siz... siz çocuk istemediğinizi söylediniz," dedi.

Jenkins daha dik oturdu, artık bir pazarlık sürecine girdiklerini sezmişti. "Fikir olarak çocuklara itirazım yok. Ama bizim açımızdan bakarsak biraz amaç dışı olmaz mı?"

"Çoğu insan evliliğin asıl amacının çocuk olduğunu söyler."

Jenkins yüzünü buruşturdu. "Çoğu insan dediğiniz, meleyip duran koyunlar sadece. Karım çalışmalarımı anlamalı ve onlara yardımcı olmalı. Ben, çalışmalarımdan ibaretim. Erkek olsaydınız siz zaten bu alanda çoktan adınızı duyururdunuz, o kadar iyisiniz. Ne var ki doğurmaya başladığınız anda beyniniz sersemler. Keskin zekânız, sürekli ağlayan veletlerin bitmek bilmeyen ihtiyaçları yüzünden körleşir. Hatta birkaç dişinizi de kaybedersiniz; inanın bana, bunların hepsinin altı kız kardeşimin de başına geldiğini gördüm."

Aslında Annabelle'in incinmesi gerekirdi. Evlenme teklifi tarihinde, romantizmden en uzak olanı buydu herhâlde. Ama neredeyse hüküm giyecek bir suçlu olarak, o da çok cazip bir aday sayılmazdı. Üstelik Jenkins'in teklifi, onu metres yapmak isteyen adamın önerisinden çok daha saygındı.

Sessizliği Jenkins'i tedirgin etmişti. Kalemini çevirip duruyordu. "Ben yanlış bir sonuca mı varmışım?" diye sordu. "Evlenmemiş olmanızın bilinçli bir tercih olduğunu düşündüğümden, aile kurmak önceliğiniz değildir diye varsaydım."

Annabelle kendini adamın gözlerine bakmaya zorladı. "Sadece bu evliliğin formaliteden olup olmayacağını merak ettim."

Jenkins hemen yanıt vermedi, soruyu gereken ciddiyetle değerlendiriyor gibiydi. "Siz öyle olmasını mı tercih edersiniz?" dedi sonunda. Gözlük camları yüzünden gözündeki ifade okunamıyordu ama omuzları gergindi.

Evet demek en kolay karşılık olurdu. Öte yandan kâğıt üzerinde Jenkins onun umabileceğinden çok daha fazlasıydı: Akademisyendi, maddi açıdan rahattı, fazla zeki olmaktan kay-

naklanan tuhaflıklar kisvesi altında kimi toplumsal kuralları umursamama özgürlüğü vardı. En önemlisi, ondan hoşlanıyordu. Hoşlanıyordu ama âşık değildi. Bu durumda Annabelle'in kalbini kırmaya gücü yetmezdi. Ama aynı yatağı paylaşmayı reddederse Jenkins zaman içinde huysuzlaşmadan ve öfkelenmeden onun kararına saygı duymaya devam edecek miydi?

"Teklifinizi düşünmek için biraz zaman istiyorum," dedi. Sanki kendi değil de bir başkası konuşuyormuş gibiydi. "Bir hafta. Eğer sizin için de uygunsa."

Jenkins kısa bir duraksamanın ardından başını sallayarak onayladı. "Bir hafta. Ziyadesiyle uygun."

Bir hafta. Gilbert'ın evine dönmemek için tek alternatifini düşünmek adına bir hafta. Gilbert'ın karşısına geçip üniversitede okumanın kadın beynine çok zor geldiğini, hayatının geri kalanında, gelecekten hiçbir şey beklemeden ücretsiz bir köle olarak çalışmayı seve seve kabul edeceğini söylemek ya da söylememek için son bir hafta. Belki de hayatı bir düşkünlerevinde son bulmayacaktı. Belki de tımarhaneye düşecekti, geçmişte onun için düklerin ve Oxford hocalarının rekabet ettiğini mırıldanıp duracaktı kendi kendine.

Ofisten çıkarken, hiç düşünmeden evet deyip geçmesi gerektiğini düşünüyordu.

Bir dükün yatırım zirvesine katılmasının bir manası yoktu. Greenfield'ın şehirdeki evine vardığında tüm bakışlar Sebastian'ı takip etmeye başladı, bir genelevde dolaşıyor olsa daha az dedikodu olurdu herhâlde. Ne var ki Julien Greenfield gibi adamlar, Sebastian'ın yatırım danışmanına içeriden bilgi vermezdi, hele de gizlice yenen bir akşam yemeğinde. *Resmî olarak evime teşrif et, karşılığında sana birinci sınıf istihbarat verelim*

ilkesi işin özüydü. İş hayatı bile asla siyasetten azade değildi, küçük güç oyunları olmadan olmazdı.

Greenfield, yanlarından geçen tepsiden iki kadeh konyak aldı. "Oturma odasına geçelim derim, bu beyefendiler sizinle bizzat tanışmak için can atıyor," dedi ve bardaklardan birini Sebastian'a uzatıp diğerini tombul parmaklarıyla kavradı.

Sebastian, içkisine dokunmadan koridorda yürüdü, bir yandan da Greenfield'ın, kendisinin de hissedar olmayı planladığı elmas madenine dair değerlendirmesini dinliyordu. Oturma odasında bekleyen Güney Afrikalı iki iş ortağını yeterince güvenilir bulursa hesaplarına bir milyon sterlin ekleyebilirdi.

İlk izlenim umut vericiydi: sağlam tokalaşmalar, doğrudan göz teması. Genç olanı bu alanda maden mühendisi olarak işe başlamıştı, yani bu işin her yönünü çok iyi biliyordu ve projenin mevcut durumunu anlatışı, Sebastian'ın adamının bu ikili hakkında topladığı bilgilerle birebir örtüşüyordu.

Ama göz ucuyla tanıdık bir simayı görünce her şey tepetaklak oldu.

Adamın konuşması anlamsız uğultulara dönüştü.

Annabelle...

Bir uşağın başında beklediği bir şövale üzerinde, gerçek boyutlu, nefes kesici, ışık saçan Annabelle.

Yeşil gözleri, hafif kısılmış biçimde, gizli bir zaferin parıltısıyla ona bakıyordu. Omuzları gerideydi, saçları fırtınada dalgalanan bir meşale alevi gibi etrafında uçuşuyordu. Vücudunu saran bembeyaz elbisesinin altından tanıdık, solgun bir ayak görünüyordu.

Dev bir yumruk Sebastian'ın ciğerlerini sıkıyormuş gibiydi.

Cehennem... Garip bir cehennemin içindeydi, tüm yollar dönüp dolaşıp aynı yere çıkıyordu.

Tabloya doğru sanki bir rüyanın içindeymiş gibi ilerledi, gözleri yüzüne kilitlenmişti.

O çıkık elmacık kemiklerine dokunmuş, zarif burnunu öpmüştü. Bu dolgun dudakları penisinde hissetmişti.

Annabelle'in ayaklarının dibinde diz çökmüş iki adam vardı, üstleri çıplaktı, biri esmer, biri sarışındı; ona ziyadesiyle tanıdık gelen bir hayranlık, hınç ve hasret karışımı gözlerle bakıyorlardı.

Troyalı Helena; bir ödül olarak değil, intikamını almış bir kuklacı gibi.

"Görüyorum ki kızımın maharetine hayran kaldınız," dedi Greenfield.

Sebastian sadece homurdandı.

"Muazzam, değil mi?" Greenfield bardağını Annabelle'e doğru kaldırdı. "Kendi kızım Oxford'a gitmek için başımın etini yemeye başlamadan önce tüm mavi çoraplı kızların sakallı, siğilli tipler olduğunu sanırdım. Yılbaşı balonuzda kızım bu genç hanımı bizimle tanıştırınca yaşadığım şaşkınlığı düşünebiliyor musunuz? Yanıldığımı kabul etmekten büyük mutluluk duydum."

"Ben de mutlu olurdum," dedi mühendis. "Uğruna bin gemiyle yola çıkarım."

"Benim gemiyi denize indirebilir," diye gevrek gevrek güldü yaşlı olanı. Diğerleri kıs kıs güldü.

"Peki ne kadar bu tablo?" dedi Sebastian. Sesi öyle tehditkâr bir tonda çıkmıştı ki kahkahalar bıçak gibi kesildi. "Ne kadar istiyorsunuz?"

Greenfield'ın kalın kaşları havaya kalktı. "Şey, satılık olduğunu sanmıyorum..."

"Yapma, Greenfield," dedi Sebastian. "Her şeyin bir fiyatı vardır."

Bankacı hemen ciddileşti. Bu dilden anlıyordu. "Elbette pazarlığa açık," dedi. "Harriet cömert bir telafi karşılığında tablosundan ayrılmaya ikna edilebilir, eminim."

"Mükemmel," dedi Sebastian. Konyağı tek yudumda içti ve bardağını yan taraftaki sehpaya küt diye bıraktı. "Güzelce paketlensin, Wiltshire'daki evime gönderin. İyi günler baylar..."

Evden bir hışım çıktı, arkasında o karanlık bakışlarına kazara maruz kalmış şaşkın ve telaşlı insanlar bıraktı. Mırıldanmalar başladı: *Greenfield'ın evinden öfkeyle fırlayan o soğuk Montgomery Dükü'nü gördünüz mü? Tanrı Vulcanus kadar ciddi ve patlamaya hazırdı.*

Bu sırada dukalık faytonu Victoria İstasyonu'na doğru son hızla ilerliyordu.

Claremont'un arka bahçesi çamur ve ölü yaprak kokuyordu.

"Ekselansları!" Stevens, Sebastian'ın akşam alacakaranlığında ahırlara doğru yürüdüğünü görünce şaşırıp sevindi.

"Atımı hazırla," dedi Sebastian. "Sadece onu. Yalnız gidiyorum."

Stevens, efendisinin ruh hâlini fark edince gözleri kocaman açıldı. Kısa süre sonra, eyerlenmiş ve dizgini takılmış Apollon'u ahırdan çıkarıp getirdi. Aygır, Sebastian'ı görür görmez suçlarcasına kişnedi; Sebastian da göğsüne dayanan yumuşak burnu dalgınca okşadı.

"Sahibini özledi tabii," dedi Stevens. "Geçen gün McMahon'un kıçını ısırdı."

Sebastian kaşlarını çattı. "Hiç dışarı çıkardınız mı?"

"Pek sayılmaz. Günlerdir hep yağmur yağıyor; tarlalar çamur deryası. Biraz huysuz olabilir, Ekselansları."

Sebastian, malikâne yolunda Apollon'u zapt edebildi. Hayvanın kasları ve tendonları gergin bir yay gibi titreşiyordu; harekete geçmeye hazırdı, hem de fazlasıyla. Topuklarını azıcık vursa ya da dizginleri biraz gevşetse, ok gibi fırlayıp durdurulamaz bir hızla koşacaklardı.

Sebastian son zamanlarda buraya uğramaktan kaçınmıştı çünkü Claremont'taki her şey ona Annabelle'i hatırlatıyordu. Düşüncelerini ve duygularını kontrol altında tutmaya, derinlere gömmeye çalıştıkça sanki iyice çığırından çıkıyorlardı. Yıllardır dizginlediği tutku zincirlerinden kurtulmuş, şimdi ondan intikam almak için peşine düşmüştü. Sanki yıllar boyu aşkın deliliğinden muaf tutulmasının sebebi, kaderinde en sonunda bu kadın tarafından dize getirilmek olmasıydı.

Başka bir hayatta, onunla muhakkak evlenirdi. Şimdiye kadar muhakkak karısı olurdu.

Araba yolundan çıktılar, iki yanda dönüm dönüm tarlalar uzanıyordu. Alacakaranlık, ağaçlardan, topraktan, gökyüzünden renkleri çekip almıştı. Gri, gri, gri.

Yeter, diye söz verdi kendine. *Bu kadarı yeter.*

Londra'dan ayrılıp Claremont'a dönecekti. Her şeyi eski hâline getirecekti, hep öyle yapardı.

İleri doğru uzandı, Apollon'da bir kıpırtı oldu.

Patikada dörtnala koşturup tarlaya daldılar, paldır küldür ilerideki ormana gidiyorlardı. Rüzgâr yüzünü bıçak gibi kesiyordu. Hız bütün hislerini altüst ederken gözlerinden soğuk yaşlar süzüldü. Atın nal sesleri, kulaklarındaki uğultu, üstüne üstüne gelen manzara... Aklı bomboştu; yalnızca odaklanma, hız ve soğuk vardı.

Yeter, yeter, yeter.

Apollo'yu daha da sert, daha da hızlı sürdü, ta ki tarlanın ucunda karanlık bir kütle gibi orman belirene dek.

Dizginleri çekti.

Yerde soluk renkli bir şey gözüne çarptı.

Apollon kişneyip yana savruldu.

Sebastian içgüdüsel olarak öne doğru atıldı ama hayvanın kıçının yere çöktüğünü, arka ayakların ayrıldığını hissetti. Kontrol edemediği Apollon'un güçlü gövdesi yukarı, daha da yukarı kalktı, devrilme noktasına ulaştı.

Yan yatacaklardı.

Bir anlığına dünya dondu, keskin ve berrak bir cam parçası gibi. Boş bir gökyüzü, tepesinde uçuşan yele...

Atı onu ezecekti.

Ayaklarını üzengiden hızla çıkardı ama yer korkunç bir hızla ona yaklaşıyordu. Karanlık, bir balta gibi üzerine inmeden önce dünyada en çok sevdiği yüz gözlerinin önüne geldi.

Annabelle'in ayakları, küçük masanın altında cereyandan buz kesmişti. Yatağa gitmeliydi. Saat neredeyse gece yarısıydı, yağ lambası sönmek üzereydi. Ama uyuyamayacağını biliyordu. Sadece etrafına bakarsa hâlâ geleceği parlak bir öğrenciymiş gibi davranabilirdi; masa, gıcırdayan sandalye, daracık karyola... Hepsi Lady Margaret Hall'daki odasını andırıyordu. Ama benzerlikler orada bitiyordu. Masada kitaplar, dosyalar yoktu. Sadece üç satır yazılmış bir kâğıt vardı:

Chorleywood'a dön

Kuzeyde mürebbiyelik yap

Jenkins'le evlen

Hem ahlaki açıdan doğru yolda kalıp hem de başını sokacak bir evi olmasını sağlayacak seçenekler bunlardan ibaretti.

Oysa Oxford'a tam da bu kaderden kaçmak için gelmişti: Chorleywood'da düşük ücretle çalışıp korunaksız kalmak ya da sevmediği bir adamla evlenmek.

İki haftası vardı. Bayan Forsyth ona yeni bir iş bulması için iki hafta vermişti. *Ben bir refakatçiyim,* demişti açıkça. *Kadınların başlarını belaya sokmalarını engellemek için buradayım, başı dertte olanlara arkadaşlık etmek için değil.*

Gelecek, onu bütün bütün yutmaya hazır kara bir kuyuydu sanki.

Ellerini yüzüne bastırdı, korkularının çirkin yüzlerini kafasından atmaya çalıştı. "Ben özünde bir askerim," diye fısıldadı. "Bunu başarabilirim..."

Alt kattaki koridorda bir gürültü kopunca sırtı dikleşti. Huysuz sesler birbirine karışıyor, Bayan Forsyth'ın malta köpeği deli gibi havlıyordu.

Korkuyla ayağa fırladı. Bir adam Bayan Forsyth'la tartışıyordu sanki.

Sonra erkek çizmelerinin sert adımları merdiveni tırmanmaya başladı. Yer döşemeleri zangır zangır titriyordu.

Annabelle geceliğini göğsüne bastırdı, kullanabileceği bir silah arayarak odaya bakınmaya başladı.

Bam bam bam.

Kapı, yumruk darbeleriyle sarsıldı.

Ama Annabelle'i asıl sarsan, adamın sesi oldu.

"Annabelle!"

"Bayım!" diye bağırdı Bayan Forsyth tiz bir sesle.

Sebastian. Sebastian buradaydı.

Bam bam bam.

Annabelle, titreyen bacaklarıyla kapıya ilerledi.

"Bayım, lütfen gidin buradan," diye çığlık attı Bayan Forsyth ve o anda Sebastian kapıyı gürültüyle duvara çarparak içeri daldı.

Her şey durdu: gürültü, zaman, kalbi. Bedeninden yayılan o aciliyet duygusu, odadaki tüm havayı alıp götürmüştü sanki. Adam, Annabelle'e sessizce bakıyordu ve Tanrı aşkına, ne kadar solgundu.

İki uzun adımda yanına varıp onu kollarına çekti.

Soğuk hava giysilerine sinmişti; kalın ve kaba paltosu Annabelle'in yüzüne yapıştı.

Annabelle, onun kollarında hareketsiz kalakaldı, gerçek olduğuna inanmaya cesaret edemiyordu. Onu bir daha göreceğini hiç sanmıyordu, hele ki yeniden onun kollarında olacağını asla.

"Sevgilim," dedi Sebastian, sesi göğsünden kulağına ulaşan bir uğultuydu.

Ah ne büyük zalimlik... Dördüncü seçeneği, aslında en çok istediği seçeneği, her şeyi şu an buradaydı; oysa Annabelle doğru olanı yapmaya çalışıyordu ve bu kesinlikle dördüncü seçenek değildi.

"Bayan Archer, bu da kim böyle?" Bayan Forsyth kapıda belirdi ve çifti sarmaş dolaş görünce öfkeli bir çığlık kopardı. "İtiraz ediyorum, kati suretle itiraz ediyorum buna," diye bağırdı. "Bu eve erkek giremez. Bu kuralı gayet açıkça belirtmiştim, olacak şey değil..."

Sebastian hafifçe dönüp kapıyı onun hiddetli yüzüne çarptı ama Annabelle'i bir koluyla sımsıkı tutmaya devam ediyordu.

Annabelle kendini onun kıskacından kurtardı. "Neler oluyor?" diye sordu, sonra birden panik oldu. "Aman Tanrım, kardeşine mi bir şey oldu? Yoksa..."

"Hayır," dedi Sebastian. Gözlerindeki sert, metalik bakış Annabelle'in dengesini bozuyordu.

Annabelle hafifçe geri çekildi. "Montgomery, beni endişelendiriyorsun."

Sebastian'ın kaşları sertçe çatıldı. "Bana öyle deme."

"Pekâlâ," dedi Annabelle, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Sebastian. Ama yine de daha uygun bir zaman..."

"Benimle evlenmeni istemeye geldim."

Annabelle ona boş boş baktı.

"Benimle evlen," diye tekrarladı Sebastian, bir adım daha atarak.

Annabelle şüpheyle güldü. "Neden böyle bir şey söylüyorsun ki?"

"Gülüyorsun," diye homurdandı adam. Elini yakalayıp kalın paltosuna, tam kalbinin üstüne bastırdı. "Bu ıstırabıma bir son ver, Annabelle. Evlen benimle."

Annabelle elini çekmeye çalıştı ama adam onu bırakmayınca sırtı ürperdi. "Sana ne oldu böyle?"

"Bu akşam attan düştüm."

Annabelle boştaki eliyle ağzını kapattı. "Ne?"

"Bir sülün vardı," dedi Sebastian, "küçücük bir sülün, bir olukta gizlenmişti. Apollon ürktü ve kaydı. Neyse ki iyi."

Annabelle'in gözleri hızla onun üzerinde gezindi, bir yaralanma belirtisi arıyordu. "Peki ya sen nasılsın?"

Bir duraksama oldu. "Öleceğimi sandım," dedi usulca.

Annabelle'in yüzündeki renk çekildi, sanki buzdan bir el kalbine dokunmuştu.

"Görüyorsun ya, daha sıram gelmemiş," dedi adam. "Toprak yağmurdan yumuşamıştı, şapkam da başıma gelecek darbeyi engelledi."

Annabelle'in donup kalmasına neden olan korku yavaş yavaş çözülünce kollarını adamın boynuna doladı.

"Şişşt," dedi Sebastian, kolları onu koruyucu bir tavırla sararken. "Bak buradayım şimdi."

Annabelle ona daha da sıkı sarılarak kendini içine gömmeye çalıştı; o ağır paltosunu, içindeki yün ve pamuk katmanlarını söküp atmak istedi, adamın sıcaklığını, gücünü hissetmesini engelliyorlardı.

Sebastian dudaklarını onun saçlarına bastırdı. "Evlen benimle, Annabelle."

Kadın başını hızla geri çekti. "Lütfen... Lütfen, böyle şeyler söyleme."

Sebastian'ın kaşları çatıldı. "Neden? Metresim olmaya karşı çıktın. Karım olmak da mı istemiyorsun?"

Annabelle ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Sebastian bırakmadı.

Adamın anormal bir parıltı saçan gözlerine bakarken içine korku doldu.

"Mesele benim ne istediğim değil," diye kekeledi. "Metresin olmak istemiyorum ama karın da olamam."

Sebastian başını eğdi. "O nedenmiş?"

"Gerçekten başını vurmuşsun sen!" dedi Annabelle. "Nedenini biliyorsun, bu evlilik imkânsız."

"Hayır, aslında değil. Ben sana soruyorum, sen de evet diyorsun. İşte o kadar."

İşte o kadar.

Başı dönüyordu. En gizli, en delice hayalleri bir hece uzağındaydı.

"Hayır," diyebildi sonunda. "Hayır, senden adını, hayatını benim için mahvetmeni isteyemem..."

"Hayatımı mahvetmeyeceksin."

Annabelle yine kurtulmaya çalıştı, Sebastian'ın kollarıysa neredeyse onu ezecek kadar sıkılaşmıştı.

"Hayır," dedi Annabelle. "Lütfen, bırak beni."

Sebastian, hayal kırıklığı dolu bir öflemeyle onu serbest bıraktı ve Annabelle sanki Sebastian onu yakıyormuş gibi birden geri sıçradı.

"Beni dinle," dedi adam, elleri yumruk olmuştu. "Yıllar boyu bir vâris bırakmadan attan düşüp öleceğim diye korktum. Ve bu akşam olanlar oldu, boynumu kıracağıma emindim. Son nefesimde aklıma ne geldi biliyor musun? Montgomery Şatosu mu? Ünvanım mı? Babam mı? Vârisim mi?"

Yine ona uzandı ama Annabelle geri çekilince adamın yüzü karardı.

"Kahretsin ki seni düşündüm," dedi. "Senin yüzünü gördüm, şu an karşımda ne kadar gerçeksen o denli netti ve hissettiğim tek şey, seninle geçirdiğim zamanın bu kadar kısa olmasına dair duyduğum pişmanlıktı. Benim bitmemiş işim sensin, Annabelle. Sen ve ben."

Ah, Tanrı yardımcısı olsun. Gerçekten son derece ciddiydi bu adam.

Ya da öyle sanıyordu.

Annabelle sakinmiş gibi konuşmaya zorladı kendini. "Onur duydum," dedi, "elbette onur duydum. Ama şu anda kendinde olmadığının, sağlıklı düşünemediğinin sen de farkındasındır."

Oysa adamın gözleri daha önce hiç bu kadar berrak ve net görünmemişti.

Annabelle titremeye başladı. Adamın iradesi çok güçlüydü, ondan çok güçlüydü ve Annabelle'in kalbinin arzuladığı şeyi ona sunuyordu. Ama sonu bir felaket olurdu.

Adama sırtını döndü, darmadağın olan düşüncelerini can havliyle toparlamaya girişti. "Ya sebep olacağı skandal?" dedi. "Ya kardeşin? Evlenirsek onun ismini de lekelemiş olacaksın, bunu bizzat sen söyledin. Vârislerin utanç duyacak... bütün bu nedenler artık geçerli değil mi?"

"Böyle meseleleri bana bırak," dedi adam, şaşkın bir sesle. "Sana düşen evet demek yalnızca."

Evet de. Evet de.

"Yarın," dedi boğuk bir sesle. "Yarın konuşalım bunu."

"Dön ve yüzüme bak," dedi adam, "ayrıca sana söyleyeyim, yarın hiçbir şey değişmeyecek. Haftaya da öyle."

Annabelle ona döndü, adamın bu imkânsız meseledeki kararlılığı onu çileden çıkarıyordu. "Bir papazın kızıyla evlenemezsin. Günün birinde uyanırsın ve hayatının ne hâle geldiğine bakarsın, ben neyin olursam olayım, seni bu pişmanlıktan kurtaramam."

Sebastian'ın bakışları acımasız ve sorgulayıcıydı. "Bana güvenmiyorsun," dedi donuk bir sesle. "Aklımın yerinde olduğuna güvenmiyorsun."

"Daha yeni ölümle burun buruna geldin. Böyle bir deneyim doğal olarak insanın bakış açısını bozar."

Gözleri granit gibi sert ve griydi. "Belki de nihayet doğru bakış açısını kazandırır. Ben kararsız, maymun iştahlı bir oğ-

lan değilim, Annabelle. Lütfen, geçmişte tanıdığın delikanlılar yüzünden ikimizi de cezalandırma."

Sözleri onu tam kalbinden vurdu; güvenerek paylaştığı geçmişi bir cephane oluvermişti. Hayır, o geceyi düşünmemeliydi... onun kollarında, yatağında, mahrem bir mutluluğun kozasında sarmaş dolaş geçirdikleri saatleri düşünemezdi.

Bir yerlerde Bayan Forsyth'ın köpeği hâlâ havlıyordu, sesi kaygılı ve öfkeliydi.

Annabelle zonklayan şakaklarına avuçlarını bastırdı. "Yapamam," diye fısıldadı. "Yapamayız."

"Annabelle." Adamın sesi hırıltılıydı. "Seni aradığımı bilmiyordum, ta ki seninle tanışana dek. Yollarımız hiç kesişmeseydi hayatımı huzurlu ve mantıklı bir şekilde yaşar, öyle de ölürdüm belki. Fakat artık neler hissedebileceğimi biliyorum ve bunu geri alamam. Aramızdaki gelip geçici bir hevesmiş gibi davranamam. Ya öleceğim güne kadar seni kaybetmenin acısıyla yaşayacağım ya da ne olursa olsun seninle yaşayacağım. Evet, seçeneklerim bu kadar: Ya seninle bir hayat yaşayacağım ya da sensiz öylece var olup gideceğim. Her seçimin bir bedeli vardır. Birlikte kuracağımız hayatın her şeye değeceğini biliyorum."

Sebastian'm dudaklarından dökülen her kelime Annabelle'in kalbine bıçak gibi saplandı; bu hızlı ve kör darbeler, kısa süre sonra keskin bir acıya dönüşecek ve onu içten içe kanatacaktı. Ne kadar da sakin sakin konuşuyordu bu deliliğin içinde; oysa Annabelle'in aklı başından gitmişti. Bugün onu sonsuza dek kaybedebilirdi. Bütün içgüdüleri, adamın kollarına atılmasını ve bir daha asla bırakmamasını söylüyordu.

Zar zor nefes aldı. "Yapamayız."

Sesi o kadar cansız çıkmıştı ki adam bir an durakladı.

İlk kez adamın içinde bir şüphe sezdi. "Sen ciddisin," dedi yavaşça. "Evlenme teklifimi reddediyorsun."

Annabelle, "Evet," demeye çalışırken boğazı yanıyordu.

Sebastian'ın yüzü kireç gibi oldu. Annabelle'i dehşetli bir his sarmıştı, ses çıkaramıyordu.

Sebastian onuruna düşkün bir adamdı, baskı altında bile yapmış olsa verdiği sözden dönemez, nişanı bozamazdı. Yarın ya da belki haftaya, Annabelle'e onu bu çıkmazın içine sokmadığı için teşekkür edecekti.

"Biliyor musun," dedi adam, sanki sıradan bir konudan söz ediyormuş gibi, "senin beni her koşulda reddedeceğini düşünmeye başlıyorum. Üstelik bunun ahlakla ya da benim itibarımla ilgisi yok, bence asıl mesele senin korkaklığın."

Bu sözler, Annabelle'i içinde bulunduğu felç hâlinden tokat yemiş gibi sıyırıp çıkardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Korkuyorsun. Kontrolü bir erkeğe bırakmaktan korkuyorsun ama bahsettiğim şey koca egemenliği değil. Hatta eminim, çok zalim kurallarla dolu bir düzende de gayet güzel var olabilirdin çünkü senin içinde kimsenin zorla giremeyeceği bir kale var. Ama ben bu kaleye sızdım, sen kendini bana bıraktın. O zaman neden şimdi senin onurunu kurtarmama izin vermiyorsun?"

Çünkü seni, kendi mutluluğumdan bile çok seviyorum.

Adamın yüzünde tazelenmiş bir kararlılık okunuyordu ve Annabelle anladı ki adam onu sevdiğine inandığı sürece bu deliliğinden vazgeçmeyecekti. Her şeyini feda ederdi. Kendini rezil eder, hem sosyal çevresinde ve akranları arasında hem de basında alay konusu olurdu. Evi, siyasi kariyeri elinden giderdi, köklü soyağacı mahvolurdu. Hayatı boyunca uğruna mücadele ettiği her şeyi taşralı bir kadın için mahvederdi. Sonunda da kaçınılmaz olarak bu tutkusu zayıflar, vazgeçtiği her şey için Annabelle'den ya da daha kötüsü kendinden nefret etmeye başlardı.

Annabelle titreyen bedenini kendi kollarıyla sardı. "İlla nedenini bilmek istiyorsan," dedi, "bu sabah daha makul bir teklif aldım."

Sebastian'a bir kurşun sıkmıştı sanki. Adam şaşkınlıkla irkildi ve donup kaldı.

Sonunda konuştuğunda sesi tanınmaz hâldeydi. "Profesör."

Annabelle başıyla onayladı.

"Teklifini kabul ettin mi?"

"Ben okuldan uzaklaştırıldım," dedi, "ve o..."

"Teklifini kabul ettin mi?" diye sordu yine ve gözlerindeki bakış Annabelle'in elini boynuna götürmesine neden oldu.

"Hayır," dedi yavaşça. Suçluluk içinde.

"Ama düşündün... Tanrım, hâlâ düşünüyorsun!"

"Uygun bir eş olurdu..."

Sebastian öfke dolu bir kahkahayla başını geriye attı. "Hayır, hanımefendi, hayır. Onunla evlenirsen benim metresim olmaktan daha aşağılık bir duruma düşersin."

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" dedi Annabelle boğulur gibi.

Sebastian birden hareket etti, yırtıcı bir hayvan gibi etrafında dolaşıp arkasında durdu. "Çünkü tatlım," diye fısıldadı, serin nefesi ensesindeki ince tüyleri diken diken yapmıştı, "onu sevmiyorsun. Onu istediğin için değil, sadece sana sunabilecekleri için kabul ediyorsun."

Annabelle gözlerini sımsıkı yumdu. "Seni de sevmiyorum."

"Bu koca bir yalan," diye fısıldadı. "Seni öpüşümden sonra gözlerinde beliren ifadeyi görmeliydin."

"Elbette sen öyle düşünürsün ama senin konumundaki bir erkeğin ilgisi karşısında her kadın büyülenir. Gerçek şu ki mesele hep kadın hakları hareketiydi. En başta Claremont'a bu yüzden gelmiştim... Seni gözlemledik. Konuşmalarımızın hepsinde senin davamıza destek olmanı sağlamaya çalıştım. Hakkında bir dosyamız bile var."

Adam onu yakalayıp kendine çevirdi.

İfadesi buz gibiydi. "Dosya mı?" diye sordu. "Ne diyorsun sen?"

"Gerçeği söylüyorum," diye fısıldadı. "Gerçeği."

Elleri omuzlarını kuvvetle sıktı. "Yalan söylüyorsun. Sadece birkaç gece önce seni kollarıma aldığımı unutuyorsun. Seni tanıyorum ve yalan söylediğini biliyorum."

"Öyle mi?" dedi titreyen bir sesle. "Sen kendi karının bile gerçek yüzünü başka bir adamla kaçana kadar fark edemedin, üstelik aylarca yatağındaydı."

Sebastian'ın yüzü gözlerinin önünde bir ölünün alçıdan yapılma sureti gibi kaskatı kesildi.

Bir anda sanki zehirli bir şeye dokunuyormuş gibi elini çekti.

Dudaklarının kenarındaki küçümseyici kıvrım, Annabelle'in içini paramparça etti.

Öylece durup Sebastian'ın arkasından bakakaldı.

Kapının kapanışını duymadı. Başının içinde tuhaf bir uğultu vardı. Yatağın kenarına çöktü.

Doğrusu buydu. Nefes alamıyordu ama doğru olanı yapmıştı. En azından bu trajedi İngiltere tarihine geçmeyecekti. Kendi içinde yaşayacak, bir gün onunla birlikte mezara gidecekti.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, bir dakika ya da belki bir saat sonra Bayan Forsyth karşısına dikildi. Her zamanki soğukkanlılığından eser yoktu; yüzü kıpkırmızıydı, öfkeyle Annabelle'e bakıyordu. "Erkek yok demiştim," diye tısladı, "ve daha ilk geceden evime bir serseri getirdin."

"Üzgünüm," dedi Annabelle, cansız bir sesle.

"Ben zalim bir kadın değilim," dedi Bayan Forsyth, "bu yüzden bu gece burada kalmana izin vereceğim. Ama yarın gitmeni istiyorum."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Annabelle, sabahın ilk ışıklarıyla Bayan Forsyth'ın evinin ön kapısından sessizce çıktı, yorgunluktan göğsüne taş oturmuş gibiydi. Soğuk sabah havasının ısıran dokunuşu yanaklarına inen bir tokat gibi canlandırıcı olsa da St. John's'taki misafir evinin kemerli giriş kapısına ulaştığında hâlâ uyku mahmuruydu.

Dün akşam iki sandığını da el arabasıyla ona yardımcı olan nazik bir hademe sayesinde Lady Margaret Hall'dan Bayan Forsyth'ın evine taşımıştı. Belki St. John's'ta da eşyalarını tekrar taşımakta yardımcı olacak kadar yardımsever biri bulunurdu. Buradaki hademeler onu Christopher Jenkins'in özel dersleri için gelip gidişlerinden tanıyordu. Mesele sandıkları nereye götüreceğiydi. Catriona ve babasının, kolejin konut olarak kullanılan batı kanadında bir dairesi vardı. Arkadaşının eşyalarıyla kısa süreli bir ilişkilendirme, Catriona'nın itibarına muhtemelen zarar vermezdi ama Annabelle kovulması hakkında nasıl bir hikâye uyduracağını bilmiyordu. Bir yarı-gerçeği daha dile getirme düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Bekçi kulübesi boştu. Kolejin avlusu, karşıdaki kemerlerin gölgesinde yürüyen tek bir öğrenci dışında, doğal olmayan bir sessizliğe bürünmüştü.

Kireç taşı yolda oyalandı. Gece, onun hem dümenini hem de yelkenini elinden almıştı; bir gemi enkazı gibi sürükleni-

yordu. Sola dönüp batı kanadına mı yoksa tekrar hademe kulübesine mi gideceğine karar vermek imkânsızdı.

Öğrenci kemerli geçitten geçerek diğer avluya yöneldi. Büyük ihtimalle sıcak ve düzgün bir yere gidiyordu.

Annabelle tekrar kulübeye döndü.

Işıklar yanıyordu, pencerelerin ardında hareket vardı.

Kapıya gidip tereddütle tıklattı.

Göz ucuyla sağındaki kireçtaşı yolun sonunda yer alan kemerli geçidi gördü ve içini kemiren, ismini koyamadığı bir huzursuzlukla kaşlarını çattı.

Kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldı ve beyaz saçlı, tıknaz bir bekçi belirdi. "Günaydın, hanımefendi," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Günaydın. Ben Lady Margaret Hall'da öğrenciyim ve..."

O zaman anladı. O öğrenci. Kemerin altında yürüyen o öğrenci. O uzun yapılı silüet. O salına salına yürüyüş.

Vücudundaki bütün tüyler diken diken oldu.

Hemen arkasını döndü.

"Hanımefendi?" diye seslendi bekçi.

Oysa Annabelle çoktan kemerli geçide doğru yürümeye başlamıştı, aceleci adımları çevredeki duvarlardan yankılanıyordu. Geçide vardığında artık koşmaya başlamıştı. Soluk soluğa bir sağa bir sola baktı ve batı kanadındaki bir kapının kapandığı ânı yakaladı.

Hemen fırladı.

Kapı, eski taş duvarların rutubetli kokusunun sindiği dar ve loş bir koridora açılıyordu.

Genç adam sağa dönmüştü ve koridorun sonundaki kapıya doğru hızlı adımlarla yürüyordu.

"Bayım!"

Adam durmadı, hatta daha da hızlandı.

Annabelle arkasından seslenmeye devam etti. "Bayım, bir saniye konuşabilir miyiz?"

Adamın omuzları gerildi.

Tüh... Ya gerçekten düşündüğü kişi değilse, o zaman ne diyecekti?

Yine de karşısında Peregrin Devereux'yu bulduğunda hazırlıksız yakalanmıştı.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı.

Uzun, düz saçlar ve yüzünün solgunluğu, Peregrin'in cazibesini epey gölgeliyordu. Sanki yalnızca geceleri ortaya çıkan bir yaratık gibiydi.

Annabelle ona doğru koştu. "İyi misiniz?"

"Günaydın, Bayan Archer," dedi Peregrin, Annabelle'in pek düşünmeden koluna koyduğu eli görmezden gelerek. Annabelle elini hemen geri çekti. "Ne hoş bir sürpriz," diye devam etti Peregrin. "Bu yakışıksız saatte St. John's'ta ne işiniz var?"

Arkasındaki kapı açıldığında Peregrin irkildi.

Annabelle dönüp baktı ve kapıda Catriona'yı görünce içi rahatladı. "Catriona," dedi, "seni arıyordum."

Arkadaşına doğru ilerleyecekti ki kolunun altındaki küçük sepeti fark etti.

Hemen ardından da yüzündeki suçluluk ifadesini.

"Catriona?"

Catriona hâlsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Annabelle. Lord Devereux. Ne güzel sürpriz." Suçlu olduğu sesinden belliydi, sepeti gizlemeye çalıştı, kıpır kıpırdı.

Peregrin'in gözlerini devirdiğini neredeyse duymak mümkündü.

Annabelle bir ona bir öbürüne baktı, hafızası canlanmaya başlamıştı: Peregrin yakındayken Catriona'nın yanaklarının kızarması, Claremont'taki baloya gözlüksüz gitme çabası... Ah, Hades'in alevleri aşkına!

Gözleri Catriona'nın kolundaki suç delili sepete kaydı. "Bu yemek, değil mi?" dedi, "Lord Devereux'ya getirdiğin yiyecekler?"

Catriona, Peregrin'e baktı. İzin mi istiyordu yoksa?

"Onun bir aydan fazladır kayıp olduğunu biliyor musun?" diye sordu Annabelle. "Şu anda Londra Emniyeti onu bulmak için İngiltere'nin altını üstüne getiriyor."

Peregrin ve Catriona aynı anda hayretle soluk aldı.

"Demek biliyordun," dedi Annabelle, inanamaz bir ses tonuyla.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Peregrin.

Annabelle birden ona döndü. "Abin burada olduğunu biliyor mu?"

Montgomery Dükü'nden *abi* diye bahsedilmesi karşısında Peregrin'in kaşları havaya kalktı.

"Bayan..."

"Evet? Biliyor mu?"

"Saygısızlık etmek istemem ama neden sorduğunuzu tam anlayamadım."

Çünkü kaçtığını öğrendiğinde beni öpüyordu. Çünkü ona sarıldım ve kendi kardeşi tarafından ihanete uğradığını öğrendiğinde kalbinin paramparça olduğunu hissettim. Çünkü onu üzen beni de üzer.

Riyakâr. Dün gece ona en büyük acıyı bizzat o vermişti; onun sevgisini, evlenme teklifini ve güvenini acımasızca fırlatıp atmıştı.

Parmak ucunda yükseldi, Peregrin'in zayıf, soylu yüzüne yaklaştı. "Bunu nasıl yapabildiniz?" dedi. "Yaşayıp yaşamadığınızı bile bilmiyor."

Peregrin'in gözleri kısıldı. "Özür dilerim, hanımefendi," dedi. "Nedenini tam anlayamasam da sizi öfkelendirmek gibi bir niyetim yoktu."

Kendini nazikçe dizginleme çabasının da canı cehenneme. "O hâlde açık konuşayım," dedi Annabelle. "Siz ortadan kayboldunuz. Son derece makul emirlere uymak yerine kaçıp gittiniz ve şimdi bir kızın iyi niyetinden faydalanarak bir kuytuda

saklanırken abiniz uykusuz geceler geçiriyor çünkü endişeden kahroluyor."

Peregrin'in solgun yanakları kızardı, karşısındaki erkek olsaydı muhtemelen onu yere sererdi. "Nedense oldukça fazla şey biliyorsunuz, hanımefendi, hakkınızı teslim etmeliyim," dedi alayla, "ama bir konuda yanılıyorsunuz. Montgomery hiçbir şey için uykuları kaçacak kadar endişelenmez. Ne mizacı ne de yüreği uygun buna. Eğer ona böyle duygular yaşattıysam, emin olun ki bu, benim vâris olmamla ilgilidir, şahsımla değil."

Annabelle'in eli havaya fırladı. Kendini tam zamanında durdurdu ama bir an için hem o hem de Peregrin, bir asilzadeyi tokatlamaya hazır hâlde havada asılı duran eline bakakaldı.

Peregrin'in bakışları elinden yüzüne kayarken, gözlerinde bir şüphe parladı. "Hanımefendi?"

"Asıl siz onu ne kadar az tanıyorsunuz," dedi yumuşak bir sesle. "Zavallı Montgomery, sevdiklerinin gözünde asla gerçekten olduğu gibi görünmüyor. Onun da bir kalbi var, hem de onurlu ve ölçülü bir kalp ama o da tıpkı bizimkiler gibi inciniyor ve sizi temin ederim, belki bizden yüz kat daha sadıktır. O, nadir bulunan bir adam; zengin ya da güçlü olduğu için değil, ne demek istediğini açıkça söylediği, söylediğini de yaptığı için. Başına buyruk bir zorba olabilirdi ama onun yerine başkalarının hayatı düzgün yürüsün diye gece gündüz uğraşıyor, herkes adına düşünüyor. Ve siz, lordum, içinizde azıcık onur olsa, şımarık bir çocuk gibi davranmak yerine bu korkunç yükü taşımasına yardım ederdiniz."

Şımarık kelimesini âdeta tükürür gibi söyledi.

Peregrin'in yüzü zaten solgundu ama kireç gibi oldu.

"Annabelle." Catriona araya girmişti, yüzü bulanıktı.

"Onun bir kalbi var," dedi Annabelle, "ve ben onu seviyorum."

"Annabelle," dedi Catriona, "böyle söylememelisin..."

"Onu seviyorum ama ona yalan söyledim, bundan sonra beni hep kötü hatırlayacak." Sesi çatallandı.

Catriona bir elini Annabelle'in omzuna koydu, kocaman mavi gözleri şefkatle yumuşamıştı. Bu küçük nezaket gösterisi bardağı taşıran son damla oldu. Yıllar önceki o uğursuz yazdan bu yana Annabelle ilk kez gözyaşlarına boğuldu.

"Onu seviyorum!"

"Son yarım saattir böyle," dedi Hattie, Lucie'ye fısıldayarak.

Süfrajet lideri, Campbellların küçük oturma odasının kapısında durmuş, hâlâ paltosunu ve atkısını çıkarmamıştı; aceleyle toplanmış saçından sarı tutamlar fırlıyordu.

Annabelle, bir koltukta büzülmüş, boğazından kopan hıçkırıkların gücüyle sarsılıyordu, sanki bir ömürlük mutsuzluk bir anda içinden akıp gitmeye karar vermişti. Catriona koltuğun kolçağına tünemiş, beceriksizce sırtını okşuyordu.

"Lanet olsun," dedi Lucie.

Karşı duvardaki dolaba yürüyüp kapağını açtığında bir sıra parıldayan şişe bulunca sezgileri haklı çıkmış oldu. Bir şişe konyak açıp küçük bir bardağa iki parmak kadar doldurdu.

"Bunu iç," dedi, bardağı Annabelle'e uzatarak.

Annabelle, kırmızı gözlerle ona baktı. Zarif burnu ona yakışmayan bir pembelikteydi.

"İçki mi bu?" diye sızlandı.

"Tadına bak," dedi Lucie kederle. "Arkadaşlarından sır saklamak ve düşmanla fingirdeşmek kadar kötü değildir eminim. Montgomery mi gerçekten, Annabelle? Krallıktaki onca erkek içinden o mu?"

Annabelle bardağa baktı. "O düşmanımız değil," dedi donuk bir sesle. "Gösteri için izin belgesini o ayarladı. Bize iyilik yaptı. Hem ben..."

"Onu seviyorsun, evet. Bunu söyledin." Lucie bir sandalye çekip yaklaştı. "Bize izin belgesi de ayarladı, öyle mi? Anlatmaya en baştan başlamaya ne dersin?"

Annabelle konyaktan küçük bir yudum aldı, içki dudaklarını uyuşturunca yüzünü buruşturdu. "Artık ne fark eder ki?"

"Öyleyse neden dünya başına yıkılmış gibi davranıyorsun?" dedi Lucie, uzun atkısını çözerken.

Çünkü gerçekten de yıkıldı.

Odadan çıkarken Sebastian'ın yüzünde beliren ifadeyi ne zaman hatırlasa yüreği ezilip tekrar tekrar ölüyordu. Sebastian için Delila gibiydi artık, Salome gibiydi, insanlık tarihindeki tüm hain kadınlar onda vücut bulmuştu.

İçkisinden bir yudum daha aldı. "Benden nefret ediyor olmalı," dedi kısık sesle.

Lucie'nin gümüşi gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. "O alçak," diye homurdandı. "Seni baştan çıkardığına inanamıyorum, üstelik kendi çatısı altında!"

"Beni baştan çıkarmadı," diye itiraz etti Annabelle. "Yani... belki biraz." Onu Wiltshire'da bir tepede, elinde şapkası, nadir rastlanan bir özür dilerken gördüğü anda baştan çıkmıştı zaten. "Ama onun suçu değildi."

"Saçmalık," dedi Lucie. "Elbette onun suçu. Unutma, biz birer süfrajetiz, kadınların yoldan çıkaran bir şeytan, erkeklerin zavallı kurban olduğu masallara inanmıyoruz. O adam ne yaptığı tam olarak biliyordu."

Annabelle sertçe karşılık verdi: "Ya kendi rızamla olduğunu söylesem?"

Lucie gözlerini devirdi. "Annabelle, dışarıdan soğuk biri gibi görünebilir ama senden on yaş büyük. O, strateji ustası bir adam. Yetişkin adamları parmağında oynatmayı başararak Kraliçe'nin gözüne girdi. Senin onun karşısında bir şansın yoktu ve o da bunun farkındaydı. Dürüst ol... Sana hep söylemesini beklediğin şeyleri söyledi değil mi? Yıllardır tanı-

şıyormuşsunuz gibi hissettirdi mi, sanki konuşmadan anlaşabiliyormuşsunuz gibi?"

Ah, hem de nasıl... "Evet," diye fısıldadı.

Hattie endişeyle içini çekti.

Lucie başını eğdi. "İşte böyle yaparlar," dedi. "Seni o herif hakkında bilgi toplamaya yolladığım için beni affet."

"Dün gece bana evlenme teklif etti," dedi Annabelle.

Bir anda üçü de nefeslerini tuttu. Üçünün de ağzının beş karış açık olması biraz gülünç bir manzaraydı.

"Evlenme... mi?" diye ciyakladı Hattie. Gözleri kocaman açılmıştı.

Annabelle başını salladı. "Dün gece Bayan Forsyth'ın evine geldi ve evlenme teklif etti. Ben... ben reddettim. Tabii olay çıktı, Bayan Forsyth da beni evden kovdu."

Sessizlik. Ağır ve hayretle dolu bir sessizlik

"Lanet olsun," diye mırıldandı Lucie, dolaba gidip kendine de konyak koydu.

"Sen de reddettin, öyle mi?" diye sordu Hattie nefes nefese.

Annabelle yutkundu. "Evet. Nasıl kabul edebilirdim ki?"

Üçü de aynı anda şiddetle başlarını iki yana salladı.

"Yani tabii kabul edebilirdin," dedi Hattie, "ama son on yılın en büyük skandalı olurdu. Yok yok, yüzyılın... Hatta efsane olurdu..."

"Biliyorum," diye araya girdi Annabelle. "O yüzden reddettim. Ah..." Sırılsıklam mendiliyle yeni gözyaşlarını sildi.

"Sana evlenme teklif ettiğine inanamıyorum," dedi Hattie, kafasını sallayarak. "Yani teklif edilmeye değer biri olmadığın için değil," diye ekledi alelacele, "ama böyle soğuk... şey, akıllı bir adamdan beklenmeyecek fevrilikte bir hareket."

Annabelle yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Aslında önce âşığı olmamı teklif etti."

Lucie'nin gözleri tehlikeli biçimde daraldı. "Aynı gece mi?"

"Hayır," dedi Annabelle. "Claremont'ta."

"*O* teklifi reddettiğine sevindim," dedi Catriona. "Skandala karışmış bir düşesle arkadaş olabiliriz ama bir dükün metresiyle asla."

Annabelle boş bardağı yanındaki sehpaya koydu.

"Peki şimdi," dedi sessizce, "şimdi arkadaşım olur musunuz?"

Hattie kaşlarını çattı. "Neden olmayalım ki?"

"Çünkü bir adamı yumrukladım," dedi Annabelle, "çünkü tutuklandım, okuldan uzaklaştırıldım, bir dük bana uygunsuz teklifte bulundu ve kendi refakatçim tarafından evden kovuldum."

Lucie, konyak bardağının arkasından hafifçe gülümsedi. "Bana kalırsa şu anda bir ya da belki üç arkadaşa fazlasıyla ihtiyacın var."

"Ben yürüyen bir skandalım," diye patladı Annabelle.

Catriona elini Annabelle'in omzundan çekip kucağında birleştirdi.

"Sizi Claremont'taki baloda öpüşürken gördüm," dedi, "ve o günden beri hâlâ arkadaşınım, öyle değil mi?"

Annabelle ağzı açık bakakaldı. Evet. Kameriyeden çıktığında Catriona koridordaydı. Saçının dağınık olduğunu bile fark etmişti...

"Öpüştünüz mü? Hem de baloda?" diye ciyakladı Hattie.

Belli ki Catriona bu dedikoduyu kimseye yaymamıştı.

"Neden bu kadar naziksiniz?" diye sordu Annabelle. "Neden beni yargılamıyor, manalı bakışlar atmıyor, benden kurtulmaya çalışmıyorsunuz?"

Bir zamanlar arkadaşı sandığı tüm köy kızlarının William'la dedikodusu çıktığında yaptığı gibi? Kendi öz babasının yaptığı gibi?

Lucie iç geçirdi. "Bu kadar zeki birine göre bazen ne kadar aptal olabiliyorsun, Annabelle," dedi. "Bize baksana. Hiçbirimiz olmamız gerektiği gibi değiliz." Catriona'yı işaret etti. "Fazla zeki. Onun makalelerini kullanarak hazine avına çıkıyorlar,

kılavuzlarını yazanın bir kadın olduğundan bihaberler. Hatta bir keresinde pantolon giyip Mısır'daki mağaralara sürünerek girmedin mi?" Catriona başıyla onaylarken boynuna doğru utanç dolu bir sıcaklık süzüldü. "Sonra ben varım," diye devam etti Lucie. "Ailem beni, İspanyol büyükelçisiyle yaşanan şu gümüş çatal olayından bile önce reddetmişti. Halam bana küçük bir miras bırakmasaydı, ki bunu sadece babama nispet olsun diye yaptı, şimdi ya beş parasız kalmış ya da deli denerek odasına kapatılmış biri olurdum. Çünkü onların istediği kişi olamıyorum. Pasif biri değilim, sessiz kalamıyorum, hiçbir zaman kendimi bir sürü çocuğun arasında, kocam ve efendim olan beye hizmet ederken hayal etmedim. Hattie'ye gelince..." Kaşlarını çattı. "Senin tuhaflığının ne olduğunu bilmiyorum aslında."

Hattie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden illa tuhaf bir yanım olması gerekiyor?"

Lucie ona delici gözlerle baktı. "Bir tuhaflığı yoksa Julien Greenfield'ın kızı neden her hafta Profesör Ruskin gibi bir zorbanın elinde, dirseğine kadar boyaya batmış şekilde çalışsın?"

Hattie'nin her zaman gülümseyen dudakları sarkıp suratsız bir çizgiye dönüştü.

"Öf tamam," dedi sonunda. "Doğru düzgün yazamıyorum. Sayılarla da aram yok." Lucie'ye kaş kaldırarak baktı. "Sen kendini kara koyun mu sanıyorsun? Benim kız kardeşlerim bile nasıl kârlı yatırımlar yapılacağını biliyorlar. Ben rakamları doğru sırayla yazmayı bile beceremiyorum, kızıl Greenfield saçlarım olmasa ailem kesin benim bebekken başkasıyla karıştığımı düşünürdü. Sanırım şüpheleniyorlar bile. Belki de öyle bir şey onları daha memnun ederdi, daha az utanç kaynağı sonuçta."

"Saçmalık," diye mırıldandı Annabelle. "Sen bu hâlinle çok güzelsin."

"Ayy..." Hattie'nin keyfi yerine geldi. "Ne kadar naziksin."

"Gördün mü, Annabelle?" dedi Lucie. "Skandal yaratıyor olabilirsin, orası kabul ama yalnız değilsin."

Annabelle'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Doğru... Galiba oldukça iyi bir arkadaş grubum var."

Artık daha rahat nefes alıyordu; sanki göğsünü sıkan mengene biraz gevşemişti.

"Kalacak bir yere ihtiyacın var," dedi Lucie.

"Evet," dedi Annabelle, mendilini avucunda sıkarak.

Lucie ukala ukala başını salladı. "Ben ilk teklif ettiğimde gelecektin işte."

"Sanırım gerçekten de öyle yapmalıydım."

"O zaman gidelim de eşyalarını alalım. Tabii açıklamak istediğin başka bir sır daha yoksa?"

"Benim tarafımda yok," dedi Annabelle. "Ama madem lafı açıldı..." Catriona'ya döndü ve arkadaşı başını eğdi. "Lord Devereux'yu neden ve nerede sakladığını anlatacak mısın artık?"

OTUZUNCU BÖLÜM

Peregrin Devereux, yumuşak huylu, neşeli tabiatlı bir gençti. Onu dramatik eylemlere itmek için dramatik olaylar gerekirdi. Bayan Archer gibi güzel bir kadını gözyaşları içinde görmekten daha dramatik ne olabilirdi ki? Kulağında onun acınası hıçkırıklarının sesiyle, hiç oyalanmadan Oxford'dan Wiltshire'a doğru yola koyuldu.

Ama Claremont uzaktan görünür görünmez cesareti söndü. Abisinin çalışma odasındaki ağır, koyu renkli kapının önünde durduğundaysa tamamen yok olmuştu. Midesi bulanıyordu. Bu kapının ardında daha önce hiç iyi bir şey olmamıştı.

Gözlerini kapayıp burada olmasının nedenlerini hatırlamaya çalıştı. Sonra kararlılıkla kapıya vurdu.

Yanıt veren olmadı.

Peregrin kaşlarını çattı. Montgomery başka nerede olabilirdi ki?

İzin beklemeden içeri girdi.

Çalışma odası loştu. Kalın perdeler çekilmişti, ne bir lamba yanıyordu ne de şömine; havada soğumuş tütün dumanının bayat kokusu vardı.

"Bayım?"

Montgomery'nin gözleri gölgelerin içinde cilalanmış taşlar gibi parladı. Masasının arkasındaki koltukta gelişigüzel yayılmıştı, başı koltuğun deri döşemesine iyice yaslanmıştı.

Peregrin, abisinin bu şekilde yayılabileceğini bilmezdi bile. Bu manzara, darmadağın masanın üzerindeki boş viski şişesi kadar şaşırtmıştı onu. Masa gerçekten de darmadağındı. Normalde kusursuzca hizalanan kâğıt yığınları devrilmiş, sayfalar sanki rüzgâr esmiş gibi yere saçılmıştı.

"Efendim..."

Dük'ün yarı kapalı gözleri ona kaydı ve Peregrin'in boğazı düğümlendi. Gözlerinde her zamanki parçalayıcı keskinlik yoktu ama hâlâ insanı kıvrandıracak kadar hesapçı bir bakış atabiliyordu.

"Demek geri döndün," dedi Montgomery, sesi ya uzun süredir konuşmamaktan ya da içtiği bir şişe viskiden dolayı çatallı çıkıyordu. Ortada bir kadeh bile yoktu. Aman Tanrım! Şişeden mi içmişti?

"Berbat görünüyorsun," dedi Montgomery. "Sana bir içki ikram ederdim ama gördüğün gibi tedariksiz kaldım." Boş şişeye kötü kötü baktı, sonra parmağıyla dürttü.

Peregrin'in ağzı açıldı ama tek bir kelime çıkmadı; sanki söyleyeceklerini unutmuş bir kukla gibiydi.

Montgomery elini savurarak karşısındaki sandalyeyi gösterdi. "Otur bakalım, ufaklık."

Peregrin temkinli bir tavırla sandalyenin ucuna ilişti.

"Eee," dedi Montgomery ağır ağır, "sadakatinle birlikte dilini de mi kaybettin yoksa?"

"Ben senin içki içmediğini sanıyordum."

"İçmem," dedi Montgomery sertçe.

"Tabii ki içmezsin," dedi Peregrin hemen.

"Aynen öyle," diye geveledi Montgomery.

İçki kulübünün başkanı olan Peregrin hayatında pek çok sarhoş görmüştü ama abisinden daha sarhoş bir adam pek görmemişti herhâlde. Dük tamamen kendinden geçmişti ve devrilmesine engel olan tek şey, galiba insanüstü iradesiydi.

Neden bu konuyu açtığını bilmeden sordu: "Babam sarhoşken bir su birikintisinde boğulduğu için mi içmiyorsun?"

Montgomery'nin gözleri kısıldı. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Her zaman nasılsa öyle. İnsanlar fısıldaşıyorlar. Benim de kulaklarım var."

Montgomery sessiz kaldı. Gözleri loş ışığa alıştıkça Peregrin, abisinin yüzünü daha net görebiliyordu ve kötü görünen tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Montgomery'nin yüzü çizgilerle gerilmişti ama en korkutucu yanı, dudaklarındaki o kasvetli sertlikti. Alışılmış kararlı ifadesi gibi değildi bu; büyük bir göreve çıkmak üzere olduğunu gösteren o ciddiyet yoktu yüzünde. Hayır, bu bambaşka bir düzeyde karanlıktı.

Sonunda Montgomery hareket etti. Masadaki lambayı açtı, sonra darmadağın olmuş birkaç sayfayı karıştırdı, ince bir gümüş kutu buldu ve içinden bir sigara çıkardı. Kibritle biraz uğraştı, gözlerini kısarak dikkatle odaklandı, sonunda biri cızırdayarak yandı. Dumanı tavana doğru üfledikten sonra gözlerini Peregrin'in gözlerine dikti. "Evet," dedi. "İçmiyorum çünkü Charles Devereux sarhoşken yüzüstü bir su birikintisine kapanıp hayatını kaybetmeyi başardı."

Peregrin'in göğsünde güçlü bir duygu kabardı. O soruyu, her zamanki gibi sadece içinden geldiği için sormuştu; aklına geleni söylemekte, risk almakta ustaydı. Ama abisinden doğrudan bir itiraf duymayı beklemiyordu. Sanki ilk kez iki erkek gibi konuşuyorlardı.

"Bana neden bir binicilik kazasında öldüğü söylendi peki?" dedi şansını biraz daha zorlayarak.

Montgomery sigarasını parmakları arasında çevirdi. "Geçmişin sana musallat olmasını engellemek için."

"Çirkin gerçeklerden korunmaya ihtiyacım yok," diye homurdandı Peregrin, Bayan Archer'ın onu *şımarık bir çocuk* olarak nitelemesini hatırlamamaya çalışarak.

"Bu, gerçeklerle ilgili değil," dedi Montgomery. "Babalarımız hakkında duyduğumuz hikâyeler, aklımız için bir kafese dönüşebilir, neden korkmamız ya da ne yapmamız gerektiğini fısıldarlar bize. Bazen de zayıf olmamız için bahane sunarlar. Binlerce insanın sorumluluğunu taşıyan bir adam, ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğu için bir su birikintisinde boğuluyorsa, bu onun hakkında bize ne anlatır?

Peregrin düşündü. "Çok talihsiz biri olduğunu?" diye önerdi.

Montgomery ona dik dik baktı. "Muhtemelen o da doğru," dedi sonunda. "Neden buradasın?"

İşte o an, mide bulantısı geri dönüverdi. Korku, suçluluk ve utanç karnında düğüm düğüm oldu.

"Hiç gitmemeliydim."

"Ha şunu bileydin," dedi Montgomery, sigarasının külünü umursamazca kilimin üzerine silkerek.

"Hatalı olduğumu çok önceden fark ettim ama geri dönmeye cesaret edemedim; ne kadar uzun süre uzak kalırsam dönmek o kadar zor görünmeye başladı."

"Epey karmaşık bir durum," dedi Montgomery, en ufak bir sempati belirtisi göstermeden başını sallayarak.

"Ama sonra bugün Bayan Archer'la karşılaştım," dedi Peregrin, "ve o... sanki çok üzgündü... sizin yüzünüzden."

Vay canına, eve dönmenin neden iyi ve erdemli bir fikir gibi geldiğini hatırlayamıyordu şu an.

Montgomery nedense koltuğunda donup kaldı, gözlerinde rahatsız edici bir parıltı vardı.

"İnsanın ondan kaçması mümkün değil, değil mi?" diye mırıldandı. "Ne elde edebiliyorsun ne uzak durabiliyorsun."

"Efendim?"

Abisinin metalik bakışı Peregrin'in geri çekilmesine neden oldu.

"Buraya onun onurunu savunmaya mı geldin?" diye sordu Montgomery, "yoksa benden bir açıklama mı bekliyorsun? Ne

kadar cesursun. Hatta delisin belki de. Ama onun yeşil gözlerinin bir adama neler yapabileceğini bildiğim için bu meseleyi görmezden geleceğim."

"Teşekkür ederim," diye kekeledi Peregrin. *Yeşil gözleri mi?*

Montgomery kaşlarını çattı. "Ona evlenme teklif ettim," dedi. "Evlenelim dedim ve o beni reddetti. Bu durumda niye üzgün olan o oluyor?"

Peregrin nutku tutulmuş gibi kalakaldı. "Bayan Archer'a evlenme mi teklif ettin?" dedi kısık bir sesle.

"Evet."

"Evlenme... teklifinde bulundun."

"Doğru."

"Emin misin?"

Montgomery dudaklarını sabırsızlıkla bükerek, "Sarhoşum ama aklımı yitirmedim," dedi. "Ona, *Benimle evlenir misin?* sözlerini sarf ettiğimden eminim. Ve o da, özetle, *Cehenneme kadar yolun var,* diye yanıt verdi."

"Aman Tanrım," dedi Peregrin, uzun bir sessizliğin ardından, "Aman Tanrım."

"Benim yerime bir Oxford hocasıyla evlenmek istiyor," dedi Montgomery kasvetle.

"Evlenme teklif ettin demek," diye haykırdı Peregrin. "Sana bunu yaptıran neydi?"

"Geçenlerde attan düşüp kafama bir darbe aldım," dedi Montgomery, "ve sanki her şey bir anda berraklaştı."

Peregrin'in kafası her geçen dakika daha da karışıyordu.

"Ama ben gidip İngiltere'deki bütün kadınlar içinde dukalığı geri çevirecek tek kadına evlenme teklif ettim çünkü o Dük'ü sevmiyor," diye devam etti Montgomery. "Ama aslında hocayı da sevmiyor." Gözlerini Peregrin'e dikti, suçlayıcı bir ifadeyle. "Hiçbir mantığı yok."

Lanet olsun.

Peregrin koltuğuna çöktü.

Abisi çok kötü durumdaydı. Montgomery fena hâlde takıntılı bir adamdı ve Peregrin, o bir şeye kafayı taktığında ne olduğunu biliyordu: Takıntı yaptığı şeyi elde edene kadar peşini bırakmazdı. Ama sıradan biri mi? İmkânsız! Bugün tanık olduklarından sonra Peregrin, Bayan Archer'ın gayet mantıklı olan reddinin ardında sevgi eksikliğinin olmadığından emindi. Aksine...

Şu an, Montgomery Hanesi'nin kaderini belirleyecek rayların makasçısı konumundaki tek kişinin kendisi olduğu fikri zihninde şimşek gibi çaktı. Yollardan biri büyük bir skandala çıkıyordu. Diğeri, işlerin olması gerektiği gibi devam etmesine.

Sırtı ürperti.

"Üzgünüm," diyebildi ancak. "Duyduğuma göre bu tür... illetler zamanla geçiyormuş."

Montgomery başını salladı. "Elbette geçer."

Sonra Peregrin'in abisinde göreceğini hiç düşünmediği bir şey yaptı.

Başını eğdi ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Ve öylece kaldı.

Hay aksi şeytan!

"Belki de seni düklüğüne rağmen değil, düklüğün yüzünden reddetmiştir," deyiverdi pat diye Peregrin. Tamam. Gerisini artık kendi kendine çözmeliydi.

Montgomery ellerini indirdi. "Ne demek istiyorsun?" Gözlerinde titrek bir umut parıltısı vardı.

Belki de takıntılı değildi. Belki... durum çok daha ciddiydi. Belki de âşıktı.

Tanrım... Eğer aşk, Britanya'daki en duygudan yoksun adamı bile böyle yapıyorsa Peregrin hiç bulaşmak istemiyordu.

"Biliyorsun, ben de ülkenin en büyük düklüklerinden birini devralacak durumda hissetmediğim için bir aydan fazla süre saklandım," dedi. "Bayan Archer'ın, bu düklüğü skandala sürükleyen kişi olarak anılmaktan çekinmesi anlaşılır olur."

Montgomery sabırsızca homurdandı. "Sorumlusu o olmazdı."

"Bazı insanlar kendilerini her zaman sorumlu hisseder," dedi Peregrin, omuz silkerek. "Bu dürtüyü durduramazlar."

Dük'ün bakışları kuşkuyla daraldı. "Ne zamandan beri bu kadar bilge oldun?" diye sordu. "Nerede saklandın sen? Emniyetin gözünden kaçan bir manastırda mı?"

Peregrin yüzünü buruşturdu. "Öyle sayılır. St. John's'un şarap mahzenindeydim."

Montgomery gözlerini kırpıştırdı. "Altı hafta boyunca yeraltında mıydın?"

"Maalesef öyle."

Montgomery anlaşılmaz bir bakışla onu süzdü. "Söylesene," dedi yumuşak bir sesle, "ben bu kadar büyük bir zorba mıyım ki bir mahzende saklanmak, emirlerime uymaktan daha cazip geliyor?"

Peregrin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Zorba mı? Hayır."

Montgomery'nin hâlâ ondan bir şeyler beklediğini fark edince şaşırdı. Daha fazlasını duymak istiyordu.

Ne zamandan beri açıklamalarla ilgilenir olmuştu?

"Emirlerine uymak istiyorum," dedi yavaşça, "ama bu... çok göz korkutucu. Küçükken büyüyüp senin gibi olmak için can atardım. Sonra bir gün anladım ki, insan öyle kolayca senin gibi olamaz." O gün korkunç bir gündü, hatırlıyordu, varoluşsal bir bunalım gibiydi. "Yaptıklarının büyüklüğünü ve bunu ne kadar zahmetsizce yaptığını fark ettim. Bir süre, diğer adamlardan daha sağlam karakterli olduğunu düşündüm. Ama sonra anladım ki hem öylesin hem de sabah akşam durmaksızın çalışıyorsun. Her gün, binlerce kişinin bana bel bağladığını bilerek çalışma fikri, boğuluyormuşum gibi hissetmeme neden oldu... Elimden gelenin en iyisini yapsam bile asla senin kadar iyi bir dük olamam, sen her şeyi kusursuz yapıyorsun."

"Kusursuz mu?" dedi Montgomery. "Ah, Peregrin... İlk kez böyle baştan çıkarıcı bir deneyim yaşadım ve sonunda iskambil kâğıtlarından bir kule gibi yıkılıverdim." Sandalyede hafifçe sendeledi. "Fark ettiysen şu an zil zurna sarhoşum ve bir Oxford hocasını yok etmenin çeşitli yollarını düşünüyorum."

"Oxford'dayken ben de her iki günde onu bir yapardım," diye mırıldandı Peregrin.

"Farkındayım," dedi Montgomery. "Bu yüzden seni Kraliyet Donanması'na göndermiştim."

Peregrin dondu kaldı. Kendi geleceği hakkında konuşmaya başlayacakları yer burası mıydı? Eğer şansı yaver giderse, en fazla Plymouth'a kadar eşlik edilir ve birkaç yıl Donanma'da kalırdı. Hak ettiği cezayı alırsa, önce çok fena bir dayak yerdi, evet, Montgomery onu hiç dövdürmemişti ama her şeyin bir ilki vardır. Çok büyük ihtimalle harcırahı sonsuza dek kesilecek ya da Montgomery onu reddedip bir daha asla konuşmayacaktı...

Montgomery parmaklarını birbirine dolamış, şaşırtıcı derecede ayık bir bakışla onu süzüyordu. "Sana ne olacağını merak ediyorsun, değil mi?"

Peregrin bakışlarını kaçırmamak için çok uğraştı. "Yaptıklarımın... evet, yaptıklarımın sonuçlarına hazırım."

Sonra Montgomery tuhaf bir şey söyledi: "Seni önemsediğimi biliyorsun, değil mi Peregrin?"

"Eee... Evet, efendim?"

Dük iç çekti. "Bundan pek emin değilim." Yorgun yüzünü avucuyla ovaladı. "Üzgündü diyorsun yani?"

"Bayan Archer mı? Evet, epey."

"Kötü bir teklifti galiba," diye homurdandı Montgomery. "Ayrıca bence yalan söyledi," diye ekledi, esrarengiz bir havayla.

"Evlilik teklif ettiğinizde attan düştüğünüzü biliyor muydu?" diye sordu Peregrin, çünkü Tanrı aşkına, bu olaylar yüzünden hem çok meraklanmış hem de çok tedirgin olmuştu.

"Biliyordu. Neden?"

"Sanırım hiçbir hanımefendi, kafasını vurmuş bir adamın evlenme teklifine bayılmaz."

Montgomery sessizliğe büründü. "Sanırım ona korkak da dedim," dedi.

Peregrin'in ağzı açık kaldı. "Uzman sayılmam ama bu oldukça berbat bir kur yapma yöntemi gibi geliyor bana."

"Ve ben... Ah Tanrım!" Montgomery inledi. "Dün gece pek kendimde değildim. Fazla... baskıcıydım."

Elbette baskıcı olacaktı, diye düşündü Peregrin çünkü Montgomery tam olarak böyle biriydi: Baskıcı, ciddi ve biraz da ürkütücü. Muhtemelen ürkütücü olmaya çalışmıyordu bile. Muhtemelen kendisinin daima bir planı olmasının ve herkesten mantık çerçevesinde hareket etmesini beklemesinin, sıradan bir insan için ne kadar korkutucu olduğunu anlayamazdı. Duyguları gerektiğinde bir kenara bırakıp her daim yüce bir amacı gözetmek normal bir davranış değildi. Ama belki de bu, sürekli hapiste olmanın doğal bir sonucuydu, çünkü babalarının ölümünden sonra Montgomery'yi o kafesten koruyan kimse olmamıştı.

Peregrin'in içi birden bomboş oldu, sanki Magdalen Köprüsü'nden baş aşağı Isis Nehri'ne atlıyormuş gibi; opak sularda sizi neyin beklediğini asla bilemezdiniz. Asıl mesele şuydu, Montgomery'nin bir düşese ihtiyacı vardı; dayanıklı, zeki ve kolayca ezip geçemeyeceği birine. Onu mutlu edecek, Peregrin'i rahat bırakmasını sağlayacak bir eşe. Bayan Archer birçok açıdan uygun bir gelin olmayabilirdi ama en önemli açılardan bakıldığında en uygunuydu. Montgomery'ye bir şeyler hissettirebiliyordu. Hatta belki de abisini mutlu edecek kadındı.

Muhtemelen Montgomery sabah olup ayıldığında pek fazla bir şey hatırlamayacaktı. Ama az sonra duyacaklarını hatırlamasını umuyordu. Derin bir nefes aldı. "Sanırım Bayan Archer hakkında bilmeniz gereken bir şey var."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Lucie, Norham Gardens'ta sarı tuğladan dar bir evin yarısında yaşıyordu; diğer yarısını Leydi Mabel kiralamıştı. Bu düzenleme, evlenme çağı henüz geçmemiş bekâr hanımların tek başlarına yaşamaması gerektiği yönündeki beklentiyi karşılıyordu ve Annabelle, sabahları gıcırdayan karyolasında uyanırken içinde bir rahatlama hissediyordu; bu evin bir reisi yoktu, bir şeyi şu ya da bu şekilde yapmasını bekleyen biri yoktu. İstese her gün öğlene kadar cumbalı pencerenin önünde oturup Lucie'nin kedisinin huzur veren ağırlığını kucağında hissederek surat asabilirdi.

Lucie, üst kattaki iki odadan birinde kalıyor, diğerinde ise kâhyası yaşıyordu ve evin giriş katını tamamen davaya adamıştı. Antrede eski bir matbaa makinesi duruyordu, salonun piyanosu ise yerini dikiş makinesine ve pankartlarla kuşaklar için ayarlanmış kumaş balyalarına bırakmıştı. Kiraz ağacından yapılma büyük bir dosya dolabının içi boş kâğıt yığınları, eski broşürler ve *Kadınların Oy Hakkı Dergisi*'nin 1870'ten itibaren çıkan tüm sayılarıyla doluydu. Şöminenin çevresindeki duvar gazete küpürleriyle kaplıydı; bazıları sararmıştı, bazılarıysa *Guardian* gazetesinde yer alan o meşum gösteriye dair ön sayfa haberi kadar yeniydi. Şöminenin solundaki büyük saksı bitkisi solmuş, kahverengi yaprakları dokunulduğunda toz gibi dağılacak gibi görünüyordu.

"Buranın çok büyük bir potansiyeli var," dedi Hattie, içeri dans edercesine girerken peşinden Lucie'yi de sürüklüyordu. "Emin misin, hâlâ..."

"Evet," diye kestirip attı Lucie. "Eminim. Burası ciddi işler için ayrılmış bir alan, kadın eli değmesine gerek yok."

Hattie dudak büktü. "Güzel perdelerin işimizi nasıl sekteye uğratacağını hâlâ anlamıyorum."

Annabelle'in dudakları tebessüm edecek gibi titreşti. Ne zaman işe koyulacak olsalar bu tartışma tekrar tekrar yaşanıyordu. Diğer her şey yerle bir olmuşken bu küçük rutinlerde insana kendini güvende hissettiren bir yan vardı. Geçen hafta boyunca dörtlü ekip her öğleden sonra burada toplanmış, odanın ortasındaki büyük masanın etrafında bir ameliyat masasının etrafındaki cerrahlar gibi dizilmişti. Aylık bülten hızlıca hazırlanmalıydı ve Lucie birkaç gün içinde Lordlar Kamarası'ndaki Hanımlar Locası'na bir ziyaret planlıyordu.

"Ohooo, burada neler varmış bakalım," dedi Hattie, boş çay fincanlarının arasında yarı saklanmış dergiyi çekerken. "*Kadın Yurttaş* mı? Ne büyük skandal!"

"Nesi skandal bunun?" diye sordu Annabelle, başını kaldırmadan. Catriona'nın kesip hazırladığı bültenleri katlayıp zarfa yerleştiriyordu. Hattie ise zarflara adres yazmakla görevliydi ama çoktan sandalyesine yaslanıp burnunu dergiye gömmüştü. *Kadın Yurttaş* başlığı kapakta kalın kızıl harflerle yazılıydı.

"Radikal bir broşür o," dedi Catriona. "Genelde nahoş konuları işliyor."

"Mesela?"

"Aile içi şiddet vakaları," diye mırıldandı Hattie, dergiye dalmış hâlde, "ve talihsiz kadınların yaşadıkları zor durumlar."

"Fahişelerin..." dedi Lucie duygusuzca. Hattie ona mahcup bir bakış attı.

"Her hâlükârda, pek yasal olduğu söylenemez," dedi Catriona. "Kamusal alanda okurken yakalanmamak gerek."

"Editörü kimmiş?" diye sordu Annabelle, üye listesinden adreslere bakıp zarflara yazarken.

"Kimse bilmiyor," dedi Catriona. "Nüshalar ya posta kutularında ya da kamusal yerlerde öylece beliriveriyor. Kimin çıkardığını bilsek durdururduk zaten."

"Neden durdurmak isteyesiniz ki?"

Catriona, gazete küpürlerini süpürüp masanın altındaki çöp kutusuna attı. "Çünkü insanları davamızdan soğutuyorlar."

"*Kadınların Oy Hakkı Dergisi*'nin dili fazla yumuşak kalıyor, değişime pek ilham olmuyor, *Kadın Yurttaş* ise halkın genel beğenisine hitap etmeyecek kadar radikal kaçıyor," dedi Lucie. "O yüzden tam bu ikisinin ortasında yer alacak yeni bir dergi çıkarmaya hazırlandığımı söyleyebilirim." Annabelle'e baktı. "Eğer ilgilenirsen yardımına ihtiyacım olabilir."

Annabelle kalemini indirdi. "Bir dergi çıkarmana mı yardım edeyim?"

Lucie başını salladı. "Şimdilik bir şilin bile ödeme yapamam, özellikle başlarda ama kalacak yer sunabilirim." Gözleri, ölü bitkinin yanındaki katlanır yatağa kaydı. "Gerçi biraz basit bir konaklama."

"Gayet iyi," dedi Annabelle hızla. Şu anda o yatak Gilbert'in evindeki hayatıyla, bir eş olarak yaşama ihtimaliyle ya da bilinmeyen koca bir boşlukla arasında duran tek şeydi.

Midesi huzursuzlukla tepetaklak oldu. Yarın değil sonraki gün Christopher Jenkins'in evlenme teklifine bir yanıt vermesi gerekiyordu. İki gün. Daha fazla süre istemek hakaret gibi olurdu ve zaten daha fazla zamanı da yoktu. Bursu kesilmiş, özel ders öğrencileri gitmişti, gelir kaynakları tamamen kurumuşken Lucie'nin yemeklerini yemeye ve oturma odasında kalmaya sonsuza dek devam edemezdi.

Simsiyah bir tüy yumağı parkenin üstünden fırlayıp Lucie'nin eteğinden yukarı tırmandı.

"Aşk olsun, Boudicca," diye payladı onu Lucie, kedi omzuna kurulup ince kuyruğunu sahibesinin boynuna minik bir kürk yaka gibi dolarken. "Son zamanlarda çok huzursuzsun, değil mi?"

"Belki oturma odasında bir misafirin olması onu rahatsız ediyordur," diye mırıldandı Annabelle.

"Saçmalama," dedi Lucie, yüzünü Boudicca'nın yumuşacık tüylerine gömerek. "Senin bizden biri olduğunu biliyor, değil mi pisi pisi?"

Bir an Annabelle'in gözünün önüne bir hatıra geldi, fuşya yelekli yakışıklı bir genç vikont. Lord Ballentine'ın onun kedisini nereden bildiğini Lucie'ye hiç sormamıştı. O valsi düşününce ister istemez Sebastian geldi aklına, dans pistinin öbür ucundan Ballentine'ın kanını dökmeye kararlıymış gibi ona doğru gelişini hatırladı...

"Annabelle, bu arada unutmadan, posta kutunda sana bir mektup vardı," dedi Hattie ve el çantasını açtı. "Alıp getirmekte bir sakınca görmedim."

Bayan Wordsworth'ten okula tekrar kabul edildiğini bildiren bir mektup gelmiş olabileceği umudu hızla suya düştü. Annabelle örümcek ağı gibi el yazısına bakıp kaşlarını çattı. "Kuzenim Gilbert'tan gelmiş."

Elbette. Ödemelerini geciktirmişti. Şimdiden hatırlatma mı gönderiyordu? Mektubu açmadan şömineye fırlattı isteğiyle doldu içi.

Zarfı makasla kesti.

Annabelle,

Dün sabah seninle ilgili son derece can sıkıcı bir haber aldık. İsmini vermeyen bir iyilikseverden mektup geldi. Kâğıdı ve zarfı kalındı, gösterişliydi; el yazısı ise oldukça zarifti ama mektupta yazanlar... akıl alır

gibi değildi. Bana seni senden kurtarmam gerektiği tavsiyesi verilmiş, anlaşılan kötü bir çevreye düşmüşsün. Politik aktivizm, polisle münasebet ve hatta hapis gibi şeylerden bahsediliyor! Ayrıca mektubu yazan kişi, evli olmayan erkeklerle yakınlık kurduğuna dair kaygılarını dile getirmiş...

"Aman Tanrım," dedi Annabelle ve ayağa fırladı.
"Ne oldu?" diye sordu Hattie.
"Öğrenmiş." Bunu nasıl öğrenmiş olabilirdi?

...Mektup kâğıdı bu kadar kaliteli olmasa, bunun kötü niyetli bir şaka olduğunu düşünecektim. Ama şu durumda, bu iddialar beni derinden kaygılandırdı. Gerçekten. Seni yüksek öğrenimin tehlikeleri hakkında defalarca uyardım. Anlaşılan kendi felaketine doğru körlemesine koşuyormuşsun, bunun ilk kez olmadığını ikimiz de biliyoruz.

Bu ahlaksız hareketlerinin Chorleywood'da öğrenilmesi an meselesi, hatta belki malikânenin beyi bile duyacak, çünkü belli ki saygın çevrelerin kulağına kadar gitmiş. Bunca zaman sana yemek verdim, kalacak yer sağladım, beş çocuğumu sana emanet ettim! Şu yaptığına bak!

İngiltere Kilisesi'nin bir temsilcisi ve dürüst bir aile babası olarak, çevreme örnek olmam ve ismi lekelenmiş kişilerle ilişki kurmamam gerekiyor. Bu nedenle, yakın zamanda Chorleywood'a dönmeni istemiyorum.

Büyük bir hayal kırıklığıyla,
Gilbert

Annabelle mektubu tutan elini masaya indirdi. "Pekâlâ... Demek ailemin yanma dönme seçeneğini de eleyebiliriz."

Arkadaşları mektubun etrafına toplanınca o da odanın içinde amaçsızca dolaşmaya başladı; onların öfke dolu nidaları onu pek de teselli edemiyordu.

"Bir mektupla," diye mırıldandı. "Beş yıl ve beni bir mektupla silip atıyor."

"Ne kadar korkunç," dedi Hattie. "Hep böyle midir?"

"Bu adamdan kurtulduğuna sevinmelisin," dedi Lucie. "Eğer makul bir reddedilişi bu şekilde karşılıyorsa Montgomery'den kurtulmak da yerinde olmuş."

"Montgomery." Bu kelime boğazında düğümlendi. "Sizce... kuzenime o mu yazdı?"

"Başka kim yazmış olabilir ki?" dedi Lucie.

O değil. O olmaz. "Asla bu kadar çocukça bir şey yapmaz."

"Kuzenin kaliteli kâğıtlardan ve zarif el yazısından söz ediyor," diye hatırlattı Lucie.

"Biliyorum, biliyorum. Ama başka biri de olabilir. Belki süfrajetlerden biri."

"Neden yapsınlar ki?" dedi Lucie.

Annabelle avuçlarını şakaklarına bastırdı. "Bilmiyorum. O söylenti Oxford'a kadar nasıl gitti? Montgomery kendini böyle bir riske atmaz, öyleyse başka biri daha biliyor olmalı."

"Peki kim?" dedi Catriona. "Kim gidip kuzenine mektup yazma zahmetine girer?"

Sebastian olamazdı. Onu ölümüne kırmış olsa bile, kuzeninin evinin yerini kolayca öğrenebilecek olsa bile... Oturma odasının havası bir anda boğucu gelmeye başladı.

"Ben biraz yürüyeceğim," diye mırıldandı ve sırf Sebastian'ın adını duymaktan kaçmak için kapıya yöneldi.

Sebastian'ın arabası Lingham Malikânesi'nin zarif ön cephesine yanaştığında, Caroline'ın onu karşılamak üzere antrede olmayışına hiç şaşırmadı. Ziyaretini bir kartvizit yollayarak haber vermişti ve o da büyük ihtimalle oturma odasında resmî biçimde bekliyordu. Caroline her zaman teamüllere uygundu. Belki de ona ihanet edip Millbank'e yaptığı ziyaretin Kraliçe'ye ulaşmasına ve azar işitmesine sebep olanın kim olduğunu eninde sonunda anlayacağını biliyordu. Belki de bu resmiyetin onu Sebastian'ın öfkesinden koruyacağını sanıyordu.

Kafasını yere vurmuş, sevdiği kadını kaybetmişti; bu yüzden gerçeği kavraması biraz zaman alsa da adamlarıyla yaptığı görüşmelerden sonra emin olmuştu.

Bilmediği, kadının bunu neden yaptığıydı.

Caroline, karşısında yer alan Fransız kanepeye oturmuş, elindeki fincanı dudaklarına götürürken onu dikkatle izliyordu. Gözleri pencereden görünen akşam göğü kadar sakin ve maviydi.

Sebastian yerinde hafifçe kıpırdandı. Zemin yumuşak olsa da olmasa da bacakları daha yeni yetişkin bir Endülüs atının tüm ağırlığını taşımıştı.

"Bu sabah okudum," dedi Caroline. "Gladstone anketlerde yine öne geçmiş. Onu durdurabilecek misin, ne dersin?"

"Durdurabilirdim," dedi Sebastian, "eğer Kraliçe Disraeli'ye benim dediklerimi yapmasını söyleseydi. Ama şu sıralar bana karşı kişisel bir kırgınlığı var."

Caroline'ın alnında küçük bir kırışıklık belirdi. "Ne tuhaf... Majesteleri oldukça sağduyuludur. Kişisel meseleleri bir Tory zaferinin önüne koyacağını hiç sanmıyorum."

Omuz silkti. "Bu durumu fırsatçılık olarak değerlendiriyormuş."

Caroline'ın zeki yüzünden pişmanlığın gölgesi geçti.

Sebastian sık sık ona minnettar olması gerektiğini düşünmüştü. Eşinin ihaneti sonrası, kolaylıkla tatsız birine dönüşebilir, her kadında duygusal ve hain bir varlık görebilirdi. Caroline

ise mantıklı ve aklı başında haliyle bir panzehir olmuştu; ona bütün kadınların aynı olmadığını göstermişti. Eğer zihnini tümüyle kapamış olsaydı Annabelle'i asla sevemezdi.

"Söylesene, Caroline," dedi. "Hâlâ Cezaevi Reformu Kadınlar Komitesi'nin saymanı mısın?"

Caroline'ın ifadesi değişmedi. Ama fincanı tabağına koyarken hafifçe şıngırdattı.

Sebastian onun hâlâ komitede olduğunu, doğrudan Kraliçe Victoria'yla iletişim kurabildiğini çok iyi biliyordu.

Göz göze geldiklerinde bakışlarında bir kabulleniş vardı. "Çizgiyi aştım," dedi.

"Ona ne şüphe?" dedi Sebastian buz gibi bir sesle. "Asıl soru neden... Neden, Caroline? Seçimi kazanmam gerekiyordu. Kraliçe'yle dedikodu yapmak için neden seçim sonrasını beklemedin?"

Caroline dikkatle fincanını masaya yerleştirdi. "Seçimleri kazanabileceğinden emin değildim, şayet..." Dudağını ısırdı.

"Şayet ne?"

Derin bir nefes aldı. "Eğer otoritesini kabul ettiğin tek makamdan müdahale gelmezse. Bayan Archer'la olan mesele kamuoyuna yansımadan önce bir müdahale gerekiyordu. Açıkçası Kraliçe'nin böyle sert tepki vereceğini tahmin etmemiştim."

Sebastian dişlerini öyle sıkmıştı ki yeniden konuşabilmesi biraz zaman aldı. "Buna hakkın yoktu."

Kadın ellerini kucağında kenetledi, mavi eteğinin üzerinde küçücük bir düğüm gibiydi. "Adını basit bir taşralı kız uğruna tehlikeye attığın duyulsaydı, muhalefet bunu hemen itibarını yıkmak için kullanırdı. Doğrudan sana gelseydim beni hemen sustururdun."

"Sen de bu yüzden arkadan iş çevirdin, öyle mi?" dedi Sebastian. Caroline'ın pişmanlık belirtisi bile göstermeyişi sinirini bozmuştu.

"Hapishane müdürü olayı eşine anlatmış," dedi Caroline. "Anlaşılan bir dükün gece yarısı ofisine gidip bir mahkûmu şahsen çıkarması sık rastlanan bir şey değil. Karısı dedikoducunun teki ve ben daha ne olduğunu anlamadan tüm komite üyeleri bir sürü süfrajeti ve birkaç hırsızı serbest bıraktırdığını, Millbank'ı kapattırmakla bizzat tehdit ettiğini öğrendi. Bunların bir kısmı safsata olsa da bu kadınlar evlerine gidip duyduklarını kocalarına anlattı ve bu adamların yarısı senin dostun değil."

"Bu riskin farkında olmadığımı mı sanıyordun?"

"Elbette farkındaydın," diye haykırdı Caroline. "Asıl bu riski görmezden gelmen beni korkuttu. Neden bir iyilik yapıp başka birini göndermedin mesela?"

"Kendi itibarını benim için riske atacak başka bir adam mı bulsaydım?" Kafasını iki yana salladı. "Sevdiklerim söz konusu olduğunda meselelerle şahsen ilgilenirim."

Caroline'm yüzü soldu. "*Sevgi*... Montgomery, bu hiç senlik değil."

"Beni tanıdığını sanma," dedi Sebastian, yumuşak bir sesle.

"Yeterince tanıyorum," diye karşılık verdi kadın, kenetli ellerinin boğumları bembeyaz kesilmişti. "Neden âşığın olmamı istediğini çok iyi biliyorum. Fahişelerle birlikte olmaktan hoşlanmazsın, şerefin hizmetlilerini ya da kiracılarını yatağına almana engel oluyor, alt sınıftan evli kadınlarla birlikte olmak da sana göre değil. Diğer düklerin eşlerine de yaklaşmazsın. Ben ise tüm ihtiyaçlarını karşılayacak ideal seçenektim: dul, eşit mevkide, komşu arazide. Bazen kendi kendime düşünürdüm, acaba topraklarımız komşu olmasaydı bu işi nasıl çözerdin?"

Çenesindeki titreme, sözlerinden çok daha fazla şey anlatıyordu.

"Senden sırf sen olduğun için hoşlanıyordum," dedi Sebastian. "Onun dışında bu söylediklerinin ne anlamı var, anlayamıyorum."

Kadının dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Anlamı şu: Sen hiçbir şeyi düşünmeden yapmazsın. Ama daha en baştan Bayan Archer'la ilgili her davranışın kuralları ve mantığı çiğniyordu. Onu kendi atına alıp birlikte gezdiğinize inanmamıştım, ta ki sizi birlikte görene kadar. Ona nasıl baktığını gördüm..."

Sebastian karanlık, tehditkâr bir bakışla onu susturdu.

Caroline yutkundu. "Tarih, güzel bir yüz uğruna dize getirilmiş, yıkıma uğramış erkeklerle dolu," diye fısıldadı. "Bunu öylece izleyemezdim. Dayanamadım."

"Şu sıralar kadınlar beni kendimden korumak için ne yapacağını şaşırmış durumda," dedi Sebastian.

Cep saatine baktı, ziyaretin on beş dakikası dolmuştu.

Kapıya yönelmişti ki Caroline ona seslendi. Sebastian eski günlerin hatırına dönüp baktı.

Kadın ayağa kalkmış, kendini toplamıştı. Odanın ortasında dimdik duran çelik bir kazık gibiydi.

"Bayan Archer çok güzel bir genç kadın, Montgomery. Eğer onu resmî olarak metresin yaparsan, bu toplum onu bin yerinden bin kesikle kanatır. Bu tür meselelerde bütün derdi kadınlar çeker."

"Farkındayım." Başını eğdi. "Elveda, Caroline."

Ninova

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Parlamento Meydanı'na hafif bir bahar yağmuru yağıyordu; taze yeşilliklerin ve beyaz kiraz çiçeklerinin kokusu havayı sarmıştı. *Yeni başlangıçlar kapıda,* diye düşündü Annabelle, *ister hazır ol ister olma.* Elindeki oy hakkı broşürünü hızlı adımlarla geçen yaşlı bir konta uzattı. Adamı simaen tanıyordu; bir vakitler Claremont'un müzik salonunda önünde oturmuş olabilirdi. Kont broşürü başıyla selamlayarak aldı, Annabelle de bir sonraki adama yöneldi, yavaş yavaş Lordlar Kamarası'nın girişine doğru ilerliyordu. Catriona ve Lucie onun arkasındaydı; gözünden kaçan beyleri onlar yakalıyordu. Hattie ise muhtemelen şu anda Hanımlar Locası'nda onları bekliyordu, babası bu kadarına izin veriyordu. Neyse ki Julien Greenfield, Hattie'nin birkaç hafta önceki protestonun tam ortasında yer aldığını hiç öğrenmemişti. Ama manşetlere taşınmaları, Evli Kadınların Mülkiyet Hakkı Yasası'nı tekrar Parlamento'nun gündemine sokmuştu; yine de Lucie, lordların sırf kadın haklarını tartışmamak için saçma bir ithalat vergisini görüşerek saatler harcayacaklarını düşünüyordu.

Loca şaşırtıcı derecede rahatsızdı, oysa aşağıdaki parlamento üyelerinin eşleri zaman zaman buradan oturumu izlerdi. Tavan çok alçaktı, onları erkeklerden ayıran bir kafes vardı, yağmurda ıslanmış saçların ve kumaşların kokusu yüzünden hava çok boğucuydu.

"Eski binanın yandığına şükret," diye fısıldadı Lucie, Annabelle'in kafesin açıklıklarından içeriyi doğru düzgün görebilmek için başını sağa sola eğdiğini görünce. "Eskiden kadınlar oturumları dinlemek için havalandırma boşluğunda oturmak zorunda kalıyorlarmış. İçerisi fırın gibiymiş diyorlar."

"Yasaları yaparken kadınların izlemelerini istemediklerinden şüphelenebilir insan," diye mırıldandı Annabelle.

Salonda lordlar gündemin ilk maddesini tartışmaya başladılar: Belçika dantellerine uygulanacak gümrük vergisinde artış.

Lordlardan birinin monoton konuşması, salonun kapısı gıcırdayarak açılınca kesildi. Birileri geç kalmıştı.

"Ekselansları, Montgomery Dükü," diye seslendi görevli.

Annabelle koltuğunda donup kaldı, içi buz kesmişti.

Elbette orada olacaktı. İngiltere'de siyasi görevlerini aksatacak en son adam oydu.

Kımıldamaya cesaret edemedi, sanki sarı saçlarını bir anlığına görmesi onu taşa çevirecekmiş gibi.

Hattie'nin elini kolunda hissetti, bu yumuşak baskı içindeki kederi dizginlemeye yardımcı oluyordu.

Seçimlerini yapmıştı bir kere. Makul seçimlerdi bunlar.

Belki bir gün, doksan yaşına geldiğinde, iyi birer tercih gibi gelirdi ona.

"Kıymetli lordlarım," dedi Sebastian, "Evli Kadınların Mülkiyet Hakkı Yasası'nın gündemde öne alınmasını talep ediyorum."

Sesinin soğukkanlı hâli içinde öyle güçlü bir özlem dalgası yarattı ki sözlerinin anlamı ancak Lucie dişlerinin arasından bir küfür savurduğunda yerli yerine oturdu.

"Talep kabul edilmiştir," dedi Parlamento Başkanı.

"Lordlarım," dedi Sebastian, "Evli Kadınların Mülkiyet Hakkı Yasası hakkında konuşma izni talep ediyorum."

Sıralardan pek de umursamayan "Kabul" sesleri yükseldi. "İzin verilmiştir," dedi Başkan.

Annabelle sandalyenin kenarına tutundu. Soğuk terler dökülüyordu. Sebastian'ın yalnızca birkaç metre ötedeki varlığı bile bütün duyularını harekete geçirip onu altüst etmeye yetiyordu; ama onun kadın haklarına karşı bir söylev başlatması, üstelik bunu arkadaşlarının gözleri önünde yapması dayanılmaz olurdu. El çantasını aramaya koyuldu. Gitmeliydi.

"Beyefendiler," dedi Sebastian, "birçoğunuz John Stuart Mill'in on dört yıl önce Avam Kamarası'nda yaptığı konuşmayı hatırlayacaktır. Britanya'da artık her evin hanımı dışında yasal köle kalmadı dediği konuşmayı..."

Bu sözler birkaç "Yuh" ve "Yazık!" nidalarıyla karşılandı.

Annabelle tam ayağa kalkmak üzereyken Lucie dizine hafifçe dokundu. "Kal," diye fısıldadı. "Bu iş ilginç bir hâl alabilir."

İlginç mi? Kalbi, kopmuş bir uzvun hayalet ağrısıyla zonklarken, onun varlığına bu kadar erken, bu kadar yakından maruz kalmak sinir bozucuydu...

"Sorun şu ki," diye devam etti Sebastian, "evli bir kadının mevcut yasal statüsüyle köleliğin tanımını karşılaştırırsanız, ikisi arasındaki benzerlikleri görmezden gelmek büyük bir çaba ister, kendinizi kandırmış olursunuz."

Lordlar Kamarası'ndan ikircikli mırıldanmalar yükseldi.

Annabelle yeniden sandalyesine çöktü. Ne diyordu bu adam böyle?

"Bu teknik ayrıntıları üstünkörü düzeltebilmek için kadınlara başka yetkiler, daha gayriresmî güçler atfetmeye çalışıyoruz," dedi Sebastian. "Bir de onları güvende tutmak gibi bir meselemiz var. Erkeklerin dünyası acımasız bir yer. Yine de kadınlar ofislerimize geliyor, sokaklarda bize yaklaşıyor, her yıl on binlerce imzalı dilekçeler gönderiyorlar, bizden daha fazla özgürlük talep ediyorlar. Güvenliklerinin özgürlükleri pahasına sağlandığını düşünüyorlar. Ve beyler, özgürlük denen şey, bir söylevde kullanılacak güzel bir kelimeden ibaret değildir. Özgür olma arzusu, her canlıda doğuştan var olan bir içgüdü-

dür. Herhangi bir yaban hayvanını tuzağa düşürün, yeniden özgür kalabilmek için gerekirse kendi ayağını kemirip koparır. Bir adamı esir alın, tek amacı oradan kaçmak olur. Bir varlığı özgürlük arzusundan vazgeçirmenin tek yolu, onun iradesini kırmaktır."

"Tanrım," diye fısıldadı Hattie, gözleri şaşkınlıkla Annabelle'in yüzünü yokluyordu. "Bizim tarafımızda mı bu adam?"

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı Annabelle. Ama neden? Böyle hareket etmenin çıkarlarına zarar vereceğini açıkça belirtmişti.

Gerçekten de salonda çıt çıkmıyordu, parlamenterler taş kesilmişti.

"Britanya, Fransa ve Almanya'daki devrimlerden kaçınmayı başardı çünkü biz bu parlamentoda ne zaman kritik bir eşiğe geldiğimizi hep bildik; halkı yatıştırmak için ne zaman, nasıl bir taviz vereceğimizi anladık," dedi Sebastian. "Kadınlara oy hakkı hareketi hızla ivme kazanıyor, peki biz ne yapacağız? Daha sert karşılık mı vereceğiz? Ben kendi adıma Britanya nüfusunun yarısının iradesini kırma niyetinde değilim. Hatta sırf biraz özgürlük istedi diye tek bir kadının dahi zarar görmesine razı değilim. Bu nedenle, 1870 tarihli Evli Kadınların Mülkiyet Hakkı Yasası'nda değişiklik yapılmasını öngören bir yasa teklifi sunuyorum."

Hanımlar Galerisi'ndeki herkesin aynı anda hayretle nefes alması, aşağıda kopan bağrışmaların arasında kayboldu. Annabelle ne zaman ayağa kalktığını hatırlamıyordu, parmakları pirinç parmaklıklara pençe gibi kenetlenmişti.

Sebastian salonun öteki ucunda duruyordu. Annabelle, yarattığı kargaşayı izlerken Dük'ün yüzünde beliren küçümseyici ifadeyi bu mesafeden bile görebiliyordu.

"Kadınlar Galerisi'ndeki tüm süfrajetlere sesleniyorum," dedi sesini duyurmak için bağırarak. "Kendinizi mücadeleye hazırlayın. Talepleriniz pek çok kişinin nezdinde her evin reisine

karşı bir savaş ilanıdır. Yakın gelecekte bu savaşı kazanamayacaksınız. Ama bugün, davanıza bir müttefik daha kazandınız. Şu andan itibaren seçim kampanyası danışmanlığı görevimden istifa ediyorum."

"Hayır!" Annabelle'in haykırışı salonun dört bir yanında yankılandı.

Sebastian başını bir anda ona çevirdi.

Metrelerce ötedeyken, aralarında bu kafes varken onu görmüş olamazdı ama yine de göz göze geldiler.

Bakışları birbirine kitlendiğinde dünya da ekseninde daha ağır dönmeye başladı sanki.

"Hayır," diye fısıldadı Annabelle.

Sebastian, gözlerini ondan ayırmadan elindeki kâğıdı katladı. "Beyefendiler," dedi, "Muhafazakâr Parti'den de ayrılıyorum."

Tam anlamıyla bir kaos çıktı.

Annabelle arkasını döndü.

"Annabelle, bekle," diye seslendi Hattie ama o çoktan şaşkın seyircilerin arasından sıyrılıp çıkışa yönelmişti. Nabzı kulaklarında atarken koridorda aceleyle yürüyordu. Sebastian ne yapmıştı? Hayatının amacı, bu seçimi kazanmaya bağlıydı.

Bir kat merdiveni atlaya atlaya indi. Ne olduğunu anlamayan uşak ağır kapıyı onun için hızla açtı ve Annabelle dışarı fırladı. Yüzüne yağmur damlaları çarptı. Hafif çiseleme, gök gürültülü sağanağa dönmüştü; gökyüzü kurşuniydi.

"Annabelle."

Onun sesini yağmura rağmen çok net duydu.

Nasıl bu kadar çabuk yetişmişti ona?

Çünkü o her zaman bir adım öndeydi.

Vücudu kaçmaya hazırdı, hayvani içgüdüleri çığlık çığlığa onu uyarıyordu.

Ama bugün ondan kaçmayacaktı.

Sebastian'ın eli kolunu arkadan kavradığında döndü. "Bunu nasıl yaparsın?" diye bağırdı. "Nasıl yaparsın?"

Sebastian çırpınıp duran ellerine ulaşmaya çalışıyordu. "Neyi?" dedi. "Ne yapmışım?"

"Hem partinden hem de danışmanlık görevinden istifa ettin?"

"Evet," dedi ve onu kendine çekmeye çalıştı ama Annabelle sinirli bir kedi gibi kıvrılarak kurtuldu.

"Durduk yere kendine koskocaman bir skandal yarattın!"

"Evet, öyle oldu."

Çoktan sırılsıklamdı. Saçları alnına yapışmış, açık sarı saçları gümüşe dönmüştü. Sular yüzünden süzülüyor, kolalı yakasına damlıyordu. Annabelle'in peşinden gelirken paltosunu bile almamıştı.

"Nasıl yaparsın?" dedi Annabelle bir kez daha. Sesi çatallanmıştı.

Sebastian'ın bakışları yumuşadı. "Bir keresinde çok akıllı bir kadın, tarihin hangi tarafında yer almak istediğimi düşünmemi söylemişti," dedi. "Ben de bugün kararımı verdim."

"Ah, lütfen yapma," dedi Annabelle. "Ben kendini böyle sabote etmene sebep olmak istemem."

Sebastian başını iki yana salladı. "Kimse bana zorla bir şey yaptıramaz. Kimin ya da neyin beni yöneteceğine ben karar veririm."

"Peki neden? Neden kendini mahvetmeye karar verdin?"

Sağanak yağmura karşı haykırmak zorundaydı, tıpkı az önce bahsettiği tuzağa düşmüş vahşi hayvanlar gibi hissediyordu. Ellerinin onun ceketinin yakalarını kavradığını fark etti.

"Mahvolmadım," dedi Sebastian. "Çok uzun zamandır tek yaptığım, görev bilincimi tatmin eden kararlar almaktı, kendi kişisel bütünlüğümü değil. Bu ikisi her zaman aynı şey olmuyor, gördüm."

Annabelle geri çekilmeliydi. Bırakıp gitmeliydi.

Sebastian, ellerinin üzerine kendi elini koydu ve içinden geçen elektrik akımı gibi bir enerjiyle yüreği sanki o hafta ilk kez çarpmaya başladı. Hayır, onu bırakmak bir cankurtaran halatını bırakmak gibi olurdu.

"Kraliçe öfkeden deliye dönecek," diye fısıldadı.

Başıyla onayladı. "Öyle oldu zaten. Buraya gelmeden önce saraya uğradım."

"Peki ya Montgomery Şatosu?"

Yüzü gölgelendi. "Gitti," dedi usulca. *Gitti.* Hüzünlüydü, kararlıydı ama pişman değildi.

Bugün Annabelle'in oturuma geleceğini biliyor muydu?

Yağmur perdesi ardından uzak bir noktada biriken kalabalığı gördü. Birbirlerine bu kadar yakın dururken onlara da seyirlik bir olay yaratıyorlardı. Dük sırılsıklam olmuştu, Annabelle de paltosunu giymediğini o an fark etti. Yağmur sırtından aşağı oluk oluk akıyordu.

"Bir süreliğine Fransa'ya gidiyorum," dedi Sebastian, sanki havadan sudan konuşurcasına.

"Fransa'ya mı?"

"Evet. Kuzeybatı Fransa'ya. Baharda çok güzel olduğunu hatırlıyorum."

Demek artık bir kontluk değil, bir ülke uzakta olacaktı. Annabelle'in aptal kalbi acıyla burkuldu.

"Peki ya sen?" diye sordu Sebastian. Parmağı onun kolunda yukarı kaymış, sırtına doğru dolanmıştı. Neredeyse sarılır gibilerdi. "Profesörünün teklifini kabul ettin mi?"

"Hayır," dedi yorgun bir sesle.

Sebastian'ın eli onu iyice yakına, bedeninin sığınağına çekti. "Neden?" diye fısıldadı.

Yağmur yüzünden koyu renk kirpikleri ok gibi olmuştu. Keşke onun bu alışılmadık cazibesine bağışıklık kazanabilseydi.

"Lucie bana bir teklifte bulundu," dedi Annabelle. "Yeni bir kadın dergisi çıkaracak, ben de yardım edeceğim."

"Yani Jenkins'in teklifini bu yüzden mi kabul etmedin?"

"O iyi bir adam. Belki kendisi farkında değil ama onu gerçekten seven bir kadınla birlikte olmalı."

Sebastian'm dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Demek ki sen onu gerçekten sevmiyorsun?"

Diğer eli de beline dolandı, Annabelle artık adamın kollarının arasında duruyordu; kaçmaya hazır bir geyik gibi titrese de artık çok geçti.

"Hayır," diye fısıldadı. "Onu sevmiyorum."

Sebastian'ın yağmurla ıslanmış, gülümseyen dudakları onu hipnotize etti. Ne yaptığını bilen o yumuşacık dudakların hissettirdiklerini hatırlamak, onları tekrar hissetme arzusunu daha da artırıyordu. Westminster'ın yarısı onları izliyor olsa da fark etmezdi artık. Önemli olan tek şey, yeniden ona dokunmaktı; ona bakan gözlerindeki sevgi dolu ışıltıyı içine çekmekti. Tanrı yardımcısı olsun, aralarındaki çekim hiç azalmamıştı ve muhtemelen hiçbir zaman da azalmayacaktı. Huzursuzlukları ancak yan yana geldiklerinde dinebiliyordu. Sanki tek bir ruhun iki yarısı, kısa süreliğine yeniden kavuşmuştu ama az sonra tekrar ayrılacaklardı.

Annabelle ciddiyetle bakan gözlerini ona çevirdi.

"Sana âşığım," dedi. "Seni o kadar çok seviyorum ki başka biriyle olmaktansa yalnız kalmayı tercih ederim."

Sebastian elini kaldırıp ıslak bir tutam saçı kulağının arkasına yerleştirdi.

"Benimle Fransa'ya gel," dedi.

"Lütfen," diye fısıldadı Annabelle. "Bugün sana direnebilecek gücüm yok."

"Öyleyse direnme," dedi Sebastian. "Artık pek münasip biri sayılmam, biliyorum. Atalarımdan kalan evimi kaybettim, sarayda istenmeyen adam oldum ve muhtemelen bir yıl boyunca gazetelerde benimle dalga geçen karikatürler çıkacak. Ayrıca boşanmış olduğum için seninle kilisede de evlenemem.

Ama elimde ne kaldıysa hepsi senin Annabelle. Tabii beni bu hâlimle kabul edersen."

Annabelle'in gözleri doldu. "Seni şu üstündeki kıyafetlerden başka hiçbir şeyin yokken bile kabul ederim."

Sebastian kımıldamadan bekledi. "Bu bir evet mi?"

Annabelle sanki bir uçurumun kenarında dengede duruyormuş gibi hissetti ve bir anlığına nefes alamadı. Tek bir kelimeyle hiç tereddütsüz o uçuruma atlayacaktı. Kendi hayatını kurmak için gösterdiği cesaretin yeterli olduğunu sanmıştı ama şimdi anlıyordu ki, bir başkasına kendini, kalbini ve ruhunu teslim edip onunla bir hayat kurmak çok daha büyük bir cesaret istiyordu.

Sebastian'ın kolları biraz daha sıkılaştı, Annabelle boğuk bir kahkaha attı. Ne olursa olsun, bu adam onu tutmaya hazır gibiydi.

"Ben öyle saray idare etmekten falan hiç anlamam," dedi burnunu çekerek.

Sebastian'ın onu tutan elleri titredi. "Dünyanın en iyi üniversitesinde okuyorsun," diye mırıldandı. "Onu da çabucak öğrenirsin."

"Evet," diye fısıldadı.

Sebastian yutkundu. "Evet mi?"

Annabelle onun yüzünü avuçlarına aldı. "Evet," dedi. "Cevabım evet. Doğruyu söylemek gerekirse metresin olmak için sana yalvarmama şu kadarcık kalmıştı çünkü o bile hayatımı sensiz geçirmekten daha iyiydi."

Sebastian onu kendine çekti; uzun süredir tuttuğunu nefesini bırakınca göğsü hafifçe sarsıldı. "Sen artık evimizin hanımı olacaksın."

Annabelle yüzünü onun ıslak gömleğine gömdü, gözyaşları yağmura karıştı. Sebastian, onu yakalamak için paltosuz dışarı fırlamıştı; kesin fena hâlde üşütecekti. Annabelle o anda

yemin etti, bir daha ne koşmasını ne de peşinden at sürmesini gerektirecek bir şey yapacaktı.

"Sana söylediğim o zalimce şeylere rağmen," dedi onun göğsünde boğuklaşan sesiyle, "beni nasıl hâlâ sevebiliyorsun?"

Saçlarının arasındaki dudakların gülümsediğini hissetti. "Sevgilim," dedi Sebastian, "seni sevmeye daha yeni başlıyorum."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nisan

Akdeniz güneşinin beyaz ışıltıları altında bir yat, Ege Denizi'nde usulca salınıyordu.

Gölgeliğin altındaki ipek yastıklara gömülmüş uzanan Annabelle'in omuzlarına dökülen saçları sıcak esintiyle uçuşuyordu. Kucağındaki mektuba odaklanmaya çalışan gözlerinin usul usul kapandığını fark etti. İki aylık bir zaman zarfında Oxford'daki ikinci dönemini bitirdikten, Lucie'ye yeni bir kadın dergisi kurması için yardım ettikten, evlenip skandal yaratan bir düşes hâline geldikten sonra bedeni sonunda hak ettiği dinlenmeyi talep ediyordu. Üstelik, âşık bir adamın yeni gelini olarak gün batımından sonra pek uyuyamıyordu; bu yüzden Sebastian, iki hafta önce Saint-Malo Limanı'ndan yola çıktıklarından beri onu sık sık *Asteria*'nın güvertesinde uyuklarken buluyordu.

Annabelle şampanya kadehinden bir yudum daha alıp kadehi yanındaki küçük sehpanın üzerine bıraktı ve Sebastian'ın açılmamış mektuplarından oluşan yığına göz gezdirerek bir yenisini seçti. Onun ısrarı olmasa, Sebastian bütün o desteyi Britanya'daki şatosunda öylece bırakırdı. Adam yeni bulduğu *bırakınız yapsınlar* tutumunun tadını çıkarıyordu, hem de büyük bir ciddiyetle. Yeni başbakan William Gladstone'dan gelen iki mektubu okumuştu, Sebastian'ı Liberal Parti'nin stratejik

danışmanı olması için ikna etmeye çalışıyordu. Leydi Lingham da durumu toparlamak istercesine yazmış; Annabelle'i bir süre sonra, tercihen "kayıp bir Fransız soylusu" kimliğiyle, sosyeteye takdim etmeyi teklif etmişti. Bir sonraki resmî mektup... Aman Tanrım! Majesteleri Galler Prensi tarafından gönderilmişti. Hem de aylar önce!

Bir su sesi kalp atışlarını hızlandırdı. Mektubu kucağına koyup Sebastian'm yatın merdivenlerinden tırmanmasını izledi; çıplak omuzlarının heykel gibi kıvrımlarını gördü.

Yüzü alev aldı. Birkaç gün önce Peloponez kıyılarına demir attıklarında, yeni kocası mayolarına şöyle bir bakmış ve denize Tanrı onu nasıl yarattıysa öyle dalmaya karar vermişti. Eh, Tanrı onu çok güzel yaratmıştı. Uzun boylu, ince yapılı, güneş ışığında ıslak ıslak parlayan bir Poseidon gibi suyun içinden çıkarken, kaslı gövdesinden ve bembeyaz, dar kalçalarından su damlaları süzülüyordu. Zaten yarı uyarılmış hâldeydi ve onu öyle görünce Annabelle'in bütün teni ısınmaya başladı.

Ona doğru yürürken çıplak ayakları pürüzsüz güverte tahtaları üzerinde ıslak izler bırakıyordu. Sağ elinde parlak pembe bir deniz kabuğu vardı.

Kabuğu şampanya kadehinin yanına bırakıp Annabelle'i beklentiyle süzdü. Yunanistan'ın masmavi gökleri altında gözleri neredeyse mavi görünüyordu.

Annabelle gülümsedi. "Bana hediye mi getirdin?"

"Majesteleri için denizden hazineler çıkardım," dedi dalgın dalgın.

Bakışları ipek sabahlığının önünün açıldığı, çıplak, yumuşak teninin göründüğü noktaya takılmıştı.

"Galler Prensi'nden mektup var," dedi Annabelle.

"Bertie mi? Ne istiyor?"

"Özetle diyor ki, *Senin böyle şeyler yapabileceğini bilmiyordum dostum. Eton'da aşırı sıkıcıydın... Sonbaharda benimle ava gel.*"

"Hımm," dedi Sebastian, gözleri sanki çoktan avının peşindeymiş gibi parlıyordu.

Annabelle, onun bakışları altında gevşekçe gerinmeden duramadı.

Sebastian üzerine atıldı, onunla birlikte tüm mektupları da tuzlu su damlalarıyla ıslattı.

Annabelle bir çığlık atıp mektupları başının üstüne kaldırdı. "Her yeri ıslatıyorsun."

"Amacım da bu zaten," diye mırıldandı Sebastian; memelerinin arasına öpücükler kondururken sabahlığını tamamen açtı.

Sıcak ve istekli dudakların tenine değmesiyle Annabelle'in bedeninden bir zevk dalgası geçti. Sebastian daha da aşağıları öperken Annabelle altında kıpırdanmaya başladı. "Beyefendi, doymak bilmiyorsunuz."

"Şikâyetin mi var, karıcığım?"

Göbek deliğinin çevresini yaladı.

"Hayır," diye kekeledi Annabelle.

"Hayır mı?"

Sebastian başını eğdi, dili usulca bacaklarının arasında dolandı.

Annabelle inledi. "Hayır. Benim görevim seni mutlu etmek."

Sebastian'ın gülümsediğini hissedebiliyordu. "Bu doğru." Üstüne çıkıp ağırlığını güzelce dengeledi. "İşte bu beni çok ama çok mutlu ediyor."

Sebastian içine girdiğinde Annabelle dudaklarını ısırdı.

"Çok..." diye yineledi Sebastian, gözleri bulanıklaşırken.

Annabelle dizlerini kaldırdı, ona daha fazla alan açtı, Sebastian bir inlemeyle karşılık verdi.

Adam hareket ettikçe birlikte attıkları çığlıklar birbirine karıştı, sonra Sebastian onun göğsüne yığıldı; kalbi onun kalbinin üzerine çarpıyordu.

Sebastian'ın boynundaki nabız sakinlerken Annabelle kıpırdamadan yattı. Parmakları onun güneşte ısınmış sırtında

rastgele desenler çiziyordu. Yukarıda bir yerde yelkenler rüzgârda şaklıyordu.

Adamı kollarıyla sıkıca sardı.

Onu delicesine seviyordu.

Sebastian'la birlikte olmanın bedelinin, zar zor kazandığı özgürlüğü olmasından korkmuştu ama Sebastian onun ihtiyaçlarına ve fikirlerine karşı açık olmayı sürdürüyordu. Annabelle'in tekrar Oxford'a dönmesini sağladıktan sonra, dönemi rahat rahat bitirmesi için iki aylık bir nişanlılık süresine razı olmuştu. Annabelle'in itirazlarına rağmen bir koruma memuru görevlendirdiyse bile Annabelle onu hiç görmemişti. Sebastian'ın Fransa'dan yolladığı mektuplar, kısalığı ve işlevselliğiyle birer raporu andırıyordu ama bu da düğün gecesi onun yatağında olmayı daha da tatlı hâle getirmişti. Sebastian'ın tutkusunun yoğunluğu, sözcüklerden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Sebastian hareketlendi, dirseklerine dayanarak doğruldu, açık renkli gözleri dikkatle yüzünü tarıyordu. "Yarın Pers topraklarına doğru yelken açmak istemediğine emin misin?"

Annabelle gülümsedi. Sebastian'ın neredeyse kuruyan saçları asi tutamlar hâlinde havaya dikilmişti.

Annabelle parmaklarıyla karışık buklelerini düzeltti. "Burayı sevdim," dedi. "Hiçbir şey yapmamak, hiçbir yere yetişmek zorunda olmamak çok güzel."

"Hımm." Sebastian yanağını avucuna yasladı, Annabelle çıkmaya başlayan sakalları hissetti.

"Ayrıca kardeşin bizimle akşam yemeği yemeyi seviyor."

Peregrin iki koy ötedeydi, Profesör Jenkins'e savaş gemisindeki kazı çalışmalarında yardım ediyordu. Gölgede kalmazsa karides gibi pembeleşecek Sebastian'ın aksine, Peregrin güneşte çok güzel bronzlaşmış ve bir Viking gibi buğday tenli oluvermişti. Açık havada olmak, kazı ve koordinasyon işleriyle uğraşmak, bir masanın arkasında oturmaktan çok daha fazla yakışıyordu ona. Jenkins de bir anda ortaya çıkan bu çıraktan

hayli memnun görünüyordu. Müstakbel asistan-gelinini bir düke kaptırmış olmanın etkilerinden sıyrılıyor gibiydi.

"O zaman bir hafta daha burada kalalım," dedi Sebastian, yanına uzanırken, "sonra Pers diyarına gideriz."

Annabelle bir süre sessiz kaldı. "Sonbaharda Prens Albert'le ava gidecek misin?" diye sordu sonra.

Sebastian kaşını kaldırdı. "İngiltere'den sonsuza kadar uzak durup durmayacağımızı mı soruyorsun? Yapamayız. Bir sonraki okul dönemi mayısta başlıyor, hatırlatayım."

Annabelle kaşlarını çattı. "Sence o zamana kadar bu skandal yatışır mı?"

Sebastian kahkaha attı. "Hayır. Seneye belki."

Pembe yanaklı, dağınık saçlı ve düşünceli karısını süzdü. İçinden taşan aşkla yeniden üzerine çıktı.

Annabelle'in yeşil gözleri, ona hoş geldin der gibi bakıyordu. Burnunda altın rengi çiller oluşmaya başlamıştı. Sebastian başını eğip o çilleri öptü.

Sebep oldukları skandal belki de hiç dinmeyecekti. Sebastian, Annabelle için tarihteki yerini değiştirmişti.

Şimdiye kadar hayatında verdiği en iyi karardı bu.

Üstelik bir gün tarihin onların tarafında olacağını hissediyordu ve böyle konularda genellikle haklı çıkardı.

YAZARIN NOTU

Oxford Üniversitesi ilk kadın kolejlerini 1879 yılında açtı: Lady Margaret Hall ve Somerville College. Cambridge ve Londra üniversiteleri ise o tarihte zaten yıllardır kadın öğrencileri kabul ediyordu. Ne var ki Cambridge'deki ilk kadın kolejinin kurucusu Emily Davies, 1860'larda Oxford'a da kadın koleji kurma niyetiyle geldiğinde, "manastır geleneği, taşkın erkek öğrenciler, dedikoduya düşkünlük ve fahişe nüfusunun fazla olması" gibi nedenlerle bu fikirden caydırılmıştı. Gilbert, Annabelle'i Oxford'un ahlaksızlık ve hovardalık dolu bir yer olduğu konusunda uyarırken hiç de haksız sayılmazdı. Buna rağmen ilk kadın öğrenciler bu ortamda başarılı oldular ama yine de kadınların erkek öğrenciler gibi üniversiteye tam kabulü ve final sınavlarına girebilmeleri için 1920 yılına kadar beklemeleri gerekecekti.

Kadınların oy hakkı kazanmalarıysa çok uzun sürdü: Evli Kadınların Mülkiyet Hakkı Yasası 1882 yılında, yani Sebastian'ın Parlamento'daki konuşmasından iki yıl sonra değiştirildi. Bu değişiklik, belirli koşullar altında kadınların evlendikten sonra da para ve mülk sahibi olabilmelerine olanak tanıdı. Ancak Birleşik Krallık'ta kadınların oy kullanma ve parlamentoya girme hakkını elde etmeleri otuz altı yıl daha alacaktı. Yani hikâyemizin sonunda kahramanlarımızın mücadelesi aslında daha yeni başlıyordu.

Nirvana

Süfrajetlerin karşısındaki en güçlü muhalif bizzat kendi kraliçeleriydi. Kraliçe Victoria, kadın hakları hareketine öfke duyuyordu. 1870 yılında dönemin tanınmış feministlerinden Leydi Amberley hakkında Theodore Martin'e yazdığı bir mektupta, Leydi Amberley'nin "kırbaç cezasını hak ettiğini" söylüyordu. Kraliçe'ye göre kadınlar politik ve toplumsal anlamda erkeklerle eşit haklar edinirse, "en nefret edilen, en kalpsiz ve en iğrenç insan türüne dönüşürlerdi." Aynı şekilde, Lady Margaret Hall'un ilk müdiresi ve şair William Wordsworth'ün büyük yeğeni olan Elizabeth Wordsworth de kadınların parlamenter siyasette rol almasını gereksiz görüyordu. Bayan Wordsworth daha sonra Oxford'da başka bir kadın koleji olan St. Hugh's'u tamamen kendi cebinden finanse ederek açacak, daha fazla kadının yüksek öğrenime erişimini sağlayacaktı.

Bu çelişkili gibi görünen durum, aslında Viktorya dönemi insanlarının yaygın bakış açısını yansıtıyordu: Kadınların daha iyi eğitim almalarını savunan çoğu kişi, bunun kadınları daha iyi anne, ev kadını ve eş yapacağına inanıyordu. Kadınların, başkalarına ne kattıklarından bağımsız olarak sırf birey oldukları için kabul görmesi fikri o kadar radikaldi ki süfrajetler her adımda dirençle karşılaşıyordu. Ama yılmadılar. Bu yüzden Annabelle, Lucie, Hattie ve Catriona gibi kadınlar gerçekten de olağanüstü insanlar olurlardı.

Ama öncü kadınların da kendilerini "evde" hissedecekleri bir yere ihtiyaçları vardı; değer verecekleri biri, onları oldukları gibi sevecek biri olmalıydı. Bu yüzden onlar için mutlu bir son yazmak benim için büyük zevkti.

Not: Dostoyevski'nin *Suç ve Ceza* romanı konusunda bazı sanatsal özgürlükler kullandım; zira kitap İngilizceye ilk kez 1885 yılında çevrildi.*

TEŞEKKÜRLER

Bir kitabı bitirebilmek için sizi mağarada yaşayan bir münzeviye dönüşmekten alıkoyan insanlara ihtiyacınız var.

Rengârenk bir ekibin desteği olmasaydı *Dize Getirilen Dük* ortaya çıkmazdı. Bu yüzden aşağıdakilere yürekten teşekkürlerimi sunuyorum:

Pomodoro komutanı ve Dürtme Ustası Lord Robert'a.

Metne yaptığı kritik düzenlemeler için Sör III. Richards'a. Sen de artık kendi kitabını yaz lütfen.

Tek bir sayfasını dahi okumadan hikâyeye sonuna kadar inanan anneme.

Çok sevdiğim için, canım büyükanneme.

Baro sınavına çalışmak yerine ilk taslaklarımı okuyan Mo'ya.

Başkalarının göz devirdiği yerde coşkularını hiç kaybetmeyen Christian, Sarah, Jemima ve Nils'e.

Britanya Romantik Roman Yazarları Derneği'ne, özellikle de bana çok ihtiyaç duyduğum teslim tarihlerini, şarabı ve cesaret verici sözleri sağlayan harika Yeni Yazarlar Programı'na.

Ayrıca "Lilac Wine Writers" adındaki yazarlık grubumdan dostlarım Kate, Marilyn ve Montse'ye. Daha kurduğum ilk şemadan son düzenlemelere kadar her adımda yanımdaydınız. Harika ekibimize de sonsuz şükran borçluyum; geri bildirimleriniz, misafirperverliğiniz ve beni can kulağıyla dinlemeniz gerçekten büyük fark yarattı.

Son olarak, Annabelle ve Sebastian'a inanan ve onlara bir şans veren harika temsilcim Kevan Lyon'a ve muhteşem editörüm Sarah Blumenstock'a ayrıca teşekkür ederim.